Des Griffin

ČETVRTI REICH BOGATIH

Lumen

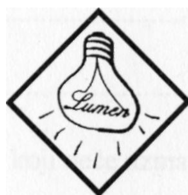
Des Griffin

ČETVRTI REICH BOGATIH

Dimenzija koja nedostaje u svjetskim zbivanjima

S ***engleskog preveo:***
Hrvoje Topić

Prijevod djela: Fourth Reich of the Rich, 1976 g.

Zagreb, 2003.

SADRŽAJ

Ova je knjiga posvećena onim rijetkim pojedincima - tko god i gdje god oni bili - koji iskreno žele znati i shvatiti ŠTO se događa na nacionalnoj i međunarodnoj sceni - i ZAŠTO!

Autor se nada da će izneseni materijal čitatelju biti jednako uzbudljiv i poučan kao što je bio autoru dok je radio na istraživanju i pisanju knjige.

UVOD

Priča koju ćete pročitati je istinita. Imena osoba i organizacija koja se spominju *nisu* promijenjena. Reći da su informacije sadržane u ovoj knjizi eksplozivne, senzacionalne i "van pameti" značilo bi izraziti realnost najblažim mogućim riječima. One su sve to - i više od toga! *Povrh svega, one su istinite!*

Četvrti Reich bogatih rezultat je gotovo četrdeset godina temeljitih istraživanja u kojima je autor nastojao, po riječima pokojnog Sir Winston Churchilla, otkriti i izraziti "istinu... koja je sama... koja je uvijek... koja je konačna". Nema ničega u istini čega bismo se trebali plašiti - ako je istina ono što zaista tražimo. Ona samo može pridonijeti našem znanju i razumijevanju svjetskih događanja. Sama istina može nam pružiti solidne temelje na kojima ćemo izgraditi svoje poglede na svijet.

Ako su zaključci ove knjige stvarna istina, oni bi se trebali prihvatiti i prenositi kao takvi. S druge strane, ako ne odgovaraju istini, mogu biti prikazani kao pogrešni. Kao što je George Washington jednom rekao: "Gdje postoje napori da se ona razotkrije, istina će na kraju pobijediti."

Bez sumnje, civilizacija je suočena s najvećom krizom svih vremena. Ali zašto? Te posljedice nisu nastale tek tako - one su bile *uzrokovane.* Nešto - nekakva sila - stvorila ih je, i drži ih na životu. Na stranicama koje slijede pomno ćemo sagledati posljedice, da bismo zatim predstavili neke od zapanjujućih dokaza koji su *uzrokovali* te *posljedice* - dokaze koji bi mogli potpuno promijeniti vaše gledište na svjetska zbivanja. Zato ova knjiga i nosi podnaslov *Dimenzija koja nedostaje u svjetskim zbivanjima.*

PRVO POGLAVLJE

ŠTO JE ISTINA?

"Što je istina?" upitao je visoki dužnosnik Rimskog Carstva prije gotovo 2000 godina. To je dobro pitanje, a ujedno i pitanje koje nepregledna, golema većina ljudi briše iz svojih misli pri susretu s problemom.

Naši su umovi poput nevjerojatno složenih kompjutora. Tijekom svakodnevnih aktivnosti milijuni poruka munjevitom brzinom ulaze i izlaze iz naših "mentalnih kompjutora" kroz pet osjetila - osjet vida, sluha, okusa, mirisa i dodira - i milijuni odluka bivaju donesene na temelju priljeva informacija i našeg razumijevanja istih. Taj je proces postao u toj mjeri automatizirana, refleksna aktivnost da smo rijetko kada svjesni toga da se te odluke donose.

Nažalost, većina nas sklona je prepustiti se tome da nas život nosi dok donosimo automatske ili poluautomatske odluke koje se prečesto temelje na dezinformacijama, poluistinama ili čak potpunim lažima! Kao što je jedan autor rekao: "Prepuštanje je nesvjestan proces. Često nismo svjesni da smo u opasnosti dok se ne nasučemo. Svi smo neprestano izloženi promjenama u tijeku mišljenja, navika, i sličnog, a one naginju tome da nas neprimjetno odvuku od pozicije koju bismo trebali držati."

Ali što je s novim ili nepoznatim informacijama koje dolaze u naš um? Kako se nosimo sa znanjem koje naši "mentalni kompjutori" odmah ne prepoznaju? U većini slučajeva, naš visoko razvijen, vrlo osjetljiv obrambeni mehanizam stupa u akciju i preplavljuje naše umove s tisuću i jednim očiglednim razlogom zašto bismo trebali slijediti liniju manjeg otpora i riješiti se istine u najranijoj mogućoj fazi.

Kao što je pokojni Sir Winston Churchill jednom rekao: "Većina se ljudi u jednom trenutku svojeg života spotakne o istinu. Većina se podigne, obriše i požuri za svojim poslom kao da se ništa nije dogodilo."

Da li ste i vi takvi? Ako se zaista zamislite nad ovim, bit ćete primorani da primijetite apsolutnu istinu ovih komentara, kao i to da se oni više ili manje odnose i na vas. To je jednostavno odlika ljudske prirode!

Za većinu ljudi svijet je velika zbrka kontradiktornih i zbunjujućih ideologija - bez smisla, razloga ili svrhe!

To je istina - ali *površinska!* A tko danas sagledava više od vanjštine neke dane situacije? Malo tko! Ta manjina ljudi koji su bili dovoljno potpuni, uporni i dovoljno jakih želudaca da bi se posvetili bespoštednoj potrazi za istinom i razumijevanjem, otkrili su da ona pruža neizmjerne nagrade i zadovoljstva! Istina se rijetko, ako ikad, nalazi na jednom mjestu. Kao što je drevni prorok rekao, cijela istina nalazi se "malo ovdje, malo ondje" *(Iz 28,10).* Poput zlata, posjedovati istinu rijetko je i vrlo vrijedno. Da su se nekom srećom ljudi tijekom vremena posvetili potrazi za istinom i potpunošću s istim žarom i marljivošću s kojima su žudjeli za posjedovanjem zlata, svijet bi bio osjetno drugačije mjesto za život.

Razlog koji stoji iza ovog paradoksa jasno je predočen na stranicama Biblije: "Svjetlo (istina) je došlo na svijet, a ljudi su voljeli tamu više nego Svjetlo, jer su im djela bila zla. Jer svatko tko čini zlo, mrzi Svjetlo i ne dolazi k Svjetlu, da se ne otkriju njegova djela" *(Iv 3,19-20).*

Svjesni smo toga - pogotovo s obzirom na nedavne događaje i otkrića - da istinoljublje i visoka moralnost nisu kvalifikacije potrebne za službu političara, bez obzira da li je riječ o gradskoj, državnoj ili federalnoj razini - ili čak o Bijeloj kući! Zapravo, ako ništa drugo, takvi bi atributi bili priličearly smetnja, čak i ozbiljna mana dužnosniku ili pretendentu na bilo koji od navedenih položaja. Američka politička scena teško je preopterećena prevarantima, gotovanima i prevrtljivcima koji su kroz razdoblje od samo nekoliko desetljeća lišili veliku američku naciju doslovno cijelog njezinog dostojanstva, samopoštovanja i bogatstva. Unatoč tomu što se sasvim očito dogodilo, zapanjujuće je mali broj ljudi počeo tek nazirati da su bili lakovjerne žrtve najdrskije prijevare u zabilježenoj povijesti.

Jedna od najjasnijih lekcija u ljudskom iskustvu, koja se najlakše prihvaća, činjenica je da sama pojavnost nije nikakav pokazatelj istine. Svi smo svjedočili situacijama kada su se "fantastične kupovine"

i "nevjerojatni popusti" ispostavili kao skupi promašaji. Većina previđa činjenicu da je ovo pogotovo primjenjivo u političkom zakonodavstvu: socijalna skrb i drugi navodni programi pomoći ilustracija su ove ideje!

Što je s tiskom - da li je on iskren? Šokantan - ali istinit odgovor na ovo pitanje pružio je John Swinton, urednik lista *New York News,* na godišnjoj večeri Američkog novinskog udruženja 1914: "U Americi ne postoji neovisan tisak, s iznimkom novina u malim provincijskim gradićima. I vi i ja to znamo. Nitko se od vas ne usuđuje izgovoriti ovo pošteno mišljenje. Kada biste to i učinili, unaprijed znate da se to nikad ne bi objavilo...

Zadaća je newyorškog novinara da laže, prikriva istinu, da se klanja pred nogama moćnika, da prodaje svoju zemlju i rasu za svoj dnevni kruh, ili drugim riječima, za svoju plaću. Svi smo mi oruđa i podanici bogataša u sjeni. Mi smo marionete.

Ti ljudi povlače konce i mi plešemo. Naše vrijeme, naši talenti, naši životi i sposobnosti u vlasništvu su tih ljudi - mi smo intelektualne prostitutke."

Laž ne može egzistirati sama po sebi. Po svojoj prirodi ona mora biti poduprta drugom laži. A one se zatim moraju osloniti na nove laži. Takva praksa se brzo razvija u zbrku prijevara i laži u kojoj istina s vremenom postaje sve više potisnuta.

"O, kako zamršenu mrežu zaplićemo kada se bavimo prijevarama!"

S druge strane, istina je neovisna - jaka, nepokolebljiva i trajna. Nema potrebe da ju "brane" oni koji u nju vjeruju. Sama se brani od svojih protivnika - i izlazi iz napada čista, jednostavna i neokrnjena - *istina!*

Henry Ford, veliki pionir autoindustrije, bio je vrlo jezgrovit: "Istina često izgleda nerazumna; istina je često depresivna; ponekad se čini zlom; ali ona ima vječnu prednost, ona je istinita, i sve što se zasniva na njoj ne donosi niti stvara konfuziju."

"Vjerovati da bismo mogli biti u krivu u vezi s nečim - gotovo bilo čega - je, nažalost, vrlo poražavajuće iskustvo za ego nekih (ako ne i većine) ljudskih bića. Razotkrivanje mitova i predrasuda može izazvati psihološka oštećenja koja su ravna potpunoj destrukciji ega."

Kada je zaštitni prekrivač uklonjen, s njim odlazi i onaj udobni kutak u koji se možemo zavući kada neka nova izazovna ideja naiđe i uznemiri naše umne procese. Imamo svoju prvu crtu obrane od istine i ona je daleko djelotvornija od bilo kakvog radara ili razvijenog vojnog sustava obrane od projektila. Ona nam nepogrešivo govori da nismo u krivu, nego u pravu, bez obzira na sve!

Većina ljudi se tvrdoglavo opire bilo kakvoj novoj istini s cijelom serijom obrana na prvoj crti i nekoliko rezervnih sustava povrh toga! Ali kada istina napokon porazi sve njihove obrane, prisiljeni su se osloniti na ono izlizano opravdanje: "'Što misliš, tko si ti? Tko te je za to ovlastio?' Ako sve drugo propadne, ljudi su skloni 'spuštanju' ovakve vrste" (G. T. Armstrong, časopis *Good News,* listopad 1975.).

Što bliže istražujemo *istinu,* to savršenija, jednostavna i čista ona postaje - i utoliko jasnije i prodornije baca svjetlo na događaje oko nje!

Kako ćete napredovati kroz ovu knjigu, nailazit ćete na mnoge stvari koje će vas zainteresirati i obrazovati i s kojima ćete se složiti. To je dobro! Također ćete naići na mnoge činjenice koje će se na prvi pogled doimati poput idiotizma. Vaš prvi poriv mogao bi biti da odložite knjigu i odbacite sadržaj kao "potpuno smiješan", "glupost", "fanatički" ili "pretjeran". To je također razumljivo: sam autor jednako je reagirao kada se upoznao s istim informacijama! Sjetite se, međutim, opomene mudrog kralja Salomona *(Posl 18,13):* "Tko odgovara prije nego što sasluša, na ludost mu je i sramotu."

Tijekom čitanja, vodilja neka vam bude definicija istine iz Websterova *Ilustriranog rječnika:* "U skladu s realnošću; vječni princip ispravnog ili prirodni poredak stvari; vjernost, ustrajnost; slaganje sa standardom ili pravilom; točnost."

Istina će se uvijek savršeno uklapati u realnosti svijeta - društvo u kojem živimo!

DRUGO POGLAVLJE

NAŠE DRAGOCJENO NASLJEDSTVO

Svi se slažu u jednoj stvari: Sjedinjene Američke Države su kao nacija jedinstvene u cijeloj zabilježenoj povijesti. To je daleko najmoćnija nacija koja se ikada pojavila na svjetskoj sceni; nacija sloboda bez premca, koja je krajem Drugog svjetskog rata imala 6,6% svjetske populacije i 50% svjetskog bogatstva.

Clinton Rossiter, povjesničar i politolog na Sveučilištu Cornell, pišući za magazin *Life* 1960. članak nazvan *Nacionalna svrha,* izjavio je: "Sjedinjene Američke Države se s pravom ubrajaju u one nacije za koje je dobrotvoran osjećaj nacionalne svrhe - ili meni osobno draže, misije - bila povijesna nužnost. Poput djece Izraela, mi smo bili 'posebno blago'. Sudbina nam je bila posebno naklonjena, ona od nas zahtjeva i poseban trud... Ljudi poput Washingtona i Lincolna osjećali su tu veliku istinu i svjesno djelovali u skladu s njom."

"Nalazimo se", riječi su Abrahama Lincolna, "u mirnom posjedovanju najboljeg dijela zemlje, s obzirom na plodnost tla, veličinu teritorija i pogodnost klime... Zakoniti smo nasljednici ovih temeljnih blagoslova. Nismo se morali truditi da ih utemeljimo niti da to postignemo."

U svom slavnom proglasu od 30. ožujka 1863. Lincoln nastavlja: "Zadaća je nacija, a i ljudi, da duguju svoje postojanje svevladajućoj Božjoj snazi. Primili smo najprobranije božanske blagoslove. Mnoge smo godine bili darovani mirom i blagostanjem. Izrasli smo u broju, bogatstvu i snazi više nego ijedna nacija ikada; ali zaboravili smo Boga! Zaboravili smo milostivu ruku koja nas je održala u miru, povećala nam broj, obogatila nas i osnažila; oholo smo zamišljali, u svojim prevrtljivim srcima, da su svi ovi blagoslovi stvoreni nekom našom nadmoćnom mudrošću i vrlinom."

Većina nas je odrasla u SAD-u uzimajući nacionalna bogatstva zdravo za gotovo - kao nešto što se podrazumijeva, nešto što je naše pravo, a ne kao nešto za što bismo trebali biti vječno zahvalni, za čiji smo razvoj i održanje odgovorni. Dobro je, makar na trenutak, odmaknuti se od svih "zamki" kojima smo svakodnevno okruženi, procijeniti snagu i bogatstvo koje SAD uživa na vrhuncu svoje moći - i usporediti to s ostatkom svijeta.

Pri kraju 40-ih SAD je bio na vrhuncu svoje moći i u posjedu većeg postotka svjetskih bogatstava nego ikad prije. U tom razdoblju SAD je imao triput više zlatnih rezervi no ostatak svijeta zajedno. Proizvodili smo 60% svjetskog čelika i vozili 73% svih svjetskih automobila i kamiona. Sudjelovali smo u 51% svjetske proizvodnje plina i bili u posjedu 67% svih svjetskih telefona. Amerikanci su imali mnogo veći postotak radija, hladnjaka, zamrzivača, strojeva za pranje rublja, klima-uređaja i drugih luksuznih dobara nego ijedna druga nacija na svijetu.

U produktivnosti smo daleko nadmašili sve ostale. U tehničkom znanju bili smo bez konkurencije. SAD je bio *najveći,* div među patuljcima - a ostatak svijeta je bio pun poštovanja i visoko cijenio Sjedinjene Američke Države!

U godinama koje su slijedile nešto je krenulo grozno loše. Sada, umjesto da su nacije svijeta do nogu SAD-u, čini se da mu većina njih grabi za grlom, poput proždrljivih zvijeri koje ne biraju sredstva da povuku SAD dolje. Dajući svu svoju potporu američkim vanjskim neprijateljima, u ovoj zemlji postoji šarolika skala vandala - organizacija i pojedinaca koji neprekidno nastoje diskreditirati ovu zemlju, ismijati je i potkopati ostatke autoriteta koje bi SAD još mogao imati u svijetu. U međuvremenu, većina političara i svjetovnih "vođa" s velikim entuzijazmom surađuje s ovim državnim neprijateljima, radeći na propasti SAD-a kakvog danas znamo!

Kada bi netko analitički i objektivno sagledao SAD kasnih 40-ih i usporedio ga s ovim na početku trećeg tisućljeća (također u odnosu na druge svjetske nacije), kontrast bi bio golem - i *prilično zastrašujući.* S pravom bi se upitao: "Zar SAD pokušava počiniti samoubojstvo?" Jer SAD je zaista "krenuo nizbrdo i ne usporava".

SAD se ponosi time što je nacija "imanja", "razvijena nacija". Ljudi ovdje imaju više novca, više sloboda, više mogućnosti, više

prava i privilegija i više luksuza od bilo koje druge nacije u povijesti. Zapravo, Amerikanci uživaju u stvarima koje su ljudi prije samo nekoliko desetljeća zamišljali rezultatom utopijskog društva, a ipak su među najzbrkanijim i najnesretnijim narodima na svijetu.

SAD "ima" više financijskih "stručnjaka" od bilo koje nacije, a ipak su njegovi privatni i nacionalni dugovi vrtoglavi; oni su doslovno neopisivi. Amerika "ima" više medicinskih stručnjaka no bilo tko drugi, ali ipak pola njezine populacije boluje od kroničnih bolesti. Amerika "ima" obilje bračnih savjetnika, ali ipak svaki drugi brak završava razvodom. A većina onih koji se održe, vise o niti labilnog primirja.

Amerika je "razvila" super-tehnologiju, do te mjere da može poslati troje ljudi na Mjesec i vratiti ih sigurno na Zemlju. "Razvila" je mogućnost savršene komunikacije s ljudima na Mjesecu - mogućnost primanja savršenih televizijskih transmisija s Mjeseca - ali, s druge strane, običan čovjek s ulice nije u stanju komunicirati sa svojom ženom, svojim susjedima, čak ni sa svojom djecom. Nevjerojatno, ali istinito!

"Samo bi lakomislen čovjek mogao zanemariti očite činjenice", riječi su Jamesa Restona u njegovu članku od 1. siječnja 1970., "da smo prenapučeni, necivilizirani, podijeljeni, korumpirani i izgubljeni, izgubljene vjere, a užasnuti skepticizmom. Rat, kriminal, zagađivanje, rasizam, politički cinizam i pesimizam naši su pratitelji."

Prizor ove velike nacije koja je izgubila razum jednako je ponižavajući koliko i opasan. Američki saveznici diljem svijeta duboko su zabrinuti događajima u ovoj zemlji. Oni ozbiljno sumnjaju u sposobnost (čak i volju) SAD-a da riješi neke od svojih gorućih problema.

Da, "samo bi lakomislen čovjek mogao zanemariti očite činjenice"; s pozicije nedostižne moći i svjetskog divljenja, SAD se u zapanjujuće malo godina srozao doslovno do moralnog, financijskog i duhovnog bankrota.

Prije pedeset godina slika koju je Amerika stvorila o sebi i nametnula je svijetu bila je ona kolosalno moćnog, iznimno živog, fantastično bogatog i dobrohotnog diva kojem se sa sigurnošću moglo vjerovati da vodi svijet kroz izazove budućnosti i "suncem obasjane visoravni", o kojima je Winston Churchill govorio tijekom Drugog svjetskog rata.

Kroz vrijeme, ta je vizija okaljana, iskrivljena, okrnjena, slomljena i upropaštena. Ona je sada potpuno neprihvatljiva čak i najnaivnijem površnom promatraču američkih prilika.

Kako Sjedinjene Američke Države nastavljaju svoj put u treće stoljeće postojanja kao država, novi imidž koji imaju u zemljama svijeta daleko je od onog otprije pedeset godina.

Nova slika prikazuje gunđavog glupana koji se teško kreće, pada i posrće, upadajući iz jedne krize u drugu kroz neprozirnu maglu straha i neodlučnosti. To je slika posrnulog diva koji baca mrvice svojim susjedima (kupljene posuđenim novcem!) da ne bi došao u sukob s njima, dok se sam valja u golemoj orgiji kriminala i nasilja. Slika užasno bolesnog diva koji je zamijenio svoje bogom dano kršćansko naslijeđe za zdjelu humanističke socijalističke juhe, izgubio bilo kakav osjećaj za svoju sudbinu, i isprao svoj um od svih tragova morala - buntovnik čiji su umni procesi toliko iskrivljeni i zbrkani da su izvan svake mogućnosti razumijevanja. To je slika degenerika kojemu se ne može vjerovati jer on ne vjeruje sam sebi; diva koji u svojoj traumatskoj neurozi guta goleme količine tableta - tableta za spavanje, za buđenje, za ubrzavanje i usporavanje, zajedno s tabletama i drogama koje mu omogućuju "bijeg" iz alarmantne realnosti njegovog očajno lošeg položaja.

Mnogi diljem svijeta nalaze ovo zabavnim - ali *zastrašujućim* spektaklom. Zastrašujućim zato jer su se njihove nade i planovi temeljili na pretpostavci da će SAD (opjevana "zemlja slobodnih i domovina hrabrih") ostati dominantna sila na svjetskoj sceni. U današnjoj slici SAD-a ništa ne upućuje na njihove početne pretpostavke i ta ih činjenica duboko zabrinjava.

Sagledavajući pedeset godina koje je proveo u FBI-u, pokojni J. Edgar Hoover rekao je: "Sviđalo se to nama ili ne, moral uz koji pristajemo kao narod je vitalni čimbenik našeg opstanka kao slobodne nacije. Zabrinuti građani počinju se pitati nismo li u smrtnoj opasnosti odbijajući one stvari koje su izvor snage naše nacije.

Ulazimo li u doba koje mora završiti u anarhiji? Odgajamo li naraštaj kojemu gotovo potpuno nedostaje samodisciplina? Ukratko, zaslužujemo li naše veličanstveno naslijeđe? Jesmo li dovoljno sposobni da zadržimo veliku republiku kojoj smo se zakleli na vjernost?

Da li ćemo održati sposobnost da vršimo svoju dužnost kao Amerikanci?"

Bivši šef policije Los Angelesa Parker također je izrazio sumnju u budućnost našeg društva. Izjavio je da je "vrlo zabrinut" tijekom događaja. "Vrlo mi je teško vjerovati da naše društvo može nastaviti kršiti najosnovnija prava ljudskog ponašanja i očekivati da opstane. Mislim da moram zaključiti da će i ova civilizacija, kao i prijašnje, uništiti samu sebe. Ostaje samo pitanje - *kada?"*

Da li će SAD propasti kao što neki promatrači predviđaju? Prije pedeset godina takva bi se ideja činila apsurdnom, ali sada je mnogi vide kao jasnu mogućnost.

ABRAHAM LINCOLN

Abraham Lincoln, imajući vrlo jasnu i dalekosežnu viziju, izjavio je, predviđajući budućnost, da nijedna strana sila ili udruženje stranih sila "neće moći silom napiti se vode iz rijeke Ohio ili ostaviti trag na Blue Ridgeu (planina u SAD-u nap. pr.) u idućih tisuću godina."

"Otkuda onda možemo očekivati opasnost? Kažem vam, ako ikada dođe, sigurno će se raširiti među nama, jer ne može doći izvana. *Ako nam je destrukcija sudbina, mi ćemo sami sigurno biti njeni autori i nositelji. Kao nacija slobodnih, ili ćemo živjeti vječno ili umrijeti od samoubojstva"* (Abraham Lincoln, govor u Springfieldu, Illinois, siječanj 1837. Isticanja moja - nap. autora).

Lincoln je jasno shvatio da jedina *prava* opasnost koja prijeti američkoj naciji može biti iskvarenost njenog naroda - ono što se nazivalo *subverzijom američkog duha.*

Subverzija američkog duha, koja se različitim intenzitetom već odvija zadnjih 100 godina, potkopala je sve temelje na kojima je ova velika nacija izgrađena i pretvorila je u bolesno društvo.

Kada je američka nacija ušla u dvadeseto stoljeće, bila je u osnovi zdrava. Bujala je životom i vitalnošću. Većina ljudi bili su iskonski domoljubi, voljeli su svoju zemlju i živjeli po određenim moralnim standardima: poštovali su svoju zemlju, svoje susjede i sami sebe! Dom i obitelj bili su visoko cijenjeni. Muškarci su bili muževni, žene su bile ženstvene i oba su spola bila zadovoljna svojim bogom danim odgovornostima. Kao rezultat ovih i drugih čimbenika, nacija je bila zdrava.

U godinama koje su slijedile, sva ta obilježja zdravog društva polako su se osipala. Trenutno smo došli do točke na kojoj prosječna osoba nema jasno određene principe na kojima bi zasnivala svoj život. Lutamo po živom pijesku sumnje, straha i neodlučnosti. Nacija bez ikakvih transcendentalnih ciljeva ili smisla u postojanju. Kako je netko rekao: "SAD je nacija koja ne stoji ni iza čega, ali će propasti zbog bilo čega."

Rezultat? Njegovi su "plodovi" svuda oko nas, svima vidljivi. Pogledajte bilo koju fazu ili aspekt društva i vidjet ćete kroničnu bolest koja se približava osnovi društva. Pravo stanje nacije odražava se u njenim vodećim institucijama - u školstvu i crkvi, u književnosti i glazbi, u vladi i u domovima. Možemo ga vidjeti u financijskoj zbrci u kojoj se nalazi vlada i većina stanovnika.

Da, SAD bi se danas mogao poistovjetiti s beznadnim bolesnikom koji boluje od svih mogućih smrtonosnih bolesti. Njegov vid i sluh su slabi, njegovi udovi unakaženi artritisom, a rak se približava vitalnim organima. A ipak, glupo i naivno, on uvjerava samoga sebe da je sve u redu i da će se na kraju sve dobro završiti.

TREĆE POGLAVLJE

GDJE JE KRENULO LOŠE?

Gdje je krenulo po zlu? Što je to pretvorilo proslavljeni američki "san" u američku noćnu moru? Što je to pretvorilo zemlju slobodnih i domovinu hrabrih u zemlju kukavica i hulja?

Što nas je to obuzelo? Jesmo li mi *uzrokom* ovih *posljedica* koje vidimo po cijelome svijetu? Naši domovi i obitelji se raspadaju brzinom koja pomućuje razum. Naše škole i kolege stvaraju otuđene i frustrirane gutače tableta čiji se cijeli život svodi na to da "gledaju svoja posla" - na prokletstvo budućih pokoljenja. Naše sudstvo prisiljava poštene građane da se noću zaključavaju u svoje domove, dok kriminalci gotovo slobodno lutaju ulicama i teroriziraju stanovništvo. Organi vlasti (lokalni, državni i federalni) samo rastu, rastu i rastu. Porezi i porezi i porezi. Oni troše i troše, dok nacija stenje pod impresivnim nacionalnim dugom koji dostiže vrtoglave visine višestrukih trilijuna dolara. U svakom dijelu društva na meniju su laži, prijevare, korupcija i licemjerje. Nigdje ne možemo pronaći istinski zdrav dio društva.

Što nam se dogodilo? Da li smo žrtve neke čudne nacionalne kletve? Ili smo zaraženi nekom egzotičnom psihičkom bolesti?

Da li smo slučajno došli u sadašnje grozno stanje naše nacije ili smo u njega gurnuti? Da li je riječ o rezultatu prirodne degeneracije ili o *uroti?* Ideja goleme urote, ili "skrivene ruke", koja vodi svjetske nacije u potpunu propast i raspadanje da bi se bezbožna totalitarna svjetska vlada mogla uspostaviti i silom nametnuti, ideja je kojom bi se svaka ozbiljnija osoba trebala pozabaviti. Ova knjiga namjerava iskreno i s pratećom dokumentacijom prikazati razloge zbog kojih uvjerenje da takva zavjera postoji nije samo "racionalno", *već jedino iskreno uvjerenje koje netko može zauzeti suočivši se sa svim dokazima!*

Koncept takve zavjere nije nov - o njemu se intenzivno pisalo i govorilo od osamnaestog stoljeća. Prof. John Robison, Abbe Barruel, Sir Walter Scott i Nesta Webster neki su od povjesničara čiji su radovi na tu temu bili poznati i široko prihvaćeni. Mnogi poznati ljudi izrazili su uvjerenje u takvu zavjeru: Winston Churchill, Henry Ford, Benjamin Disraeli, Charles Lindberg i Taylor Caldwell spadaju u "vjernike".

Ironično, kako ulazimo kao nacija u treće stoljeće s dokazima o takvoj zavjeri koji nas bombardiraju sa svakog ugla, popularno je u "visokoobrazovanim" krugovima izrugivati se i posprdno odnositi prema svakome tko je toliko "glup" da bi došao na tu ideju.

Oni koji su dovoljno iskreni da bi sagledali činjenice i dokazali postojanje zavjere, označeni su kao opsjednuti zavjerama i desno orijentirani ekstremisti sa svojim opsesijama. Njihova se mišljenja poštuju - dok god se klone "teorije" o zavjerama tijekom povijesti.

Razmatrajući strašnu i očito beskrajnu paradu "gluposti", "grešaka" i "zabuna" koje je naša vlada počinila tijekom zadnjih 60 godina, autor bestselera Gary Allen je izjavio: "Kada bi se radilo samo o zakonu srednjih veličina, pola događaja koji utječu na blagostanje naše zemlje trebali bi biti dobri za Ameriku. Kada bi bila riječ samo o nesposobnosti, naši vođe ponekad bi napravili grešku u našu korist. *Tu nije riječ o gluposti ili slučaju, nego o planiranju i izvrsnosti" (Nitko se ne usuđuje nazvati to urotom,* str. 8).

O, kad bi bar većina ljudi pročitala te riječi i zamislila se nad njima. Njihova je istinitost bolno jasna svakome sposobnom za logičku dedukciju.

Mnogi su vodeći akademici u SAD-u otvoreno zagovarali postojanje "skrivene ruke" koja vodi državne događaje u ovoj zemlji i nacijama svijeta. Na primjer, pokojni dr. Carroll Quigley, profesor povijesti na Foreign Service School pri Sveučilištu Georgetown, jasno je izjavio: *"Zaista postoji, i to već jednu generaciju... međunarodna organizacija koja donekle djeluje na način kako radikalna desnica zamišlja da komunisti djeluju.* Zapravo, ta organizacija, koju bismo mogli nazvati Grupama okruglog stola, nema nikakvih averzija spram suradnje s komunistima ili bilo kojim drugim grupama, što često i čini. *Upoznat sam s djelatnošću te grupe jer sam ju proučavao dvadeset godina, a u ranim šezdesetima dobio sam dozvolu da dvije*

godine proučavam njihove papire i tajne dokumente. Ne osjećam nikakvu odbojnost prema njima, niti prema većini njihovih ciljeva i većinu svog života bio sam blizak njima i njihovim načinima djelovanja. Pobunio sam se u prošlosti, a i nedavno, protiv nekih njihovih gledišta... ali, općenito, naše glavno razilaženje u mišljenjima je u tome da oni žele ostati nepoznati, a ja sam mišljenja da je njihova povijesna uloga dovoljno važna da bi bila poznata" (Macmillan, *Tragedija i nada,* 1966., str. 950).

Još jedan vrhunski predavač, dr. Revilo P. Oliver, nekadašnji profesor na Klasičnim studijima Sveučilišta Illinois, izjavio je da je "potpuno uvjeren" da takva zavjera doista postoji (*Zavjera ili degeneracija?,* str. 8).

Unutar stranica koje leže pred vama susret ćete se s vrlo ozbiljnim pitanjem *Istine* ili *Kompromisa.* Ono mora naići prije ili kasnije - vjerojatno prije nego kasnije! Mnogi dokazi koji će vam biti predstavljeni žestoko će uzdrmati vaše stare stavove, koje ste gradili na pretpostavkama, ili uzimali zdravo za gotovo od djetinjstva. Vaša prva reakcija mogla bi biti da odbacite pružene dokaze i proglasite ih "potpuno smiješnima" i "glupošću", ili da ih ismijete na neki drugi način.

Apeliram na vas da odustanete od takvih banalnosti kada je riječ o pitanju međunarodne zavjere. Takvo djetinjasto ponašanje ne dokazuje ništa - osim, možda, nezrelosti i intelektualne neiskrenosti prema samome sebi.

Jedini iskren i potpuno pošten način da se dođe do odluke je da se *zapitate* i *odgovorite* na dva pitanja: 1.) Da li je to dokazivo? i 2.) Da li se to uklapa u turobnu realnost svijeta u kojem živimo?

Pri nastavku čitanja imajte na umu riječi Benjamina Disraelija: "Svijetom upravljaju likovi potpuno drugačiji od onih koje zamišljaju ljudi koji nisu iza kulisa" *(Coningsby,* str. 233). Kada završite s čitanjem ove knjige, uvidjet ćete krajnju realnost ovih riječi - kao i činjenicu da je Zavjera jedino logično i razumljivo objašnjenje onoga što se događa na svjetskoj sceni!

ČETVRTO POGLAVLJE

TKO UPRAVLJA SVIJETOM?

UVOD

Kritičari "teorije zavjere" s pravom ističu da takva zavjera ne bi mogla kontinuirano postojati tijekom mnogih stoljeća bez "sile" koja bi upravljala njome kroz ta stoljeća, koja bi osigurala uspješnost te zavjere kroz društva, kulture i običaje koji su se tijekom vremena mijenjali.

Do sada zagovornici teorija zavjere nisu predočili ovu dimenziju koja je zaista morala biti duhovni ili besmrtni element, nužan u inspiriranju i vođenju misteriozne zavjere koja vuče korijene iz pradavne prošlosti. Svoje uvide o tome zabilježio je poznati konzervativni znanstvenik, koji se udubio u ova pitanja i došao do zanimljivog zaključka. On je zapisao da teorija o zavjeri "koja svjesno djeluje mnoga stoljeća" nije održiva osim ako ju se ne sagleda s religioznog aspekta. Time bi zavjerenici bili izjednačeni sa sotonistima, koji su u službi natprirodnog zla, kojeg obožavaju i koji zacijelo vide ili na neki drugi način izravno doživljavaju manifestacije koje ih uvjeravaju u postojanje i snagu Lucifera. A budući da domišljati zavjerenici moraju biti vrlo oštroumni ljudi, koji bi se teško mogli zavarati autosugestijom, hipnozom ili drogama, nameće nam se zaključak da su oni vjerojatno u kontaktu sa snagom čistog zla. Taj će zaključak pokolebati nereligiozne ili skeptične" (dr. Revilo P. Oliver, *Zavjera ili degeneracija,* str. 39-40).

Istražimo ove mogućnosti:

RANA OTKRIVENJA

U Bibliji piše: "U početku stvori Bog nebo i zemlju... I vidje Bog što je učinio, i bijaše veoma dobro" (*Post 1,1; 1,31).* "Tako bude dovršeno nebo i zemlja sa svom svojom vojskom" (*Post 2,1).* Riječ

"vojska" ukazuje na to da su anđeli bili uključeni u kreaciju i da su bili "vrlo dobri". Ali nešto se zapanjujuće i dalekosežno dogodilo, jer u trećem dijelu *Postanka* čitamo o pojavi zmije - ili Sotone. Što se dogodilo u vremenu između kreacije i trenutka kada su se Eva i zmija susreli? Odgovor na to dramatično se otkriva poslije u Bibliji - u knjigama *Izaija 14* i *Ezekiel 28.*

Ove knjige otkrivaju da je za vrijeme kreacije Stvoritelj Bog postavio Lucifera, koji "bješe uzor savršenstva, pun mudrosti i čudesno lijep", nad vojsku anđela *(Ez 28,12, 14-15).* Lucifer "bješe savršen na putima svojim" kada je bio stvoren *(Ez 28,15).* Samo ime Lucifer znači "sin jutra" - "onaj koji svijetli" ili "svijetleća zvijezda (anđeo, *Otk 1,20)* jutra". On je bio nositelj Svjetla - stvoreno duhovno biće koje je bilo u posjedu silne istine, znanja, mudrosti i razumijevanja. Bio je postavljen iznad mnogih anđela. Njegova je dužnost bila da ih usmjeruje. On je bio svjetlo Njegovog dana!

Kakav je bio njegov stav prema odgovornostima i moći koju mu je njegov Stvoritelj podario? *On je želio više moći!* Upao je u zamku zavisti, taštine, pohlepe i požude. Skovao je grandiozne planove - i začeo plan preuzimanja novostvorenog univerzuma od njegovog Stvoritelja.

Istina o golemoj igri moći počinje se razotkrivati u knjizi *Izaija 14.* S početkom u 4. stihu, vidimo babilonskog kralja prikazanog kao pohlepnog, osvajačkog tiranina koji je bio prokletstvo za svoje podanike. Imao je isti stav i filozofiju kao i pobunjeni anđeli opisani u *Judinoj poslanici* u 6. stihu. Tamo se spominju anđeli "koji nisu sačuvali svoje dostojanstvo, nego su ostavili svoje boravište". U stvarnosti je babilonski kralj predstavljao Sotonu: on je bio njegovo oruđe - pijun u njegovoj igri.

Ova činjenica postaje kristalno jasna kad pročitamo stihove 12-14. Ovdje se niže ljudsko biće uzdiže do višeg antitipa - Sotone - koji ima kontrolu nad njim. Primijetit ćete da stvari koje su rečene u ovim stihovima o velikom bivšem anđelu, Luciferu ili Sotoni, nisu mogle biti izrečene o običnom ljudskom biću: *"Kako pade s nebesa, Svjetlonošo, sine Zorin? Kako li si oboren na zemlju, ti vladaru naroda?"*

Lucifer je izjavio: *"Uspet ću se na nebesa, povrh zvijezda Božjih prijestolje ću sebi dići.* Na zbornoj ću stolovati gori na krajnjem sjeveru. *Uzaći ću u visine oblačne, bit ću jednak Višnjemu"* (14. stih).

Zbog njegovog neposluha, Bog je odgovorio Luciferu: "Zato te zbacih s gore Božje... (jer) Srce ti se uzoholi zbog ljepote tvoje, mudrost svoju odnemari zbog svojega blaga... *Mnoštvom svog bezakonja, nepoštenim trgovanjem oskvrnu svoja svetišta!" (Ez 28, 16-18).* Jedna trećina anđela je pratila Lucifera u njegovoj pobuni. Kao posljedica toga postali su demoni, a Lucifer, bivši Svjetlonoša, postao je Sotona, ili Neprijatelj. Pošto su istjerani iz raja, bili su osuđeni na zemlju i njeno susjedstvo. Novi zavjet otkriva da je Sotona sada "kralj ovog svijeta" (2 *Kor 11,14)* i da je "zavodnik cijeloga svijeta" *(Otk 12,9).* Često se pojavljuje i kao "anđeo Svjetlosti" *(2 Kor).*

Biblija također otkriva da Sotona upravlja ovim svijetom kroz hijerarhijski sustav "poglavarstava", "sila" i "zlih duhova u nebeskim prostorima" *(Ef 6,12).* Čitatelj bi trebao obratiti pozornost na to da je Sotona tvrdio da ima kontrolu nad "svim ovim stvarima" (svjetskim kraljevstvima), a Krist to nije zanijekao *(Mt 4,9-11).*

Adamu je bio dodijeljen zadatak da se brine za zemlju: "Jahve, Bog, uzme čovjeka i postavi ga u rajski vrt da ga *obrađuje i čuva."* On nije uspio u svojem zadatku i kao rezultat toga postao je Sotonin sluga. Radije je slušao Sotonu no Boga. Čovječanstvo, sa samo nekoliko iznimaka, još od tada prati Sotonu - njegovu filozofiju.

Kako se populacija počela širiti, ljudi su se posvetili vlasti Sotone sa zapanjujućom voljom. I kao rezultat toga "Vidje Jahve kako je čovjekova pokvarenost na zemlji velika i kako je svaka pomisao u njegovoj pameti uvijek samo zloća" *(Post 6,5).* "U očima Božjim zemlja se bila iskvarila; nepravdom se napunila... ta svako se biće na zemlji izopačilo" (stihovi 11-12). Biblija nam govori da je zato Bog poslao svjetski potop na zemlju (događaj koji su mnogi svjetski arheolozi dokazali - v. A. M. Rehwinkle, *Potop s gledišta Biblije, geologije i arheologije;* Andre Parrot, *Potop i Noina Arka).* Svi stanovnici zemlje, s iznimkom Noe i njegove obitelji, bili su uništeni.

NIMROD I BABILON

Poslije potopa svi su na zemlji znali za Boga - i njegov način života. Isprva su se bojali činiti zlo. Povijest je zabilježila da je "čovjek mnogo godina živio pod vlašću Jahve (Boga) bez gradova... svi govoreći jedan jezik... Tada započe nesloga" (Hyginnius, str. 114).

Kako se ova grupa širila, počeli su napuštati planinsko područje Ararata gdje je Arka pristala *(Post 8,4).* "Sva je zemlja imala jedan jezik i riječi iste. Ali kako su se selili s istoka, naiđu na dolinu u zemlji Šinearu i tu se nastane" *(Post 11,1-2).* Šinear, danas poznat kao drevna Babilonija (Breasted, *Drevna vremena),* bila je predivna plodna zemlja.

Ti su ljudi mogli nastaviti živjeti prema Božjim zakonima i uživati u miru i obilju koje su isprva osjetili. Umjesto toga, odlučili su pratiti grozan primjer Adama i Eve u tome da "rade po svom". Rezultati su bili katastrofalni! Iako je zemlja ostala plodna, divlje zvijeri su se množile, mnogo brže no ljudi, i mnogi su živjeli u strahu da ih te strašne zvijeri ne napadnu i ne pojedu.

U tom se razdoblju pojavljuje Nimrod kao "spasitelj" prestravljenog stanovništva. Nimrod, sin Kuša, bio je snažan crnac koji je stekao reputaciju kao "moćni lovac". Bio je svuda poznat po svojoj snazi. Oslobodio je "zemaljske" ljude njihovog straha od divljih zvijeri i, učinivši to, postao im je vođa. Slavni povjesničar Alexander Hislop u knjizi *Dva Babilona* govori o tome da "nevjerojatna popularnost ovog čovjeka ukazuje na nešto zaista iznimno u njegovu karakteru; ima obilje razloga da se vjeruje da je u svoje vrijeme bio vrlo omiljen. Iako je svojom krunidbom Nimrod napao patrijarhalni sustav i smanjio slobode ljudi, mnogi su držali da im je donio dobra koja su više nego nadoknadila gubitak slobode te su ga obasipali slavom. U vrijeme kad se pojavio, divlje zvijeri koje su se kotile brzinom većom nego što su se ljudi rađali, morale su nanijeti velike gubitke raštrkanom stanovništvu koje se borilo za život i zacijelo su prestravile ljudska srca..."

"Nimrodova junačka djela u izlovu divljih zvijeri sigurno su mu donijela status najvećeg dobročinitelja ljudske rase. Zbog toga je, a i zbog četa koje je uvježbao, postigao moć koju je pokazivao po zemlji i, bez sumnje, donekle je ta moć bila i zaslužena. Zatim... okupljanjem ljudi i njihovim okruživanjem zidovima, još je više pridonio tome da svoje dane mogu provoditi u miru, bez strahova kojima su bili izloženi tijekom njihovog raštrkanog života. Unutar zidina utvrđenih gradova nije bilo straha od divljih životinja; zbog sigurnosti koju su time dobili, ljudi su sigurno osjećali da ih je Nimrod silno zadužio. Nije, dakle, nikakvo čudo da je ime 'moćnog lovca', koji je istodobno bio i prototip 'božanstva utvrda', postalo slavno."

"Da je Nimrod postigao slavu samo zato, bilo bi dobro. No nezadovoljan time što je ljude oslobađao samo straha od divljih zvijeri, počeo ih je oslobađati i straha od Gospoda, što je početak mudrosti *(Izr 9,10)* i u čemu se samom krije istinska sreća. Zbog ovoga je, čini se, dobio jedno od imena kojim su ga ljudi voljeli zvati, ime 'Osloboditelja' ili 'Izbavitelja'" *(Dva Babilona,* str. 50-51). Hislop nastavlja govoreći nam da "sva tradicija drevnih vremena duguje svoje postojanje djelovanju Nimroda i njegovom uspjehu u odvraćanju ljudi od patrijarhalne vjere te oslobađanju ljudskih umova od poštovanja prema Bogu i straha od njegova suda, koji je sigurno bio postojao dok je sjećanje na Potop još bilo svježe. I u skladu s izopačenom ljudskom prirodom i ovo je, bez sumnje, činilo još jedan velik dio njegove slave; *jer ljudi će se spremno okupiti oko bilo koga tko će im ulijevati i najmanje povjerenja s bilo kojom doktrinom koja bi im omogućila zajamčenu sreću... iako su njihova srca i prirode nepromijenjen, i premda žive bezbožnički..."*

Sa svojim naukom i slobodnim životom koji je razvio među onima koji su ga okruživali, odvajajući ih od svetih utjecaja koji su prije više ili manje njima vladali, pomogao im je da stave Boga i striktnu duhovnost njegovih zakona na distancu... navodeći ljude da se osjećaju i žive kao da su nebesa daleko od zemlje i kao da Bog na nebesima ne može vidjeti kroz tamne oblake, ili kao da ne gleda s negodovanjem na kršitelje svojih zakona. Tada bi svi takvi imali osjećaj da mogu slobodno disati i da mogu živjeti slobodno. Zbog toga takvi ljudi nisu mogli ne cijeniti Nimroda kao velikog spasitelja...

"Po sustavu kojeg je Nimrod bio glavni instrument provođenja, ljudi su počeli vjerovati da iskonska duhovna promjena u srcu nije potrebna i da promjene mogu biti postignute samom vanjštinom... (On) je poveo čovječanstvo da traži svoje najveće dobro u senzualnim uživanjima i pokazao im kako mogu uživati u grijehu bez straha da će na sebe navući Božji gnjev. U raznim pohodima uvijek su ga pratile čete žena, pjesma i glazba, igre i bučna slavlja; sa svime što je moglo razgaliti srce, posvetio se uživanju u ljudskim dražima" (str. 52-55). Sve što je Nimrod radio, činilo se sjajno u očima njegovih suvremenika, onih koji su po svojoj prirodi mrzili Božje zakone *(Rim 8,7)* te su htjeli ići linijom manjeg otpora. Oni su željeli živjeti "do srži" i "raditi po svom". Oni rekoše "Hajde da sebi podignemo grad i

toranj s vrhom do neba! Pribavimo sebi ime, da se ne raspršimo po svoj zemlji" *(Post 11,4).*

Ljudi se nisu samo štitili od divljih zvijeri gradeći si utvrđeni grad; time su također uspostavili svoj autoritet - "pribavimo sebi ime". Ovo je trebalo biti središte ljudske vlasti - a nužnost njihove bogobojaznosti bila bi potisnuta. Nimrod im je bio Vođa. Počeli su graditi "toranj s vrhom do neba". S tako visokim tornjem mogli su raditi što su željeli, ne pokoravati se Bogu, a ipak biti sigurni od njegove kazne koja je u prošlosti potopila stanovnike zemlje.

Nimrodova je moć rasla, ali urođenu žudnju ljudi za obožavanjem trebalo je zadovoljiti. Nimrod i njegovi pristaše namjerno su se pobunili protiv istinskog Boga. Biblija nam govori da je Nimrod bio "moćan lovac pred Bogom". Strongov abecedni popis riječi govori nam da je hebrejska riječ *paniym,* ovdje prevedena kao "pred", trebala biti prevedena kao "protiv". Da, Nimrod je zaista bio protiv Boga *(Post 10,8-9).*

Koga su onda ljudi obožavali kad su odbacili svog tvorca? Rečeno je: "... te su zamijenili slavu besmrtnoga Boga kipovima, to jest slikama smrtnog čovjeka, ptica, četveronožaca i gmazova" *(Rim 1,23).* Sjetili su se Zmije iz Rajskoga vrta (ljudskog neprijatelja); slavili su je, jer nisu li kroz nju dobili znanje o dobru i zlu? Zmija im ništa nije naređivala. I tako je na kraju ispalo da je Zmija (Sotona) bila obožavana kao Prosvjetitelj (koji obasjava) ljudskog roda.

Sunce je također bilo omiljeni objekt obožavanja, zbog svojeg svjetla i topline. Ta su dva izvora svjetlosti postala povezana i kako se vjerovalo da Zmija obasjava duhovni svijet, za sunce se mislilo da obasjava fizički. Najčešći simbol sunca, ili boga sunca, bio je disk sa zmijom omotanom oko njega (Bunsen, *Hijeroglifi,* Vol. 1., str. 497). Zmija je bila općenito priznata kao simbol sunca *(Druidi,* str. 437). U *Otkrivenju 12,9* Sotona se jasno izjednačava sa Zmijom: očito je, dakle, da je obožavanje sunca obožavanje zla. Sotona je, navodeći ljude na zabludu, asocirao sebe s određenim objektima kojima su ljudi težili u obožavanju, na takav način da obožavanje zapravo pripadne njemu.

Kako je prikazano u *Poslanici Rimljanima 1,21-25:* "Jer iako su upoznali Boga... te su zamijenili slavu besmrtnog Boga kipovima, to

jest slikama smrtnog čovjeka... gmazova... te se klanjali i iskazivali štovanje stvorenju umjesto Stvoritelju."

Ovo su, dakle, samo neke od više krivih vjera u koje su zavedeni ljudi Nimrodova doba, koji nisu željeli obožavati istinskog Stvoritelja, Boga. Takva uvjerenja Nimrod je podržavao i ona su mu pribavila samo još veću vlast nad ljudima. Postao je svećenik boga Sunca, ili Bol-Kahn, što znači svećenik Baala. Dakle, on je bio svećenik zle vjere.

Nimrod je bio čovjek nezasitnih ambicija. Povijest nam govori da je pokorio sve narode od Babilona do Libije - najveći dio tadašnjeg naseljenog svijeta. On je bio prvi vladar koji je osnovao vojsku i pokrenuo gospodarstvo, civilne i socijalne sustave. Nametnuo je sotonsku religiju svim pokorenim narodima. U to se vrijeme njegovo pogansko učenje proširilo i uhvatilo korijenje u svim narodima svijeta.

Nije za pretpostaviti da su svi bili zavedeni i u vlasti Nimroda i njegovog podmuklog učenja. Uvijek je bilo onih koji su, poput Noe, stajali uspravno i obožavali pravoga Boga. U Wilkinsonovu djelu *Egipćani,* Vol. 4., str. 330-332, saznajemo da je Šem, jedan od Noinih sinova, uz pomoć grupe Egipćana porazio Nimroda. Nakon što je ubijen, njegovo je tijelo izrezano na male komadiće koji su poslani u mnoge gradove tada poznatog svijeta kao okrutno upozorenje onima koji bi mogli "učiniti ono Što je Oziris (Nimrod) učinio, te će isto biti učinjeno i njemu; isto će tako biti isječen na komadiće" *(Dva Babilona,* str. 64, 66).

Moglo bi se misliti da je Nimrodova smrt ujedno bila i kraj poganskog obožavanja koje je on započeo. To nije točno. Doduše, upozorenje protiv poganstva imalo je popriličan odjek na eventualne otpadnike. Shvatili su da bi se, ako je netko moćan poput Nimroda mogao biti ubijen na tako strašan način, isto to moglo dogoditi i njima, ako bi se saznalo da obožavaju iste objekte - idole. Ljudi su se bojali obožavati te idole, iako su to željeli. Bilo je potpuno jasno da "ako se željelo nastaviti s idolopoklonstvom - i ako se, povrh svega, ono željelo unaprijediti, bilo je neizostavno da se djeluje tajno... U takvim je okolnostima, bez sumnje, tada započet sustav 'misterije' koji se iz Babilona raširio po cijelome svijetu" (Hislop, str. 66, 67).

Te su "misterije" bile krinka koju su pogani uspostavili, kojom su skriveni objekti obožavanja bili predstavljeni nečim drugim. Na

taj bi način oni inicirani u misterije znali da obožavaju zabranjeno Sunce ili Zmiju dok bi obožavali nove simbole, ali neupućeni to ne bi znali. Sve bi im to bio misterij. Po Hislopu, cilj ovih misterija bio je "podvrgnuti cijeli ljudski rod slijepoj i potpunoj podčinjenosti hijerarhiji koja je ovisila o vladarima Babilona".

SEMIRAMIDA

Osoba koja je okrenula misterije u svoju veliku korist bila je Semiramida, Nimrodova izopačena žena. Ona je "poznata po tome da je ljudima nametnula odraz svog izopačenog i zagađenog uma. Ova prelijepa, ali napuštena babilonska kraljica ne samo da je osobno bila uzor neobuzdane požude i razvrata, nego je u misterijima, u osnivanju kojih je vodila glavnu ulogu, bila obožavana kao Rea, majka bogova, u odvratnim obredima koji su je poistovjetili s Venerom, majkom svih nečistoća" (Hislop, str. 5).

Inspirirana svojim pravim gospodarom, Sotonom, Semiramida je isplela mrežu poganskih običaja koji su začarali mnoštvo. Važno je napomenuti da nisu sva njena učenja bila potpuno pogrešna. Mnoga od njih bila su temeljena na istinama, ali su vješto izmijenjena tako da odvrate pozornost ljudi od Boga Stvoritelja i usredotoče je na Semiramidu i njezine babilonske misterije. Nevjerojatni uspjeh Semiramide i njezinih suradnika je izvan svakog pitanja. Cijeli njihov sustav zasnivao se na osnovnim ljudskim elementima - sigurnoj formuli za "uspjeh" u mnogim pothvatima!

U kasnijim godinama čak je i dvanaest izraelskih plemena palo kao žrtva babilonskih misterija. U *Sucima 2,13* čitamo: "Otpali su od Jahve da bi služili Baalu i Aštarti." "Postaviše grozote u Dom koji se mojim (Božjim) imenom zove da ga oskvrnu... Baalu podigoše 'uzvišice' da bi se bavili poganskim idolopoklonstvom" *(Jer 32,33-35).*

U jednom trenutku degeneracija je bila toliko očita da je Elijah - sluga pravoga Boga - izjavio da su djeca izraelska "... napustila tvoj Savez, srušila tvoje žrtvenike i mačem pobili tvoje proroke. Ostao sam sam, a oni traže mene, da i meni život oduzmu". Da, Elijah je mislio da je samo on preostao koji je obožavao pravoga Boga: ali bio je u krivu. Nešto poslije Bog mu odgovara: "Ali ostavit ću u Izraelu sedam tisuća, sva koljena koja se nisu savila pred Baalom i sva usta koja

ga nisu cjelivala" *(1 Kr 19,10-18).* Novi zavjet je bio sasvim određen prema činjenici da je ovaj trend prevagnuo nad istinom tijekom godina koje su u međuvremenu prošle. U *Drugoj poslanici Korinćanima* Sotona (Baal) je opisan ovim riječima: "... onima kojima je Bog ovoga svijeta posve oslijepio nevjerničku pamet..." U *Otkrivenju 12,9* piše da je "Sotona zavodnik cijeloga svijeta". U *Drugoj poslanici Korinćanima 11,14* rečeno je "... jer se sam Sotona pretvara u anđela svjetla" te da na religioznom planu ima sluge "... i njegove se sluge pretvaraju da su sluge pravednosti". Da, Sotonine sluge prerušavaju se u sluge Božje da bi prevarile većinu ljudi. U *Otkrivenju 9,11* Sotona je opisan kao "kralj... čije ime je... Abaddon" (Razaratelj). Tek kada je Isus Krist došao na scenu četiri tisuće godina poslije Adama, napokon je postojala osoba koja je mogla nadvisiti Sotonu kao vladara svijeta. O ishodu te epske bitke čitamo u *Luki 4.*

Nakon što je Isus bio bez hrane i vode četrdeset dana, Sotona "... pokaza mu za tren oka sva kraljevstva ovog svijeta..." Sotona tada izvlači svoju glavnu kartu: "Dat ću ti svu vlast nad njima i raskoš koja im pripada, jer je meni predana i dajem je kome hoću. Dakle, sva će pripasti tebi ako mi se pokloniš" (stihovi 5-7). Obratite posebnu pozornost na to da je Sotona tvrdio da mu je dana kontrola nad cijelom zemljom, da je ona pod njegovom vlašću, a Isus to nije ni u jednom času porekao. Znao je da je to točno!

Obratite pozornost i na to da se Isus nije suprotstavio Sotoni ljudskim argumentima. Citirao je spise i zapovjedio Sotoni: "Stoji pisano: 'Gospodaru, Bogu svojemu, klanjaj se i njemu jedinom služi'" (stih 8).

Obratite sada pozornost na Sotoninu novu varku. Citirao je spise iz *Psalama 91,11-12* - i izokrenuo ih u svoju korist. "Ako si zaista sin Božji, skoči odavde dolje, jer je pisano: 'Naredit će svojim anđelima za tebe da te neprestano čuvaju', i 'nosit će te na rukama da ne bi gdje nogom udario o kamen'" (stihovi 9-11).

Kristov odgovor jasno pokazuje da je obećanje Božje zaštite dano samo za slučaj nužde - "ako bi" ili "u slučaju da" imaš nesreću. Isus je odgovorio: "Rečeno je: 'Ne kušaj Gospodara, Boga svoga, time što ćeš sam izazvati nesreću.'"

Konačno se Sotona susreo s nekim jačim od sebe. Duhovne "čini" koje je nametnuo čovječanstvu još od vremena postanka, u

potpunosti je uklonio Isus Krist. U tom je trenutku Krist uspio nadjačati Sotonu pokoravajući se potpuno vlasti Boga, unatoč mnogim poteškoćama i iskušenjima.

Kristu takav položaj nije bio dan odmah. Morao je umrijeti za iskupljenje čovječanstva. Morao se izdići iz mrtvih da bi bio naš spasitelj i tada se podići u nebesa da bude naš miritelj sa svemoćnim Bogom.

KRŠĆANSTVO SE ŠIRI POPUT POŽARA

Nakon Kristova raspeća mnogi su mislili da je kršćanstvo, kako god da se zvalo u tom vremenu, bilo uništeno, stvar prošlosti.

"Vraćam se svom poslu ribara", uzviknuo je impulzivni Petar. "Idemo s tobom", prekinuli su ga učenici *(Iv 21,3).*

Poštujući upute uskrsnulog Isusa Krista, kojega su sreli nedugo nakon gore navedenog događaja, ostali su u Jeruzalemu čekajući "obećano". "Požar" kršćanstva krenuo je na Duhove, 31. godine nove ere, kada su učenici bili prožeti moćima i sposobnostima koje su daleko nadilazile normalu *(Dj 2,1).* Oko tri tisuće ljudi bilo je preobraćeno tog dana (stih 41). I "mnoge čudesne znakove činili su apostoli" (stih 43).

Nova oživljena vjera proširila se Palestinom i nastavila se širiti. Čak je bilo rečeno da su apostoli "uzbunili sav svijet" *(Dj 17,6).*

Ono što moramo imati na umu je da je do tog vremena Sotona, "bog ovoga svijeta" *(2 Kor 4,4),* okrenuo svijet naglavačke sa svojim prijevarnim taktikama. Apostoli su pod vodstvom uskrsnulog Gospoda Isusa Krista imali puno posla da ga vrate u pravo stanje. Kroz cijela *Djela apostolska* velik je naglasak stavljen na uskrsnuće Isusa Krista.

Crkva je munjevito rasla i širila se. Propovijedalo se Evanđelje i ljudski su se životi dramatično mijenjali: napokon su mogli sagledati veliku sliku života, ne gledajući ga više iskrivljeno. Živjeli su život "u izobilju" *(Iv 10,10).*

ŠIMUN MAG

Bilo je logično da "veliki Zmaj, stara Zmija koja se zove vrag - Sotona, zavodnik cijelog svijeta" *(Otk 12,9)* neće sjediti prekriženih ruku uz tako nepovoljan (za njega) tijek događaja. Od onoga što se činilo kao konačna pobjeda razapinjanjem Isusa, Sotona je sada bio suočen s potpunim poniženjem od strane nove crkve, inspirirane i vođene, kako je zaista i bilo, uskrsnulim Isusom Kristom. Napokon je postojala prava duhovna svjetlost - dinamična duhovna istina koja je promijenila ljudske živote i donijela rezultate za kojima su mnogi čeznuli, a tako rijetki zaista uživali: ljubav, radost, mir, dobrohotnost, vjeru, samokontrolu - i stvaran smisao života!

Ovo je logičko zaključivanje poduprto činjenicama. Sotona je imao vjernoga slugu, "aduta" kojega je čuvao za takvu priliku. Njegovo je ime bilo Šimun Mag. On se prvi put spominje u *Djelima apostolskim 8.*

Šimun je bio svećenik babilonske religije koji je djelovao izvan Samarije. Biblija jasno govori da žitelji Samarije nisu bili Izraelci: bili su Babilonci koje je kralj Asirije doveo "i naselio ih u gradovima Samarije" (2 *Kr 17,24).* Idući stihovi otkrivaju nam da ovi ljudi nisu bili zainteresirani za službu i pokoravanje Stvoritelju. Bili su pogani do srži.

Djela Apostolska 8 govore nam da je tijekom dugog razdoblja Šimun Mag sebi izgradio prilično veliko vjersko carstvo u Samariji. On se "bavio vračanjem i čarao narod... izdavao se za nešto veliko". Svi su ljudi "od najmanjeg do najvećeg" bili toliko zaluđeni njegovim čaranjem da su ga proglasili "silom Božjom" - samim Bogom *(Dj 8,9-11).*

Kad je apostol Filip počeo propovijedati evanđelje u Samariji, "narod je jednodušno poklanjao pozornost Filipovim riječima. Kad ga je slušao i gledao čudesa koja je činio" (stihovi 5, 6). Bili su vrlo impresionirani čudima.

Nedugo nakon toga Šimun je, potaknut svojim vladarom Sotonom, uočio veliki potencijal kršćanstva kao oruđa u njegovom vlastitom uzdizanju. Bez pokajanja svojih grijeha, mijenjanja cijelog svog života i ostavljanja svoje poganske religije, Šimun je pokušao sebi kupiti apostolstvo u crkvi. On je želio "te moći", ili službenu potporu

(stihovi 18-19), da bi mogao krenuti i propovijedati bezakonje i uzdići poganstvo u ime, što bi bilo kao i s odobrenjem, Isusa Krista.

Apostol Petar žestoko je iskritizirao Šimuna nazvavši ga prožetim "otrovnom žuči i bezbožnim okovima". I na starogrčkom mu je Petar rekao "Neka ide u propast tvoj novac zajedno s tobom" (stihovi 20, 23).

Nigdje se ne spominje da je Šimun pristupio pravoj crkvi - tijelu Isusovom. Preuzeo je, međutim, ime Isusa Krista i, barem nominalno, neka od njegovih učenja. Učenja je pomiješao sa svojom religijom babilonskih misterija. Stavio je "kršćansku" etiketu na novu organizaciju i radio na njezinom priznanju kao univerzalne religije. Bio je vođa!

Sve ove činjenice se jasno vide iz povijesnih izvora: "... *ne bi trebalo* pretpostaviti da se Šimun, razišavši se s kršćanima, odrekao svega što je naučio. Vjerojatnije je da je neke od kršćanskih ideja prisvojio i ukomponirao ih u svoj sustav. Tako je postao vođa nazadne sekte, vjerojatno nominalno kršćanske, koja je sasvim sigurno upotrebljavala nešto iz kršćanske terminologije, ali koja je u stvarnosti bila antikršćanska i uzdizala Šimuna kao središnju figuru, koja je u kršćanstvu pripadala Isusu Kristu" (Hasting, *Rječnik apostolske crkve,* Vol. 1., str. 497).

"Mješavina poganstva i kršćanstva bila je posebno očita u Šimunovom sustavu; lako je objašnjiva ličnošću Šimuna Maga, koji... je došao u kontakt s kršćanskim učenjem, bez da je postao stvarni pristaša" (str. 496).

Iz drugog izvora saznajemo da je "autor ili prvi predstavnik ovog pokrštenog poganstva... bio Šimun Mag, koji je bez sumnje iskrivio kršćansko učenje s poganskim idejama i običajima" (*Apostolsko kršćanstvo,* Vol. 2., str. 566) i "kasnije je nastojao, koristeći se pri tom kršćanstvom, utemeljiti konkurentsku (kršćanskoj) univerzalnu religiju" (str. 514).

Dakle, sasvim je jasno da je Šimun imao sotonski stav i rasuđivanje: bio je lažac, prevarant i žudio je za totalnom vlašću.

Zapisi apostola jasni su u njihovom proklinjanju i upozoravanju na šimunski sustav poganiziranog "kršćanstva". Više puta ono se spominje kao potpuna prijevara i smrtna zamka za prave kršćane. U *Drugoj poslanici Korinćanima 11,4* nalazimo upozorenje za one koji

su propovijedali "drugog Isusa" i imali "drugoga duha" (ili stav). Sotonine sluge (predvođene Šimunom Magom) bile su "prerušene u sluge pravičnosti" (Isusove istinite predstavnike) i odvodile su mase ljudi u zabludu. Oduvijek je ljudskim bićima bilo lakše (s njihovom ljudskom prirodom dijametralno suprotnoj volji njihovog Stvoritelja, *Jer 17,9 i Rim 8,7)* ići putem Sotone, nego Božjim putem. Sotonin put i ljudska priroda vrlo se dobro slažu. Prirodnom, uobičajeno putenom umu, doktrine luciferijanizma (ili iluminizma) čine se "prosvijetljenima" i "potpuno ispravnima". Međutim, otrov u boci s etiketom "med" još uvijek je otrov. Poganstvo s etiketom kršćanstva još uvijek je otrov i smrtonosno poganstvo. Samo je jedan način da se bude kršćaninom - Božji način *(Iv 10,7 i Dj 4,12).*

Šimunova babilonska krivotvorina kršćanstva (pokrštenog poganstva) datira iz 33. godine - dvije godine nakon formiranja prave kršćanske crkve.

Djela apostolska prikazuju pravu povijest kršćanstva do godine 69. Ono što je uslijedilo poslije toga u povijesti je poznato kao "izgubljeno stoljeće" ili "doba sjenki". Činjenica je da "od svih razdoblja iz crkvene povijesti, o ovome najmanje znamo... Pedeset godina poslije svetog Pavla preko crkve je navučena zavjesa kroz koju uzaludno nastojimo prodrijeti pogledom. A kada se 120. g. napokon podiže sa zapisima prvih crkvenih otaca, nalazimo crkvu u mnogo čemu bitno drugačiju od one iz dana sv. Pavla i sv. Petra" (Jesse Lyman Hurlbut, *Povijest kršćanske crkve).* Slavni povjesničar Edward Gibbon iskreno izjavljuje u djelu *Slabljenje i propast Rimskog Carstva* da "oskudni materijali crkvene povijesti rijetko omogućavaju prodrijeti kroz oblak koji visi nad prvim razdobljem crkve".

Obratite pozornost na riječi "sjene", "zavjesa" i "oblak". Sada postaje očito da je "izgubljeno stoljeće" izravan rezultat ogromnog zataškavanja i uništavanja dokaza, njihove prirode i namjene. Već smo uvidjeli da je Sotona princ tame i onaj koji pokušava uništiti istinu. Šimun i njegove pristaše, inspirirani Sotonom, bili su jako zauzeti dovodeći svijet još jednom u zabludu *(Otk 12,9).*

Nastavljajući našu istragu crkvene povijesti, nailazimo na mnoge dodatne šokantne činjenice koje će poljuljati brojna ustaljena uvjerenja. U *Rječniku kršćanske biografije,* Vol. 4., str. 682, zapisano je da "kada je Justin mučenik napisao svoju knjigu *Apologija* (152. g.), čini

se da je Šimunova sekta bila vrlo moćna, jer četiri puta spominje njenog osnivača, Šimuna... i govori da je stigao u Rim u doba Klaudija Cezara (45. g.) te ostavio takav dojam svojim magičnim moćima da je bio slavljen kao bog, s podignutim kipom na Tibetu između dva mosta, ispod kojega je pisalo 'Simoni deo Sancto' (sveti bog Šimun)".

Je li Justin mogao izmisliti takvu priču? Teško! "Malo je dokaza na temelju kojih bi se ovakva precizna Justinova izjava mogla odbaciti; izjava koju jedva da bi mogao ugroziti u isprici Rimu, gdje je svaka osoba imala priliku uvjeriti se u njenu točnost. Da je pogriješio, to bi odmah bilo razotkriveno i drugi pisci ne bi često ponavljali tu priču, kao što su činili" (Hastings, Vol. 2., str. 496).

APOSTOL PETAR NIKADA U RIMU

Prilično je iznenađujuća činjenica da ni crkvena ni biblijska povijest ne sadrže bilo kakav dokaz da je apostol Petar *ikada* bio u Rimu. Zapravo, postoji gomila dokaza da Petar nikada nije bio u Rimu. Vrlo cijenjena *Encyclopedia Biblica* jasno govori da "Justin... nema nikakvih podataka o Petrovoj nazočnosti u Rimu".

Postoje mnogi biblijski dokazi da apostol Petar nikada nije bio u Rimu i da nikada nije vodio kršćansku crkvu u tom poganskom gradu. Ovo su samo neki od njih:

Petar je bio apostol dodijeljen Židovima - Obrezanima. Pavao je bio apostol zadužen za odnose s poganima. Godine 51. Petar je bio u Antiohu, gdje je ušao u sukob s Pavlom jer nije htio sjediti (Petar) s poganima; vrlo čudno, ako je bio rimski biskup *(Gal* 2, *11-21).*

Pavao je bio osnivač crkve u Rimu 55. ili 56. g. Pavao je napisao tadašnjim kršćanima: "Želim vas vidjeti da bih vam mogao prenijeti nešto od duhovnog dara, da biste do kraja bili utemeljeni" *(Rim 1,11).* Da je Petar bio taj koji je uspostavio kršćansku zajednicu u Rimu nekoliko godina prije, takva izjava je mogla biti shvaćena samo kao teška osobna uvreda Petru.

Naravno da to nije bio slučaj, jer je Pavao napisao kršćanima u Rimu: "- i zato brižno nastojao - da ne propovijedam radosne vijesti gdje je Krist već poznat, da ne gradim na tuđem temelju" *(Rim 15, 20).*

Također obratite pozornost na kraj pisma kršćanima u Rimu, u kojem Pavao šalje svoje pozdrave dvadeset osmorici ljudi, ali ne spominje Petra. Zašto? Petar jednostavno nije bio u Rimu.

Kada je Pavao na kraju došao u Rim, odmah je sazvao židovske glavešine... (i) tumačio im i svjedočio o Božjem kraljevstvu, uvjeravajući ih od jutra do večeri u događaje vezane uz Isusa, iz Mojsijevog zakona i zapisa proroka. Da je Petar (koji je bio ortodoksni Židov) bio rimski biskup u godinama koje su prethodile ovim događajima, ovi bi židovski vođe sigurno bili upoznati s osnovama kršćanske vjere *(Dj 28,17-23).*

Na kraju svog služenja u Rimu Pavao je napisao barem šest pisama u kojima Petar niti jednom nije spomenut. Pavao je napisao: "Jedini je Luka sa mnom" (2 *Tim 4,11).*

"ŠIMUN PETAR" U RIMU

U jednom je crkvena povijest potpuno i bespogovorno jasna: u Rimu je tijekom sredine prvog stoljeća postojao "Šimun Petar" i ostavio je vrlo velik utjecaj na religijsku scenu u tom poganskom gradu.

Dublje istražujući izvore religije babilonskih misterija, nailazimo na mnoge činjenice koje u odnosu sa svjetskom situacijom otvaraju nove puteve razumijevanja.

Povijest nam otkriva da su poganska božanstva koja su obožavali Babilonci i Grci bila znana kao Petri: "Ne samo bogovi, nego i Hierophatae (posebni bogovi), u većini hramova, zajedno sa svećenicima koji su sudjelovali u izvođenju misterija, bili su zvani Patres" (Bryant, *Drevna mitologija,* Vol. **1.,** str. 354). Davidsonov *Židovski rječnik* kaže da suglasnička riječ P-T-R (Petar) znači "odgonetnuti".

Svećenici babilonske i drugih religija misterija tvrdili su da imaju moć odgonetnuti poganske misterije. U *Luceii Fragments* nalazimo da su drevni Rimljani držali Neptuna, Saturna, Marsa i Libera "bogovima" Petrova ranga, to jest, glavnim bogovima. U prvom stoljeću Rim je bio poznat kao "grad bogova". Svi su "bogovi" poganstva tamo bili zastupljeni.

Kada je Šimun Mag došao u Rim, opčinio je tamošnje stanovnike svojim "magičnim" (demonskim) moćima i uskoro postao poznat kao Šimun Petar - Šimun Odgonetač (babilonskih misterija).

Šimun je, kako smo prije vidjeli, preuzeo ime Isusa Krista - i mnogo toga iz kršćanske terminologije - te je to koristio kao oruđe za širenje svojeg utjecaja.

Obožavanje Petra ili Pethora se može pronaći još u Mezopotamiji, gdje je idolopoklonstvo i začeto i gdje je Nimrod gradio babilonski toranj. U *Deuteronomiju 26,4* nalazimo da je Balaam ili "Pethor mezopotamski" bio plaćen baciti prokletstvo na izraelski narod. Povijest nam govori da je Pethor bilo sveto mjesto na uzvisini "gdje se nalazilo proročište, zbog toga nazvano Pethor ili Pethora, što znači mjesto odgonetavanja, ili proročište. Ovdje je bez sumnje bila grupa svećenika, s Balaamom na čelu".

Balaam je bio glavni Patora (Petar) u Pethoru (Petrovu hramu) u Mezopotamiji, domu idolopoklonstva i krivovjerstva. Vidljivo je iz njegovog imena da je Balaam ("Osvajač naroda" na semitskom jeziku) sebe držao nasljednikom Nimroda, osnivača religije babilonskih misterija. Grci su Nimroda zvali Nicholas, što je također značilo "Osvajač naroda".

Trebalo bi također napomenuti da je Nimrod bio poznat i po drugim imenima diljem naroda tadašnjeg poznatog svijeta: Mithras i Janus neka su od njih. Janus, "bog" Petrovog ranga, kod starih Rimljana prikazan "s ključem u jednoj ruci", predstavljao je "čuvara vrata neba i zemlje".

"Ovidije govori o njemu (Janusu)... ima dva lica da obilježi svoju dvostruku vladavinu nad nebom i nad zemljom - da su mu sve stvari otvorene i zatvorene po njegovoj volji, da on vlada svijetom... te da nadzire nebeska vrata" *(Klasični priručnik,* str. 388).

Ovdje imamo Petra u Rimu stotine godina prije Krista i prije rođenja apostola Petra, koji je tvrdio da vlada "bisernim vratima". Treba, naravno, zabilježiti da katolička crkva također iznosi iste tvrdnje za sebe i svog "Petra".

Sir James Frazer u *Zlatnini granama,* Vol. 1, str. 471, ističe da je "među bogovima istočnog podrijetla, koji su se u slabljenju istočnog svijeta međusobno natjecali za privrženost zapada, bilo i staro perzijsko božanstvo Mithra. O njegovoj ogromnoj popularnosti svjedoče mnogi njegovi spomenici diljem Rimskog Carstva. Kako u učenju, tako i u obredima, Mithrin kult ima mnogo dodirnih točaka s religijom Majke bogova, a isto tako i s kršćanstvom."

Obratite pozornost na to da Frazer piše o situaciji koja je bila aktualna tri ili četiri stotine godina nakon smrti apostola. On jasno ističe da u to vrijeme čisto primitivno kršćanstvo (učenje Isusa Krista i vjera apostolska) nikako nije nestalo sa scene. On također ističe da je "nova" crkva usvojila poganske svetkovine. Frazer zaključuje kako "sličnosti 'kršćanskih' s poganskim svetkovinama su prevelike i prečeste da bi bile slučajne" (str. 475).

Ne, to nije slučajnost! Sotonine sluge su ponovno radile na religioznom zavođenju ljudi. Povezivali su sve stare poganske religije u jednu, univerzalnu (katoličku) crkvu i prodavali to ljudima pod "kršćanskom" etiketom. Nevještu se oku ova krivotvorina činila izvornom - "pravom stvari". Tek kada se cijeli sustav sagleda izbliza, otkrivamo da je riječ o Velikoj babilonskoj religiji misterija prerušenoj u "kršćanstvo" *(Otk 17).* Za podrobnije informacije o babilonskom religijskom sustavu pročitajte *Dva babilona* Alexandera Hislopa i knjige *Razotkrivena Izida* (egipatska božica plodnosti nap. pr.) i *Tajno učenje* Madame Blavatski.

Ako još uvijek ima čitatelja koji imalo sumnjaju u istinitost pročitanoga te nisu potpuno uvjereni kako je "Šimun Petar" rimskog katolicizma nitko drugi no Šimun Mag - "Petar" religije babilonskih misterija u prvom stoljeću u Rimu - trebali bi uzeti u obzir ovaj zapanjujući zapis Wernera Kellera o smrti i pokopu "Šimuna Petra". Vodeći katolički povjesničar zabilježio je da "na noć njegove smrti na križu, Petrove pristaše su spalili njegovo tijelo. Kao u slučaju Isusa na brdu Kalvarija, ono je bilo zamotano u platno i *tajno odneseno u pogansku spalionicu* u Via Cornelia, iza zidina arene. To se pogansko groblje nalazilo na brežuljku zvanom Vaticanus (Vatikanski brijeg): latinska riječ *vatis* znači 'prorok' ili 'gatar'. U prošlim vremenima tamo se nalazilo etruščansko proročište" *(Biblija kao povijest,* str. 368).

Vrlo je malo, ako uopće, mjesta sumnji da je ovaj "Petar" zapravo bio Šimun Mag, a ne apostol Petar. Pogansko groblje je logično i odgovarajuće mjesto za Šimunov pokop. Također se podrazumijeva kako pravi kršćani ne bi izabrali pogansko groblje - i to glavno - za pogreb svog bliskog prijatelja.

Petar je, naravno, bio židov i nesmiljeni protivnik poganstva. Židove su uvijek pokapali na njihovom groblju. Ovaj apostol Petar ne bi se želio "pojaviti" na poganskom groblju.

Kako je vrijeme prolazilo, "nova" crkva nastavila je svoj pad u najdublje poganstvo. U ranom četvrtom stoljeću car Konstantin prihvatio je ovo Šimunovo "pokršteno poganstvo" kao službenu religiju Rimskog Carstva. Tada je postala "ugledna" i uskoro je, kako se Kristova crkva osnovala, bila prihvaćena. Povijest je zabilježila da je "samo djelovanje u novoj vjeri postalo vizom za carevu naklonost i ured, (i kao rezultat) licemjerje i sebičnost zamijenili su iskrenost i posvećenost koji su obilježili prvobitne i progonjene kršćane" (Myers, *Rim: uspon i pad,* str. 406). Ova je crkva u četvrtom stoljeću bila "knjiga... bolesti; moralnih povreda, korupcije i iskorištavanja... (i) postojalo je nesveto zanimanje za zaređivanje kako bi se izbjeglo plaćanje poreza" (Thomson, *Gospodarska i socijalna povijest srednjeg vijeka,* str. 61). Iz istog izvora saznajemo da je *"korupcija u crkvi bila u najmanju ruku jednako zaslužna za crni vijek kao i propast rimske civilizacije i najezda barbara. Daleko od konstruktivnog utjecaja, crkva je u Rimskom Carstvu imala destruktivni i razarajući utjecaj prve klase"* (str. 64). Kako je vrijeme prolazilo, "crkva je postepeno prisvajala državnu moć i rezultat nije bilo kršćanstvo, nego manje-više korumpirana hijerarhija koja je kontrolirala europske narode, čineći crkvu uglavnom političkim pogonom" (Hurlbut, str. 80). Ta je svjetovna crkva bila prava klopka nemoralnosti, poganske filozofije i duhovne prostitucije. Sve moguće gadosti bile su prije pravilo no iznimka. Povijesni dokazi događaja iz mračnog srednjeg vijeka toliko su zaprepašćujući da je to nešto s čime se svaka iskrena osoba mora otvoreno suočiti. Ovo tragično poglavlje ljudske povijesti nisu ispisali ponizni, duhom vođeni pristaše učenja uskrsnulog Isusa Krista, koji su se svakim djelićem svog bića trudili služiti Stvoritelja: prije ga je ispisala grupa urotnika gladnih moći, koji su se držali zajedno, nadahnuti Sotonom, a sve pod krinkom "kršćanstva" - ali zadržavajući svu sotonsku pokvarenost poganskog Babilona.

Kombinacija "plodova" njihovih života - njihovog učenja, filozofije i privatnog angažmana jasno je ukazivala na to kako ovdje nije bila riječ o kršćanskoj crkvi. "Dakle: prepoznat ćete ih po njihovim rodovima" *(Mt 7,20).*

Mračni srednji vijek nije bilo samo razdoblje stagnacije, vrijeme kada su se svjetski događaji odvijali sa smanjenim entuzijazmom. Bilo je to razdoblje stalne degeneracije u svim vidovima ljudske aktivnosti

tijekom kojega su znanje i uvidi razvijani od postanka svijeta bili ili uništeni ili duboko potisnuti.

REFORMACIJA I MARTIN LUTHER

Nakon gotovo tisuću godina nazadovanja, okovi mračnog vijeka napokon su slomljeni stupanjem renesanse na europsku scenu - povratak zanimanja za umjetnost, znanost i književnost i, dakako, reformacija.

U godinama koje su uslijedile, milijuni su ljudi pretpostavljali da je reformacija bila samo religiozni pokret. Slika tisuća iskrenih, potpuno posvećenih ljudi koji se diljem Europe hrabro i predano bore za povratak vjeri "koja je jedanput zauvijek predana svetima" *(Jd 3)* prilično je mutna, ako ne potpuno izvan fokusa. Istina je da je religija bila samo jedan od mnogo faktora uključenih u reformaciju: druge komponente uključivale su političke, financijske i intelektualne aspekte. Nakon mnogo stotina godina političke i religiozne potlačenosti i visokih poreza, snažan val nacionalizma prekrio je Europu. S njim je došla i želja mnogih da se oslobode diktata crkve, kao i želja da sami upravljaju svojim poslovima. Mnogi su reformatori upotrebljavali religiju kao krinku za ekspanziju svojih političkih ambicija.

U početku, mnogi su reformatori uglavnom bili zainteresirani za obračun s monstruoznim izopačenostima koje su prevladavale u Rimokatoličkoj crkvi. Martin Luther je ostao u crkvi nekoliko godina nakon što je njegovih četrdeset devet teza izvješeno na vratima dvorca u Wittenbergu. Između ostalog, osudio je prodavanje "oprosta" (prihod od kojeg je izgrađena ogromna bazilika Sv. Petra u Rimu). Nije napadao katoličko učenje.

Reformacija je potaknula povećano zanimanje običnog čovjeka za poznavanje Biblije. "Kako je preporod književnosti učinio sadržaj Novog zavjeta poznatim, postalo je jasno da je ono što je krajem petnaestog stoljeća imalo etiketu kršćanstva, u usporedbi s onim što znamo o kršćanstvu na kraju doba apostola, bilo jedva prepoznatljivo" (Plummer, *The Continental Reformation,* str. 17). "Kršćanski narodi nisu se više ugledavali na svetog i živućeg Boga, (nego su) našli utočište u svemu što je praznovjerna, preplašena i uzbunjena mašta mogla smisliti" (d'Aubigne, *Povijest reformacije,* str. 17).

Da su svi vođe reformacije bili potpuno iskreni "tražitelji istine" i da su živjeli u skladu sa svojim pozivom "Biblije, samo Biblije i ničeg drugog osim Biblije", ne bi se rascjepkali u zbrku različitih vjerskih pripadnosti koje vidimo u današnjem svijetu.

Ali to nije bilo suđeno. Veći dio "vatrenosti" i entuzijazma uskoro je nestao. Umjesto rastuće ljubavi i posvećenosti onome tko je "Put, Istina i Život" *(Iv 14,6),* nekršćanski stavovi mržnje, sukoba, zavisti i osuđivanja podigli su svoje ružne glave i raskolili pokret od vrha do dna.

Crkvena je povijest prepuna primjera mnogih ljudi koji su "iskoristili anđele", radili kompromise, zagovarali dvostruka mjerila i politizirali u svoju korist.

Mnogi "reformatori" odbacili su čisto kršćanstvo i trudili se osnovati svoje vlastite crkvene ogranke. Upravo je ta crkvenost, umjesto kršćanstva, podbacila u vođenju čovječanstva do spoznaje smisla života - samog razloga našeg postojanja.

PETO POGLAVLJE

ILUMINATI - I. DIO
1777. -1876.

U Njemačkoj se izrodila dijabolična zavjera koja je zavela nebrojene milijune i koja - u današnje vrijeme - prijeti uništenjem zapadne civilizacije.

U godinama koje su uslijedile poslije reformacije, nova škola mišljenja, poznata kao njemački racionalizam, prevladavala je u krugovima "višeg znanja". Racionalizam se razvio najprije u Njemačkoj, budući da je to bila jedina zemlja s relativnom slobodom misli i religije. U drugim zemljama sloboda misli je bila zabranjena; crkveni vođe progonili su i ubijali one koji su izražavali svoje mišljenje.

Znanstvenici su bili oslobođeni ograničenja koja su im bila za vratom u akademskom nastojanju tijekom mračnog srednjeg vijeka - i vjetrovi istraživanja i intelektualne radoznalosti zapuhali su kroz "svetišta" sveučilišta. Mnogi su bili motivirani da izazovu uvriježena vjerovanja koja su u društvu općenito bila prihvaćena bez dubljeg razumijevanja.

Od samog početka Sotona je bio žestoko zaposlen među vođama tih "emancipatora". Kako je propao njegov plan da podčini cijelo čovječanstvo sa Šimunovom verzijom "pokrštenog poganstva", Sotona (veliki varalica, *Otk 12,9) je* pokušao novu varku.

Ti su samodopadni "mislioci" jasno vidjeli da su korupcija i izopačenost desetkovali crkvu koja je podržavala mnoge ideje, tada razotkrivene kao potpuno obmanjujuće. Vidjeli su da svjetovna crkva drži svoje pristaše odanima služeći se strahom i praznovjernim ritualima. Pogrešno su pretpostavili kako se mitovi i praznovjerja mračnog srednjeg vijeka temelje na Bibliji. Kada su dokazali da su ta praznovjerja pogrešna, pretpostavili su - bez ikakvog pravog dokaza - kako su dokazali da je i Biblija pogrešna. Kako smo jasno mogli vidjeti u posljednjem poglavlju, učenja te crkve temeljila su se na religiji babilonskih misterija, a ne na Bibliji.

Njemački racionalisti otvoreno su napali sva uvriježena vjerovanja s dubokom uvjerenošću da su sve religije pogrešne (Hurst, *Povijest racionalizma,* str. 27). Jedan od njihovih vođa arogantno je proglasio da će "prijelomna točka u povijesti biti trenutak kada čovjek postane svjestan daje jedini ljudski Bog sam čovjek" (Henri de Lubec, *Ateistički humanist,* str. 10). Drugi je autoritet objasnio racionalizam kao "onu vrstu mišljenja po kojoj se ljudski razum drži jedinim izvorom i jedinim sucem sveg znanja" (Hahn, *De Rationalismi).* S nepreglednim opsjedanjem takvih "prosvijetljenih" učenjaka, europska je "inteligencija" u drugoj polovini osamnaestog stoljeća bila spremna za dolazak iluminizma - tajne organizacije nazvane Iluminati.

Iluminati? Što je to? Većina ljudi na to pitanje reagira s praznim pogledom - potpunim nepoznavanjem. Manji ih dio odgovara s loše prikrivenim podsmjehom i arogantnom primjedbom tipa: "Ne vjeruješ valjda u te gluposti?"

Bez obzira na to kako različiti ljudi reagiraju na to pitanje, jedna je činjenica u koju možemo biti sigurni: red Iluminati osnovao je 1. svibnja 1776. dr. Adam Weishaupt, profesor kanonskog prava na Sveučilištu Ingolstadt u Bavarskoj. Weishaupt (rođen kao židov, prešao na kršćanstvo) je bio bivši jezuit, koji je izašao iz tog reda kako bi osnovao svoju organizaciju.

Mnogi inače obrazovani ljudi pretpostavljaju da, budući da Iluminati više nisu široko poznata organizacija poput npr. "Ministarstvo Iluminata" ili "Iluminati international", ta organizacija, odnosno njezina sotonistički inspirirana ideja vodilja, više ne predstavlja prijetnju zapadnoj civilizaciji. Takva bi pretpostavka bila ekstremno naivna.

Bilo bi jednako naivno i lakomisleno pretpostaviti da je velika otpadnička religija koju je pod Sotoninim vodstvom 33. g. osnovao Šimun Mag, na neki način "sklopila šator i otpuzala u mrak". Ni slučajno! Naprotiv, možemo očekivati da zateknemo Šimunovu organizaciju u samom vrhu našeg današnjeg društva, koje je tako očito zabludjelo - i tako očito pod Sotoninom vlašću *(Otkrivenje 12,9* i *Druga poslanica Korinćanima 4,4).* Također se podrazumijeva da današnji oblik sotonske Šimunove crkve neće nuditi svoju varavu robu pod etiketom npr. "Šimunovo društvo za duhovnu stranputicu", ili

"Sotonska crkva pokrštenog poganstva". Takva imena ne bi uvjerila baš puno ljudi da su te grupe u osnovi kršćanske.

Postoje dokazi koji govore da su se Šimunovi pristaše pridružili Iluminatima (na najvišoj razini) u nesvetom savezu da postignu svoj zajednički cilj - potpunu svjetsku dominaciju (v. dr. Joaquin Saenz y Arriaga, meksički svećenik, *Crkva nove planine* i *Prazna stolica).*

Važno je razjasniti značenje imena Weishauptovog tajnog društva - Iluminati. Ono je vrlo znakovito.

To ime implicira da su članovi društva Iluminati jedini članovi ljudskog društva koji su zaista prosvijetljeni i "koji znaju što je što". Weishaupt i njegovi pristaše sebe su držali kremom inteligencije - uskim izborom odabranih - i jedinim ljudima s mentalnim kapacitetom, uvidima i razumijevanjem dovoljnima da upravljaju svijetom i uspostave mir. Svrha i cilj njihova postojanja bio je "Novus Ordo Seclorum" ili novi svjetski poredak.

Ime Iluminati dolazi od istog korijena kao i Lucifer. Lucifer je bio nositelj Svjetla, biće izvanredne veličanstvenosti *(Iz 14,12).*

Čitatelj može uočiti paralelu između drskog, potpuno taštog i arogantnog stava Weishaupta i njegovih pristaša, i stava koji je imao Sotona (vidi početak poglavlja 4) kada je, sa svojim anđelima, pokušao preuzeti univerzum od Stvoritelja. *Iluminizam je sasvim sigurno sotonizam, u jednoj od današnjih manifestacija: njihovi su ciljevi identični. Zapravo, Sotona je bio prvi iluminist!*

Pažnja javnosti prvi je put usmjerena na postojanje Iluminata i njihovog dijaboličnog plana da preuzmu svijet kao rezultat bizarne nezgode 1785. Povijest je zabilježila da je čovjek imenom Lanze, kurir Iluminata, žurno jahao na konju od Frankfurta do Pariza, noseći dokumente o generalnim aktivnostima Iluminata i specifičnim instrukcijama za planiranu Francusku revoluciju. Dokumenti su pripadali židovskim članovima društva Iluminati u Njemačkoj, naslovljeni na velikog meštra Grand Orient Masons društva u Parizu. Dok je kurir galopirao kroz Ratisbon (Regensberg), pogodio ga je grom i usmrtio ga. Svi dokumenti koje je nosio pali su u ruke lokalnoj policiji i predani bavarskoj vladi. Vlasti su policiji naredile pretragu središnjice organizacije Iluminati, što je rezultiralo daljnjom zapljenom dokumenata.

Brižljivo dokumentirani dokazi bili su predočeni raznim vladama u Europi. Iz nekog razloga, možda zbog utjecaja Iluminata, odlučili su se oglušiti na prijetnje koje su sadržavali ti grozni dokumenti. Četiri godine poslije, Francuska revolucija eksplodirala je na europskoj sceni sa svom svojom zloćudnom provalom bijesa.

slika 1

Osnivač reda Iluminati

SIR WALTER SCOTT

- Sir Walter Scott u drugom dijelu knjige *Život Napoleona Buonapartea* (1820.) ukazuje na to da su događajima koji su doveli do Francuske revolucije uglavnom upravljali frankfurtski bankari. Njihovi su ljudi poslije vodili svjetinu u uspostavi poznate vlasti terora. Za dodatnu dokumentaciju o Francuskoj revoluciji pročitajte knjigu istog naslova Neste Webster.

Prvi "upad u sustav", što se tiče unutrašnjeg rada društva, dogodio se kad su ovi "veliki intelektualci" bili dovoljno lakovjerni da pozovu profesora Johna Robisona da im se pridruži. Robison, koji je bio profesor prirodne filozofije na Edinburškom sveučilištu, bio je i generalni tajnik prestižnog Kraljevskog društva u tom škotskom gradu: njegovi su ga suvremenici (pogotovo Adam Weishaupt) cijenili kao jednog od najvećih intelektualaca svog doba. Pozivajući Robisona u svoj elitistički klub, Weishaupt je vjerojatno mislio da će profesor biti njegov "as u rukavu" u širenju Iluminata na britanskom otočju. Weishupt je potpuno pogrešno procijenio Robisonov karakter. Umjesto da naiđe na čovjeka goleme taštine i nezasitne pohlepe za moći, naišao je na vrlo uravnoteženog čovjeka, koji je bio duboko zainteresiran za ljudsku dobrobit, i posebno za dobrobit svog naroda. Robison je bio čovjek kojeg se nije moglo "kupiti".

Robison nije nasjeo na laž da su ciljevi Iluminata časni i pošteni. Međutim, zadržao je svoje reakcije za sebe i prihvatio igru.

Kasnije su mu bili povjereni povjerljivi dokumenti Iluminata, te je bio u prilici izbliza upoznati strukturu tajnog društva. Kao rezultat toga, Robison je napisao zapanjujuću knjigu, *Dokazi urote,* izdanu 1797. Sve što trenutno znamo o ranom djelovanju Iluminata dolazi iz Robisonove knjige i knjige koju je napisao Abbe Barruel, *Memoari koji ilustriraju povijest jakobinizma,* izdane 1798. Obje knjige, iako su ih napisali autori koji se nisu poznavali, daju vrlo jasnu sliku organizacije. Oba izdanja često citiraju iz službenog izvještaja kojeg je nakon duge istrage izdala bavarska vlada 1786., *Originalni zapisi reda i sekte Iluminati.* Sljedeće činjenice dolaze na svjetlo dana:

Adam Weishaupt rođen je 6. veljače 1748. Njegovo jezuitsko naukovanje u mladosti usadilo mu je veliku netrpeljivost prema tom

redu. Kad se razišao s jezuitima, upleo se u subverzivna i protukršćanska učenja francuskih filozofa i drugih pisaca koji su odgovarali njegovom prirođenom osjećaju superiornosti.

Idućih pet godina posvetio je meditaciji i tijekom tog vremena razvio je plan za rušenje civilizacije i uspostavu onoga što je nazvao "Novus Ordo Seculorum" ili novi svjetski poredak. Sam je razvio aparaturu za tu revoluciju.

Weishaupt je 1. svibnja 1776. osnovao Iluminate, sredstvo koje mu je trebalo poslužiti za ostvarenje njegova plana. Svi su članovi morali uzeti klasična imena. Weishaupt je sebi izabrao ime Spartacus, vođa pobune robova u starom Rimu; njegov glavni pomoćnik, g. von Zwack, savjetnik princa von Salma, postao je Cato; baron Mengeghoffen, Sylla, itd.

Enciklopedija Britannica, u jedanaestom izdanju iz 1910., govori nam kako je red bio podijeljen u tri glavne grupe. Prva se sastojala od "pripravnika", "minervala" i "nižih iluminata"; druga od slobodnih zidara, "običnih" i "škotskih vitezova"; treća ili "tajnovita" grupa sastojala se od dva ranga - "svećenika" i "regenta" te od "magusa" i "kralja". Kralj je, dakako, bio sam Weishaupt!

THE

LIFE

OF

NAPOLEON BUONAPARTE,

EMPEROR OF THE FRENCH.

WITH A

PRELIMINARY VIEW OF THE FRENCH REVOLUTION.

BY THE AUTHOR OF "WAVERLEY," &c.

———Sed non in Cæsare tantum
Nomen erat, nec fama ducis; sed nescia virtus
Stare loco: solusque pudor non vincere bello;
Acer et indomitus: quo spes quosque ira vocasset
Ferre manum, et nunquam temerando parcere ferro;
Successus urgere suos; instare favori
Numinis; impellens quicquid sibi summa petenti
Obstaret; gaudensque viam fecisse ruina.
LUCANI *Pharsalia*, Lib. 1.

IN TWO VOLUMES.

VOL. I.

Exeter:
J. & B. WILLIAMS.
1820

slika 2
Život Napoleona Buonapartea, francuskog cara, s uvodnim pogledom na Francusku revoluciju

PROOFS

OF A

CONSPIRACY

AGAINST ALL THE

RELIGIONS AND GOVERNMENTS

OF

EUROPE,

CARRIED ON

IN THE SECRET MEETINGS

OF

FREE MASONS, ILLUMINATI,

AND

READING SOCIETIES.

COLLECTED FROM GOOD AUTHORITIES

BY

JOHN ROBISON, *A. M.*

PROFESSOR OF NATURAL PHILOSOPHY, AND SECRETARY TO THE ROYAL SOCIETY OF EDINBURGH.

Nam tua res agitur paries cum proximus ardet.

EDINBURGH:

Printed for WILLIAM CREECH; — and T. CADELL, Junior, and W. DAVIES, LONDON.

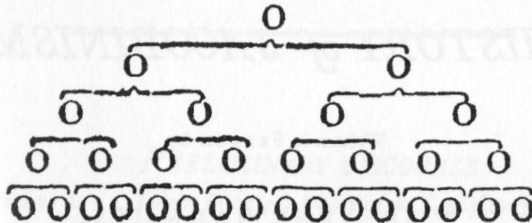
1797.

slika 3

Dokazi zavjere protiv svih religija i vlada Europe, izneseni na tajnim sastancima slobodnih zidara, iluminata i članova *Reading Societies*

32

mit ich indessen speculiren, und die Leute geschickt rangieren kann; denn davon hängt alles ab. Ich werde in dieser Figur mit ihnen operieren.

Ich habe zwey unmittelbar unter mir, welchen ich meinen ganzen Geist einhauche, und von diesen zweyen hat wieder jeder zwey andere, und so fort. Auf diese Art kann ich auf die einfachste Art tausend Menschen in Bewegung und Flammen setzen. Auf eben diese Art muß man die Ordres ertheilen, und im Politischen operieren.

Es ist ein Kunst dabey, dem Pythagoras etwas aus dem III. min. vorzulesen. Ich habe ihn ja nicht: ich habe keinen einzigen Grad in Handen, nicht einmal meine eigene Aufsätze.

Ich habe auch in des Philo Provinzen eine Art von Eid, Versicherung oder Betheuerung: bey der Ehre des ⊙o: beym ⊙, eingeführt. Man gebraucht sie nur, um sie nicht zu profaniren, bey den wichtigsten Vorfällen.

Wer

slika 4

Dijagram Weishauptovog sustava, iz *Nachtrag von Weitern Originalschriften der Iluminatensekte,* str. 32, Munchen, 1787.

MEMOIRS,

Illuſtrating the

HISTORY of JACOBINISM

Written in FRENCH by

THE ABBE BARRUEL,

And tranſlated into ENGLISH by

THE HON. ROBERT CLIFFORD, F.R.S. & A.S.

Princes and Nations ſhall diſappear from the face of the Earth . . . and this REVOLUTION ſhall be the WORK OF SECRET SOCIETIES.

Weiſhaupt's Diſcourſe for the Myſteries.

PART I.

THE ANTICHRISTIAN CONSPIRACY.

Second Edition, reviſed and corrected.

LONDON:

Printed for the TRANSLATOR,

By T. BURTON, *No. 11, Gate-ſtreet, Lincoln's-Inn Fields.*

Sold by E. BOOKER, No. 56, *New Bond-ſtreet.*

1798.

slika 5

Memoari koji objašnjavaju povijest jakobinizma

CONTENTS.

CONTENTS.

slike 6, 6a

Memoari koji objašnjavaju povijest jakobinizma (sadržaj)

SADRŽAJ

Onima koji bi ušli u vanjski krug društva bilo bi rečeno da je veliki cilj Iluminata *"učiniti ljudski rod jednom dobrom i sretnom obitelji, bez obzira na državu, prilike ili profesiju"*.

Od svih koji su bili inicirani zahtijevalo se da daju zakletvu na "trajnu šutnju i nepromjenjivu odanost i pokornost Redu i nadređenoj osobi; ovdje vjerno i potpuno predajem svoje privatno rasuđivanje, svoju slobodnu volju i svaku svoju samovolju, spreman sam služiti sa svojom srećom, čašću i svojom krvlju... Prijatelji i neprijatelji Reda bit će moji prijatelji i neprijatelji; i s poštovanjem prema jednima i drugima vladat ću se onako kako mi zapovjedi Red... (i) posvetit ću se njegovom rastu i promociji, i u to ću uložiti sve svoje sposobnosti... bez rezerve" *(Dokazi zavjere,* str. 71).

Vezano uz upozoravanje o posljedicama izdaje Reda, oni koji su pristupali sudjelovali su u ceremoniji tijekom koje su upozoreni: "Ako si samo izdajica i krivokletnik, znaj da su sva tvoja braća dužna dići se protiv tebe. Ne nadaj se bijegu ili mirnom skrovištu. Gdje god bio, sramota i kajanje te bijes naše braće gonit će te i mučiti do najdubljih zakutaka tvoje utrobe" (Nesta Webster, *Svjetska revolucija,* 1921., str. 14).

Do trenutka kada je član dospio do "unutrašnjih krugova", njegova zakletva na potpunu tajnovitost i bezrezervnu predanost bila je smrtno ozbiljna. Tek mu je na tom stupnju bio dopušten uvid u krajnje ciljeve organizacije: 1) ukinuće svih izabranih vlada; 2) ukinuće privatne svojine; 3) ukinuće naslijeđa; 4) ukinuće domoljublja; 5) ukinuće svih religija; 6) ukinuće obitelji (tj. moralnosti, braka i odgovarajućeg obrazovanja djece); 7) stvaranje novog svjetskog poretka ili svjetske vlade.

Naravno, nekim članovima nikada nisu prikazani istiniti ciljevi Reda. Bili su uvjereni da je jedina svrha društva osigurati "sreću ljudskoj rasi". Weishaupt je imao suptilan, ali jasan plan za uništenje religija: "Smislio sam objašnjenje koje ima sve prednosti; poziva kršćane svih zajednica; postupno ih oslobađa od svih religijskih predrasuda; kultivira socijalne vrline i potiče ih s velikim, mogućim i brzim razvojem univerzalne sreće, u stanje slobode i moralne jednakosti, gdje bi bili oslobođeni od zapreka koje podređenost, položaj i bogatstva kontinuirano bacaju na naš put. Moje objašnjenje je točno i potpuno, moja sredstva su djelotvorna i neodoljiva. Naše tajno

društvo radi na način kojem se ništa ne može oduprijeti, i čovjek će uskoro biti sretan i slobodan" *(Dokazi zavjere,* str. 64.).

Ovaj plan pokazao se ekstremno uspješnim ne samo s pripravnicima, nego i s ljudima svake dobi i položaja. "Stvar najviše vrijedna divljenja je", pisao je Weishaupt Catu, "da veliki reformacijski i protestantski teolozi (luterani i kalvinisti) koji su u našem redu zaista vjeruju kako u njemu vide istinitu i originalnu kršćansku misao vodilju. *O čovječe, u što sve ne možeš uvjeriti ljude." (Svjetska revolucija,* str. 13.)

Weishaupt je bio majstor zločina kakav se pojavljuje u rijetkim intervalima ljudske povijesti, koji teži sam podvrgnuti svijet pod svoju vlast služeći se dijaboličnom ingenioznošću i čistom bezobzirnošću. Prihvatio se toga da svim ljudima on postane sve, i svakome je obećavao ispunjenje njegovih težnji i nada, bez obzira kako one bile proturječne. Weishaupt je bio kralj ljudske samouvjerenosti!

Zahtijevao je slijepu poslušnost strukturi u društvu, kojom je upravljao on. Laži, prijevare i kontradikcije bile su mu svakodnevica. Nije imao skrupula reći kako želi namamiti naivce u svoju organizaciju. "Ovi ljudi povećavaju naš broj i pune našu blagajnu; primi se posla i navedi ih da zagrizu naš mamac, ali ne reci im naše tajne (nisu im bili dopušteni tajni krugovi i spoznaja da ih zavjera treba pokoriti, što je bio pravi cilj Reda). Moraju vjerovati da je nizak položaj koji su postigli onaj najviši."

Protestantski prinčevi i vladari Njemačke bili su zadovoljni Weishauptovim planom da uništi katoličku crkvu, te su se željeli pridružiti Redu. Ti su ljudi sa sobom donijeli kontrolu Masonskog reda, u kojeg su 1777. inicirali Weishaupta i njegove urotnike. Da bi spriječio vladare da uvide istinski cilj Iluminata, Weishaupt ih je ograničio na niže položaje. U Wilhelmsbadu je 16. srpnja 1782. savezništvo između Iluminata i Slobodnih zidara definitivno dogovoreno. Ovaj sporazum spojio je sve tadašnje vodeće tajne organizacije i ujedinio "ne manje od tri milijuna diljem svijeta". Povjesničari nikada nisu uzeli u obzir stvarni učinak ovog udruživanja u kasnijoj svjetskoj povijesti.

"Ono što se odigralo na tom užasnom kongresu nikada neće biti poznato vanjskom svijetu, jer čak i oni ljudi koji su lakomisleno ušli u pokret i tada po prvi put čuli planove svojih vođa, bili su pod

zakletvom da ništa ne odaju. Jedan iskreni Slobodni zidar, Comte de Vireu... upitan o 'tragičnim tajnama' koje je donio sa sobom, odgovorio je: 'Neću vam ih povjeriti. Mogu vam samo reći da je stvar mnogo ozbiljnija no što mislite. Zavjera je toliko dobro istkana i planirana, da će biti gotovo nemoguće da joj monarhija i crkva izbjegnu.' Od tada je, po riječima njegovog biografa M. Coste de Beauregarda, Comte de Vireu o Slobodnim zidarima govorio s užasom" *(Svjetska revolucija,* str. 18).

U idućih nekoliko godina pojavio se pokret koji je pridonio slobodama Židova u Europi. Do tog vremena Židovima je bio zabranjen pristup u masonski red. Sada je ta zabrana bila skinuta. Također je bilo odlučeno da se središnjica Iluminata-Slobodnih zidara premjesti u Frankfurt, koji je bio uporišna točka židovskog bankarstva.

Red se rapidno širio, ali uskoro ga je počela izjedati nesloga. Krigge, jedan od Weishauptovih vjernih pristaša, koji je imao poziciju upravitelja oblasti, pokušao je uzurpirati nešto od Weishauptove "slave" pa je smijenjen s položaja. Napustio je Red.

Kao rezultat njihovih objelodanjenih planova, ljudi su postali vrlo zainteresirani za aktivnosti Iluminata. Još su četvorica vodećih članova napustili Red 1778. i svjedočili pred istražnim sudom koji je sazvao bavarski izborni knez. Njihova javna svjedočenja maknula su svaku sumnju u vezi sotonske prirode iluminizma. Bavarske su vlasti 11. listopada 1785. napravile raciju u Zwackovoj kući i pronašle brdo dokumenata Iluminata. Ovi su sasvim jasno pokazali da je Red namjeravao potaknuti "sveopću revoluciju koja bi okončala s društvom... Ova revolucija bit će djelo tajnih društava i to je jedan od naših velikih misterija".

Ova grozna opasnost koju su predstavljali Iluminati postala je jasna bavarskoj vlasti. Odlučili su pustiti dokumente da govore sami za sebe te su ih otisnuli i dali ih na uvid najširoj javnosti. Ovaj službeni dokument bio je nazvan *Originalni zapisi reda i sekte Iluminati.* Europske vlade ignorirale su upozorenje sadržano u njemu.

Nedugo nakon toga Zwack je napustio zemlju, a Weishaupt, kome je glava bila ucijenjena, potražio je utočište kod jednog od svojih posvećenika plemićkog roda, saksonsko-gotskog vojvode.

Ovaj prividan raspad Iluminata dobro je došao cilju zavjerenika. Sada su bili zauzeti širenjem glasina da su Iluminati stvar prošlosti. Otada ovu laž ponavljaju "povjesničari" koji žele prikriti istinu o kasnijim aktivnostima društva.

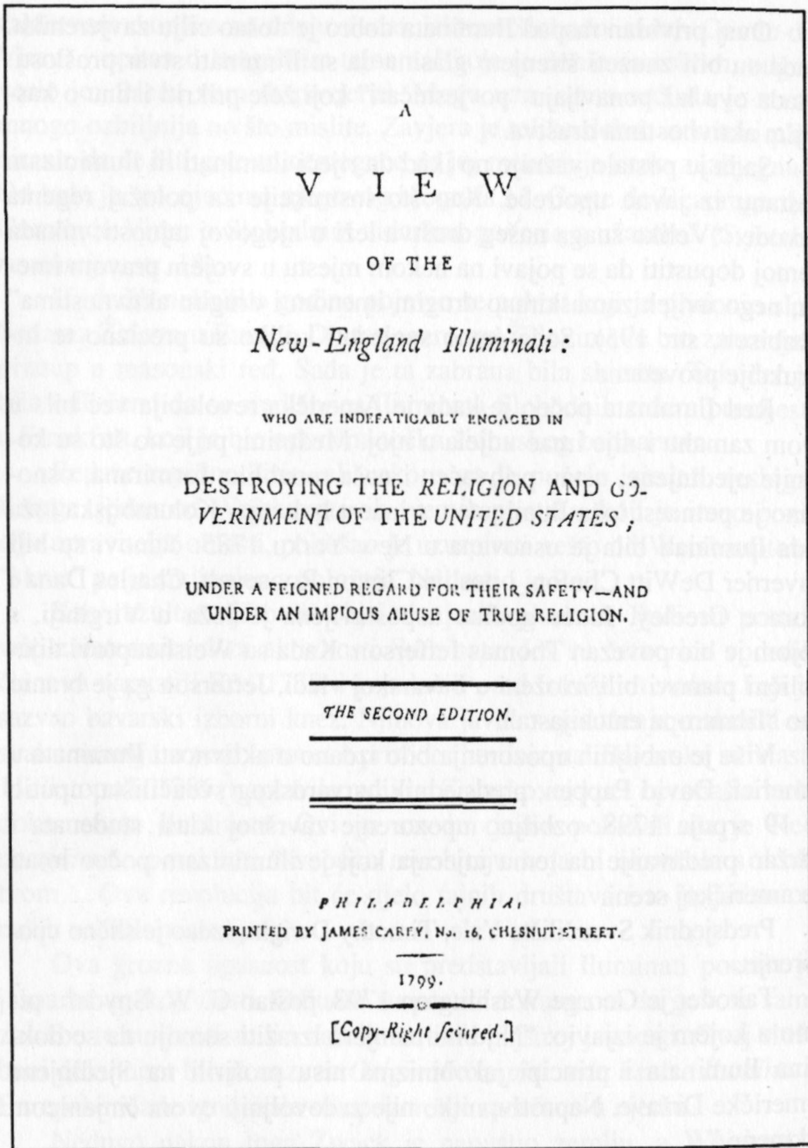
Sada je postalo važnije no ikad da riječi iluminati ili iluminizam nestanu iz javne upotrebe. Kao što instrukcije za položaj regenta navode: "Velika snaga našeg društva leži u njegovoj tajnosti; nikada nemoj dopustiti da se pojavi na nekom mjestu u svojem pravom imenu, nego uvijek zamaskirano drugim imenom i drugim aktivnostima" (Robison, str. 195). Sada ćemo sagledati koliko su precizno te instrukcije provedene.

Red Iluminata počeo je kada je Američka revolucija već bila u svom zamahu i nije imao udjela u njoj. Međutim, prije no što su kolonije ujedinjene, ustav prihvaćen i naša republika formirana, osnovano je petnaest loža Iluminata u trinaest kolonija. Kolumbijska loža reda Iluminati bila je osnovana u New Yorku 1785: članovi su bili guverner DeWitt Clinton, i poslije Clinton Roosevelt, Charles Dana i Horace Greeley. Iduće godine uspostavljena je loža u Virginiji, s kojom je bio povezan Thomas Jefferson. Kada su Weishauptovi dijabolični planovi bili izloženi u bavarskoj vladi, Jefferson ga je branio kao "filantropa entuzijasta".

Više je ozbiljnih upozorenja bilo izdano o aktivnosti Iluminata u Americi. David Pappen, predsjednik harvardskog sveučilišta, uputio je 19 srpnja 1798. ozbiljno upozorenje završnoj klasi studenata i održao predavanje na temu utjecaja koji je iluminizam počeo imati na američkoj sceni.

Predsjednik Sveučilišta Yale, Timothy Dwight, izdao je slično upozorenje.

Također je George Washington 1798. poslao G. W. Snyderu pismo u kojem je izjavio: "Nije mi namjera izraziti sumnju da se doktrina Iluminata i principi jakobinizma nisu proširili na Sjedinjene Američke Države. Naprotiv, nitko nije zadovoljniji ovom činjenicom od mene."

A

VIEW

OF THE

New-England Illuminati:

WHO ARE INDEFATIGABLY ENGAGED IN

DESTROYING THE *RELIGION* AND GO-
VERNMENT OF THE *UNITED STATES*;

UNDER A FEIGNED REGARD FOR THEIR SAFETY—AND
UNDER AN IMPIOUS ABUSE OF TRUE RELIGION.

THE SECOND EDITION.

PHILADELPHIA:

PRINTED BY JAMES CAREY, No. 16, CHESNUT-STREET.

1799.

[Copy-Right secured.]

slika 7

Pregled Iluminata Nove Engleske, koji su neumorno radili na uništenju religije i vlade Sjedinjenih Američkih Država pod hinjenom brigom za njihovu sigurnost - i bezbožno iskorištavajući pravu religiju

"Ideja koju sam želio izraziti bila je da nisam vjerovao da su masonske lože kao organizacija pridonijele propagiranju dijaboličnih ideja."

"Da su neke od tih osoba to bile u stanju učiniti, ili da su osnivači ili posrednici u osnivanju demokratskih društava u Sjedinjenim Američkim Državama mogli imati taj cilj, i zaista imali na umu odvajanje ljudi od njihove vlade, previše je očito da bi bilo u pitanju" *(Pisma Georgea Washingtona,* izdao Državni nakladnički zavod SAD-a, 1941., Vol. 20., str. 518).

Činjenica da je George Washington bio smrtno zabrinut zbog prijetnje koja se nadvila nad SAD-om, jasno se vidi u njegovom poznatom oproštajnom govoru 17. rujna 1796. U smislu nacionalne vrijednosti, ispred ovog dokumenta vjerojatno je samo Ustav.

Washington je izrazio svoje najtoplije želje da "vam nebo nastavi davati najprobranije izraze svoje dobrotvornosti... (i) da slobodan ustav koji je vaše djelo bude čuvan kao svetinja: da njegova administracija u svakom odjelu bude obilježena mudrošću i vrlinom." Tada je priznao "spoznaju opasnosti" koja ga je nagnala da "vam ponudim na vaše ozbiljno razmatranje, *i predložim da često sagledavate,* neke nazore koji su rezultat mnogih razmišljanja, opažanja koja nisu bila površna, i *koja mi se čine od vitalne važnosti za očuvanje vaše sreće kao naroda..."*

"Ali i tako je lako predvidjeti da će zbog različitih uzroka i iz raznih smjerova mnogo boli biti naneseno, mnoge varke biti učinjene, ne bi li se oslabila vaša vjera u ovu istinu: jer ovo je točka vaše političke utvrde protiv koje će postrojbe unutrašnjih i vanjskih neprijatelja neprestano i aktivno (premda često prikriveno i podmuklo) upravljati, i od bezgranične je važnosti da ispravno ocijenite ogromnu važnost vašeg nacionalnog zajedništva za vašu kolektivnu i pojedinačnu sreću..."

"Sva ometanja provođenja zakona, sve kombinacije i asocijacije, bile one kakve god naoko uvjerljive prirode, ako im je stvarna namjera da upravljaju, kontroliraju, djeluju protiv ili ulijevaju strahopoštovanje prema regularnom vijećanju i djelovanju izabranih vlasti, idu za uništenjem ovog temeljnog principa i fatalnih su tendencija."

Takve "kombinacije i udruženja... vrlo vjerojatno s vremenom postaju moćni neprijatelji pomoću kojih lukavi, ambiciozni i

neprincipijelni ljudi mogu doći u poziciju da potkopaju moć naroda i preotmu vlast u svoje ruke: *uništavajući potom same strukture koje su ih dovele do nepravedne prevlasti..."*

"Jedan oblik napada mogao bi biti u obliku promjena Ustava, koje bi oslabile snagu sustava i tako potkopale ono što se ne može izravno pobijediti... *Pozornost slobodnih ljudi trebala bi biti stalno budna, jer su povijest i iskustvo dokazali da je strani utjecaj jedan od najpogubnijih neprijatelja republikanskoj vladi..."*

"Glavno pravilo našeg stava prema stranim narodima je u proširenju naših komercijalnih odnosa, i u najmanjim mogućim političkim vezama s njima. Što se tiče već sklopljenih sporazuma, ispunimo obveze sa savršeno dobrom vjerom. I tu se zaustavimo..."

"Zašto iskorištavati prednosti tako posebne situacije? Zašto odustati od naše, da bismo stajali na tuđoj zemlji? Zašto bismo povezivanjem naše sudbine s bilo kojim dijelom Europe upleli naš mir i prosperitet u probleme europske ambicije, rivalstva, interesa, humora ili hirova?"

"Naša je jasna politika da izbjegavamo trajna savezništva s bilo kim u svijetu..."

Stotinu i dvadeset godina ovaj je dokument bio temelj naše vanjske politike: kao rezultat toga napredovali smo kao nijedan drugi narod u povijesti.

Godinu dana nakon što je Washington održao ovaj snažni govor, profesor John Robison izdao je svoje poznate *Dokaze zavjere,* gdje je upozorio na infiltraciju Iluminata u masonske lože.

John Adams, koji je pridonio organiziranju masonskih loža u Novoj Engleskoj, odlučio je suprotstaviti se Thomasu Jeffersonu u njegovoj kandidaturi za predsjednika 1796. Njegova glavna postavka bila je činjenica da je Jefferson - koji je bio poslanik u Francuskoj (1785. - 1789.) i koji se iskreno slagao s vlašću terora koju su Iluminati raspirivali - upotrebljavao masonske lože u subverzivne svrhe.

John Quincy Adams napisao je tri pisma puk. Williamu Stoneu, dajući mu podrobne optužbe. Informacije koje se nalaze u tim pismima vjerojatno su njegova oca (John Adams) stajale predsjedničkog mandata. Pozornost javnosti na ova pisma prvi je skrenuo zapovjednik William Guy Carr u knjizi *Pijuni u igri.* Donedavna su se pisma

nalazila u knjižnici na Rittenbergovom trgu u Philadelphiji, no sada su misteriozno nestala.

Teško je, ako ne i nemoguće, dobiti jasnu sliku aktivnosti Iluminata u SAD-u početkom dvadesetog stoljeća. To možemo pripisati činjenici da su Weishauptovi sljedbenici svim srcem vjerovali u upute njihovog vode da "velika snaga našeg reda leži u njegovoj tajnovitosti; nikada nemoj dopustiti da se na nekom mjestu pojavi pod svojim pravim imenom, nego uvijek skriveno iza nekog drugog imena i druge djelatnosti" (Robison, str. 195).

Da bismo dalje pratili njihove aktivnosti, moramo obratiti pozornost na istaknute grupe i pojedince koji naginju sotonskim postavkama iluminizma. "Po njihovim plodovima" ćemo ih poznati. Svi će oni raditi na postizanju cilja Iluminata - uništavanju nacionalnog suvereniteta i uspostavi novog svjetskog poretka.

Američki iluministi sponzorirali su 1829. u New Yorku seriju predavanja engleske članice Iluminata Frances "Fanny" Wright. Ona je zagovarala kompletan Weishauptov program, uključujući komunizam, što je prikazala prihvatljivijim pod etiketom "jednakih mogućnosti i jednakih prava", ateizma, emancipacije i slobodne ljubavi. Oni koji su bili nazočni bili su informirani da Iluminati namjeravaju ujediniti nihiliste, grupe ateista, sa svim ostalim subverzivnim organizacijama u organizaciju znanu kao komunisti. Ova nova razaračka sila trebala je biti uporabljena za raspirivanje budućih ratova i revolucija. Clinton Roosevelt (dalji predak Franklina Roosevelta), Charles Dana i Horace Greeley imenovani su u odbor koji je sakupljao priloge za ovaj novi projekt. Roosevelt i njegova grupa predstavljali su se kao svijetli primjeri radničke klase. Zagovarali su "plemenite i vrijedne" ciljeve i, barem u njihovim ranim radovima, tvrdili su da im je cilj podržati američki ustav. Zagovarali su "izbacivanje trgovaca iz hrama" i svrgavanje monopola njihove opozicije. Svi ovi zagovarani ciljevi bili su upućeni "puku".

Clinton Roosevelt bio je toliko zanesen svojom veličinom da je 1841. izdao knjigu *Znanost vladanja temeljena na prirodnom pravu.* U predgovoru ove male knjižice Roosevelt ne ostavlja nikakve sumnje čitatelju u pogledu njegove superiorne mudrosti: "Veliko djelo bilo bi dojmljivije u svojoj pojavi, ali istina je da su duga djela i dugi govori rijetko odraz ljudi snažnih misli. Div izvlači iz korijenja drvo

koje patuljak siječe cijeli dan. On mu kaže da posao je gotov i šalje ga na palog neprijatelja." Da, on je očito bio "iluminiran".

Rooseveltova knjiga očito se slaže s Weishauptovim instrukcijama da se "nadređeni u Redu trebaju držati najsavršenijim i prosvijetljenim ljudima; nikakva sumnja u njihovu nepogrešivost ne smije biti dopuštena."

Naslov knjige također je zanimljiv jer se nastavlja na Weishauptovo učenje. Weishaupt je proglasio da sve umjetnosti, znanost i religija trebaju biti ukinuti i zamijenjeni sa "socijalnom (socijalističkom) znanošću vladanja" onako kako je on podučava, što je sam proglasio jedinom pravom znanošću. Weishaupt je nadalje izjavio da ona mora biti temeljena na "prirodnom zakonu".

U *Znanosti vladanja* Roosevelt je istaknuo planove Iluminata za organiziranje čovječanstva pod kontrolom onih koji su, poput njega, "prosvijetljeni". Otkrio je njihove planove za oslabljivanje i potom uništavanje Ustava, kojeg je usporedio s "čamcem koji propušta vodu" koji je "na brzinu sklopljen kada smo napustili britansku zastavu". Objavio je prezir prema svom Stvoritelju izjavom da "ne postoji pravedan Bog koji bi doveo stvari u red na zemlji; ako ga ima, onda je on pakosno i osvetljivo biće, koje nas je stvorilo da patimo."

Koliko su Rooseveltovi planovi za stvaranjem novog svjetskog poretka bili smješteni u sadašnjosti, govori nam sljedeći odlomak iz knjige *Roosevelt: Priča o prijateljstvu,* autora Owena Wistera, izd. Macmillan 1930., str. 52. Riječ je o prikazu razgovora koji se vodio u kasnim 1890-ima:

'"Koliko dugo procjenjujete da bi vlada u Washingtonu mogla trajati?' pitao sam Teddyja (Roosevelt) i (Cabota) Lodgea za ručkom.

Ta dva znanstvenika i pisca - i činitelja - povijesti, dobro upućena u uzroke koji su do sloma vodili carstva, kraljevstva i republike, koji su imali svoj dan i potom potonuli u noć, bili su oba na trenutak tihi, a zatim je jedan od njih odgovorio: 'Oko pedeset godina.'

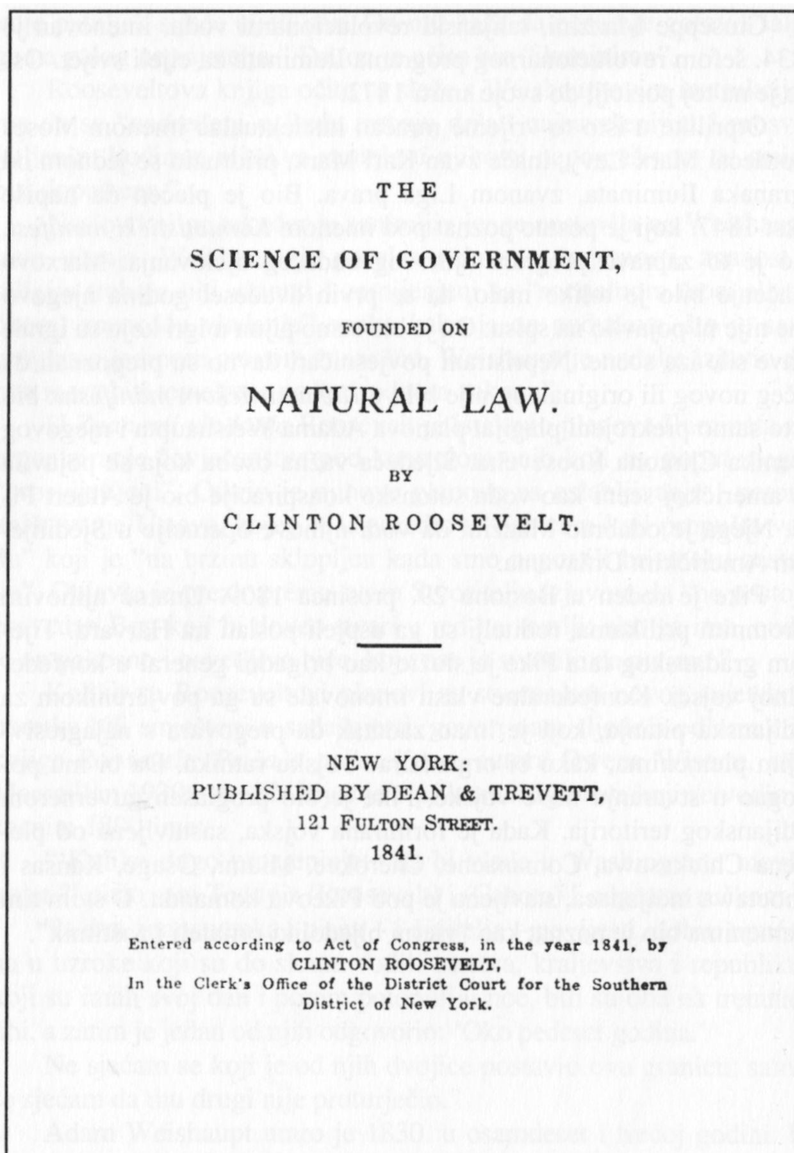
Ne sjećam se koji je od njih dvojice postavio ovu granicu; samo se sjećam da mu drugi nije proturječio."

Adam Weishaupt umro je 1830. u osamdeset i trećoj godini. U pokušaju da uvjeri svijet kako je iluminizam mrtav i više ne predstavlja opasnost, inscenirao je impresivno "pokajanje" na samrtnoj postelji i vratio se katoličkoj crkvi.

Giuseppe Mazzini, talijanski revolucionarni vođa, imenovan je 1834. šefom revolucionarnog programa Iluminata za cijeli svijet. Ostao je na toj poziciji do svoje smrti 1872.

Otprilike u isto to vrijeme mračan intelektualac imenom Moses Mordecai Marx Levy, inače zvan Karl Marx, pridružio se jednom od ogranaka Iluminata, zvanom Liga prava. Bio je plaćen da napiše tekst 1847. koji je postao poznat pod imenom *Komunistički manifest.* Bio je to zapravo program njihovog budućeg djelovanja. Marxovo značenje bilo je toliko malo, da se prvih dvadeset godina njegovo ime nije ni pojavilo na spisu. On je bio samo pijun u igri koju su igrale prave sile iza scene. Nepristrani povjesničari davno su prepoznali da ničeg novog ili originalnog nije bilo u *Komunističkom manifestu:* bio je to samo prekrojeni plagijat planova Adama Weishaupta i njegovog učenika Clintona Roosevelta. Sljedeća važna osoba koja se pojavila na američkoj sceni kao vođa sotonske konspiracije bio je Albert Pike. Njega je odabrao Mazzini da vodi njihove operacije u Sjedinjenim Američkim Državama.

Pike je rođen u Bostonu 29. prosinca 1809. Unatoč njihovim skromnim prilikama, roditelji su ga uspjeli poslati na Harvard. Tijekom građanskog rata Pike je služio kao brigadni general u konfederalnoj vojsci. Konfederalne vlasti imenovale su ga povjerenikom za indijanska pitanja, koji je imao zadatak da pregovara s najagresivnijim plemenima, kako bi organizirao vojsku ratnika. Da bi mu pomogao u stvaranju nove vojske, Pike je bio proglašen guvernerom indijanskog teritorija. Kada je formirana vojska, sastavljena od plemena Chickasawa, Comanache, Cherokee, Miami, Osage, Kansas i Choctawa indijanaca, stavljena je pod Pikeovu komandu. U svim tim plemenima bio je poznat kao "vjerni bljedoliki prijatelj i zaštitnik".

THE

SCIENCE OF GOVERNMENT,

FOUNDED ON

NATURAL LAW.

BY

CLINTON ROOSEVELT.

NEW YORK:
PUBLISHED BY DEAN & TREVETT,
121 FULTON STREET.
1841.

Entered according to Act of Congress, in the year 1841, by
CLINTON ROOSEVELT,
In the Clerk's Office of the District Court for the Southern
District of New York.

slika 8

Znanost vladanja utemeljena na prirodnom pravu

Manifest

der

Kommunistischen Partei.

Veröffentlicht im Februar 1848.

Proletarier aller Länder vereinigt euch.

London.

Gedruckt in der Office der „Bildungs-Gesellschaft für Arbeiter"

von J. E. Burghard

46, Liverpool Street, Bishopsgate.

slika 9

Naslovna stranica prvog izdanja *Komunističkog manifesta*

slika 10

General Albert Pike, suvereni veliki zapovjednik drevnog i prihvaćenog škotskog obreda Slobodnih zidara Južne oblasti, SAD

slika 11

Giuseppe Mazzini

Pike i njegova vojska divljaka sudjelovali su u orgijama pokolja pod krinkom legitimnog rata. Ovo barbarstvo bilo je toliko grozno da su morale intervenirati strane sile. Prosvjedi Engleske, koja je prijetila intervencijom u ime humanosti, napokon su natjerali Jeffersona Davisa da raspusti pomoćne indijanske trupe.

Albert Pike bio je dijabolični genij najvišeg ranga. Bio je obdaren mnogim talentima, koje je redovito upotrebljavao na destruktivan način. Bio je vrlo obrazovan, mogao je čitati i pisati na šesnaest starih jezika. Bio je priznati štovatelj Lucifera, i bavio se nekromancijom i svim vrstama magijskih obreda.

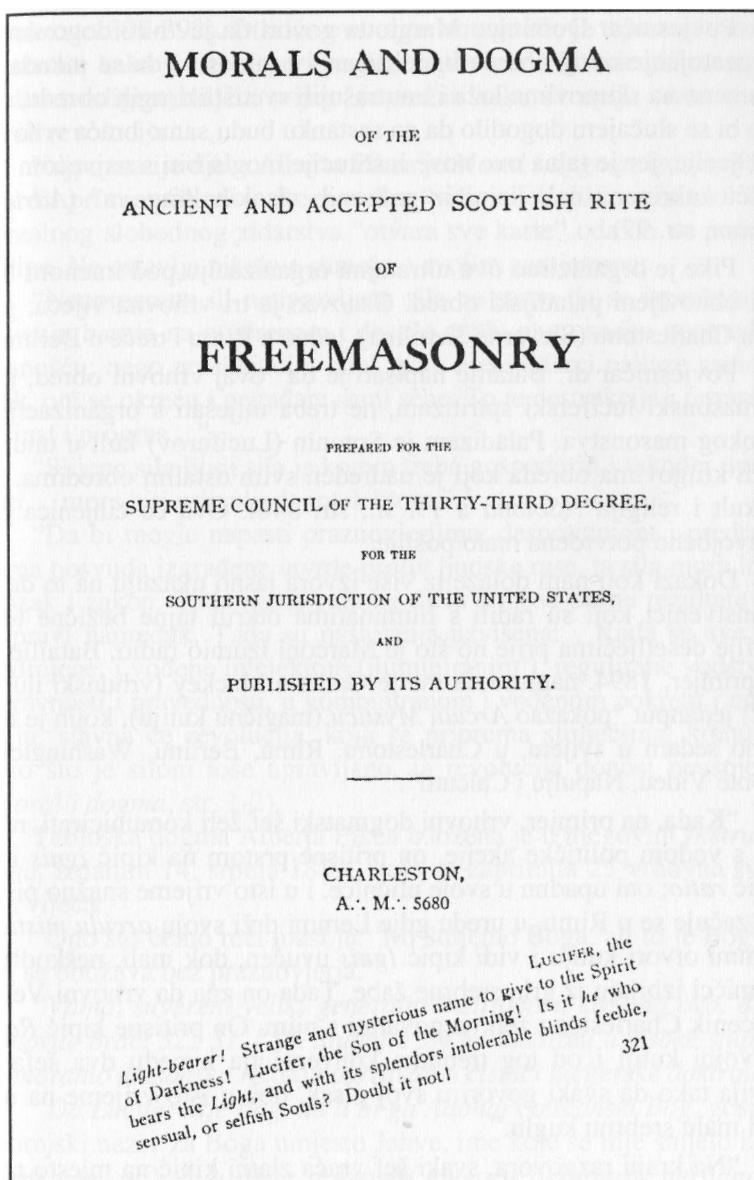
Kao vrhunski iluministi, Pike i Mazzini radili su zajedno. Pike je preuzeo teozofsku stranu djelovanja, a Mazzini političku. Kada je Velika orijentalna masonska loža postala sumnjiva kao rezultat Mazzinijevih revolucionarnih aktivnosti u Europi, Mazzini je Pikeu predložio veliki plan, koji je do tada postao suvereni veliki zapovjednik škotskog obreda slobodnih zidara. Mazzinijev je plan bio jednostavan. Kako je bio praktičan čovjek, shvatio je da nije korisno favorizirati jedan red na račun drugih.

U pismu Pikeu od 22. siječnja 1870. napisao je: "Moramo svim članovima dopustiti da ostanu isti, organizirani kao dosad, sa svojim sustavima, središnjim autoritetima i različitim modelima komunikacije između visokih krugova unutar istog obreda, ali ćemo stvoriti nadređeni obred, koji će ostati tajan, *u koji ćemo pozvati masone iz visokih krugova po našem izboru.* U odnosu na našu braću masone, ti se ljudi moraju zakleti na najveću tajnost. Kroz ovaj vrhovni obred upravljat ćemo svim Slobodnim zidarima, koji će tada postati međunarodna organizacija, utoliko moćnija jer će njeno usmjerenje biti nepoznato" (Lady Queenborough, *Okultna teokracija,* str. 208-209).

iz slike 12

Moral i dogma drevnog i prihvaćenog škotskog obreda slobodnih zidara, pripremljeno za vrhovno vijeće 33. Stupnja, za Južnu oblast SAD-a, izdano od njegovog vodstva.

Lucifer, nositelj Svjetla! Čudno i misteriozno ime za duha tame! Lucifer, sin Zore! Zar je on taj koji donosi Svjetlo, i s njegovim neizdrživim sjajem osljepljuje klonule, razbludne ili sebične duše? Ne sumnjaj u to!

MORALS AND DOGMA

OF THE

ANCIENT AND ACCEPTED SCOTTISH RITE

OF

FREEMASONRY

PREPARED FOR THE

SUPREME COUNCIL OF THE THIRTY-THIRD DEGREE,

FOR THE

SOUTHERN JURISDICTION OF THE UNITED STATES,

AND

PUBLISHED BY ITS AUTHORITY.

CHARLESTON,
A.·. M.·. 5680

LUCIFER, the *Light-bearer*! Strange and mysterious name to give to the Spirit of Darkness! Lucifer, the Son of the Morning! Is it *he* who bears the *Light*, and with its splendors intolerable blinds feeble, sensual, or selfish Souls? Doubt it not!

321

slika 12

Moral i dogma (naslovna stranica); reprodukcija poglavlja sa str. 321

Povjesničar Dominico Margiotta govori da je "bilo dogovoreno da postojanje ovog obreda bude držano u tajnosti i da se nikada ne spomene na skupovima loža i unutrašnjih svetišta drugih obreda, čak ako bi se slučajem dogodilo da na sastanku budu samo braća vrhovne inicijacije, jer je tajna ove nove institucije mogla biti s najvećom tajnošću otkrivena nekolicini iz redovnih visokih krugova" *(Adriano Lemmi,* str. 97).

Pike je organizirao ovu ultratajnu organizaciju pod imenom Novi i obnovljeni paladijski obred. Osnovao je tri vrhovna vijeća; jedno u Charlestonu (Sjeverna Karolina), jedno u Rimu i treće u Berlinu.

Povjesničar dr. Bataille napisao je da "ovaj vrhovni obred, koji je masonski luciferski spiritizam, ne treba miješati s organizacijom visokog masonstva. Paladizam je Sotonin (Luciferov) kult u unutarnjim krugovima obreda koji je nadređen svim ostalim obredima. To je kult i religija" *(Sotona u 19. st,* str. 346). Ova će činjenica biti nedvojbeno potvrđena malo poslije.

Dokazi koji nam dolaze iz više izvora jasno ukazuju na to da su znanstvenici koji su radili s Iluminatima otkrili tajne bežične telegrafije desetljećima prije no što je Marconi izumio radio. Bataille je, na primjer, 1894. napisao da mu je Gallatin Mackey (vrhunski iluminist) jedanput "pokazao *Arculu Mysticu* (magičnu kutiju), kojih je bilo samo sedam u svijetu, u Charlestonu, Rimu, Berlinu, Washingtonu, Monte Videu, Napulju i Calcutti".

"Kada, na primjer, vrhovni dogmatski šef želi komunicirati, recimo s vođom političke akcije, on pritisne prstom na kipić *ignis* i na kipić *ratio:* oni upadnu u svoje utičnice, i u isto vrijeme snažno pištanje začuje se u Rimu, u uredu gdje Lemmi drži svoju *arculu misticu;* Lemmi otvori kutiju i vidi kipić *Ignis* uvučen, dok mali, neškodljivi plamičci izbijaju iz grla srebrne žabe. Tada on zna da vrhovni Veliki svećenik Charlestona želi razgovarati s njim. On pritisne kipić *Ratio u* svojoj kutiji i od tog trenutka konverzacija između dva šefa se odvija tako da svaki govori u svoj pisak, dok u isto vrijeme na uhu drži malu srebrnu kuglu."

"Na kraju razgovora, svaki šef vraća zlatni kipić na mjesto tako da ga povuče natrag za glavu."

"Svaki suvereni majstor direktorija putuje sa svojom arculom misticom. Kutija mu je osobno dana na čuvanje" *(Le Diable au XIX*

Siecle, str. 391-392). Otkriće ove tajne omogućilo je tajnim službama da shvate kako su se na prvi pogled nepovezani "incidenti" mogli simultano odigrati diljem svijeta, te otežati neku situaciju i razviti se u rat ili revoluciju.

Najpoznatije djelo Alberta Pikea je *Moral i dogma,* izdano 1871. Prateći primjer Clintona Roosevelta, "vrhovni Veliki svećenik" Univerzalnog slobodnog zidarstva "otvara sve karte" odmah na početku knjige. Ne ostavlja nikakve sumnje o svojim namjerama:

"Neupregnuta ili neupravljana sila ne samo da se ispražnjuje u paljenju baruta na otvorenom i doseže svoju punu snagu neomeđena znanošću; nego praskajući u tami, gdje njeni udarci nailaze samo na zrak, oni se okreću i pogađaju sami sebe. To je destrukcija i propast... ne rast i progres..."

"Slijepa sila ljudi sila je kojom treba gospodariti i također upravljati... mora biti upravljana intelektom."

"Da bi mogle napasti praznovjerjima, despotizmom i predrasudama posvuda izgrađene utvrde protiv ljudske rase, ta sila mora imati mozak i zakon. Tada njena smiona djela donose trajne rezultate i tu je pravi napredak. Tada su nastojanja uzvišena... Kada su sve sile sjedinjene, i vođene intelektom (iluminiranim!), regulirane vodstvom ispravnosti i pravednosti, u kombiniranom i vođenom pokretu i nastojanju, slavna će revolucija, koja se priprema stoljećima, krenuti... Zato što je silom loše upravljano, ta revolucija donosi neuspjehe" *(Moral i dogma,* str. 1-2).

Teološka dogma Alberta Pikea izložena je u njegovim *Instrukcijama,* izdanim 14. srpnja 1889., koje su zaprimila 23 vrhovna svjetska vijeća:

"Ono što ćemo reći masi je: 'Mi štujemo Boga, ali to je Bog kojeg se obožava bez praznovjerja.'"

"Vama, suvereni veliki generalni instruktori, kažemo ovo, da to ponovite braći 32., 31. i 30. Stupnja: svi mi inicirani u visoke stupnjeve moramo masonsku religiju održavati u čistoći luciferske doktrine."

"Da Lucifer nije Bog, da li bi ga Adonaj (kršćanski Bog, gospod, hebrejski naziv za Boga umjesto Jahve, ime koje se nije smjelo izgovoriti nap. pr.), *čija djela dokazuju njegovu okrutnost, perfidnost i mržnju prema čovjeku, barbarizam i odbojnost prema znanosti, da li bi ga Adonaj i njegovi svećenici nadvisili?"*

"Da, Lucifer je Bog, i na nesreću, Adonaj također. Jer vječni je zakon da ne postoji svjetlost bez sjene, ljepota bez ružnoće, bijelo bez crnog, jer apsolutno može postojati samo kao dva Boga: tama je neophodna da svojom ljepotom istakne svjetlost, kao što je pijedestal neophodan kipu, i kočnica lokomotivi..."

"Doktrina sotonizma je hereza: i istinita i čista filozofska religija je vjera u Lucifera, jednakog Adonaju; dok se Lucifer, Bog svjetla i dobrote, bori za čovječanstvo protiv Adonaja, Boga tame i zla" (A. C. de la Riva, *La Femme et l'enfant dans la Franc-Maconnerie Universelle,* str. 588 i *Okultna teokracija,* str. 220-221).

Iluministička propaganda htjela bi nas navesti da mislimo kako su svi oni koji se protive kršćanstvu ateisti. To je smišljena laž usmjerena da skrije tajne planove onih koji upravljaju luciferskom zavjerom. Oni ostaju iza zavjese, skrivenog identiteta i njihovih stvarnih namjera čak i od većine onih koje uspiju zavesti na svoj put. Oni znaju da uspjeh njihova dijaboličnog plana da sruše svjetske vlade kroz novi svjetski poredak ovisi o njihovoj umješnosti da skriju istinu od ljudi dok ne bude prekasno da se išta poduzme.

U zapanjujućem pismu od 15. kolovoza 1871., koje je donedavna bilo izloženo u Britanskom muzeju u Londonu, Pike je iznio Mazziniju detalje luciferskog plana za osvajanje svijeta. U slikovitim detaljima izložio mu je plan za tri svjetska rata. Izjavio je da u trećem od tih ratova "pokrenut ćemo nihiliste i ateiste te izazvati golemu socijalnu kataklizmu koja će narodima u svom svojem užasu pokazati rezultat apsolutnog ateizma, korijena divljaštva i najkrvavijeg prevrata. Tada će građani svijeta morati sami sebe obraniti od svjetske manjine revolucionara, te će istrijebiti krvnike civilizacije, a masa zaluđena kršćanstvom, čiji će duhovi od tog trena biti bez kompasa i žudjeti za idealom, ali ne znajući gdje usmjeriti svoje obožavanje, dobit će čistu svjetlost kroz univerzalnu manifestaciju čistog luciferskog učenja, koje će napokon biti izloženo javnosti, manifestaciju koja će uslijediti iz generalnog reakcionarnog pokreta koji će nastati poslije uništenja kršćanstva i ateizma, koji će istodobno biti i pobijeđeni i istrijebljeni."

ŠESTO POGLAVLJE

ILUMINATI - II. DIO

Politički i religiozni filozofi odavno su uočili činjenicu kako je najučinkovitiji način da se podčini čovjek taj da se podčini njegov um. Obrazovanje je, dakle, poprište bitke za osvajanje svijeta.

Vođe Iluminata od samog su starta shvatili da, ako žele uspjeti u svom planu da osvoje svijet i zavladaju njime, moraju zadobiti kontrolu nad školama, koledžima i sveučilištima.

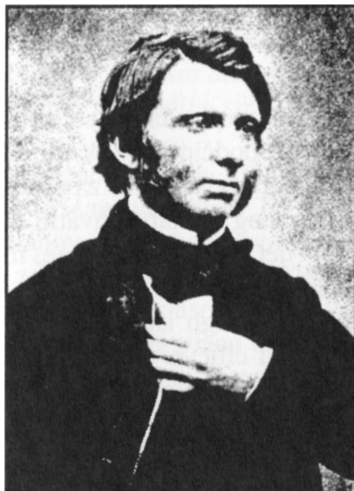
Kako je Lady Queenborough istaknula 1930-ih: "Pozitivan um ne može se kontrolirati. Za ciljeve okultne prevlasti umovi moraju biti vraćeni u pasivnost i negativnost, da bi se mogla uspostaviti kontrola. Umovi koji su svjesno aktivni predstavljaju silu, a sila se može suprotstaviti drugoj sili u korist dobra ili zla. Nacrt svjetske prevlasti mogao bi biti potkopan s ovim principom koji, budući da je na nesreću neprepoznat, još uvijek ostaje neizazvan."

"Destrukcija, materijalizam, nametanje. Ovo su tri zaključka Alberta Pikea i čini se da oni upravljaju današnjim svijetom." *(Okultna teokracija,* str. 581.)

Prije nekoliko godina ovaj je autor čuo predsjednika malog neovisnog koledža kako izjavljuje da je na prelasku u dvadeseto stoljeće "obrazovni sustav iskočio iz tračnica razuma i krenuo u ludu jurnjavu divljinom... (i da od tada) edukatori ulijevaju otrov u plastične, uspavane umove" onih koji su im dodijeljeni na skrb. Te su izjave apsolutno točne - osim jednog vitalno bitnog detalja: edukacija nije "iskočila iz tračnica" - bila je namjerno iz njih izbačena. Sagledajmo činjenice.

U *Tragediji i nadi,* pokojni profesor Carroll Quigley javno je priznao da je mnogo godina bio u eliti "Izabranih" i imao spoznaje iz prve ruke o tome kako se svjetska konspiracija razvijala. U vezi s obrazovanjem u Engleskoj rekao je: "Do 1870. na Oxfordu nije

postojao studij umjetnosti, no te je godine, zahvaljujući Sladeovoj oporuci, Johnu Ruskinu bila dodijeljena pozicija predavača. *Uzdrmao je Oxford poput zemljotresa,* ne toliko svojim govorima o umjetnosti, već svojim govorima o carstvu i o engleskim potlačenim masama, i iznad svega time što je o svim tim stvarima govorio kao o moralnim problemima" (str. **130).**

JOHN RUSKIN

John Ruskin **(1819. - 1890.)** rođen je u Londonu kao sin uspješnog trgovca vinom, od koga je naslijedio veliko bogatstvo. Njegov biograf, Kenneth Clark, govori da je Ruskin *"bio mišljenja da država mora preuzeti kontrolu nad sredstvima proizvodnje i distribucije i organizirati ih za dobro cijele zajednice; ali bio je spreman dati kontrolu nad državom u ruke jednog čovjeka".*

'"Moj konstantni cilj bio je pokazati vječnu superiornost nekih ljudi nad drugima, ponekad i jednog čovjeka nad svima drugima.' Imao je vrlo loše mišljenje o demokraciji... Unatoč njegovoj materijalističkoj filozofiji, mišljenja sam da bi podržao komunizam; seljačke komune u Kini, na primjer, poklapaju se s njegovim modelom. Nije mogao držati lijek lošijim od bolesti, jer nije mogao zamisliti goru bolest od kapitalističkog društva devetnaestog stoljeća" *(Ruskin danas,* str. 267-268).

U svojoj suštini, Ruskinovo je učenje bio čisti iluminizam! Ova činjenica bila je velikim dijelom skrivena iza pomno podignute fasade. "Ruskin se obraćao oksfordskim studentima kao članovima privilegirane, vladajuće klase. Govorio im je da su u posjedu veličanstvene tradicije obrazovanja, ljepote, zakonodavstva, slobode, plemenitosti i samodiscipline, ali da ta tradicija ne može biti spašena i da to i ne zaslužuje ako ne može prožeti i niže klase Engleske, a i *neengleske mase svijeta.* Ako se ta dragocjena tradicija ne protegne na te dvije velike većine ljudi, manjina engleske više klase neizostavno će biti preplavljena većinom i tradicija će biti izgubljena. Da bi se to spriječilo, tradicija se mora prenijeti masama i carstvu" (Quigley, str. 130).

Ruskin i njegovi tajni pomagači bacili su sočan mamac na koji su gladno nasrnuli i nasjeli oksfordski studenti, koji su svi došli iz "gornje ladice" britanskog društva.

Ruskinova je poruka imala *senzacionalan utjecaj.* Njegovo je uvodno predavanje zabilježio student po imenu Cecil Rhodes, koji ga je čuvao trideset godina. Rhodes (1853. - 1902.) je grozničavo crpio dijamantna i zlatna nalazišta u Južnoj Africi, te postao premijerom Cape Colonyja (1890. - 1896.); donirao je novac političkim strankama, imao utjecaj na parlament u Engleskoj i Južnoj Africi...

CECIL RHODES

Rhodes je pronašao odane pobornike svojih ciljeva u Južnoj Africi i u Engleskoj. S *financijskom pomoći Lorda Rothschilda i Alfreda Beita, pošlo mu je za rukom uspostaviti monopol nad zlatnim rudnicima Južne Afrike, imenom De Beers Consolidated Mines i izgraditi veliku kompaniju za iskop zlata Consolidated Goldfields.* sredinom 1890-ih Rhodes je imao dohodak od sigurno milijun funti sterlinga (tadašnjih približno pet milijuna dolara), koji je toliko trošio na svoje tajnovite poslove da je često prekoračivao svoj račun. Ti su poslovi bili usmjereni na njegovu ideju da stvori savez svih zemalja gdje se govori engleski "i *dovede sve dijelove zemlje prikladne za stanovanje pod njegovu kontrolu. U svrhu ostvarenja tih ciljeva, Rhodes se odrekao dijela svog velikog bogatstva da bi osnovao Rhodes Scholarships u Oxfordu, želeći proširiti englesku vladajuću klasu diljem svijeta engleskog govornog područja, onako kako je to zamislio Ruskin"* (str. 130-131).

Dr. Quigley nastavlja u svom izlaganju o tome koliki je dio engleske vladajuće klase postao "odanim pristašama" Ruskina i "posvetio ostatak svog života" ostvarivanju njegovih ideja.

Rhodesova se grupa 5. veljače 1891. spojila s drugom, sa Sveučilišta Cambridge, koju je vodio William Stead, "vatreni socijalni reformator" da bi "osnovali tajno udruženje o kojem je Rhodes sanjao šesnaest godina" (str. 131). To je društvo, po uzoru na Weishaupta, imalo "vanjske krugove" znane kao "Društvo pomagača". U razdoblju 1909. - 1913. lord Alfred Milner "organizirao je polutajne skupine", poznate kao skupine okruglog stola, u britanskim kolonijama i SAD-u. One još uvijek funkcioniraju u osam država. Ostale su u kontaktu zahvaljujući privatnoj prepisci, kao i čestim posjetima, te posredstvom uglednog tjednika *Okrugli stol,* koji je osnovan 1910. i većim djelom financiran novcima Sir Abe Baileyja. Kraljevski institut za vanjske poslove (Chantam House), čiji su glavni financijeri bili Sir Abe Bailey i *obitelj Astor* (vlasnici magazina *The Times),* osnovali su 1919.

Poslije 1925. osnovane su organizacije slične strukture, poznate kao Institut pacifičkih poslova, u dvanaest pacifičkih zemalja britanskih kolonija, koje su međusobno povezivali grupa Okruglog stola i Kraljevski institut za vanjske poslove...

"Moć i utjecaj ove Rhodes-Milnerove grupe u britanskim imperijalnim poslovima i u vanjskoj politici od 1889., iako nije bio široko poznat, *teško da je zanemariv."*

"Slični instituti vanjskih poslova bili su osnovani u britanskim kolonijama i u *SAD-u (gdje su bili poznati kao Vijeće inozemnih poslova)* u razdoblju od 1919. do 1927." (str. 132-135).

ROCKEFELLEROVA GENERALNA OBRAZOVNA ZAKLADA

U ranim 1900-ima Rockefeller je bilo jedno od najprezrenijih prezimena u SAD-u. Stari John D. Rockefeller bio je na glasu po svojim nenadmašnim lukavstvima, prijevarama i pohlepi. Njegovo ime bilo je sinonim za bezobzirno iskorištavanje. Više puta je izjavio da je "natjecanje grijeh".

JOHN D. ROCKEFFELER 1911.

Nastojeći promijeniti svoj imidž *(ali ne i svoj karakter),* John D. zaposlio je Ivyja Leeja, jednog od tada vodećih marketinških stručnjaka. Na nagovor Leeja, g. *Standard Oily* (poznati škrtac) uvijek je nosio sa sobom šaku novčića koje bi dijelio maloj djeci tijekom svojih rijetkih javnih istupa.

Kao dio njegova rada na "poboljšanju imidža", Rockefeller je otvorio niz zaklada i povjerenstava. Naizgled, onako kako su bila prezentirana američkoj javnosti, bili su to Rockefellerovi napori da pomogne mnogim Amerikancima financirajući projekte u školstvu, medicini i religiji. Ali, u skladu s njegovom "dubokom zavjereničkom naravi", uvijek je postojala "kvaka"!

Kako je Gary Allen istaknuo u *Dosjeu Rockefeller,* "imao je čak na umu i veći makijavelistički plan. 'Poklonio' bi novac zakladama koje su bile pod njegovom kontrolom i tada bi ih natjerao da potroše novac na načine koji bi Rockefellerovu carstvu donijeli još veći profit i moć. Novac koji je bio 'poklonjen' bio je kruh bačen u vodu. Ali s udicom u sebi. John D. prozvao je ovo 'principima znanstvenog poklanjanja'" (str. 37-38).

Ova činjenica jasno je uočljiva kada je riječ o Rockefellerovoj vezi s obrazovanjem. John D. zaposlio je Freda Gatesa, koji je prije bio vrlo uspješan kao frontmen Pillsburyja, kompanije za proizvodnju brašna, i povjerio mu svoju Generalnu obrazovnu zakladu. Stvarni smisao ovog vijeća nije bio, kako su to neki vjerovali, unaprijediti sustav američkog školstva i tako pomoći cijeloj naciji. Upravo kao i Clinton Roossevelt i Albert Pike, i oni su pokazali svoje pravo lice u prvoj publikaciji. Slijedili su princip Adama Weishaupta, postavljen prije više od stotinu godina, koji je rekao da "je neophodno privući široke mase u naš Red. Najbolje sredstvo za postizanje tog cilja je školstvo."

Teško bi bilo više se približiti ciljevima Weishauptove zavjere na polju propagande u školstvu no što je to uspjelo Rockefellerovu vijeću Generalne obrazovne zaklade u svom *Prigodnom pismu br. 1,* izdanom 1904.:

"U svojim vizijama imamo neograničene mogućnosti i ljudi se sa savršenom poslušnošću predaju u naše ruke koje ih formiraju. Sadašnje konvencije obrazovanja blijede iz njihovih umova. Neopterećeni tradicijom, okrećemo se zahvalnom i prijemljivom seoskom stanovništvu. Nije nam cilj pokušati učiniti ove ljude filozofima, učenjacima ili znanstvenicima. Ne idemo za tim da ih odgajamo u autore, urednike, pjesnike ili pisce. Nismo u potrazi za budućim velikim umjetnicima, slikarima, glazbenicima, odvjetnicima, doktorima, propovjednicima, političarima i državnicima, kojih imamo u obilju."

"Cilj koji smo si postavili vrlo je jednostavan i vrlo lijep istodobno: da podučimo te ljude onako kako ih nađemo, da žive savršeno dobar život tamo gdje jesu. Zato ćemo organizirati našu djecu i naučiti ih da na savršen način rade stvari koje njihovi očevi i majke rade na nesavršen, u kućama, u trgovinama i na farmama."

Sve važne elemente Weishauptova iluminizma nalazimo u ovom pismu. Prvo, možemo uočiti pozu "filantropije"; drugo, namjeru da se ljudima ispere mozak, odnosno da se "formiraju"; treće, eliminaciju tradicije, znanosti i pravog obrazovanja; četvrto, težnju za diktaturom; peto, namjeru da se seljaci svrstaju u kastinski sustav - "tamo gdje jesu"; šesto, plan da se nacionalna inteligencija svede na najmanji zajednički nazivnik, te da se uništi utjecaj roditelja (i time slome obitelji); sedmo, potpuni prezir prema seljacima; osmo, elementi subverzivnosti i antiamerikanizma - objavljena namjera da se odbace uvriježeni običaji, kako bi se služilo ciljevima Rockefellera i njihovih kohorti; i na kraju, "usavršivost" i "usavršavanje" ljudske prirode, što je također bio Weishauptov lažni cilj.

Koruptivni utjecaj, koji su Rockefellerova zaklada i drugi imali na američki sustav školstva, temeljito je dokumentiran. Kada je kongresni odbor predvođen Carrollom Reeceom iz Tennesseea pokušao pokrenuti otvorenu istragu o aktivnostima zaklade, naletjeli su na debeo zid opozicije snaga koje su važan čimbenik državnog kapitala, i inicijativa je morala biti obustavljena (Quigley, str. 954-955).

Četiri godine poslije glavni vijećnik odbora, Rene Wormser, napisao je o toj temi izlaganje pod naslovom *Zaklade: Njihova moć i utjecaj.* Wormser je ustanovio da činjenice koje je odbor utvrdio *"dovode do zaključka da je zaista postojalo nešto što je podsjećalo na pravu zavjeru između nekih vodećih edukatora u SAD-u, da se uvede socijalizam kroz djelovanje u našem školskom sustavu..."*

"Kroz godine stvorena je vrlo moćna udruga zaklada i sličnih organizacija s ciljem ostvarivanja što većeg utjecaja na školski sustav. Dio te udruge, oni koji su na kraju za nju i odgovorni, su grupe Rockefellerove i Carnegieve zaklade."

Rockefeller i njegovi suradnici shvatili su da moraju uspostaviti kontrolu nad učiteljskim akademijama ako namjeravaju kontrolirati školstvo. To su s vremenom i postigli, dajući velike novčane priloge sveučilištima za njihov navodni razvoj. Ali u skladu s Rockefellerovim

"principima znanstvenog poklanjanja", u svakoj donaciji nalazila se udica. Rockefellerovi ljudi uvijek bi se na kraju nalazili u odborima institucija kojima se "pomagalo", što im je davalo velik utjecaj na upravljanje zakladama.

John Dewey bio je vodeća figura u njihovim generalnim planovima. Kao upravitelj Učiteljske akademije pri Sveučilištu Columbia stekao je utjecaj na nacionalnom obrazovnom planu. S Rockefellerovim novcem osnovao je 1919. Napredno obrazovno udruženje (Progressive Education Association) kako bi širio filozofiju svojih nadređenih. S vremenom su mu se pridružili Ruggs, Counts, Kilpatrick i drugi socijalisti. Probili su se na pozicije vlasti i počeli koristiti školstvo za ostvarivanje svojih političkih ciljeva.

U svojim rukopisima i govorima nisu se trudili skriti činjenicu da im je glavni cilj povesti američku naciju - poput stada glupih, lakovjernih ovaca - procesijom u socijalističku utopiju, gdje bi, kao u svakoj bajci, "živjeli sretno do kraja vremena". Nekoliko navoda bit će dostatno da to i dokaže. Harold Ruggs je u svojem djelu *Velika tehnologija iz* 1933. otkrio kako su planirali dovesti SAD u ropstvo socijalističke države:

"Treba stvoriti novo javno mnijenje. Kako? Jedino tako da se stvore desetci milijuna pojedinačnih nazora i stope se u novo socijalno mnijenje. Stari stereotipi moraju biti napušteni i 'novi val stavova' formiran u američkom susjedstvu" (str. 32).

"... kroz škole svijeta širit ćemo novu koncepciju vlasti — onu koja će prigrliti sve ljudske aktivnosti, koja će podrazumijevati potrebu znanstvene kontrole i upravljanja gospodarskim aktivnostima u cilju općeg dobra" (str. 271).

Dr. George Counts, profesor i vodeći član Deweyevih "Naprednih mislioca", napisao je da bi "učitelji trebali postati utjecajni, i tada ispuniti svoju misiju... Do stupnja kada bi bili u stanju oblikovati nastavni plan i školske procedure, te bi tada definitivno i pozitivno utjecali na socijalne stavove, ideale i ponašanje novih generacija" *(Usude li se škole izgraditi novi socijalni poredak?,* str. 28-29).

U *Izvještaju o školstvu,* koji je 1934. izdalo Američko povijesno udruženje, a sponzorirala Carnegie zaklada, Counts je napisao da se "doba individualizma i dopuštanja privatne inicijative (slobode) od

strane države bliži svome kraju i da se na obzoru pojavljuje novo doba kolektivizma".

U *Novoj republici* od 29. srpnja 1936. Harold Laski, vodeći britanski socijalist, izjavio je da "ako se izuzmu pomno izabrane neutralne fraze, taj izvještaj je edukacijski program za socijalističku Ameriku".

Counts i njegovi suradnici nikada to nisu porekli. Zapravo su ustanovili da bi za ostvarenje njihovih ciljeva morale biti postignute temeljne "promjene u našim idealima" *(Napredno školstvo,* travanj 1932.).

Kako postići promjene u idealima nacije? Jednostavno tako da se promijeni *ono* što je ponuđeno u obrazovnom sustavu - i također u crkvama i medijima.

Da bi postigli svoj cilj, novi autoriteti u školstvu odbacili su većinu osnovnih udžbenika, ili ih prepravili tako da sadrže novu, socijalističku crtu. Mnogi od tih udžbenika pojavili su se u učionicama - svi osmišljeni tako da potkopaju tradicionalne vrijednosti i isperu mozgove studenata, ne bi li oni prihvatili socijalizam u kojem bi "veliki brat", država, kontrolirao svaki djelić ljudskog života.

Bila je započeta borba za umove mladeži nacije, i socijalisti su punom snagom krenuli u svoj *blitzkrieg* napad; sva su sredstva bila dopuštena. Novine, časopisi i radio stanice u koje su se infiltrirali ljevičari zauzimali su se za socijalističke ideale i izlagali publiku suptilnoj propagandi s ciljem da potpomognu "stvaranje nove socijalne misli".

Isprva su se mogli čuti glasni protesti onih koji su bili dovoljno budni da shvate da je nešto ozbiljno pošlo po krivu. "Progresivni" odgojitelji promijenili su svoju taktiku: njihovi napadi na nacionalne heroje, običaje i nasljedstvo promijenjeni su iz otvorenih u implicirane i stoga su ih mnogo teže mogli otkriti oni koji nisu vagali i analizirali svaku riječ. Od institucija koje izgrađuju državu - temeljnih stupova zdravog društva - škole i koledži pretvoreni su u nešto što nije bilo ništa više do inkubatora degeneracije.

Kad pogledamo današnje "obrazovanje", vidimo situaciju koja je vrlo ohrabrujuća - čak inspirirajuća - *za naše neprijatelje!* Stvaratelji "nove socijalne misli" napravili su temeljit posao!

Pregled školstva u odnosu na američke obitelji i njihov odgoj djece jasno su izložili njihovi vlastiti predstavnici. Ove izjave dovoljne su da se dobije uvid u stanje stvari.

"Američke obiteljske strukture stvaraju mentalno bolesnu djecu." (Ashley Montagu, predavanja na Anahiemu, Kalifornija, 9. prosinca 1970.)

"Svako dijete koje vjeruje u Boga je mentalno zaostalo" (Paul Brandwein, *Socijalne znanosti,* Haracourt Brace, 1970., str. 10).

"Svako dijete u SAD-u koje započne školovanje u dobi od pet godina je mentalno bolesno, jer započinje školovanje s privrženošću prema vlasti i ljudima koji je sponzoriraju, prema našim institucijama, prema očuvanju ovog oblika vlasti... domoljublja, nacionalizma, suvereniteta... Sve to ukazuje na bolesno dijete, jer je zaista zdrav pojedinac onaj koji je odbacio sve te stvari, i koji je ono što ja zovem internacionalno dijete budućnosti" (dr. Pierce, Sveučilište Harvard, 1973.).

ŽETVA POSLJEDICA

Treba samo poslušati prosječnog "muškarca ili ženu na ulici" - ili preispitati njihova uvjerenja (ili nedostatak istih) - da bi se pojmio zapanjujući i zabrinjavajući uspjeh koji je juriš zavjerenika na SAD polučio kroz obrazovni sustav i druge načine indoktrinacije.

Uglavnom su njihovi misaoni procesi toliko iskrivljeni i izobličeni liberalnom propagandom kojom su njihovi podatni i nesumnjajući umovi od najranije svjesnosti bombardirani, da nemaju nikakvih pravih temelja na kojima bi zasnivali životne odluke. Nisu obučeni da se suoče sa stvarnošću ovog svijeta - života onakvog kakav zaista jest! Školski sustav je možda naučio ljude kako zaraditi za život, ali nije ih naučio kako da ga žive. A to je ogromna razlika.

Prije više desetljeća, admiral Hyman Rickover dobro je opisao situaciju: "SAD žanje plodove uništavanja tradicionalnog obrazovanja, koju su proveli Dewey-Kilpatrick sa svojom eksperimentalnom filozofijom. Deweyjeve ideje dovele su do ukidanja mnogih predmeta na temelju uvjerenja da ne bi bili korisni u životu... Tako da učenik ne dobiva niti intelektualnu poduku, niti stvarno znanje koje bi mu pomoglo da razumije svijet u kojem živi ili da čini ispravne

odluke u svom privatnom životu, kao odgovorni građanin" *(The Tablet,* 11. kolovoza 1959.).

Užasna istina admiralovih riječi morala bi biti zapanjujuće jasna kad iskreno prosuđujemo američko društvo. Ciljevi zacrtani u Rockefellerovu *Prigodnom pismu br. 1* postignuti su s izvanrednim uspjehom.

KARL MARX

Upotrebljavajući Karla Marxa kao paravan, Iluminati su pokušali provesti u djelo svoj plan za svjetsku revoluciju, no potpuno neuspješno. Marxov nauk nikada nije zaista rasplamsao maštu ljudi bilo koje društvene klase - a najmanje radničke! Marx je 1864. u Londonu osnovao Međunarodnu radničku udrugu (kasnije poznatu kao Prva socijalistička Internacionala). Njihova središnjica prebačena je u New York osam godina poslije. Ubrzo zatim spojili su se sa Socijalističkom partijom koja je tamo osnovana 1868.

U svom osobnom životu Marx je bio potpuni gubitnik. Bio je parazit koji je živio na tuđi račun: pitanje je da li je ikada uopće pošteno odradio jedan dan u životu. Njegov je brak rezultirao sa šestero djece. Marx je bez obzira na to bio toliko zauzet formuliranjem teorija o "podizanju potlačenih" da nikada nije našao vremena da uzdržava svoju obitelj. Troje njegove djece umrlo je od gladi u ranom djetinjstvu. Kada je 1883. umro, samo je šestero ljudi došlo na njegov pogreb!

Druga socijalistička Internacionala, osnovana u Parizu 14. srpnja 1889. stvorena je iz spoznaje da se "radnici svih zemalja" ne kane odazvati pozivu socijalističkih vođa, već ih treba izmanipulirati kroz organizaciju i kontrolu radničkih sindikata.

U tom su prijelomnom trenutku Fabian Society i Lenjinovi boljševici nastupili na svjetsku scenu - i počeli lučiti uspjehe koji su vodili ka realizaciji ciljeva koje su postavili Weishaupt, Roosevelt, Marx i Pike. Jedina razlika između ove dvije grupe bile su metode koje su upotrebljavali da bi postigli iste ciljeve - stvaranje socijalističke svjetske vlade, onakve kakvu je zamislio Marx *(Manifest,* Fabijanov traktat br. 2, 1884.). Od tada su boljševici (komunisti) radili na

tome da to postignu nasilnim, revolucionarnim načinima. *Enciklopedija Britannica,* u izdanju iz 1973., za *Fabijanski socijalizam* (Vol. 20, str. 750-751) kaže da "ime potječe od rimskog generala Fabiusa, koji je poznat po odgađanju i svojoj dugoročnoj strategiji".

Poanta toga je da su Fabijani od svog početka radili na stvaranju novog svjetskog poretka, kroz indoktrinaciju mladih studenata. Vjerovali su da će jednoga dana ovi intelektualni revolucionari steći moć i položaje u raznim svjetskim agencijama koje utječu na stvaranje javnog mnijenja, koje imaju vlast u rukama i tako postići svoje ciljeve. Njihova taktika postala je poznata kao "doktrina neizbježnosti postupnog djelovanja".

Trebalo bi napomenuti da su ovo samo dvije organizacije kroz koje je međunarodna zavjera djelovala. Pravu moć su oduvijek imali bankari. Profesor Quigley govori o tome da su krajem devetnaestog stoljeća Međunarodni bankari i njihove američke podružnice ušli u "komercijalno bankarstvo i osiguranje na jednoj strani i željeznice i tešku industriju na drugoj" te su "bile u stanju prikupiti ogromno bogatstvo i uspostaviti golem gospodarski, politički i socijalni utjecaj. Popularno zvani 'udruženje' ili '400', živjeli su u blještavoj raskoši. Ploveći oceanima u svojim velikim jahtama, ili putujući zemljom svojim privatnim vlakovima, kretali su se u krugu između svojih spektakularnih imanja i vila u Palm Beachu, Long Islandu, Berkshiresu, Newportu i Ben Harboru dolazeći iz svojih newyorških divovskih apartmana da bi posjetili operu Metropolitan pod budnim okom gospođe Astor; ili okupljajući se na poslovnim sastancima najviše razine vođenih od strane samog J. P. Morgana."

"Struktura financijske kontrole koju su stvorili tajkuni 'velikog bankarstva' ili 'velikog biznisa...' bila je nevjerojatno kompleksna, jedan se posao nadopunjavao na drugi, oba bi bila povezana s poluneovisnim udruženjima, i sve se završavalo na dva kraja političke i gospodarske moći, od kojih je jedan, smješten u New Yorku, vodio do J. P. Morgana i njegove kompanije, a drugi u Ohio, u Rockefellerovu obitelj. Kada bi oni surađivali, kao što općenito i jesu, mogli bi znatno utjecati na gospodarski život zemlje, i gotovo kontrolirati političku situaciju, barem na saveznoj razini." Oni su uzrokovali "paniku 1907." i kolaps dviju željezničkih kompanija, jedne 1914. i druge 1925. (Quigley, str. 71-73).

SUSTAV FEDERALNIH REZERVI

Početkom dvadesetog stoljeća američko gospodarstvo tako se dinamično razvijalo da su Međunarodni bankari imali velikih poteškoća u održavanju kontrole njegovog razvoja. Njihova moć i autoritet bili su izazvani. Trebalo je pronaći način da se njihova pozicija učvrsti i na taj način osigura njihova moć. Odlučili su osnovati Središnju banku - čiji bi bili vlasnici i kojom bi sami upravljali.

Više od dvije stotine godina ove međunarodne bankovne obitelji dominirale su europskom scenom nakon uspostave Engleske banke (Bank of England) i drugih središnjih banaka u Njemačkoj, Francuskoj, Italiji, itd. Nakon njihovog "posla nad poslovima", kada su 1815. doslovno kupili kontrolu nad Engleskom po cijeni od nekoliko centi za dolar, Rotschildi su dominirali bankovnom scenom (Frederic Morton, *Obiteljski portret Rotschilda).* Svi su njihovi napori da SAD-u nametnu središnju banku propali. Naš Ustav dao je Kongresu autoritet da "tiska novac i regulira njegovu vrijednost".

Koristeći *stvorenu* financijsku paniku 1907. kao "primjer" velike potrebe za američkim središnjim bankovnim tijelom, lansirana je golema propaganda ne bi li se američkoj javnosti nametnula ta ideja.

Činilo se da su neki vodeći državni bankari protiv te ideje, ali to je bila samo varka. William McAdoo, ministar vanjskih poslova i zet predsjednika Wilsona, razgovarao je s tom "opozicijom" o planu da se osnuje središnja banka: "Ti su me intervjui s bankarima doveli do zanimljivog zaključka. Postupno sam shvatio, kroz dim i maglu proturječnosti, da se bankarski svijet zapravo ne protivi ideji onoliko koliko su željeli da to tako izgleda..." *(Autobiografija,* str. 225).

Sustav federalnih rezervi (središnja banka) formiran je kada je Kongres usvojio zakon o federalnim rezervama, krajem prosinca 1913. Po tom je zakonu Međunarodnim bankarima zagarantirano pravo da iz ničega stvaraju novac i posuđuju ga američkoj vladi s kamatama. Time je internacionalnim novčanim grabežljivcima otvoren put za pljačku američke nacije.

"PUKOVNIK" HOUSE

Otprilike u ovo doba, misteriozni pukovnik E. Mandell House (čin je bio počasni!) pojavio se na političkoj sceni: on je bio paravan

za Međunarodne bankare. Predsjednik Wilson je rekao: "Gospodin House i ja dijelimo istu osobnost. On je moje neovisno drugo ja. Da sam ja na njegovu mjestu, radio bih ono što bi mi on savjetovao" *(Intimni spisi pukovnika Housea,* pripremio Charles Seymour, Vol. 1., str. 114).

U jesen 1912., odmah nakon predsjedničkih izbora (u kojima je Wilson prvi put izabran), anonimno je izdana knjiga *Philip Dru - Administrator.* "Zapravo je pukovnik bio autor" (str. 152-157).

U knjizi je House iznio nacrt središnje banke, poreza na dohodak (oboje stavke iz *Komunističkog manifesta)* te uspostave "socijalizma kakav je zamislio Karl Marx" (str. 45). Prilično je jasno da su komunizam i socijalizam dva pojma kojima su se koristili iluministi u borbi za ostvarenje svog cilja, osvajanja svijeta.

Dotad su Međunarodni bankari kroz mnoge godine nakupili ogromna bogatstva u Europi, financirajući ratove jednih naroda protiv drugih. Povijest je zabilježila da su ti narodi bili osiromašeni, opljačkani i do srži iscrpljeni bankarskim dugovima. *Samo je jedna strana pobjeđivala u svakom ratu: veliki bankari!*

"Dajte mi kontrolu nad novcem, i nije važno tko donosi zakone", rekao je Mayer Amschel Rothschild. Prihvaćanjem "federalnih" rezervi i poreza na prihod, koji su usvojeni u isto vrijeme, otvoren je put za postavljanje crpke u džep praktično svakog Amerikanca - i za manipulaciju i upravljanje ogromnim američkim sredstvima u svrhu borbe za konačno ostvarenje njihovih dijaboličnih planova.

Mnogi američki domoljubi uočili su smrtne opasnosti sadržane u federalnom sustavu. Henry Cabot Lodge stariji izjavio je da će to omogućiti bankarima da "potkopaju vrijednost zlatnih rezervi s poplavom neunovčivih novčanica" *(Zapisi iz Kongresa,* 10. lipnja 1932.). Charles A. Lindbergh stariji, otac poznatog zrakoplovca, izjavio je da "nevidljiva vladajuća klasa financijskog povjerenstva... će prouzročiti inflaciju kad god to povjerenstvo bude željelo" *(Zapisi iz Kongresa,* 22. prosinca 1913.). Ali, kao i obično, činilo se da to nitko nije želio čuti. Vizije ovih velikih Amerikanaca bile su zapanjujuće: od kada je uspostavljen federalni sustav, nacionalni dug popeo se na 6 bilijuna $ (2001.). Sadašnji trend upućuje na daljnji rast duga tijekom idućeg desetljeća.

slika 13

Predsjednik Wilson i pukovnik House, rujan 1917.

PHILIP DRU: ADMINISTRATOR

A STORY OF TOMORROW

1920–1935

"No war of classes, no hostility to existing wealth, no wanton or unjust violation of the rights of property, but a constant disposition to ameliorate the condition of the classes least favored by fortune."—Mazzini.

NEW YORK
B. W. HUEBSCH
1919

slika 14
Philip Dru: *Administrator* (naslovnica)

iz slike 14

PRIČA O BUDUĆNOSTI
1920.- 1935.
"Nikakav klasni rat, nikakva neprijateljstva prema postojećem bogatstvu, nikakva divlja uzurpacija prava posjeda, već nepokolebljiva odlučnost da se poprave prilike klasa koje su imale najmanje sreće." - Mazzini.

PRVI SVJETSKI RAT

Ono što se sljedeće dogodilo demonstrira prevarantske taktike kojima su se zavjerenici služili i njihov potpuni prezir prema američkom narodu. Dok se Woodrow Wilson ponovno nominirao za predsjednički mandat, vodeći kampanju pod sloganom "On nas je spasio od rata", njegov alter ego, pukovnik House, bio je angažiran u tajnim pregovorima s Velikom Britanijom, koji su Sjedinjenim Američkim Državama osigurali ulazak u rat.

Čim je Wilson bio ponovno izabran, promijenili su ploču i počeli tvrditi kako je rat "neizbježan". Ponovno se pokrenulo i stavilo na razmatranje pitanje potapanja Lusitanije, britanskog broda koji je prenosio municiju. Razmatranje i rat podmornica.

U svojem bombastičnom bestseleru *Lusitania* (Ballantine Books, 1974.) Colin Simpson iz britanskih dokumenata dokazuje da je poznati brod bio pretvoren u ratni u ranom razdoblju rata, iako se to odlučno negiralo tada, kao i mnogo godina poslije. Prije nego što je isplovio s velikom količinom eksploziva iz New Yorka 1. svibnja 1915., njemački predstavnici u SAD-u dali su sve od sebe da upozore eventualne putnike na to kako će im životi biti ugroženi ako se ukrcaju na brod. Pri ukrcavanju su ta upozorenja ponavljana usmeno.

Šest dana poslije, blizu irske obale, "ploveću bombu" torpedirala je njemačka podmornica. U dvadeset minuta brod je potonuo. Život je izgubio 1201 putnik, od kojih su mnogi bili Amerikanci. Očito je da američki građani nisu imali prava biti na Lusitaniji, ratnom brodu. Oni koji su pristali na put bili su svjesni rizika koji su preuzeli. U propagandnom valu koji je uslijedio, Nijemci su opisani kao čudovišne ubojice, a incident je upotrijebljen da se SAD uvuče u rat, koji su internacionalisti dvolično nazivali "ratom koji će okončati sve ratove". Sjedinjene Američke Države su ušle u rat 6. travnja

1917. Ispostavilo se da je rat bio zlatni rudnik za Međunarodne bankare i njihove suradnike. Ratni troškovi podrazumijevali su da vlada mora posuditi ogromne količine novca uz visoke kamate. Ljudi poput Bernarda Barucha i Eugenea Meyera zaradili su bogatstvo nakon što su postavljeni na ključna mjesta u ratnim projektima.

Predsjednik Wilson se 8. siječnja 1918. obratio Kongresu i zatražio formiranje Lige naroda. Ovaj potez bio je zasigurno smišljen da započne udaljavanje SAD-a od dugo prihvaćene politike inspirirane Georgeom Washingtonom, koja se odnosila na neuplitanje u odnose s drugim državama. Tako su House i njegovi pomagači iz sjene bili zaposleni na pripremama za još jedan korak u smjeru njihova krajnjeg cilja, jedinstvene svjetske vlasti.

TROCKI U AMERICI

Kako se Prvi svjetski rat bližio kraju, razotkrivao se još jedan dio povijesti. Nakon što su bili izbačeni iz Francuske i Španjolske, Leon Trocki i njegova obitelj stigli su u New York na parobrodu *Monserrat* 13. siječnja 1917. Iako nije poznato da je ikada radio, Trocki je živio u raskošnu stanu i vozio se u limuzini s vozačem. Neko je vrijeme izvor njegova bogatstva bio nepoznat. Poslije je otkriveno da je to bio međunarodni bankar Jacob Schiff.

Trocki je napustio New York brodom *S.S. Kristianiaford* i otišao za Petrograd kako bi organizirao boljševičku rusku revoluciju.

Kada je brod pristao u Halifaxu, u Novoj Škotskoj, 3. travnja 1917., Trockog i njegovu grupu zadržale su kanadske vlasti, po instrukcijama koje su dobile od britanskog admiraliteta u Londonu.

Unutar nekoliko sati izvršen je velik pritisak od strane visokih dužnosnika u Washingtonu i Londonu da se Trocki oslobodi. Službeni izvještaji, što su ih nedavno otkrile kanadskih vlasti, govore nam da su vlasti znale da se skupina oko Trockog sastojala od "socijalista koji su krenuli (iz Amerike) s namjerom da započnu revoluciju protiv sadašnje ruske vlasti..." (dr. Antony Sutton, *Wall Street i boljševička revolucija,* Arlington House, 1974., str. 28).

Trocki i njegova skupina ubrzo su pušteni. Dr. Sutton (Institut Hoover, Sveučilište Stanford) imao je pristup u državnu dokumentaciju o ovom incidentu. On je učinio mnogo da se ovo razdoblje povijesti rasvijetli: "Predsjednik Wilson bio je zaštitnik (vjerojatno na nagovor Housea i njegovih suradnika) koji je Trockom priskrbio putovnicu kako bi se mogao vratiti u Rusiju i potpomoći revoluciju. Ta američka putovnica sadržavala je rusku ulaznu vizu i englesku tranzicijsku vizu. Jennings C. Wise, u knjizi *Woodrow Wilson: učenik revolucije* to komentira: "Povijest ne smije nikada zaboraviti da je Woodrow Wilson unatoč nastojanjima britanske policije omogućio Leonu Trockom da uđe u Rusiju s američkom putovnicom" (Sutton, str. 25).

"U travnju 1917., Lenjin i skupina od 32 ruska revolucionara, uglavnom boljševika, putovali su vlakom iz Švicarske kroz Njemačku, preko Švedske u Petrograd u Rusiji. Trebali su se naći s Leonom Trockim da 'dovrše revoluciju'. Njihov tranzit kroz Njemačku odobrio je, omogućio i financirao njemački general Staff, bez znanja Kaisera" (str. 39). U to je vrijeme Max Warburg, brat Paula i Felixa Warburga, vodećih ljudi u uvođenju sustava federalnih rezervi u SAD-u, bio na čelu njemačke tajne službe. Max je također bio na čelu Rotschild-Warburg banke u Frankfurtu. *Vrlo zanimljivo!* Ostaje li još kakva sumnja da su Međunarodni bankari vodili cijelu igru iz pozadine?

Lenjin i Trocki su udružili snage (početak revolucije bio je u ožujku, pod vodstvom Kerenskog) i nakon sedam mjeseci - lukavstvima, korupcijom i prijevarama - uspjeli su okupiti dovoljno drugih kriminalaca i postići dovoljno dogovora da silom nametnu ono što je Lenjin nazvao "svu vlast Sovjetima". Boljševici su preuzeli vlast nad nekoliko gradova, od kojih je najveći bio Petrograd. To je bilo nekoliko godina prije no što su Trocki, Lenjin i njihova banda ubojica preuzeli kontrolu nad cijelom zemljom.

Ruski general Arsene de Goulevitch u *Carstvu i revoluciji* izjavio je da "glavni financijeri revolucije nisu bili ni ekscentrični ruski milijunaši, ni Lenjinovi naoružani banditi. Glavnina novca dolazila je iz britanskih i američkih krugova koji su dali svoju potporu ruskom revolucionarnom pokretu..."

"Važna uloga u događajima u Rusiji koju je odigrao bogati američki bankar Jacob Schiff... više nije tajna" (str. 223-232).

Ovo je potvrdio časopis *New York Journal American* 3. siječnja 1949.: "Danas Jacobov unuk, John Schiff, procjenjuje da je njegov djed uložio oko 20,000.000 $ (dolara iz 1917.) za konačni trijumf boljševizma u Rusiji."

De Goulevitch piše da je neki drugi ruski general tvrdio da su revolucijom "upravljali Englezi, točnije Sir George Buchanan i lord (Alfred) Milner... U privatnim sam razgovorima saznao da je lord Milner potrošio 21 milijun rubalja na financiranje ruske revolucije" (str. 230). Nema nikakve sumnje u to da su stvarne snage koje su planirale, pokrenule i financirale rusku revoluciju ostale u sjeni.

Kao što je prije istaknuto, ista je skupina posredovala u osnivanju Vijeća za inozemne poslove u SAD-u. Od donošenja Rooseveltova New Deala, Vijeće je dalo većinu ministara koji su "služili" u tom kabinetu, za vrijeme gotovo svih administracija.

Odmah po njenom izbijanju, u američkom tisku pojavilo se puno kritika vezanih za uzroke i posljedice boljševičke revolucije. Dana 28. studenog 1917. pukovnik House, "koji nije imao službeno radno mjesto u vladi SAD-a, niti je ikada bio izabran za neki ured, poslao je telegram predsjedniku Wilsonu samo dva tjedna poslije početka ruske revolucije... da je 'od izvanredne važnosti da takve kritike budu spriječene'" (Anthony Sutton, *Nacionalno samoubojstvo - pomoć Sovjetskom Savezu,* str. 50).

Winston Churchill prepoznao je stvarnu silu koja je bila iza sovjetske revolucije - Iluminate! U novinama *Illustrated Sunday Herald* od 8. veljače 1920. napisao je: "(od)... dana Spartacusa Weishaupta do Karla Marxa, Trockog, Bele-Kuhna, Rose Luxembourg i Emme Goldman, ova svjetska zavjera... je stalno u rastu. Ova zavjera imala je definitivno prepoznatljivu ulogu u tragičnoj Francuskoj revoluciji. Bila je izvorište svakog subverzivnog pokreta tijekom devetnaestog stoljeća; i sada je, napokon, ta banda izvanserijskih ljudi iz podzemlja velikih europskih gradova i SAD-a zgrabila ruski narod za vrat, te su praktično postali potpuni gospodari tog ogromnog carstva."

Rezultati rata, i potom ruske revolucije, bili su strašni. Kada su se tenzije smirile, Rusija je bila u potpunim ruševinama. Mrtve Marxove teorije, i njihova provedba od strane njegovih pristaša, pokazali su se katastrofalno lošima. Činilo se da je neizbježan kolaps cijelog sustava.

Većina naroda bila je izgladnjela kada je pristigla američka pomoć u medicinskim i drugim potrepštinama umanjila poteškoće u kojima se našao Lenjinov režim. Ta dobronamjerna gesta mnogih iskrenih Amerikanaca samo je pomogla u učvršćivanju vlasti koju su boljševici (sada zvani komunisti) nametnuli zemlji. Da nije bilo te pomoći, gotovo je sigurno da bi ruski narod zbacio crvene okove koje su financirali Međunarodni bankari. U godinama koje su slijedile, kapital američkih industrijalaca, bankara i njihovih suradnika iz drugih zemalja, slijevao se u Rusiju. Prema dokazima koji su prezentirani tijekom zasjedanja Senata na temu *Izvoz strateških materijala u SSSR,* od 23. listopada 1961., vodeće američke naftne kompanije poslale su tehničare i mašineriju za razvoj ruskih naftnih polja. Mnogi drugi američki stručnjaci bili su poslani da pomognu komunistima učvrstiti svoju poziciju, sudjelujući u izgradnji željeznice, čeličana i druge vitalne industrije.

VELIKA DEPRESIJA... I FRANKLIN D. ROOSEVELT

Dok su bankari i industrijalci bili zaposleni izgradnjom snage represivnog sovjetskog režima, istodobno su planirali bankrot američkog naroda. Nakon generalne probe 1921., bili su spremni izvesti slom 1929. i veliku depresiju koja je uslijedila.

Montagu Norman, čelnik Bank of England, stigao je 6. veljače 1929. u Washington na konzultacije s tajnikom trezora, Andrewom Mellonom. Nedugo nakon toga, FED (federalni sustav rezervi) je promijenio svoju politiku lakog novca, koja je bila na snazi više od šest godina, i počeo povećavati vrijednost mjenica.

Upućeni su bili na vrijeme upozoreni. Paul Warburg izjavio je 9. ožujka 1929. u *Financial Chronicleu:* "Ako se dopusti pretjerano širenje orgija neobuzdanih špekulacija... siguran je potpuni krah." U idućih su šest mjeseci oni koji su bili upućeni rasprodali svoje dionice kada su cijene bile visoke i ponovno investirali svoj novac u srebro i zlato.

"Kada je sve bilo spremno, newyorški financijeri počeli su zahtijevati povratak burzovnih pozajmica u roku od 24 sata. To je značilo da su brokeri i njihove mušterije morali rasprodati svoje mjenice da bi isplatili dugove. Ovo je naravno izazvalo pad burze i bankovni

kolaps diljem zemlje, jer su banke koje nisu bile u vlasništvu oligarhije bile prezadužene na burzi, te su brojne isplate ispraznile njihove rezerve i morale su biti zatvorene. Sustav federalnih rezervi nije im pomogao, premda je njihova zakonska dužnost bila da održavaju fleksibilnu valutu" (William Bryan, *Neriješeni monetarni i politički problemi SAD-a).*

Kongresmen Louis T. McFadden, iskreni predsjednik Bankovnog i monetarnog odbora, shvatio je uzroke velike depresije: *"Nije bila riječ o slučajnosti. To je bio pomno smišljen događaj... Međunarodni bankari željeli su izazvati stanje beznađa, da bi se mogli nametnuti kao vladari sviju nas" (Govori kongresmena Louisa T. McFaddena).*

Kao rezultat sloma, poduzetništvo je bilo u stanju kaosa. Propale su na tisuće tvrtki. Milijuni su ostali bez posla i bili prisiljeni stati u red za juhu. Nekoliko je milijunaša izgubilo sve što su imali i počinilo samoubojstvo.

Do 1932. gospodarstvo je počelo pokazivati jasne znakove oporavka. Ozračje nade i vjere ponovno je zavladalo zemljom.

Iako su se gospodarski izgledi činili obećavajućima, internacionalisti su imali druge planove za američki narod. Tijekom predsjedničke kampanje 1932., Franklin D. Roosevelt prikazivao se biračkom tijelu kao strogi konzervativac. No diljem zemlje počele su se širiti glasine da njegova kampanja ne predstavlja njegove istinske nazore i namjere, te da se spremaju temeljne promjene u svim gospodarskim, socijalnim i vladajućim strukturama. Kada je u prosincu Roosevelt izabran, te su glasine postale neobuzdane. Predsjedničko tijelo nije ih ni opovrgnulo, a ni potvrdilo. Izbori 1932. bili su posljednji izbori poslije kojih je inauguracija bila održana tek u ožujku, umjesto u siječnju. Dugo čekanje i rastuća nesigurnost u narodu urodila je tzv. "drugom depresijom" - političke naravi - i paralizirajućeg utjecaja. Posljedica je bila javna panika, koja je rezultirala navalom na banke diljem države, što je mnoge od njih natjeralo da zatvore svoja vrata do inauguracije Franklina D. Roosevelta.

Kao rezultat toga, Roosevelt je došao na vlast u atmosferi velike krize, koju je namjerno stvorio on sam i ljudi iza njega. Roosevelt je odmah pokrenuo promjene o kojima su dugo kružile glasine, promjene u sustavu vladanja i načinu života. Federalna povjerenstva i

kontrolni odbori bili su ovlašteni po želji kontrolirati bilo koju poslovnu transakciju u SAD-u, te nametati svoju vlast određujući novčane i zatvorske kazne. Maknuta su ustavna ograničenja za provođenje takve vrste vlasti i prisile. Kongres je postao podređen više no ikada u našoj povijesti; radio je točno ono što bi mu predsjednik zapovjedio - natjeran kriznom atmosferom koju je sam predsjednik stvorio i konstantnim, pametno primijenjenim pritiskom Fabijana i onih pod njihovim utjecajem, koje je predsjednik zaposlio u mnogim ključnim federalnim službama.

Ukratko, administracija predsjednika Roosevelta pokušala je nametnuti državi sve faze iluminističkog nacrta Clintona Roosevelta, s namjerom uništenja našeg ustava i načina vlasti - u cilju uspostave "novog socijalnog poretka", odnosno New Deala (novi posao nap. pr.), kako ga je ironično nazvao. Odmah potom stavili su znak iluminata na poleđinu apoena od jednog dolara SAD-a, time otvoreno pokazujući postignuće njihove zavjere - njihov "Novus Ordo Seclorum" ili New Deal.

slika 15
Glavni pečat SAD-a (poleđina)

Ovaj je znak usvojio Weishaupt kada je osnovao red Iluminata, 1. svibnja 1776. To je događaj u čije je sjećanje na dnu piramide ispisano "MDCCLXXVI", a ne dan potpisivanja Deklaracije nezavisnosti, kako neobaviješteni pretpostavljaju. Taj je znak vezan uz masone tek nakon unije tog reda s Iluminatima na kongresu u Wilhemsbadu 1782.

Obratite pozornost na natpis iznad znaka: "Annuit Coeptis", koji znači "naš pothvat (zavjera) je okrunjen uspjehom". Ispod toga nalaze se riječi "Novus Ordo Seclorum". To objašnjava prirodu njihove zavjere, stvaranje novog svjetskog poretka.

Primjećujete da nedostaje vrh piramide. Na njegovu mjestu nalazi se oko "koje sve vidi" a koje simbolizira Lucifera i špijunsku agenciju koju je Weishaupt uspostavio pod imenom "Lukavi Brethren" (Insinuating Brethren).

Od velikog je značenja što Isusa Krista nalazimo u Bibliji opisanog kao glavu Crkve. On je taj koji je pobijedio Lucifera (ili Sotonu) svojom smrću i uskrsnućem. Krist je također opisan u *Evanđelju po Marku 12,10* i *Evanđelju po Luki 20,17* kao "kamen koji odbaciše graditelji". Kako smo uvidjeli u petom poglavlju, vođe Iluminata *(graditelji novog svjetskog poretka)* odbacili su Isusa Krista i prihvatili Lucifera (Sotonu) kao svog vođu - svog šefa. Nikakvo čudo da su maknuli vrh piramide sa svojeg znaka i zamijenili ga sotonskim "svevidećim okom"!

Nekoliko mjeseci po dolasku na vlast, Rooseveltova administracija pokazala je da je definitivno na strani brutalnog komunističkog režima, koji je nastavio kontrolu nad Rusijom. Nakon šesnaest godina loših poslova, loše uprave i masovnih Staljinovih čistki - i unatoč golemoj pomoći koja je pristizala sa Zapada - komunistička se vlast neizvjesno klimala na rubu zaborava. Da su komunisti ostali prepušteni sami sebi, vjerojatno bi režim bio srušen.

Tako nešto bio bi strašan udarac za planove internacionalista. To nisu mogli dopustiti.

Američka se vlada 17. prosinca 1933. angažirala na spašavanju sile koja je otvoreno bila posvećena rušenju svake druge vlasti u svijetu. Tog je datuma Roosevelt službeno priznao državnost sovjetske Rusije, dajući Staljinu na taj način pristup kreditima i tržištu novca u svijetu. Zauzvrat je Rusija obećala da se neće miješati u naše

unutrašnje poslove. Ali čim je prvi ruski veleposlanik stupio na američko tlo, komunističke ćelije i špijunske mreže počele su se širiti iz njegova veleposlanstva.

Roosevelt je, u godinama koje su uslijedile, žestoko napao Vrhovni sud. U suprotnosti s ustavom, 1937. zahtijevao je od Kongresa da izglasa zakon koji bi ograničio povijesno pravo Vrhovnog suda da donosi zakone. Također je od Kongresa zahtijevao izglasavanje zakona koji bi mu omogućio da postavi šest novih sudaca, što bi povećalo broj na ukupno 15. Tako bi njegovi ljudi bili u većem broju.

Javnost je odjednom postala svjesna opasnosti i prisilila Kongres da odbije promjene koje je Roossevelt zahtijevao. Međutim, ta je pobjeda bila kratkog vijeka. U iduće četiri godine četiri su suca umrla ili bila zamijenjena zbog narušena zdravlja, a na njihovo mjesto došli su ljudi koji su bili temeljito indoktrinirani filozofijom Fabijana.

DRUGI SVJETSKI RAT

Kao rezultat Versajskog sporazuma, koji su planirali Izabrani, a koji po riječima lorda Curzona "nije bio sporazum... (nego) jednostavno provala nasilja", ratni oblaci još se jednom skupljaju nad Europom.

U isto vrijeme, dok su Međunarodni bankari potpomagali posrnuli komunistički režim u Rusiji, također su na obje strane Atlantika potpisivali ogromne kredite za režim Adolfa Hitlera. Financijsku potporu Hitleru davala je Mendelsohn banka u Amsterdamu, koja je bila pod kontrolom Warburga i poslije J. Henry Schroeder banke sa svojim podružnicama u Frankfurtu, Londonu i New Yorku. Zanimljivo je napomenuti da je pravni savjetnik Schroeder banke bila tvrtka Sullivana i Cromwella, među čijim su partnerima bili John Foster i Allen Dulles *(Svi časni ljudi,* James Martin, str. 51).

Postoje čvrsti dokazi da Hitler nikada nije namjeravao napasti Britaniju i ući u rat sa silom koju je jako cijenio.

Drugi svjetski rat vođen je na način koji je širio težnje Iluminata i na taj je način doveo njihove planove mnogo bliže ostvarenju. Nakon pakta Hitler-Staljin 1939., Njemačka i Rusija napale su Poljsku i međusobno je podijelile. U tom su trenutku Engleska i Francuska, na inzistiranje Roosevelta i Izabranih, objavile rat Njemačkoj, ali ne i Rusiji. Tijekom mjeseci koji su uslijedili, vodio se "lažni" rat u

kojem se malo što poduzimalo. Dok je Chamberlain bio na dužnosti engleskog premijera, nije bilo nikakva oružanog sukoba. Njemačke i britanske vlasti bile su svjesne da su Međunarodni bankari planirali novi sukob velikih razmjera i pokušavale su ga izbjeći diplomatskim putem. Hitler je želio savezništvo s Englezima, s kojima bi napao Rusiju.

Manipulirani tisak u Britaniji započeo je sa žestokim napadom na Chamberlaina. Snage koje su stajale iza toga željele su ga maknuti s puta kako bi mogli krenuti s pravim ratom. Pod pritiskom propagande, Chamberlain je bio prisiljen dati ostavku. Zamijenio ga je Winston Churchill. Odmah nakon toga započeli su ozbiljni oružani sukobi s britanskim zračnim napadom na Njemačku *(Opravdanje bombardiranja,* nasl. orig. *Bombing Vindicated,* J. M. Spaight, zamjenik direktora pri britanskom Ministarstvu za zračni promet, objavljeno 1944.).

Sljedeće je godine njemačko Vrhovno zapovjedništvo, bez znanja Hitlera, poslalo Rudolpha Hessa u Englesku da se sastane s Lordom Hamiltonom i Churchillom. Hess je ponudio Englezima potpisivanje mira, u slučaju kojeg bi se oni riješili Hitlera i svoju vojnu moć koncentrirali na uništenje komunizma u Rusiji i drugim europskim zemljama. Englezi su tu ponudu odbili. Hessa su tada zatvorili i držali u samici više od četrdeset godina, do njegove smrti u zatvoru Spandau u Njemačkoj.

Nakon neuspjeha u pregovorima s Engleskom, njemački generali nagovorili su Hitlera da svom silom napadne Rusiju, ističući kako Njemačka neće biti sigurna sve dok Rusija ne bude poražena.

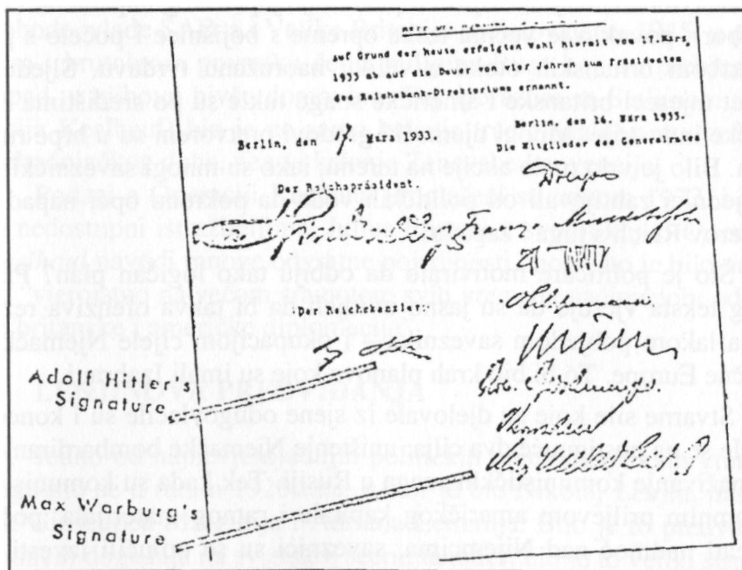
Odmah nakon njemačkog blitzkrieg napada na Rusiju (22. lipnja 1941.), umjesto da pusti Hitlera i Staljina da unište jedan drugoga, Rooseveltova administracija počela je davati milijarde kredita pomoći Rusiji, podupirući brutalni komunistički režim. Propaganda je predstavljala Staljina kao "našeg plemenitog saveznika".

U međuvremenu je na Pacifiku Rooseveltova politika dovela Japance u poziciju da se moraju ili boriti - ili kapitulirati. Oni su se odlučili za borbu! Postoje neporecivi dokazi da je vladajuća vrhuška u Washingtonu bila unaprijed upoznata s japanskim napadom na Pearl Harbor *(Konačna tajna Pearl Harbora,* kontraadmiral Robert Theobold i *Washingtonski vojni zapovjednici,* Anthony J. Hilder -

intervju s pukovnikom Curtis B. Dallom, zetom predsjednika Roosevelta). Istina je da su Roosevelt i njegovi ljudi *željeli* rat s Japanom i činili su sve što je bilo u njihovoj moći da navedu Japance da napadnu SAD.

Jedan od vodećih sudskih povjesničara opisao je Rooseveltove makinacije ovim riječima: "Franklin Roosevelt kontinuirano je varao američki narod u razdoblju prije napada na Pearl Harbor..."

"Diljem zemlje vladala je atmosfera nemiješanja, sve do dana kada se dogodio Pearl Harbor, i svaki javni pokušaj da se narod uvuče u rat završio bi sigurnim neuspjehom i gotovo sigurnim svrgavanjem Roosevelta s vlasti 1940., *što bi imalo za posljedicu i poraz njegovih krajnjih ciljeva"* (Thomas A. Bailey, *Čovjek na ulici,* Macmillan, 1948., str. 11-12).

auf Grund der heute erfolgten Wahl hiermit vom 17. März 1933 ab auf die Dauer von vier Jahren zum Präsidenten des Reichsbank-Direktoriums ernannt.

Berlin, den 17. März 1933.

Der Reichspräsident.

Berlin, den 16. März 1933.

Die Mitglieder des Generalrates

Der Reichskanzler:

slika 16

Ovaj zapanjujući dokument, rutinski nalog H. H. C. Schachta, financijskog administratora nacističke Njemačke, Izabrani su namjerno skrili za vrijeme suđenja u Nurnbergu nakon završetka rata. On pokazuje PRAVU silu koja je bila iza Hitlera - Međunarodne bankare, čiji je predstavnik bio Max Warburg, brat Paula Warburga, glavnog idejnog vođe "federalnog sustava rezervi"

Američki narod trebalo je navesti na to da *želi* rat; planirani napad na Pearl Harbor, koji je bio poznat vrhu u Washingtonu, no skriven zapovjedništvu na Havajima, odlično je poslužio svrsi. Da, 7. prosinca 1941. bio je sramotan dan. Središte te sramote bilo je u Washingtonu.

Iako se rat navodno vodio da bi se "spasila demokracija", istina je zapravo bila upravo suprotna. Postoje nepobitni dokazi koji govore da se rat, posebno u Europi, mogao dobiti mnogo brže da se vodio po konvencionalnim pravilima. Na primjer, Njemačka se moglo napasti kroz "mekano područje" Europe nakon predaje Italije 8. studenog 1943. Umjesto da krene ravno u srce Njemačke, savezničko vrhovno zapovjedništvo kojim je upravljao general Eisenhower (štićenik Georgea C. Marshalla, koji je, s drugima, bio odgovoran za tajenje zapovjedništvu na Havajima vijesti o planiranju japanskog napada na Pearl Harbor), povuklo je većinu teške opreme s bojišnice i počelo s preobrazbom britanskih otoka u veliku naoružanu tvrđavu. Sljedećih devet mjeseci britanske i američke snage tukle su po središtima njemačke industrije. Mnogi njemački gradovi pretvoreni su u hrpe ruševina. Bilo je vrlo malo akcije na terenu, iako su mnogi saveznički zapovjednici zahtijevali od političkih vođa da pokrenu opći napad na Hitlerov Reich s juga i zapada.

Što je političare motiviralo da odbiju tako logičan plan? Pisac ovog teksta vjeruje da su jasno uvidjeli da bi takva ofenziva rezultirala lakom pobjedom saveznika - i okupacijom cijele Njemačke i istočne Europe. To bi bio krah planova koje su imali Izabrani.

Stvarne sile koje su djelovale iz sjene odugovlačile su i koncentrirale se na postignuće dva cilja: uništenje Njemačke bombardiranjem i osnaživanje komunističkih snaga u Rusiji. Tek kada su komunisti, s ogromnim priljevom američkog kapitala i ratnog materijala, počeli stjecati nadmoć nad Nijemcima, saveznici su se odlučili izvesti iskrcavanje u Normandiji i započeti svoj polagani i oklijevajući pohod u srce Njemačke.

Povijest je zabilježila da ja general Eisenhower, vrhovni saveznički zapovjednik u Europi, po instrukcijama koje je dobivao iz Washingtona stalno radio "pogreške" i "nesmotrenosti" koje su uvijek išle Rusima na ruku. Eisenhower je zaustavio prelazak savezničkih snaga (koje su nadirale iz Italije) preko doline rijeke Po i potom

otvorio novu frontu u Francuskoj. To je Staljinu dalo više vremena da se probije sa zapada i otvorilo mogućnost ruske invazije Balkana, kad za to dođe vrijeme.

Ubrzo nakon što su saveznici dospjeli do Njemačke sa zapada, Eisenhower je zapovjedio zaustavljanje. Kad su Rusi napredovali s istoka u srednju Njemačku, Eisenhower je odbio njemačke pokušaje predaje. Komunističkim hordama trebalo je još tri tjedna brutalnih borbi da bi probili njemačku obranu i dospjeli do Berlina. Ima li mjesta ikakvoj sumnji da je tako bilo planirano? (Za dodatne informacije i dokumentaciju vidi *Pad u ropstvo?* str. 177-191.)

OPERACIJA KEELHAUL

U potpunoj suprotnosti s njihovim izjavama da su branitelji slobode, vlade SAD-a i Velike Britanije sudjelovale su 1945. u prisilnom i brutalnom povratku četiri milijuna Rusa koji su prebjegli na zapad, u njihovu bivšu domovinu. Taj sporazum sa Staljinom (Operacija Keelhaul) bio je ne samo kršenje tradicionalnog savezničkog slobodnjačkog duha, nego i kršenje Ženevske konvencije.

Podaci o Operaciji Keelhaul proglašeni su tajnom 1972. i stoga su nedostupni istražiteljima. Julius Epstein u svojoj knjizi *Operacija Keelhaul* navodi mnoge odvratne pojedinosti onoga što je bilo nazvano "vjerojatno najvećom sramotom svih vremena načinjenom od strane britanske i američke diplomacije".

LENJINOVA PREDVIĐANJA

Jedno od najnevjerojatnijih političkih predviđanja svih vremena dogodilo se u ranim 1920-ima. Autor je bio Nikolaj Lenjin, nasljednik Giuseppea Mazzinija i Adriana Lemmija. Bilo je to predviđanje budućih događaja na svjetskoj sceni; također, bio je to veliki strateški plan Iluminata. Lenjin je izjavio: "Prvo ćemo zauzeti istočnu Europu, pa mase Azije, zatim ćemo se ubaciti u Ameriku, koja će biti posljednja tvrđava kapitalizma. Nećemo morati napadati. Past će u naše ruke poput prezrelog voća."

Najvažniji rezultat Drugog svjetskog rata bio je iskonstruiran na sramotnoj konferenciji na Jalti, koja se održala početkom veljače 1945. Na tom je sastanku Lenjinov plan za osvajanje svijeta napokon

postao realnost. Cijela istočna Europa bila je prepuštena komunistima. Čak su suvereni narodi bili dovedeni u ropstvo jednim potezom pera - pera našeg predsjednika Franklina D. Roosevelta, zajedno s izdajicom Algerom Hissom. Tri suverene države i dio Poljske potpuno su predani Rusiji da bi postali dijelom ruskog teritorija. Tog su trena ljudi tih ponosnih država bili vagonima za stoku odvezeni u svaki kut komunističkog carstva. Činom koji je bio ništa drugo no genocid, cijele su tri države planski uništene. Estonija, Latvija i Litva su kao države mrtve - s našom suglasnošću i potpisom predsjednika SAD-a, navodne "zemlje slobodnih i domovine hrabrih".

Nedugo je zatim Poljska, invazija koje je pokrenula Drugi svjetski rat, potpuno potpala pod komunističku dominaciju - mnogo brutalnije ugnjetavanje no što je doživjela od Njemačke. *Gledano s tog aspekta, može se reći da su sve "krv, znoj i suze" proliveni u razdoblju od 1939. do 1944. bili uzalud.* Ali to nije baš potpuno točno. Zavjerenici su napredovali po planu!

Lenjin je izjavio: "Prvo ćemo zauzeti istočnu Europu." Na konferenciji na Jalti njegov nasljednik Staljin dobio je istočnu Europu - na dar od predsjednika SAD-a.

Bilo je vrijeme za drugi korak, "a zatim mase Azije". Komunisti su u Kini 1945. bili u manjini koja je imala uporište u samo nekoliko provincija. Po završetku rata, nacionalna vlada Kine - naši čvrsti saveznici u ratu protiv Japana - usmjerila je svoju pozornost na čišćenje Kine od komunista.

Još je jednom naša vlada pružila pomoć razvitku moći komunista i ispunjenju Lenjinovih predviđanja. General George C. Marshall (da, onaj isti odgovoran za neobavještavanje zapovjedništva na Havajima i jedan od odgovornih za zadržavanje savezničkog napredovanja u Europi) sada se pojavio kao naš predstavnik u Kini.

Marshall je vršio pritisak na Chiang Kai-Sheka, narodnog vođu, da dopusti ulazak crvenih u njegovu vladu. Kada je Chiang to odbio, cijela američka pomoć bila je prekinuta. Komunisti su se i dalje opskrbljivali iz Rusije. Također su došli u posjed velike količine japanskog oružja, koje je došlo pod našu kontrolu nakon predaje Japana.

Kao rezultat našeg embarga, Chiang više nije mogao doći do nafte za avione i tenkove. Njegove su snage lagano potiskivane. Na

osmu godišnjicu Pearl Harbora, 7. prosinca 1949., Chiang je sa svojom vladom izbjegao na Formozu.

Kao rezultat naše izdaje Chiang Kai-Sheka, otvoren je put za početak Korejskog rata, rata u kojem nam nije bila dopuštena pobjeda, rata u kojem je jednog od najvećih američkih generala stoljeća, Douglasa MacArthura, predsjednik Truman nečasno otpustio jer nije htio prihvatiti nikakav nadomjestak za pobjedu. Kada su kineske horde ušle u rat, naši političari priskrbili su im privilegirano odmorište na rijeci Yalu u Mandžuriji, zabranjujući američkim zapovjednicima da napadnu skladišta kineskih komunista, njihove baze i zračne luke. Službeni Washington također je naredio Sedmoj floti kod Formoze da ne dopusti našem savezniku - Chiangu - invaziju na njegovu izgubljenu domovinu (što bi skinulo teret s naših trupa koje su se borile s kineskim komunistima kao neprijateljima u Koreji). Naša je vlada čak odbila i Chiangovu ponudu da se bori na našoj strani u Koreji.

Razotkrivanje nekih od ovih činjenica od domoljubno nastrojenih Amerikanaca tijekom Korejskog rata, zajedno s radom nekoliko kongresnih istražnih komisija, napokon su pridonijeli djelomičnom osvještavanju američkog naroda glede opasnosti komunizma. To je postala glavna stavka u predsjedničkoj kampanji 1952.

EISENHOWEROVA RETORIKA

Eisenhower je vodio svoju kampanju s hrabrim izjavama poput "oslobađanja, odmotavanja željezne zavjese i oslobađanja zarobljenih naroda". Kad je postao predsjednik, mnogi su Amerikanci naivno vjerovali da će nastupiti drastične promjene u našoj vanjskoj politici i da će se zemlja vratiti na pravi put.

Mnogi iza željezne zavjese slušali su Eiseinhowerovu retoriku; u jesen 1956. pokrenuli su akciju u Mađarskoj.

U veličanstvenom ustanku protiv tiranskih komunističkih gospodara, mađarski borci za slobodu uspjeli su u nekoliko dana veličanstvenog herojstva prisiliti rusku okupatorsku vojsku na povlačenje. To je bio prvi veći ustanak u nekoj komunističkoj zemlji od dolaska boljševika na vlast u Rusiji. To je bila prva prilika da dokažemo kako "oslobođenje" nije samo prazan pojam uporabljen za potrebe izbora i

kako je pobjeda nad našim neprijateljima više od pukog sna. Svijet je od nas očekivao da ispunimo naše zakletve, da ostanemo dosljedni našoj predanosti slobodi, koju iznad svega cijenimo. U tom smo kratkom trenutku imali veliku šansu odmotati željeznu zavjesu i osloboditi zarobljene narode, kako je to Eisenhower obećao u svojim izbornim govorima. Diljem cijele istočne Europe prezir prema komunističkoj vladavini došao je do točke usijanja. Zasigurno bi, da je ustanak u Mađarskoj uspio, došlo do vala sličnih ustanaka u gotovo svakom drugom istočnom satelitu. Cijela oblast bila je bomba koja je mogla eksplodirati Rusiji u lice - da smo podržali hrabre borce za slobodu.

Odgovorili smo tako da smo im pljunuli u lice i ugasili stijenj ledenom vodom. State Department poslao je komunistima telegram: "Vlada SAD-a ne odobrava neprijateljstva susjednih vlada prema Sovjetskom Savezu" *(Zapis iz kongresa,* 31. kolovoza 1960., str. 17407).

To je bilo sve što je Hruščov trebao. *Američki State Department potvrdio je svoju potporu komunizmu.* U idućih nekoliko sati Rusi su poslali svoje tenkove i trupe natrag u Budimpeštu, s naredbama da ubijaju bez milosti. U svom "eskiviranju" State Department je zapečatio sudbinu milijuna Mađara koji su težili slobodi i bili dovoljno naivni da vjeruju jeftinoj Eisenhowerovoj izbornoj retorici. Kada su tenkovi Crvene armije ulazili u Budimpeštu 4. studenoga 1956., radiostanica herojskih boraca za slobodu uputila je posljednji i uzaludan poziv u pomoć: *"Narode svijeta, čujte naš poziv. Ne pomažite nam riječima, nego djelima, vojnicima i oružjem. Imajte na umu da ovaj divlji napad boljševizma (iluminizma) neće stati. Vi biste mogli biti sljedeće žrtve. Spasite nas... naš brod tone. Svjetlost nestaje. Sjene rastu iz sata u sat. Poslušajte naš vapaj. Pokrenite se. Pružite nam bratske ruke...Neka je Bog s vama i s nama"* (James Michener, *Most na rijeci Andau,* str. 88-89).

Poslije toga uslijedila je tišina!

Iste te godine, 1956., službeni je Washington, u suradnji sa Svjetskom bankom i Ujedinjenim narodima, ucijenio britansku i francusku vladu da predaju Sueski kanal i prateće vojne baze Egiptu, pod prijetnjom "punih gospodarskih sankcija koje će biti primijenjene protiv obje zemlje" ako odbiju (A. K. Chesterton, *Novi nezadovoljni gospodari,* str. 69).

Nakon debakla sa Sueskim kanalom, došao je red na Kubance da ih strane sile iz sjene prodaju u roblje. Komunisti su ovaj karipski otok od našeg State Departmenta dobili na pladnju, čemu su uvelike pridonijele mnoge "vodeće" novine u ovoj zemlji.

Mladi revolucionarni razbojnik imenom Fidel Castro, poznati komunist, imao je malu grupicu bandita - pristaša u kubanskim planinama. On nije privlačio previše pozornosti javnosti u SAD-u do 1957., kada je o njemu izašao veliki članak s fotografijom na naslovnoj stranici *New York Timesa.* Iste te godine State Department dodijelio je karipskom području kao predstavnika Williama A. Weilanda. Izvještaji štetni po njegov ugled, koji su pristigli za vrijeme njegove nominacije, nisu rezultirali nikakvom akcijom njegovih nadređenih. Kasnije istrage senatskih komisija pokazale su da je Weiland "konstantno zanemarivao, navodio na krivi trag i poricao izvještaje FBI-a, State Departmenta i vojne špijunaže koji su Castra označili kao komunista".

Weiland i njegovi ljudi "zameli" su sve informacije koje su otkrivale Castrove prave boje i potrudili se da SAD uvede sankcije protiv Batiste, koji je tada upravljao Kubom. Castro je pred američkom nacijom predstavljen (isto kao što je i kineska kulturna revolucija bila) kao herojski, domoljubno nastrojen, dobroćudni vođa. Kao rezultat toga, politika koja je dopustila da Castro pobijedi Batistu dobila je tada javnu potporu.

Kasnije, kada je Castro objavio svoju odanost komunizmu, šteta je već bila učinjena. Kuba je bila u komunističkim rukama. Može li se uopće sumnjati da se, nekoliko godina poslije, katastrofa u Zaljevu svinja (Bay of Pigs) nije planirala na isti način?

TRAGEDIJA VIJETNAMA

Mogli bismo nastaviti recitirati dugu listu incidenata u kojima je službeni Washington bio sukrivac u komunističkom širenju - i sprječavao širenje slobode - ali poštedjet ćemo vas traume... te završiti s jednom od naših najvećih nacionalnih tragedija, ratom u Vijetnamu.

Sredinom 1960-ih predsjednik Johnson je, unatoč suprotnim obećanjima iz svoje kampanje, ignorirao ozbiljna upozorenja vojnog vrha da nikada ne ulazi u kopneni rat u Aziji. U svibnju 1956.,

američke su trupe započele iskrcavanje u Južnom Vijetnamu. U vrijeme najvećih borbi u Vijetnamskom ratu (travanj 1969.) broj pripadnika američkih trupa popeo se na 543 000. Lažni "rat" koštao je američke porezne obveznike, koji su ga dugo trpjeli, 30 milijardi $ godišnje.

Činjenica je kako su često ponavljane izjave ljudi iz vojske koji su bili konzultirani, da bismo mogli pobijediti komuniste i završiti rat u samo nekoliko tjedana... navele službeni Washington da da svoj pristanak. Odluka da se rat nastavi bez prave odlučnosti tolike godine bila je čisto politička.

Umjesto da se rat dobije, iz Washingtona su stigla striktne naredbe da se neprijatelj *ne* bombardira tamo gdje je bio ranjiv - ratni pogoni, luke, željeznica, naftne rafinerije, itd. Kao rezultat toga, deseci tisuća Amerikanaca borili su se, i *umirali,* s jednom svezanom rukom, *po striktnim naredbama njihovih vođa.*

Vitalno važne činjenice o Vijetnamskom ratu nalaze se u knjizi *Nacionalno samoubojstvo, vojna pomoć Sovjetskom Savezu,* Antonyja C. Suttona s Instituta Hoover: "Tenkovi, puške i kamioni (za komunističke snage) došli su iz Sovjetskog Saveza - i bili su proizvedeni u ratnim pogonima koje su podigle i opremile američke i europske kompanije. Tenk T-54 bio je uporabljen u borbama 1972. T-54 ima modificiranu suspenziju tipa Christie. GAZ-ovi kamioni na Ho Si Minovim cestama došli su iz tvornice Gorki, koju je podigao Ford. *Oba ova postrojenja bila su opremana novom američkom mašinerijom za vrijeme trajanja Vijetnamskog rata.* Amfibija PT-76 bila je proizvedena u Volgogradu - u tvornici koju je podiglo osamdeset američkih kompanija. To mistici u Washingtonu zovu "mirnodopskom trgovinom."

"... arsenal za revoluciju proizvele su zapadne tvrtke, i bio je održavan u operativnom stanju 'mirnodopskom trgovinom'. Kada se sva ta retorika o 'mirnodopskoj trgovini' destilira, ostaje jedna, nepobitna činjenica - puške, municija, oružje, transporteri koji su ubijali Amerikance u Vijetnamu, došli su iz gospodarstva Sovjetskog Saveza, koje je podržavala Amerika."

"... i Johnsonova i Nixonova administracija nerazumno i nelogično su izabrale širenje trgovine - mogućnost za opskrbu Sjevernog Vijetnama svom potrebnom tehnologijom - i na taj su način izabrali nastavljanje rata."

"Što je Hanoi više raspirivao sukobe, toliko je više sovjetska Rusija dobivala od SAD-a. Američka politika - namjerno ili nenamjerno - obećavala je ne samo održavanje rata, već i njegovo širenje, povećanje naših gubitaka i kompliciranje problema održanja Južnog Vijetnama" (str. 46-56).

Pobjeda u Vijetnamskom ratu bila bi suprotna planovima Izabranih. Pobjeda bi bitno popravila američki ugled u svijetu. Bio bi to i težak udarac za komunizam - i velik poticaj za klonule duhove brojnih milijuna Amerikanaca.

Umjesto pobjede, sagradili smo luke, ceste i željeznicu, zračne luke i druge strateške oblasti u Južnom Vijetnamu - i u potpunosti ih predali neprijatelju kojeg smo mnogo prije eskalacije sukoba potpomagali. Kao dodatak tome, ostavili smo 5 milijardi $ vrijednosti u vojnoj opremi na dar komunistima.

Kao rezultat nacionalne katastrofe, postignuto je nekoliko vrlo važnih ciljeva od strane naših vladara iz sjene:

U velikoj je mjeri povećana naša zaduženost kod Međunarodnih bankara, što je pojačalo njihov stisak.

Ekonomist C. V. Myers izrekao je duboku istinu i sažeo je u kristalno jasnim riječima: "Situacija je toliko izmakla kontroli, da bez obzira na to tko će biti izabran (kao predsjednik 1968.), on neće moći dovesti stvari u red. Kada bi sam Bog poslao svog izaslanika, on ne bi mogao zaustaviti mašineriju destrukcije koju je Johnsonova administracija zahuktala. Ne bi je mogao zaustaviti, jer ako pretpostavimo da su Božji zakoni samo prirodni zakoni, tada bi svi prirodni zakoni morali biti izmijenjeni i izokrenuti, da bi Božji izaslanik mogao nešto učiniti. Da dovede stvari u red na bilo koji drugi način, morao bi pobijediti Boga i sve prirodne zakone poznate čovjeku od njegova postanka na ovom planetu" *(Conservative Viewpoint,* lipanj 1970.).

Zavjerenici su iskoristili traumu Vijetnamskog rata da dovedu zemlju u stanje unutrašnjeg razdora. One koji su taj razdor izazvali uvelike su subvencionirali Izabrani. Jerry Kirk, student na Sveučilištu u Chicagu, napustio je 1969. Komunističku partiju i nekoliko mjeseci poslije svjedočio pred senatskom komisijom za unutrašnju sigurnost. On je izjavio: "Mladež nema spoznaje o strategijama pritiska zavjerenika odozgo i odozdo, kako je dobro opisano u knjizi Jana

Kozaka *A nije ispaljen ni pucanj* (nasl. orig. *And not a shot was fired).* Nisu svjesni da su oruđe u rukama sustava za koji izjavljuju da ga mrze. Radikali misle da se bore protiv snaga super-bogatih, kao Rockefellera i Forda, a nisu svjesni da su upravo te snage one koje stoje iza njihove revolucije, financirajući je i koristeći je u svoje svrhe."

Kirk je nastavio s opisom pojave Stokelyja Carmichaela na sveučilištu, vođe revolucionarne grupe poznate kao SNCC: "Gospodin Carmichael očito je bio usred nečeg vrlo važnog, što ga je činilo napetijim i nervoznijim no prije... Počeo je govoriti o stvarima o kojima je rekao da ne može više reći dok ne završi svoja istraživanja..."

"Citirao je stih iz svoje omiljene pjesme: 'Nešto se događa ovdje, ali ti ne znaš što je to, zar ne, gospodine Jones?' Započinjao je temu o tome kako je vrlo velika monopolistička grupa financijera, točnije rečeno bankara, bila odgovorna za začinjanje ideje kako su Židovi oni koji potiču iskorištavanje crnaca... Po njegovim riječima, organizacije iza toga bile su banke, na čijem su čelu bili Morgan Guaranty Trust i Chase Manhattan. I zaklade povezane s tim monolitima" (saslušanje od 11. ožujka 1970., str. 226-227).

U idućih nekoliko tjedana Carmichael je bio misteriozno uklonjen iz SNCC-a i Crnih pantera. Saznao je previše!

U travnju 1968. James Kunen bio je jedan od vođa skupine koja je zauzela Sveučilište Columbia. Pustili su ih da ga drže nekoliko dana. Poslije, u *Izjavi jagoda (Strawberry Statement),* Kunen je naveo događaj koji se dogodio tijekom tog razdoblja. Na stranicama 130 i 131 zapisano je: "Navečer smo otišli do sveučilišta da dogovorimo strategiju. Mladić je podnosio izvještaj o sastanku SDS-a. Naveo je da... su na sastanku ljudi iz Roundtable Internationala, čiju je sjednicu sponzorirao Business International za njihove grupe klijenata i vođe države, pokušali potkupiti nekoliko radikala."

"Ovi su ljudi vodeći svjetski industrijalci i sastaju se kako bi odlučili o tome kako će se odvijati naši životi. Ovo su ljudi koji su napisali *Savez za napredak.* Oni su ljevičari vladajuće klase... Ponudili su se da financiraju naše demonstracije u Chicagu. *Također nam je ponuđen Essov (Rockefellerov) novac. Oni žele da podignemo prašinu radikalnim akcijama, tako da bi oni ostavljali dojam centra, dok bi se zapravo pomaknuli prema ljevici."*

Duga i otegnuta agonija Vijetnamskog rata također je poslužila tome da prosječnom Amerikancu zgadi rat i unutrašnji razdor... i na taj ga način učini puno osjetljivijim na propagandu poklonika svjetske vlasti. *Ovakva strategija u potpunosti se slaze s njihovim glavnim planom, kako ćemo i vidjeti u idućim poglavljima.*

Jedno od oruđa propagande Iluminata je izdajnička Deklaracija međuovisnosti - dokument koji su potpisali mnogi "naši" predstavnici u Washingtonu, a koji je izravna povreda zakletve njihovih službi (v. str. 116).

GODINE REAGANA I BUSHA

Tijekom predsjedničke kampanje 1980., u vrijeme kad administracija predsjednika Cartera nije mogla proizvesti ništa više od dugova, deficita i obmana, "veliki komunikator" Ronald Reagan stupio je na scenu izjavljujući da je "vrijeme za promjene". Njegova kampanja, zapakirana u omot slavnih dana, bila je prepuna retorike "Amerika prije svega". Pozivao je na "novi početak" za SAD i na povratak tradicionalnim vrijednostima. Reagan je bio pobornik individualne vlasti i osobne odgovornosti. Osudio je veliku vladu, izjavljujući kako "vlada nije rješenje problema, vlada je sama problem". Osudio je stvaranje deficita i široku paletu socijalističkih programa koji su odavno bili dio vladine politike.

Američka je publika vjerovala Reaganu i s entuzijazmom reagirala na njegovu poruku. Bio je izabran za predsjednika, s Georgeom Bushom kao zamjenikom.

Ono što su mnogi Amerikanci na izborima zaboravili, ili odlučili zaboraviti, bila je činjenica da je Reagan kao dvaput izabran guverner Kalifornije došao na loš glas da govori jedno, a radi drugo; njegove akcije rijetko su se podudarale s njegovom retorikom. Realnost je bila ta da su konzervativci pričali, a liberali djelovali.

Iako je isprva pozitivno djelovala na nacionalni ponos i samopouzdanje, vlast Reagana i Busha imala je katastrofalan učinak na financijskom planu. Tijekom tih osam kratkih godina nacionalni dug popeo se za vrtoglavih 300% - od jednog do tri trilijuna dolara.

Uvođenjem Bush-Quayle administracije 1989. stvari su krenule od zla na gore. Ne samo da je nacionalni dug nastavio strelovito rasti

(na kraju razdoblja od četiri godine bio je znatno veći od tri trilijuna dolara), nego je Bush, koji je dugo godina bio član Vijeća za inozemne poslove (CFR) i Trilateralnog povjerenstva (TC), potkopao suverenitet SAD-a više no ijedan predsjednik do tada. Svojim izjavama i svojim djelima, članovi CFR-a i TC-a više su puta pokazali predanost uništenju Sjedinjenih Američkih Država kao suverene nacije i njenom nestajanju u jednoj svjetskoj vladi.

Američki su birači 3. prosinca 1992. odbili Bushovu drugu nominaciju i izabrali Billa Clintona (46) za svojeg predsjednika.

BILL CLINTON: POGLED IZBLIZA

Ako je vjerovati *Wall Street Journalu* od 12. ožujka 1992., Bill Clinton bio je nepoznat dok se nije iznenada pojavio niotkuda i postao glavnim kandidatom na demokratskim predizborima. Istina je, međutim, malo više makijavelističke prirode! Od djetinjstva, Clinton je imao puno plusova na svojoj strani; svoj dječački dobar izgled, visoki stupanj prirodne inteligencije i okretan jezik koji mu je omogućavao da se uvuče i izvuče iz svih mogućih situacija.

SVEUČILIŠTE GEORGETOWN I CARROLL QUIGLEY

Clintonove intelektualne sposobnosti omogućile su mu da pohađa Sveučilište Georgetown (diplomirao je 1968.). Tamo je Clinton potpao pod utjecaj povjesničara iz elite Izabranih, profesora Carrolla Qugleyja, autora *Tragedije i nade.* Važna je činjenica da je Quigley (1910. - 1977.) jedini od njegovih mentora kojeg je Clinton spomenuo u svom izbornom govoru na konferenciji demokrata; njegov utjecaj na studenta iz Arkansasa očito je bio ogroman. Pod Quigleyjevim budnim okom i uz kontrolu Izabranih, Clinton je pomno pripreman za svoju nadolazeću političku karijeru.

DECLARATION OF INTERDEPENDENCE

When in the course of history the threat of extinction confronts mankind, it is necessary for the people of The United States to declare their interdependence with the people of all nations and to embrace those principles and build those institutions which will enable mankind to survive and civilization to flourish.

Two centuries ago our forefathers brought forth a new nation; now we must join with others to bring forth a NEW WORLD ORDER. On this historic occasion it is proper that the American people should reaffirm those principles on which the United States of America was founded, acknowledge the new crises which confront them, accept the new obligations which history imposes upon them, and set forth the causes which impel them to affirm before all peoples their commitment to a Declaration of Interdependence.

We hold these truths to be self-evident: that all men are created equal: that the inequalities and injustices which afflict so much of the human race are the product of history and society, not of God or nature; that people everywhere are entitled to the blessings of life and liberty, peace and security and the realization of their full potential; that they have an inescapable moral obligation to preserve those rights for posterity, and that to achieve these ends all the peoples' and nations of the globe should acknowledge their interdependence and join together to dedicate their minds and their hearts to the solution of those problems which threaten their survival.

To establish a NEW WORLD ORDER of compassion, peace, justice and security, it is essential that mankind free itself from the limitations of national prejudice, and acknowledge that the forces that unite it are incomparably deeper than those that divide it—that all people are part of one global community, dependent on one body of resources, bound together by the ties of a common humanity and associated in a common adventure on the planet Earth.

Let us then join together to vindicate and realize this great truth that mankind is one, and as one will nobly save or irreparably lose the heritage of thousands of years of civilization. And let us set forth the principles which should animate and inspire us if our civilization is to survive.

slika 17

DEKLARACIJA MEĐUZAVISNOSTI

iz slike 17

DEKLARACIJA MEĐUZAVISNOSTI

Kada se tijekom povijesti pojavi prijetnja opstanku čovječanstva, neophodno je da narod SAD-a proglasi svoju međuzavisnost sa svim narodima, te da prihvati principe i izgradi institucije koji će čovječanstvu omogućiti opstanak i procvat civilizacije.

Prije dva stoljeća naši su preci osnovali novu naciju, sada je red na nama da stvorimo NOVI SVJETSKI POREDAK. U ovom povijesnom trenutku pravi je čas da američki građani potvrde one principe na kojima su utemeljene Sjedinjene Američke Države, prepoznaju nove krize koje su pred njima, utvrde nove obveze koje im povijest nameće i objelodane uzroke koji ih nagone da pred svim narodima objave svoju predanost Deklaraciji međuzavisnosti.

Smatramo ove činjenice očitima: da su svi ljudi stvoreni jednaki; da nejednakosti i nepravde koje pogađaju tolike pripadnike ljudskog roda nisu djelo Boga ili prirode, nego društva i povijesti; da ljudi diljem svijeta imaju pravo na blagoslove života i slobode, mira i sigurnosti, te realizacije svog punog potencijala; da imaju neizbježnu moralnu obvezu osigurati ova prava budućim generacijama; i da bi se postigli ovi ciljevi, svi narodi i nacije svijeta trebaju prepoznati njihovu međuzavisnost i udružiti snage da bi posvetili svoje umove i srca rješenju problema koji prijeti njihovom opstanku.

Da bi se uspostavio NOVI SVJETSKI POREDAK suosjećanja, mira, pravde i sigurnosti, neophodno je da se čovječanstvo oslobodi ograničenja nacionalnih predrasuda i shvati da su snage koje ih ujedinjuju neusporedivo dublje od onih koje ih dijele - da su svi ljudi dio jedne globalne zajednice, ovisne o jednom izvoru dobara, povezane zajedničkom humanošću i udružene u zajedničkoj avanturi na planetu Zemlji.

Udružimo se zajedno da utvrdimo i postignemo ovu veliku istinu da je čovječanstvo jedno i da će kao jedno plemenito spasiti ili nepopravljivo izgubiti nasljedstvo tisuća godina civilizacije. Utvrdimo zajedno principe koji će nas potaknuti i inspirirati ako želimo da naša civilizacija preživi.

Clintonov glavni mentor, koji je bio ponosan na svoj veliki intelekt, osjećao je samo prezir prema prosječnim Amerikancima. Zvao ih je "petty bourgeoisie (Marxov izraz)... milijuni ljudi koji se vide kao srednju klasu pod svim su vrstama tjeskoba i pritisaka koje muče srednju klasu... često su vrlo nesigurni, zavidni, puni mržnje, i uglavnom su glavni kandidati za svaku kampanju mržnje, radikalne desnice ili fašista... i žive u atmosferi zavisti, uskogrudnosti, nesigurnosti i frustracije" (str. 1243/44). Po Quigleyju, oni koji vjeruju u "jednostavne apsolute" i koji žele da SAD bude slobodna, neovisna i napredna nacija, predstavljaju "pobunu onih u neznanju protiv informiranih i obrazovanih (ponovno onih prosvijećenih!), pobunu devetnaestog stoljeća protiv nerješivih problema dvadesetog, pobunu srednjeg zapada Toma Sawyera protiv kozmopolitskog istoka... starog Siwasha protiv Harvarda" (str. 979). "Novi bogataši" koji financijski podupiru tradicionalne američke vrijednosti su, po Quigleyju, "nevjerojatno nesvjesni i neinformirani" (str. 1247). Drugi izvor blizak eliti Izabranih govori nam da se takvi drže "nepopravljivima".

Ovo su, dakle, neke od prezirnih elitističkih i antiameričkih ideja koje je Clinton usvojio za vrijeme svog "višeg školovanja".

RHODESOV STIPENDIST

Kako smo prije napomenuli u ovom poglavlju, krajem devetnaestog stoljeća britanski je multimilijunaš Cecil Rhodes, blizak suradnik Rothschilda i drugih međunarodnih bankara koji su stekli ogromno bogatstvo "grozničavo crpeći" Južnu Afriku, osnovao Rhodesov fond za školarine, namijenjen financiranju bistrih mladih ljudi koji su imali potencijal koji je mogao pomoći ostvarenju novog svjetskog poretka *(Tragedija i nada,* str. 330-331). Clinton je jedan od njih.

Rhodes i njegovi suradnici diljem svijeta osnovali su i tajno društvo znano kao Grupa okruglog stola. Nekoliko godina poslije ono se razvilo u Kraljevski institut vanjskih poslova (RIIA) u Engleskoj i u Vijeće za inozemne poslove (CFR) u SAD-u.

Dr. Quigley posve je jasan u tome da je CFR samo podružnica RIIA-e.

RHODESOVI CILJEVI

Prvi je Rhodesov prioritet bio osnivanje tajnog društva koje bi bilo posvećeno sljedećem cilju: "Proširivanje britanske vlasti diljem svijeta... britanska kolonizacija svih zemalja gdje su sredstva za život dostupna s uloženim radom, energijom i poduzetništvom... (Visoko na listi njegovih prioriteta bio je) *Konačni povratak Sjedinjenih Američkih Država pod okrilje Britanskog Carstva"* (Basil Williams, *Cecil Rhodes,* str. 50).

No to nije bilo sve! Kako je E. C. Knuth istaknuo 1946. u svojoj knjizi *Carstvo "Grada",* Rhodes "priželjkuje svijet kojim bi upravljala dobrohotna despotska inteligencija, koja bi osigurala 'mir za sva vremena...'"

"Krajni cilj opisao je (još jasnije) jedan od poznatih zagovornika takvih nastojanja, pokojni William Allen White, riječima: 'Čistoj arijevskoj anglosaksonskoj rasi sudbina je dodijelila svjetsku dominaciju i istrebljenje ili porobljavanje svih drugih inferiornih rasa'" (str. 5, 9). Isti ovi ciljevi još jednom su jasno izrečeni u dokumentu koji je neslužbeno kružio na kongresu Ujedinjenih naroda na temu zaštite okoliša i razvoja (UNCED), održanom u prosincu 1991., u Des Moinesu, u državi Iowa. Zahvaljujući uslugama lojalnog Amerikanca koji je bio na sastanku, danas imamo kopiju ovog dokumenta. Ovdje su neki kratki odlomci: 'Krajnje je vrijeme... s obzirom na globalnu nestabilnost... potreba za čvrstom kontrolom svjetske tehnologije, oružja i prirodnih bogatstava, sada je apsolutno nužna...'"

"Današnja ogromna prenapučenost... nužno je sada smanjiti postojeće brojke. To mora biti učinjeno bez obzira na sredstva..."

"Akcija UN-a protiv Iraka dokaz je kako odlučno djelovanje s naše strane može privoljeti druge vođe da se priklone programu koji je neophodan."

Kasnije se u dokumentu UNCED-a navodi da "postoji dvostruka opozicija, koja mora biti eliminirana brzom akcijom" ako žele da se njihovi ciljevi ostvare. U dokumentu se nadalje navode brojni prigovori Alžira, Brazila, Malezije i dr. na izložene planove UNCED-a, koji bi rezultirali uništenjem njihova nacionalnog suvereniteta.

Što je odgovor na ove probleme, viđene očima iluminiranih koji bi upravljali svijetom? Odgovor će zasigurno šokirati one koji nisu

napravili svoju domaću zadaću i shvatili da je sva ta priča o utvrđivanju "demokracije" i "oslobađanja naroda" diljem svijeta samo licemjerje zamotano u plemenite riječi. Priroda tog plana potpuno je RASISTIČKA. Na primjer: "Ovo je čas da se spasi anglosaksonska rasa i njen najslavniji proizvod, anglosaksonski sustav bankarstva, osiguranja i trgovine."

"Mi smo predani izvršitelji oporuke Cecila Rhodesa iz 1877., kojom je svoje bogatstvo posvetio 'proširenju britanske vlasti diljem svijeta... (i) konačnom povratku Sjedinjenih Američkih Država... kao dijela Britanskog carstva'..."

"Stojimo uz moto Lorda Milnera. Mi smo također 'domoljubi britanske rase' i naše domoljublje čine 'govor, tradicija, principi i težnje britanske rase'. Da li oklijevaš zauzeti to gledište u ovom zadnjem trenu, kada ovaj cilj može biti ostvaren? Zar *ne vidiš propast koja samo što nije pogodila milijarde pripadnika liliputanske niže rase,* koji ne mare za anglosaksonski sustav?"

U dokumentu se nadalje navodi da će "Vijeće sigurnosti UN-a, *vođeno od strane glavnih anglosaksonskih nacija...* obavijestiti sve narode da će zastarjele ideje nacionalnog suvereniteta biti odbačene i da Vijeće sigurnosti *ima* potpunu legalnu, vojnu i gospodarsku jurisdikciju u *svim* dijelovima svijeta, te da će je *u djelo provesti vodeće (anglosaksonske) nacije ovog vijeća...* Te rase, koje su dokazale svoju nadmoć svojim superiornim postignućima, trebaju vladati nižim nacijama... *UN će zaplijeniti sva prirodna bogatstva... kako bi se iskoristila i sačuvala za dobrobit vodećih nacija Vijeća sigurnosti... Sve navedeno uspostavit će novi svjetski poredak..."*

U osnovi isti plan bio je izložen u članku "Božji plan u SAD-u", autora C. Williama Smitha, objavljenom u vodećem masonskom (škotski obred) časopisu *New Age* u prosincu 1950.: "Providenje (šifra za masonskog Boga) je izabralo... nordijsku rasu da pokrene novo doba (new age) svijeta - 'Novus Ordo Seclorum' (novi svjetski poredak)."

"Providenje je izabralo Nordijce... Anglosaksonce." Uz njihovu pomoć "plan je posvećen izjednačavanju svih rasa, religija i uvjerenja. *Ovaj plan, posvećen novom poretku stvari,* sve će učiniti novim - nova nacija, nova rasa, nova civilizacija i nova religija, nesektaška religija koja je već prihvaćena i nazvana religijom *velikog*

Svjetla." [(Sjetite se da je sam Lucifer "veliko Svjetlo". Masonski suvereni glavni zapovjednik Albert Pike kaže nam: "Ne sumnjaj u to!") *(Moral i dogma,* str. 321).]

"Gledajući natrag u povijest, *lako možemo uočiti vodeću ruku Providenja koja je izabrala nordijski narod da potakne i u djelo provede novi svjetski poredak..."*

"Veliki Gospod, naš Bog, izabrao je sjajne američke javne škole da popločе put novoj rasi, novoj religiji i novoj civilizaciji."

Da, dobro ste pročitali! Sustav američkih javnih škola (kontroliranih od strane vlade, financiranih novcem poreznih obveznika) bio je zamišljen da uništi naciju i pripremi je za ulazak u novi svjetski poredak! Imajući na umu ovo zapanjujuće priznanje, zar prije navedena dokumentacija ne ostavlja na vas snažan novi utisak? Svakako bi trebala!

Kada se 18-godišnji Bill Clinton upisao na Sveučilište Georgetown, Carroll Quigley bio je na čelu prestižne Škole vanjskih poslova pri toj instituciji. U *Tragediji i nadi* Quigley daje opsežan pregled planova Izabranih za stvaranje novog svjetskog poretka - društva u kojem će osobna "sloboda izbora biti kontrolirana unutar vrlo jasnih alternativa, budući da će svatko biti numeriran pri rođenju i praćen kao broj kroz svoje obrazovanje, eventualnu vojnu ili drugu javnu službu, plaćanje poreza, svojim zdravstvenim i medicinskim posebnostima i konačnim umirovljenjem i smrću". Clintonov najdraži profesor i mentor izjavio je da mu takav plan "nije odbojan" (str. 350).

Čovjek koji je poslije postao poznat kao "jegulja" bio je očito vrlo primljiv student. Pod Quigleyjevom paskom postao je stipendist Rhodesa (1968. - 1970.). Na Oxfordu je dobio posebno obrazovanje u ideologiji jedne vlade, koju je utemeljio Rhodes. Zatim je diplomirao na Yaleu 1973.

Tri godine poslije, u dobi od 31 godine, Clinton je postao glavni državni odvjetnik Arkansasa. Sljedeće je godine postao guverner. Njegova je guvernerska služba bila obilježena elitističkom arogancijom, velikim povećanjem poreza i širenjem socijalnih (socijalističkih) programa koji su učvrstili stalno rastući utjecaj države. Njegovo je guvernerstvo također bilo sumnjičeno za veliku političku korumpiranost. Ova očita arogancija, moralna korupcija i spletkarenje obilježavali su Clintonov život od samog početka. Njegovo predvođenje

prokomunističkih, antiameričkih demonstracija na studiju u Engleskoj, njegovi posjeti Moskvi i Pragu (gdje je deset dana odsjeo kod vodeće komunističke obitelji), trebali su ga u startu diskvalificirati kao predsjedničkog kandidata. Iako su 1992. sve te činjenice bile poznate, mediji u službi države namjerno su prešutjeli istinu američkoj javnosti. Također su ignorirali Clintonove veze sa sramotnom Mena narko-organizacijom, odbijanje njegove administracije da istraži ubojstva dvojice tinejdžera koji su slučajno naletjeli na preuzimanje pošiljke droge te brojne druge kriminalne radnje.

Clintonovi su skriveni mentori očito bili zadovoljni njegovim guvernerskim radom. Nakon uspostavljanja bliskih odnosa s CFR-om i Trilateralnom komisijom, te posjetom sastanku Bilderbergera u Baden-Badenu, Clinton je dobio mig od Izabranih kao demokratski kandidat na predsjedničkim izborima 1992. Nevjerojatno je što članstvo u takvim elitističkim - "jedna vlada" - klubovima može učiniti za nečiju političku karijeru i imidž! Kroz nekoliko tjedana Clinton je počeo predvoditi kao glavni akter na američkoj političkoj sceni, da bi za nekoliko kratkih mjeseci postao predsjednikom Sjedinjenih Američkih Država.

ADMINISTRACIJE CLINTON-GORE

Ljevičarstvo dvije Clinton-Gore administracije koje su uslijedile jasno se očitovalo u čudnoj kolekciji pobornika jedne vlade, new agea, socijalista, radikalnih feministkinja, lezbijki, homoseksualaca, zelenih čudaka i pobornika slobodne trgovine koji su zauzeli većinu vodećih pozicija u Bijeloj kući. Jedva da se moglo naći proamerički orijentiranih ljudi! Nikakvo čudo da su se dvije Clintonove administracije pokazale kao politički najkorumpiranije, moralno izopačene i duhom najsiromašnije ikada, na sramotu američke političke scene.

Također su ubrzale kretanje Amerike prema uništenju nacionalnog suvereniteta i njenog nestajanja u jednoj, totalitarnoj svjetskoj vladi.

Clintonova krađa pokućstva iz Bijele kuće u zadnjim minutama, njegov oprost nizu podlih kriminalaca, dilerima droge i drugim nitkovima - te pljačka ureda od strane njegova osoblja prije napuštanja službe - jasno govore o pravom karakteru Clintonove administracije.

A što reći o monumentalnom licemjerju onih političkih vođa čija je prva kritika Clintonove bande došla tek kada su uznemirili Bijelu kuću svojom pljačkom? To je vjerojatno najbolje opisao novinar George F. Will: "Obožavam liberale. Trpe pronevjere ovog tipa, krivokletstvo, ometanje pravde (i) uporabu vojske da maknu fokus sa svojih problema. Onda on ukrade toster i oni kažu: 'E sad nam je stvarno dosta.'" (George F. Will, *This week,* 11. veljače 2001.).

ADMINISTRACIJA GEORGEA W. BUSHA

Milijuni su odahnuli 20. siječnja 2001. kada je George W. Bush preuzeo predsjedništvo od Billa Clintona. Mnogi religiozni desničari bili su u ekstazi. A zašto ne? Zar im nije novi glavni šef rekao da je predao svoje srce i život Isusu i da je promijenjen čovjek? Za njih je to bilo kao da se sve u političkom i duhovnom smislu vratilo barem u rane tridesete, kada je većina zaposlenih u federalnoj vladi imala barem osnovnog poštovanja prema SAD-u i ustavu. Vrijeme kada su vrijednosti poput istine, karaktera, samokontrole, osobne odgovornosti, reda i zakona bile visoko cijenjene.

Stanite i razmislite! Jesu li "sretni dani" ponovno došli? Da li je moguće da će pod vlašću Georgea W. Busha SAD doživjeti renesansu - ponovno rođenje i obnovu svih tih divnih karakteristika koje su SAD učinile najvećom nacijom u povijesti čovječanstva?

Moramo objektivno procijeniti situaciju i temeljiti naše odgovore radije na političkoj realnosti nego na dobrim željama.

Prije svega, većina zanemaruje činjenicu da SAD nije imao pravi ustavni oblik vlasti od 9. ožujka 1933.

Navodimo uvod izvještaja iz Senata (broj 93-549, 3. kongres, 1. zasjedanje, statuti o ovlastima izvanrednog stanja): "9. ožujka 1933. proglašeno je izvanredno stanje u Sjedinjenim Američkim Državama."

Taj kontinuitet "izvanrednog stanja" podrazumijeva "dovoljno ovlasti (u federalnoj vladi) da bi se upravljalo zemljom bez poštovanja normalnih ustavnih procesa... (i da bi se mogli) kontrolirati živote svih američkih građana". Te ovlasti - kojima je SAD doslovno promijenjen iz republike u socijalističku demokraciju - nikada nije dovela u pitanje nijedna "republikanska" administracija.

Bilo bi zaista naivno vjerovati da se s dolaskom administracije Georgea W. Busha nešto bitno promijenilo u Washingtonu. I nije! Washington je još uvijek Washington. Politika se tamo vodi kao i dosad. Zaista, Washington D.C. je poput klopke pune barakuda. Tamo se ne može dugo trajati ako se ne ide na ruku onima koji imaju stvarnu vlast!

Politička je realnost, kako je pokojni George Wallace napisao u ranim sedamdesetima, ta da "nema nikakve stvarne razlike između dvije vodeće stranke". Kako je elitistički pripadnik Izabranih dr. Carroll Quigley zapisao 1966. "politike (Republikanske i Demokratske stranke)... više nisu predmetom važnijih nesuglasica, već se razilaze samo u pogledu procedura, prioriteta ili metoda" *(Tragedija i nada,* str. 1248).

Unatoč političkim pričama koje nas uvjeravaju u suprotno, parni valjak nacionalnog uništenja se ne zaustavlja. Premda moramo pozdraviti velike etičke i moralne promjene koje su se zbile u Bijeloj kući od kada je George W. Bush zamijenio Billa Clintona, moramo biti realistični. Govoreći političkim jezikom, bilo bi naivno očekivati neke velike promjene, osim u "proceduri, prioritetima i metodama". Ništa u Bushovim karakteristikama ne upućuje na to da će nova administracija ozbiljno pokušati promijeniti globalnu političku situaciju. I dok priča teksaškim naglaskom, Bushovi korijeni duboko zadiru u istočnu organizaciju. Kako su mnoge knjige dokazale, Bushova obitelj uvijek se slagala s bandom novog svjetskog poretka i desetljećima su bili upleteni u razne vrlo profitabilne političke i korporacijske poslove koji su, najblaže rečeno, sumnjivi.

Vrhuška "republikanske" administracije Georgea W. Busha bez sumnje je najviše "multikulturalna", "raznolika" i "politički ispravna" u dosadašnjoj povijesti. Čine je četiri žene, dva Afroamerikanca, jedan Amerikanac kubanskog podrijetla, jedan japanskog, jedan libanskog, jedan kineskog i jedan demokrat! Znakovito je to da su svi oni ljudi iz korporacija koji su radili kao direktori, menadžeri ili odvjetnici. Bilo je vremena kada su korporacije lobirale kod vodećih vladinih službenika. Da li sada imamo situaciju da korporacije zapravo vode zemlju? Nekolicina njih su i članovi Vijeće za inozemne poslove (CFR), američke podružnice britanskog Royal Institute of

International Affairs (RIIA). CFR je nazvan *Nevidljivom vladom* u istoimenoj knjizi bivšeg agenta FBI-a Dana Smoota.

Važno je napomenuti da Bush nije komentirao, a čak ni priznao, neke od pravih problema naše države. Nije se čula nikakva kritika na račun NAFTA-e, GATT-a, deindustrijalizacije, imigracije, našeg neustavnog novčanog sustava bez pokrića u zlatu ili prodaje suvereniteta naše nacije. Nije izraženo nikakvo veće neslaganje sa sadržajem onoga što je nazvano "edukacijom" u našim školama i koledžima. Nije bilo govora o ozbiljnom smanjenju vlade ili o lišavanju raznih političkih programa *Komunističkog manifesta* koji punom snagom djeluju u našoj zemlji.

Drugim riječima, osim nekoliko manjih promjena u "proceduri, prioritetima i metodi", dvostranačko silovanje SAD-a od strane novog svjetskog poretka nastavlja se i dalje.

Kako je naglasio Clintonov mentor dr. Carroll Quigley, krajnji cilj je uspostaviti *"sustav kontroliran u feudalnom stilu"* u kojem će osobna "sloboda izbora biti kontrolirana unutar vrlo jasnih alternativa, budući da će svatko biti numeriran pri rođenju, i praćen kao broj kroz njegovo obrazovanje, eventualnu vojnu ili drugu javnu službu, plaćanje poreza, svojim zdravstvenim i medicinskim posebnostima i konačnim umirovljenjem i smrću".

To, kako je planirano, ne bi bilo "ništa manje no svjetski sustav financijske kontrole u privatnim rukama... omogućilo bi kontrolu političkog sustava svake zemlje te svjetskog gospodarstva u cijelosti. Ovaj sustav (će) kontrolirati središnje banke svijeta, koje će udruženo djelovati u feudalnom stilu" (str. 324).

Budite sigurni u jedno. Pripadnicima udruženja (iluminati, socijalisti, Društvo hodočasnika, CFR, tajno društvo međunarodnih bankara) njihova planirana globalna plantaža predstavlja ostvarenje svih snova ljudskih postignuća. Za njih je novi svjetski poredak ostvarenje "zlatnog doba". Oni koji se protive njihovim planovima prikazuju se kao arhaični reakcionari, koji u zaslijepljenosti svog uskog uma nisu zainteresirani za opću ljudsku dobrobit. Jadni seljaci koji ustraju u svojoj vjeri u Božju vlast, vodstvo Isusa Krista i nepogrešivost Biblije, označeni su kao "nepopravljivi".

SEDMO POGLAVLJE

BILDERBERGERI

Postoji li zaista međunarodna organizacija pod imenom Bilderbergeri - složenog od riječi bankarstvo, biznis, vlada i akademija - koja svake godine održava tajne sastanke u zabačenim odmaralištima SAD-a i Europe, da bi mjesecima unaprijed isplanirali svjetske događaje?

Dva zabrinuta Amerikanca saznali su za mogućnost postojanja takve tajne organizacije i željeli su odgovore na svoja pitanja. Jedan je pisao Bijeloj kući zahtijevajući informacije, a drugi je pisao senatoru tražeći razjašnjenje.

Na prvo je pismo odgovorilo Ministarstvo pravosuđa riječima: "Nitko u Bijeloj kući nije u posjedu informacija u vezi Bilderbergera. Nažalost, nakon provedene istrage nismo uspjeli pronaći bilo kakvu informaciju vezanu za Bilderbergere." Drugo pismo - senatoru Jamesu L. Buckleyju - dobilo je sljedeći odgovor: "Iskreno, ne podržavam teoriju da postoji organizacija međunarodnih bankara zvana Bilderbergeri..."

Od vitalne je važnosti da jedna stvar bude *savršeno jasna* na početku ovog poglavlja: ili su osoblje Bijele kuće i Ministarstva pravosuđa, zajedno sa senatorom iz New Yorka, jedni od najneupućenijih, najneinformiranijih i "najkratkovidnijih" ljudi na svijetu, ***ili*** *su lagali!* Nema druge alternative!

Istina je da Bilderbergeri zaista postoje. Oni su tip međunarodne aristokracije koja se sastaje jedanput godišnje. Njihov prvobitni vođa bio je Njegovo kraljevsko Veličanstvo princ Bernhard nizozemski, čija je žena, kraljica Juliana, na glasu kao najbogatija žena na svijetu. Bernhard je izgubio svoju poziciju zbog upletenosti u Lockheed skandal s isplatom 1976. i zbog otkrivenih bračnih nevjera u Parizu i drugdje.

Prvi tajni sastanak ove međunarodne elite bio je održan pod predsjedanjem princa Bernharda u Bilderberg Hotelu u Oostebeeku, u Nizozemskoj, od 29. do 31. svibnja 1954. Od tada su sastanci nazivani sastancima Bilderbergera. Spoznaja o sastanku iz 1954., kao i imena njegovih sudionika, uspješno je prikrivena od strane njegovih organizatora - s punom suradnjom onih koji diljem svijeta kontroliraju medije. Jedan je promatrač izjavio da je sastanak držan toliko važnim da ništa nije moglo "procuriti". Od 1954. jedva da su riječju spomenuti godišnji sastanci Bilderbergera u bilo kojim novinama ili vijestima vodećih televizijskih kompanija.

Koje zaključke može racionalna, razumna osoba iz ovih činjenica polučiti? Tri su mogućnosti: I) ti godišnji sastanci zapravo nisu nikakva novost, pa i nisu vrijedni izvještaja; 2) novinari nisu znali za te sastanke, pa nisu mogli ništa o njima izjaviti; 3) postojala je zavjera među onima koji kontroliraju medije, koja je namjerno zatajila informacije o tim sastancima.

Uz minimalan mentalni napor čitatelj bi se trebao moći sjetiti da su tijekom godina "velike" novine poput *New York Timesa, The Washington Posta* i *Los Angeles Timesa* uspjele osigurati milijarde prostornih metara na kojima su tiskale "priče" bez prave vrijednosti ili zanimanja publike. Znajući za tu činjenicu, čitatelj se mora zapitati zašto iste te publikacije ne mogu nikada naći prostor na kojem bi svojim vjernim čitateljima objavili informaciju o sastanku Bilderbergera. Bez priča. Bez analiza. Bez fotografija. Ništa! Zašto? Bivši urednik *New York Timesa* dao je odgovor: "Mi smo oruđa i podanici bogatih u sjeni. Mi smo marionete... intelektualne prostitutke."

U "vijestima" vodećih televizijskih stanica nikada nećete vidjeti Petera Jenningsa, Toma Brokawa, Dana Rathera, Sama Donaldsona ili Teda Koppela kako lupaju šakom o stol i grme kroz radiovalove kako "javnost ima pravo znati" za sastanke Bilderbergera. Vrijeme je da shvatimo kako su ovi ljudi samo marionete (iako dobro plaćene marionete) koje plešu kako njihovi gospodari u sjeni sviraju. Oni nisu zainteresirani za *istinu.* Njihova je jedina briga deklarirati stavove svoje partije i ostavljati dojam kakav su zamislili veliki gazde koji kontroliraju organizaciju. I površna će istraga otkriti da su svi ti

pojedinci internacionalisti - ljudi koji na ustav SAD-a gledaju s prezirom i koji su posvećeni iluminističkom konceptu jedne svjetske vlade - ili novom svjetskom poretku!

Kao Amerikanci, od djetinjstva smo odgajani da vjerujemo u to kako živimo u slobodnoj zemlji. Ali to nije točno. Tijekom zadnjih desetljeća stvari su se drastično promijenile. Istina, stari osjećaji još su se zadržali u srcima nekih ljudi, ali realnost života u našoj naciji dramatično se promijenila. Okovi ropstva omataju se oko naših tijela i naših institucija, dok se mi kao narod činimo toliko nesvjesni i paralizirani navalom užasavajućih povijesnih događaja da ostavljamo dojam nezainteresiranosti da se pomaknemo ili obranimo! Kako je Willis Carto prije nekoliko godina napisao: "Kako se tisak... voli hvaliti pred svojim žrtvama - čitateljima - svojom slobodom. Da, tisak je možda slobodan da laže, iskrivljuje, potiskuje, vara i kleveće, ali da li je slobodan da kaže istinu? *Mnogi imaju dobrih razloga vjerovati da je, što se tiče masovnih medija, istina mrtva.* Zasluge za pokretanje bilderbergerškog pokreta pripadaju Josephu H. Retingeru koji je, sudeći po dokumentima unesenim u *kongresni zapisnik* od 15. prosinca 1971., str. E 9620, "bio uglavnom držan 'sivom eminencijom' europskih diplomatskih krugova". On je "mnogo pridonio" intrigama oko tajnih pregovora i organiziranju krugova moći na najvišoj državničkoj razini. Posljednji pozdravi koji su mu bili upućeni poslije njegove smrti 1960. potvrdili su da je 'znao gotovo svakog utjecajnog čovjeka u Europi i SAD-u'. 'Sjećam se', riječi su Sir Edwarda Beddingham-Behrensa, 'kada je (Retinger) u SAD-u nazvao broj i odmah dogovorio sastanak s predsjednikom; a u Europi je imao otvorena vrata svakog političkog kruga, kao neku vrstu prava koje je zaslužio vjerom, predanošću i lojalnošću kojom je inspirirao" *(The Times,* London, 13. lipnja 1960., str. 12).

Nesumnjivo, Retinger je bio predstavnik ili "veličani" posrednik pravih sila iza scene. On je bio taj koji je nagovorio nizozemsku obitelj da prihvati vodeću ulogu u osnivanju organizacije Bilderbergera. Čitatelji koji su proučavali način na koji Rothschild i drugi međunarodni bankari rade, prepoznat će činjenicu da vrlo rijetko, ako ikada, oni sami pokreću ideje ili koncepte koje žele razviti; oni uglavnom u tu svrhu koriste predstavnike ili agente koji su se dokazali kao odani i vrijedni njihova povjerenja. Povijest poznaje takve ljude, kao

Augusta Shoenberga (kasnije poznat kao August Belmont) koji je podržavao Sjever tijekom Građanskog rata, i Judaha Benjamina, državnog tajnika Konfederacije, koji su bili Rothschildovi agenti. Paul Warburg, iz poznate njemačke bankarske obitelji, glavni začetnik federalnog sustava rezervi *(koji je rezultirao privatnim bankovnim monopolom u SAD-u),* također je bio Rothschildov agent. Tu je činjenicu potvrdio pukovnik Ely Garrison, prijatelj i financijski savjetnik Teddyja Roosevelta i Woodrowa Wilsona. U knjizi *Roosevelt, Wilson i zakon o federalnim rezervama* izjavio je: "Paul Warburg bio je čovjek koji je sastavio zakon o federalnim rezervama, nakon što je Aldrichov plan izazvao odbijanje i opoziciju diljem države. *Glavni inicijator obaju planova bio je Alfred Rothschild."*

Značajna je činjenica da su *velika imena* međunarodnih financija često bili gosti tajnih sastanaka Bilderbergera. U SAD-u je "nevidljiva vlada" držala sastanke u *Woodstock Innu,* u malom zabačenom gradiću Woodstocku u Vermontu. Vlasnik mu je bio Laurance Rockefeller. Godine 1964. sastali su se u Williamsburgu u Virginiji, još jednom Rockefellerovu odmaralištu.

U Europi su domaćini sastanaka bili Rothschildi, na mjestima poput luksuznog *Hotel d'Arbois* u gradu Megeve, u francuskim Alpama. Domaćini sastancima 1962. i 1973. bili su Wallenbergovi, čija je imovina bila procijenjena na znatno više od 10 milijardi dolara.

Može li biti ikakve sumnje da su oni koji kontroliraju Bilderbergere "glavni i odgovorni" u međunarodnim poslovima - oni koji zaista donose velike odluke?

Mnogo možemo saznati samo iz popisa imena nekih od sudionika tih tajnih sastanaka: David Rockefeller, Henry Kissinger, John R. Galvin (vrhovni saveznički zapovjednik za Europu), nizozemska kraljica Beatrix, španjolska kraljica Sophia, Katherine Graham (predsjednica Izvršnog odbora *Washington Post Co.),* Robert L. Bartley (urednik *Wall Street Journala),* Giovanni Agnelli (predsjednik Izvršnog odbora *Fiata),* senator J. Bennett Johnson te guverner Arkansasa Bill D. Clinton.

Gore navedeni su neki od sudionika sastanka Bilderbergera od 6. do 9. lipnja 1991. u Baden-Badenu u Njemačkoj. Na sastanku je "u više navrata izrečeno da... će biti 'i drugih Saddama' u godinama koje dolaze, s kojima se treba obračunati brzo i djelotvorno".

"Ono čemu Bilderberg grupa teži je globalna vojska, na raspolaganju Ujedinjenim narodima, koji će postati svjetskom vladom (novi svjetski poredak Georgea Busha), kojoj će do 2000. biti podložne sve nacije."

"Ono što je presudno da bi Ujedinjeni narodi 'po principu osmoze' (po riječima nekih članova Bilderbergera) postali snažnom svjetskom nacijom, njezina je opremljenost vojnim snagama..."

'"Vojska UN-a mora biti u stanju djelovati trenutno, bilo gdje u svijetu, bez kašnjenja koje bi stvorilo odlučivanje svake pojedine zemlje da li da sudjeluje, ovisno o njenim uskim interesima', riječi su Henryja Kissingera na jednom od sastanaka" *(Spotlight,* novo izdanje, kolovoz 1991.).

Prosvjetljujuće (!) je primijetiti da su praktično svi nazočni iz SAD-a bili članovi Vijeća za inozemne poslove koje je, sjetite se šestog poglavlja, ogranak britanskog Kraljevskog instituta za vanjske poslove (RIIA), inspiriranog Iluminatima.

Samo političari koji su dokazali svoju bezrezervnu odanost Rothschild-Rockefeller udruženju, pozvani su na sastanke Bilderbergera. Oni moraju pristati na to da budu oruđa u rukama super-bogatih i potpuno posvećeni stvaranju novog svjetskog poretka. Nacionalisti i antikomunisti nikada se ne pozivaju na sastanke Bilderbergera.

Prema propagandi Bilderbergera, koju je u *kongresnom zapisniku* (Senat, 11. travnja 1964.) zabilježio newyorški liberal, senator Jacob Javitts, "Bilderbergeri ni u kojem pogledu nisu tijelo gdje se donose političke odluke. Ne usvajaju se nikakvi zaključci. Nema glasovanja i ne donose se nikakve rezolucije."

"Sastanci se vode bez zapisnika. Samo sudionici mogu sudjelovati na njima."

"Vodeći ljudi iz raznih područja - industrije, radničke klase, školstva, vlade, itd. - pozvani su da kroz svoje područje znanja i iskustva pomognu ostvarivanju ciljeva Bilderbergera."

Poznati britanski stručnjak na polju međunarodnih političkih utjecaja, A. K. Chesterton, dao je sljedeći komentar: "Ako na sastancima Biledrbergera nema politiziranja i ne donose se zaključci, to je stoga što su zaključci već doneseni i politika određena, tako da se

izaslanici sastaju kako bi im se izložio stav organizacije. Nema potrebe davati im naredbe. Kada dobiju uvid u situaciju, vrlo dobro znaju što se od njih očekuje, a što se nas tiče, možemo sa sigurnošću tvrditi da elita Bilderbergera neće raspravljati o ravnoteži nuklearnog naoružanja u NATO-u na način koji bi preferirao da zemlje poput Velike Britanije zadrže nuklearno naoružanje pod svojom suverenom kontrolom" *(Novi nezadovoljni gospodari,* str. 205-206).

Upravo je to razlog da, koliko god se čini da se stvari mijenjaju na političkoj sceni, toliko one ostaju iste. Politički stavovi mogu doći, i mogu biti svrstani pod razne etikete - demokratsku, konzervativnu, liberalnu, umjerenu - ali elitistički plan za diktaturu novog svjetskog poretka i dalje se nastavlja! "Vođe" većine svjetskih država samo su pijuni u igri koju vode Bilderbergeri i njihovi suradnici iluminati. Svatko tko je toliko naivan da Bilderbergere drži društvom koje ostaje samo na teoriji i nema veze sa svjetskim zbivanjima ni utjecaja na njih, trebao bi stati, razmisliti i zadubiti se u ova pitanja:

Ako su ti sastanci toliko dosadni i nezanimljivi kao što bi Bilderbergeri htjeli da se vjeruje, da li bi međunarodni bankari, industrijski milijarderi, plemstvo, vodeći političari, vrhunski znanstvenici, vojni stručnjaci i akademici, medijski magnati i drugi elitisti iz svojih prenatrpanih rasporeda izdvojili skoro tjedan dana i proputovali gotovo pola svijeta kako bi sudjelovali? Vrlo je mala mogućnost!

Ako su teme sastanaka nezanimljive i nebitne javnom mnijenju, ima li smisla vojska ljudi iz osiguranja, do čak tisuću ljudi, koji te skupove pretvaraju doslovno u vojne baze?

Ako se zaista ne raspravlja ni o čemu bitnom i vrijednom pozornosti, zašto organizatori uvijek inzistiraju na noćenju sudionika, koji moraju ostaviti svoje kuće (i druge hotele u blizini) za vrijeme trajanja sastanaka?

Zašto se stalno osoblje odmarališta tijekom sastanaka zamjenjuje novim osobljem, strancima koji ne govore engleski?

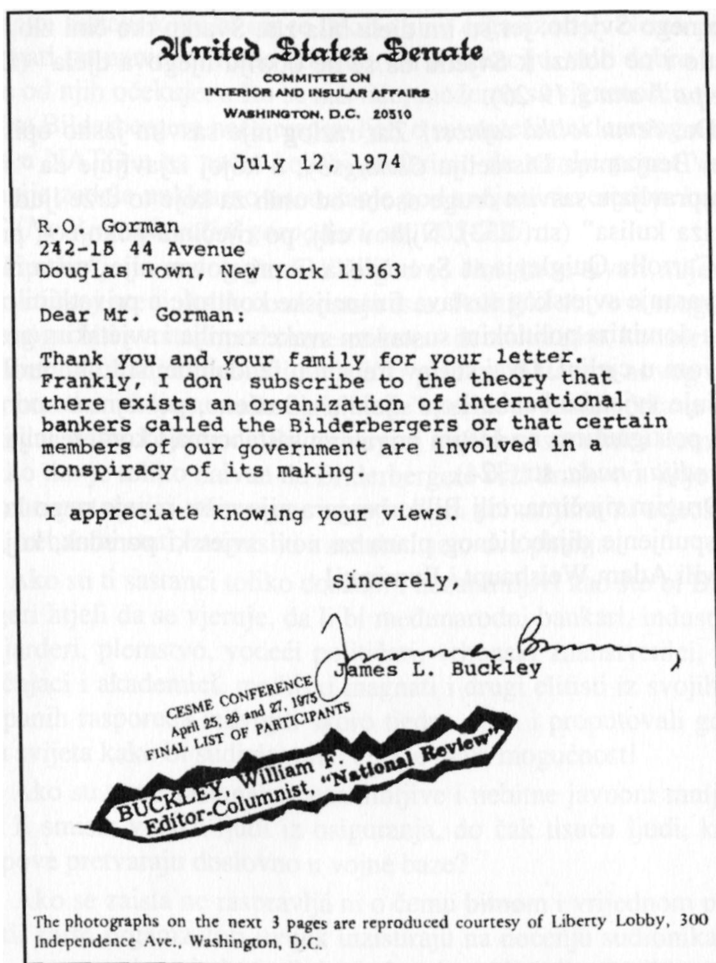
Zašto se sve konferencijske sale "čiste" od prisluškivača svakog jutra i prije svake popodnevne ili večernje sjednice?

Čemu toliki naglasak na tajnosti i sigurnosti ako su ciljevi Bilderbergera altruistički i izvan svake sumnje? Iskreni i pošteni ljudi nikada se ne boje svjetla, kako to Kristove riječi lijepo ilustriraju: "U ovome se sastoji sud: Svjetlo je došlo na svijet, a ljudi su više voljeli

tamu nego Svjetlo, jer su im djela bila zla. Svatko tko čini zlo, mrzi Svjetlo i ne dolazi k Svjetlu da se ne otkriju njegova djela" *(Evanđelje po Ivanu 3,19-20).*

Da, *čemu tolika tajnost?* Zar razlog nije sasvim jasno opisan u knjizi Benjamina Disraelija *Coningsby,* u kojoj izjavljuje da "svijetom upravljaju sasvim druge osobe od onih za koje to drže ljudi koji nisu iza kulisa" (str. 233). Njihov cilj, po riječima pokojnog profesora Carrolla Quigleyja sa Sveučilišta Georgetown, nije "ništa manje no stvaranje svjetskog sustava financijske kontrole u privatnim rukama da dominira političkim sustavom svake zemlje i svjetskim gospodarstvom u cjelini. Ovaj sustav trebaju u feudalnom stilu kontrolirati središnje svjetske banke koje djeluju udruženo, po tajnim sporazumima postignutima na čestim privatnim sastancima i konferencijama" *(Tragedija i nada,* str. 324).

Drugim riječima, cilj Bilderbergera nije ništa manje nego konačno ispunjenje dijaboličnog plana za novi svjetski poredak, koji su postavili Adam Weishaupt i Iluminati!

United States Senate
COMMITTEE ON
INTERIOR AND INSULAR AFFAIRS
WASHINGTON, D.C. 20510

July 12, 1974

R.O. Gorman
242-15 44 Avenue
Douglas Town, New York 11363

Dear Mr. Gorman:

Thank you and your family for your letter. Frankly, I don' subscribe to the theory that there exists an organization of international bankers called the Bilderbergers or that certain members of our government are involved in a conspiracy of its making.

I appreciate knowing your views.

Sincerely,

James L. Buckley

The photographs on the next 3 pages are reproduced courtesy of Liberty Lobby, 300 Independence Ave., Washington, D.C.

slika 18

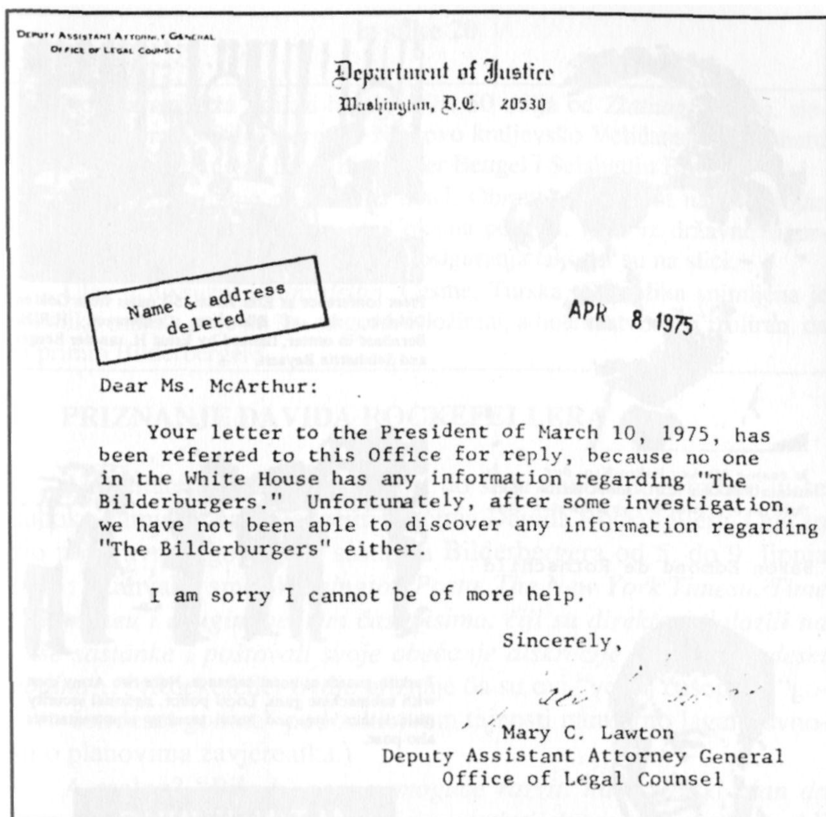
Odgovor Jamesa L. Buckleyja na pismo R. O. Gormana

Dragi g. Gorman:

Hvala Vama i Vašoj obitelji na pismu. Iskreno, ne podržavam teoriju da postoji organizacija međunarodnih bankara zvana Bilderbergeri, niti da su određeni članovi naše vlade uključeni u zavjeru stvaranja takve.

Cijenim što ste podijelili sa mnom svoja gledišta.

James L. Buckley

DEPUTY ASSISTANT ATTORNEY GENERAL
OFFICE OF LEGAL COUNSEL

Department of Justice
Washington, D.C. 20530

Name & address deleted

APR 8 1975

Dear Ms. McArthur:

Your letter to the President of March 10, 1975, has been referred to this Office for reply, because no one in the White House has any information regarding "The Bilderburgers." Unfortunately, after some investigation, we have not been able to discover any information regarding "The Bilderburgers" either.

I am sorry I cannot be of more help.

Sincerely,

Mary C. Lawton
Deputy Assistant Attorney General
Office of Legal Counsel

slika 19

Odgovor Mary C. Lawton na pismo gđi McArthur

Draga gđo McArthur:

Vaše pismo Predsjedniku od 10. ožujka 1975. predano je ovom Uredu da bi Vam odgovorio, jer nitko u Bijeloj kući nema nikakve informacije o "Bilderbergerima". Nažalost, nakon provedene istrage nismo uspjeli pronaći bilo kakvu informaciju vezanu za Bilderbergere.

Žalim što Vam ne mogu pomoći.

Mary C. Lawton, pomoćnik zamjenika državnog odvjetnika, Ured za pravne poslove

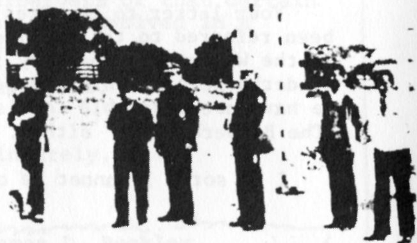

ju resme bir kez bakın:Kim der b
ıdama Fransız Milyarderi Baron Roth
:hild diye...Sade bir vatandaştan fark
var mı?....

Baron Edmond de Rothschild

Press conference at Efes Hotel, 50 miles from Golden Dolphin, site of Bilderberg Conference. H.R.H. Bernhard in center, flanked by Ernst H. van der Beugel and Selahattin Beyazit.

Turkish guards at hotel entrance. Note two Army men with submachine guns. Local police, national security plainclothes men and hotel security representatives also pose.

David Rockefeller

Entrance to luxurious Golden Dolphin, Cesme, Turkey. This picture taken only minutes before guests were evicted, hotel was closed and sealed *off to* receive Bilderbergers.

slika 20

Fotografije s Bilderbergerovih sastanaka

iz slike 20

Konferencija za tisak u hotelu *Efes,* 50 milja od *Zlatnog delfina,* sjedišta konferencije Bilderbergera. Njegovo kraljevsko Veličanstvo Bernhard je u sredini, sa strane su Ernst H. van der Beugel i Selahattin Beyazit.

Tursko osiguranje na ulazu u hotel. Obratite pozornost na dva vojna lica s poluautomatskim puškama. Lokalna policija, ljudi iz državne sigurnosti u civilu i predstavnici hotelskog osiguranja također su na slici.

Ulaz u luksuzni *Zlatni delfin,* Cesme, Turska. Ova slika snimljena je nekoliko minuta prije no što su gosti deložirani, a hotel zatvoren i izoliran, da bi primio Bilderbergere.

PRIZNANJE DAVIDA ROCKEFELLERA

Ako čitatelj sumnja u istinitost do sada navedenog, trebao bi se duboko zamisliti nad sljedećim riječima Davida Rockefellera. One su dio pozdravnog govora sa sastanka Bilderbergera od 5. do 9. lipnja 1991: "Zahvalni smo *Washington Postu, The New York Timesu, Time Magazineu i drugim velikim časopisima, čiji su direktori dolazili na naše sastanke i poštovali svoje obećanje diskrecije gotovo četrdeset godina..."* (Rockefeller ovdje priznaje da su ovi "veliki časopisi" "gotovo četrdeset godina" pod zakletvom tajnosti namjerno lagali javnosti o planovima zavjerenika.)

A razlog? *"Bilo bi nam nemoguće razviti naš svjetski plan da smo bili predmetom pozornosti javnosti tijekom ovih godina.* Ali danas je svijet sofisticiraniji (ono što misli je ispranijeg mozga, zahvaljujući tisku i obrazovnom sustavu koji je njegova obitelj potpomogla uspostaviti!) i *spreman krenuti ususret svjetskoj vladi, koja nikada više neće znati za rat, već samo za mir i blagostanje za cijelo čovječanstvo* (nije li ovo gotovo identičan navod samog Adama Weishaupta? - v. peto poglavlje). Nadnacionalna vladavina intelektualne elite i svjetskih bankara sigurno je bolji izbor od nacionalnog samoodređenja koje je bilo praksa u prošlim stoljećima" (navodi iz *Lectures Francoises,* srpanj-kolovoz 1991., *Hilaire Du Berrier Reports,* 20 Boulevard Princess Charlotte, Monte Carlo, Monaco, rujan 1991.).

Nikakvo čudo da su se bojali javnog razotkrivanja gotovo pedeset godina!

VIJEĆE ZA INOZEMNE POSLOVE

Glavno oruđe internacionalističke elite SAD-a bez sumnje je Vijeće za inozemne poslove (CFR). CFR je osnovan 1921. po naputku pukovnika E. Mandella Housea, kada je postalo očito da se SAD neće priključiti Ligi naroda, ranom pokušaju da se stvori jedna svjetska vlada.

Glavni likovi iza osnivanja vijeća bili su bankarski kraljevi J. P. Morgan, John D. Rockefeller, Paul Warburg i Jacob Schiff - iste osobe koje su stajale iza stvaranja sustava federalnih rezervi (1913.) i koji su 1916. bili odgovorni za uvođenje djelomičnog poreza na prihod u SAD-u. *Važno je napomenuti da su i sustav federalnih rezervi i djelomični porez na prihod osnovne stavke Komunističkog manifesta,* tiskanog 1848. - rada koji je bio plagijat knjige iluminista Clintona Roosevelta, *Znanost vladanja temeljena na prirodnom pravu,* Dean & Trevett, New York 1841. Stoga je istinita tvrdnja da je SAD postao jednom petinom komunistički kada je uveden sustav federalnih rezervi i djelomični porez na prihod.

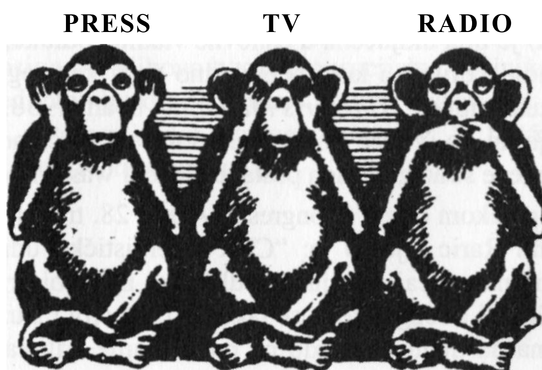
Također je bitno napomenuti da je pukovnik House bio autor tajanstvene knjige *Philip Dru - Administrator (Privatni dokumenti pukovnika Housea,* uredio Charles Seymour, str. 152-157). U ovoj knjizi House je skicirao podroban plan za stvaranje jedne svjetske vlade, odnosno "socijalizma o kojem je sanjao Karl Marx" (str. 45).

Bivši agent FBI-a Dan Smoot kaže da Vijeće nije imalo neku veću reputaciju do 1927. kad ga je obitelj Rockefeller (kroz razne zaklade i fondove) počela financirati. Nije dugo prošlo dok su im se pridružili Zaklada Carnagie i poslije Fordova zaklada.

"Vijeće je 1929. (uglavnom donacijama Rockefellera) uspostavilo današnje sjedište: The Harold Pratt House, 58 East 68th Street, New York City" *(Nevidljiva vlada,* str. 7).

Kako je dr. Carroll Quigley istaknuo u svojoj *Tragediji i nadi* (str. 952), CFR je paravan za Međunarodne bankare i Izabrane! Već je prije dokumentirano da je Vijeće za inozemne poslove američka podružnica Kraljevskog instituta za vanjske poslove u Engleskoj. Druge slične organizacije aktivne su diljem svijeta.

Činjenicu da je CFR tajna organizacija otkriva sljedeća izjava koja se nalazi u njegovom *Godišnjem izvještaju* iz 1966: "Izričiti je uvjet članstva u Vijeću, na koji svaki član pristaje prirodom svog članstva, da je, osim ako to izričito nije drugačije naglašeno, sav sadržaj popodnevnih i večernjih sastanaka Vijeća, zajedno s djelovanjem radnih grupa, povjerljive prirode, te da se bilo kakvo otkrivanje publikacija ili izjava danih na tim sastancima u suprotnosti s interesima Vijeća i može od strane odbora direktora držati osnovom za prekidanje ili suspendiranje članstva, u skladu s Članom 1 Statuta Vijeća."

"Zemlja koja očekuje ostati slobodna i u neznanju... očekuje nešto što nikada nije i nikada neće biti."

Thomas Jefferson

Spisak imena u Vijeću, navodi *Christian Science Monitor* od 1. rujna 1961., "uključuje poznata imena iz diplomacije, biznisa, financija, znanosti, radničke klase, novinarstva, sudstva i školstva. Ono što je ujedinilo tako širok i šarolik krug ljudi je *strastvena zelja za upravljanjem američkom vanjskom politikom"*.

"Strastvena želja" koja pokreće CFR je djelo jedne svjetske vlade: ovo se jasno vidi iz publikacija koje je CFR izdao. Na primjer, 1959. izdan je dokument naslova: *Studija br. 7: Osnovni ciljevi vanjske politike SAD-a,* u kojem je izjavljeno: *"Sjedinjene Američke Države moraju nastojati izgraditi novi međunarodni poredak...* uključujući i one države koje se drže 'socijalističkim' (komunističkim)."

Studija također zagovara da SAD *"održavaju i postepeno povećavaju autoritet Ujedinjenih naroda"* i da "povećaju učinkovitost Međunarodnog suda, čije bi se ovlasti trebale povećati odbijanjem ograđivanja zemalja članica u pitanjima vezanim za njihove unutrašnje poslove" *(Pregled novosti,* 19. rujna 1973.). Ova studija iz 1959. *(obratite pozornost na to da je izdana prije 50 godina)* također poziva na razgovore o razoružanju s Rusijom te na poticanje kontakta s crvenom Kinom. Čitatelj, naravno, može zamijetiti da je deklarirani cilj Vijeća za inozemne poslove ("novi međunarodni poredak") identičan s ciljem Iluminata ("novi svjetski poredak"). Ovo nije tajna!

Pokojni Joseph Kraft (CFR) opisao je Vijeće kao "školu za državnike... (koja) je bila uključena u osnovne vladine odluke, utjecala na kontekst mnogih drugih i koja neprekidno služi kao regrutni centar za vodeće dužnosnike." *(Harper's Magazine,* lipanj 1958.). Kraft je u članku bio jasan da Vijeće pomno priprema svoje članove za provođenje određene strategije kada postanu članovi washingtonske elite.

U Zastupničkom domu (Kongresa SAD-a) 28. travnja 1972. kongresmen John Raric izjavio je: "CFR je elitističko udruženje. Ne samo da ono ima utjecaj na ključne odluke na najvišoj državnoj razini, da bi djelovali odozgo, nego se također financira i služi se osobama i grupama da djeluje odozdo na podržavanje odluka na visokoj razini, kojima je cilj preobrazba SAD-a iz suverene, ustavne republike u podaničku državu-članicu jedne svjetske diktatorske vlade."

Jednako kako je pripadnik Izabranih profesor Carroll Quigley 1966. razotkrio međunarodnu zavjeru bankara, 1975. došao je red na "izabranika" CFR-a, admirala Chestera Warda, da s Phyllis Schlafy napiše tekst koji je razotkrio CFR. U knjizi *Kissinger na kauču (Kissinger on the Couch)* Ward izjavljuje da je, iako se nije slagao s osnovnim principima udruženja, u njemu ostao članom šesnaest godina. Zašto? Zato jer "pristup 'povjerljivim' izvorima CFR-a može osigurati znatno veću obaviještenost od one koja je dostupna iz izvještaja... naše obavještajne službe koja nas košta šest milijardi dolara godišnje".

Osvrćući se na knjige i izvještaje o CFR-u, admiral Ward objavio je ovu opservaciju, temeljenu na njegovom velikom poznavanju i razumijevanju načina djelovanja nevidljive vlade: "Prijašnji pokušaji da se dokumentira utjecaj CFR-a bili su ignorirani ili obilježeni od

liberalnog tiska kao pretjerivanje. To je bilo i očekivano, s obzirom na to da su glavešine iz svih dijelova medija mahom članovi CFR-a, i posebno zato *što bi bilo kakav pokušaj da se govori o snazi i aktivnostima CFR-a bio osuđen na to da zvuči kao pretjerivanje."*

"Međutim, istina je da su svi do sada napisani izvještaji o CFR-u prikazali njegov utjecaj manjim no što jest, isto kao što su svi dosadašnji izvještaji o Henryju Kissingeru više nego podcijenili njegov utjecaj" (str. 148).

Tijekom rata u Koreji (9. studenoga 1950.) *Chicago Tribune* objavio je žestoku kritiku Vijeća za inozemne poslove, koja se do sada pokazala zapanjujuće točnom: "Članovi Vijeća su osobe čiji je društveni utjecaj znatno veći od prosječnog. Koristili su prednosti koje su im osigurale njihovo bogatstvo, socijalna pozicija i obrazovanje da dovedu zemlju do bankrota i vojnog neuspjeha. Ruke su im okrvavljene - starom krvlju prošloga rata (1941. - 1945.) i svježom krvlju sadašnjeg (Korejskog rata)."

WIVES AND PRESS BARRED

LA Times 4-25-75

West's Elite Discuss World Problems

From Reuters

CESME, Turkey—The rich and influential of the Western world gathered in secret here today with armed police on guard to ensure the privacy of their three-day discussions on major world problems.

The 107 delegates from 16 countries are at this Aegean resort for the annual meeting of the self-styled Bilderberg Conference. Set up in 1954 under sponsorship of Holland's Prince Bernhard, it aims to give leading figures from the non-Communist world an exclusive forum to exchange views.

Countries taking part are Belgium, Canada, Denmark, Finland, France, West Germany, Iceland, Ireland, Italy, Holland, Norway, Sweden, Switzerland, Turkey, Britain and the United States. Greece was invited but declined, Prince Bernhard said.

The delegates, who are not allowed to take their wives, include British Chancellor of the Exchequer Denis Healey, French banker Baron Edmond de Rothschild and NATO Secretary General Joseph Luns.

American participants include Arthur Hartman, assistant secretary of state for European affairs; Donald Rumsfeld, White House aide; George Ball, former undersecretary of state, banker David Rockefeller and World Bank President Robert S. McNamara.

Prince Bernhard has described the absence of wives by saying they would disturb the atmosphere of serious work.

No votes are taken or resolutions passed and the press is barred.

Prince Bernhard said the total secrecy was to allow delegates to talk frankly, without fear of uncomfortable publicity.

Turkish police armed with rifles checked all vehicles entering the luxurious, 1,300-bed hotel complex where the delegates are staying.

A conference spokesman said the delegates would spend half their time in open discussion—each speaker having a maximum of five minutes—and the rest in private talks.

Prince Bernhard has rejected suggestions that the conference amounts to a private club designed to preserve the economic status quo of the Western world.

Observers said that with such figures as prime ministers, foreign ministers, heads of international organizations, and leading industrialists and bankers attending, some understandings could be reached in private that would have a bearing on later public events.

slika 21
članak iz *Los Angeles Timesa*

iz slike 21

ŽENAMA I NOVINARIMA ZABRANJEN PRISTUP
ELITA ZAPADA RASPRAVLJA O SVJETSKIM PROBLEMIMA

CESME, Turska - Bogati i utjecajni ljudi zapadnog svijeta tajno su se danas sastali na skupu čiju privatnost osigurava naoružana policija, kako bi na trodnevnom sastanku raspravili goruće svjetske probleme. Stotinu i sedam izaslanika iz 16 zemalja nalazi se u ovom zaštićenom odmaralištu na godišnjoj skupštini konferencije samozvane organizacije Bilderbergera. Osnovana 1954. pod pokroviteljstvom nizozemskog princa Bernharda, namjera joj je vodećim osobama nekomunističkog svijeta osigurati ekskluzivno mjesto za sastanak na kojem mogu razmijeniti mišljenja. Zemlje sudionice su Belgija, Kanada, Danska, Finska, Francuska, Zapadna Njemačka, Island, Irska, Italija, Nizozemska, Norveška, Švedska, Švicarska, Turska, Velika Britanija i SAD. Grčka je pozvana, ali je, po riječima princa Bernharda, taj poziv odbila. Izaslanici, kojima nije bilo dopušteno povesti supruge, uključuju engleskog ministra financija Denisa Healeyja, francuskog bankara baruna Edmonda de Rothschilda i generalnog tajnika NATO-a Josepha Lunsa. Od američkih sudionika tu su Arthur Hartman, zamjenik ministra za europske poslove, Donald Rumsfeld, savjetnik u Bijeloj kući; George Ball, bivši zamjenik državnog ministra, bankar David Rockefeller i predsjednik Svjetske banke Robert S. McNamara. Princ Bernhard objasnio je nenazočnost supruga izjavom da bi one ometale atmosferu ozbiljnog rada. Nema nikakvog glasanja niti donošenja rezolucija, a novinarima je pristup zabranjen. Princ Bernhard izjavio je da je razlog potpunoj tajnosti omogućavanje izaslanicima da govore otvoreno, bez straha od neželjenog publiciteta. Turska policija naoružana puškama provjeravala je sva vozila koja su pristigla u luksuzni hotelski kompleks s 1300 ležaja, gdje su izaslanici odsjeli. Predstavnik konferencije rekao je da će izaslanici provesti pola vremena u otvorenim diskusijama - svaki govornik imat će pet minuta na raspolaganju - a ostatak u privatnim razgovorima. Princ Bernhard odbio je izjave da je konferencija zapravo privatni klub koji želi sačuvati gospodarski status quo zapadnog svijeta. Promatrači su izjavili da s izaslanicima, koji su premijeri, ministri vanjskih poslova, vođe međunarodnih organizacija te vodeći industrijalci i bankari, postoji mogućnost donošenja sporazuma koji bi mogli imati utjecaja na kasnije javne događaje. - Reuters

NITKO SE NE USUĐUJE NAZVATI TO IZDAJOM

Kad se uzmu u obzir dokumenti, govori i iznad svega *djela* mnogih osoba iz vladina ureda koji su došli iz redova Vijeća za inozemne poslove od njegovog osnivanja - i kada je očita njihova posvećenost uništenju američkog suvereniteta i uspostavi jedne svjetske, humanističke, socijalističke vlasti - ostaje li ikakve sumnja da su članovi CFR-a grubo prekršili Loganov zakon, koji zabranjuje američkim građanima da:

a) bez znanja ili ovlaštenja vlade;

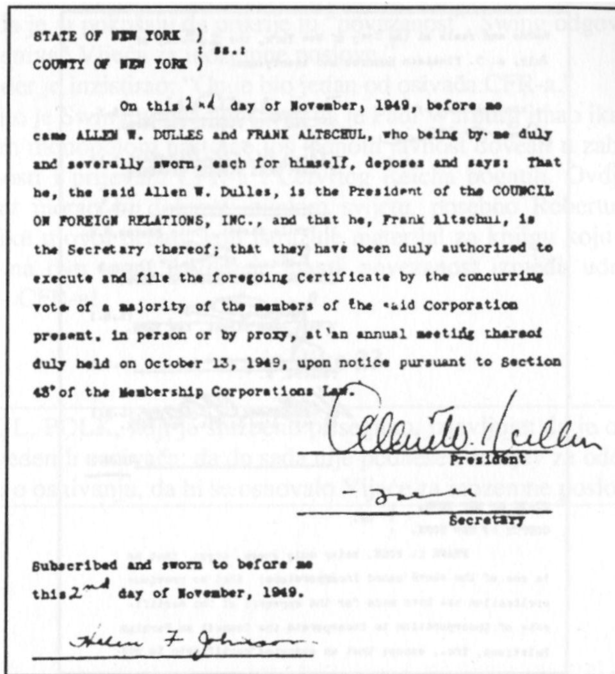
b) izravno ili neizravno;

c) izvrše ili vode bilo kakvu verbalnu ili pismenu korespondenciju ili održavaju kontakt s bilo kojom stranom vladom ili njenim agentom; ILI

d) sudjeluju u vijećanju, savjetovanju ili pomaganju bilo kakve "korespondencije", kao što je bilo kakva verbalna ili pismena korespondencija građanina SAD-a s bilo kojom stranom vladom ili njenim agentom;

e) s namjerom da utječu na ponašanje ili stav bilo koje strane vlade ili njenog službenika u odnosu na bilo kakve nesporazume ili polemike sa Sjedinjenim Američkim Državama; ILI

f) *s namjerom da se sruše oblici vlasti Sjedinjenih Američkih Država.*

STATE OF NEW YORK)
: ss.:
COUNTY OF NEW YORK)

On this 2nd day of November, 1949, before me came ALLEN W. DULLES and FRANK ALTSCHUL, who being by me duly and severally sworn, each for himself, deposes and says: That he, the said Allen W. Dulles, is the President of the COUNCIL ON FOREIGN RELATIONS, INC., and that he, Frank Altschul, is the Secretary thereof; that they have been duly authorized to execute and file the foregoing Certificate by the concurring vote of a majority of the members of the said Corporation present, in person or by proxy, at an annual meeting thereof duly held on October 13, 1949, upon notice pursuant to Section 48 of the Membership Corporations Law.

President

Secretary

Subscribed and sworn to before me
this 2nd day of November, 1949.

slika 22

CIA JE ZAPRAVO IZVRŠNI ORGAN CFR-a. Da bismo to dokazali, ne trebamo više od činjenice da je Allen W. Dulles, zapovjednik O.S.S. operacija tijekom Drugog svjetskog rata u Švicarskoj, poslije postao predsjednikom CFR-a. Nakon toga postavljen je na čelo CIA-e. Prikazani dokument dokazuje da je Allen W. Dulles postao predsjednik Vijeća za inozemne poslove.

Danas, 2. studenoga 1949., sastao sam se s Allenom W. Dullesom i Frankom Altschulom, koji su preda mnom svečano prisegnuli, svaki naizmjence, pismeno i usmeno, da: Allen W. Dulles preuzima funkciju Predsjednika Vijeća za inozemne poslove INC, a Frank Altschul Tajnika gore navedenog; da su službeno ovlašteni potpisati i evidentirati ovaj certifikat izvršenjem većine glasova članova gore navedene organizacije, nazočnih ili posredstvom opunomoćenika, na godišnjoj skupštini održanoj 13. listopada 1949., u skladu sa stavkom 48 Pravilnika o članstvu u organizaciji.

Potpisao i prisegnuo 2. studenoga 1949. Allen W. Dulles

hands and seals at the City of New York, the 25th day of July, A. D. Nineteen hundred and twenty-one.

In the presence of:

(L.S.)
30 East 73th Street, New York.

(L.S.)
17 East 80th Street, New York.

(L.S.)
11 Myrtle Street, White Plains, N.Y.

(L.S.)
1281 Madison Avenue, New York.

(L.S.)
7 West [illegible] Street, New York.

(L.S.)
Yonkers, N. Y.

(L.S.)
25 West 43rd Street, New York.

(L.S.)

STATE OF NEW YORK, :
: ss.
COUNTY OF NEW YORK. :

FRANK L. POLK, being duly sworn, says: that he is one of the above named incorporators; that no previous application has been made for the approval of the certificate of incorporation to incorporate the Council on Foreign Relations, Inc., except that an executed certificate in sub-

slika 23

DOKAZ DA JE VIJEĆE ZA INOZEMNE POSLOVE SPREMNO NA LAŽ, AKO JE POTREBNO, DA BI PRIKRILI SVOJU POVEZANOST SA SUSTAVOM "FEDERALIH" ZALIHA, ČIJI JE POKRETAČ ROTHSCHILD, JASNO JE DOKUMENTIRAN!

Prva rasprava u povijesti (u vezi povezanosti CFR-a i sustava "federalnih" rezervi) održana je 28. svibnja 1972. između Johna Templea Swinga, izvršnog direktora CFR-a i Anthonyja J. Hildera, direktora za odnose s javnošću COBRA-e (Komitet za borbu protiv vjerske netrpeljivosti i rasizma u SAD-u). Ova debata odigrala se na KABC radiopostaji u Los Angelesu, u emisiji Roberta Vaughna, i dokazala je povezanost CFR-a i sustava "federalnih" rezervi. Tijekom burnog jednosatnog intervjua Hilder je izjavio: "Nikada nije bilo predsjednika odbora federalnih rezervi - korporacije federalnih rezervi koja je u privatnom vlasništvu - koji nije bio član Vijeća za inozemne poslove. Arthur Burns, Martin MacChesney, čak i Paul Warburg, osnivač Vijeća za inozemne poslove, bili su članovi istog" (a poslije predsjednici odbora sustava federalnih rezervi nap. pr.).

Tada je, u pokušaju da prikrije tu "povezanost", Swing odgovorio: "Nije on bio osnivač Vijeća za inozemne poslove."

Hilder je inzistirao: "On je bio jedan od osivača CFR-a."

Očito je Swing nijekanjem toga da je Paul Warburg imao ikakve veze s novčanim monopolom nastojao još jednom javnost dovesti u zabludu glede povezanosti i prijevara CFR-a i Četvrtog Reicha bogatih. Ovdje prikazan dokument morao bi dokazati cijelom svijetu, posebno Robertu Vaughnu, posredniku u ovoj debati, koji istražuje materijal za knjigu koju namjerava napisati na ovu temu, koliko je čvrsta povezanost između udruženja socijalista i CFR-a!

iz slike 23

FRANK L. POLK, koji je službeno prisegnuo, izjavljuje: da je on jedan od gore navedenih osnivača; da do sada nije podnesen zahtjev za odobrenje dokumenta o osnivanju, da bi se osnovalo Vijeće za inozemne poslove, INC...

Background Paper No.2
For Meeting of
May 21, 1970

CONFIDENTIAL: Not for Publication
Not to be quoted or cited.

COUNCIL ON FOREIGN RELATIONS

Discussion Group on
U.S.-Soviet Relations

SOVIET SOCIOLOGY AND SOVIET PERCEPTIONS OF THE UNITED STATES

Outline of Presentation

Paul Hollander
University of Massachusetts

I. The Major Characteristics of Soviet Sociology

1) Applied problem solving

2) Modest theoretical aspirations

3) Most of its practitioners untrained in sociology

4) Explicit subservience to political and social engineering objectives (scientific detachment not even an ideal)

5) Declining emphasis on "survivals" as a major explanatory concept of undesirable phenomena in Soviet society

6) Systematic and patterned neglect of certain areas of inquiry

7) A (sometimes) spurious sense of discovery (youthfulness of the discipline)

8) The increasing unintended demonstration of a convergence of social problems (in complex, urban, secular societies)

9) Contrasts: a) oriented to improve Soviet society, the efficiency of its institutions

b) an instrument in the ideological struggle (must provide theoretical critiques of capitalist societies, expose bourgeois theories of society, vindicate Marxism, etc.)

slika 24

Pregled programa sa sastanka CFR-a

Popratni materijal br. 2 za sastanak 21. svibnja 1970.
POVJERLJIVO: Nije za objavljivanje, navođenje ili citiranje
VIJEĆE ZA INOZEMNE POSLOVE
Rasprava na temu američko-sovjetskih odnosa
SOVJETSKA SOCIOLOGIJA I SOVJETSKA PERCEPCIJA
SJEDINJENIH AMERIČKIH DRŽAVA
Pregled prezentacije
Paul Hollander
Sveučilište Massachusetts

I. Glavne karakteristike sovjetske sociologije

1. Primijenjeno rješavanje problema
2. Skromne teoretske ambicije
3. Većina djelatnika nisu školovani sociolozi
4. Očita podređenost politički i socijalno određenim ciljevima (znanstvena objektivnost nije čak ni ideal)
5. Smanjenje naglaska na "opstancima" kao glavni koncept koji objašnjava neželjene fenomene u sovjetskom društvu
6. Sustavno zanemarivanje određenih područja istraživanja
7. (Ponekad) lažan osjećaj otkrića (nerazvijenost struke)
8. Rastuća nehotična stapanja društvenih problema (u kompleksnim urbanim, svjetovnim društvima)
9. Oprečnosti: a) orijentiranost na unapređenje sovjetskog društva i učinkovitosti njegovih institucija; b) sredstvo u ideološkoj borbi (mora osigurati teoretske kritike kapitalističkog društva, razotkriti buržujske teorije društva, uzdizati marksizam, itd.)

Poznato je da svi djelatnici vlade SAD-a moraju prisegnuti ili potvrditi da će braniti svoju zemlju i njen ustav "od svih vanjskih ili unutrašnjih neprijatelja". Ima li ikakve sumnje u to da su vladini dužnosnici koji su članovi CFR-a ili Bilderbergera prekršili prisege na koje ih obvezuju njihovi uredi, pribivanjem tajnim sastancima koji se drže "toliko važnima da su sve pukotine zatvorene" - i gdje je tema uvijek ista: nestajanje nacionalnog suvereniteta i stvaranje Weishauptova novog svjetskog poretka?

Ustav SAD-a sasvim je jasan glede takvih aktivnosti. Član 3 stavak 3: *"Izdajom Sjedinjenih Američkih Država držat će se pokretanje rata protiv istih, ili pristajanje uz državne neprijatelje, potpomaganje i bodrenje istih..."*

Obratite pozornost na tri glavne točke ovog zakona:

1) Što je rat?

2) *Tko* je neprijatelj?

3) *U čemu se sastoji* pomoć i bodrenje?

Pročitajte pomno ovaj zakon. On spominje samo pokretanje rata protiv SAD-a - *ne spominje se* da rat mora biti *objavljen* prije no što se stvore uvjeti za uhićenja i suđenja zbog izdaje. "Pokrenuti rat" znači skupiti snage s ciljem osvajanja i kontrole nad našom državom. Dokumenti federalista, posebno br. 23, izričito su jasni u tome da *su očevi naše nacije shvaćali kako "rat" nije ograničen samo na vojnu akciju.* To se odnosilo na "nepredviđene" tipove rata. Kao rezultat toga, gospodarski rat, socijalni rat, psihološki rat, semantički rat, itd. svi potpadaju pod tumačenje riječi "rat" otaca naše nacije. To određuje što je to rat!

Trebalo bi biti jasno da su pravi neprijatelji Sjedinjenih Američkih Država one osobe i grupe koji potkopavaju Ustav, naš napredak, naše institucije, naše škole, naše obitelji i sve ostale stvari koje su bliske srcu svakog istinskog Amerikanca! Kao što je jasno demonstrirano u ovoj knjizi, ovi grabežljivci vode *totalni rat* protiv Sjedinjenih Američkih Država na svakoj razini.

Vodeći među našim stvarnim neprijateljima su liberali (iluministi) i drugi politički, školski, socijalni, gospodarski i religiozni termiti koji plaze po samim našim temeljima - i čiji je priznati cilj uvlačenje naše zemlje u Sotonom inspirirani koncentracijski kamp, čiji je eufemistični naziv novi svjetski poredak. Međunarodni komunizam očito je jedno od mnogih oruđa koje "iluminirana" utjecajna elita koristi u radu na postizanju svojih dijaboličnih planova!

Ostaje jedno pitanje: što je pomaganje i bodrenje? To je jednostavno sve što pomaže neprijatelju da vodi rat: pomoć u smislu određenih stvari i bodrenje u psihološkom smislu (podržavanje, suosjećanje, itd.). Još od dolaska Rooseveltove administracije na vlast 1930-ih, "naši" vladini uredi doslovno su zasipali "pomaganjem i bodrenjem" naše neprijatelje, i vanjske i unutrašnje. Ova je činjenica uzrokom zapanjujuće degeneracije kojoj smo svjedoci zadnjih desetljeća: to je *razlog planiranog* raspada našeg društva!

Kad se zamislimo nad ovim zapanjujućim činjenicama, dobro je prisjetiti se besmrtnih riječi Sir Johna Harringtona (1561. - 1612.): *"Izdaja nikad ne uspijeva, što je tome razlog? Ako uspije, nitko je se ne usuđuje nazvati izdajom."*

OSMO POGLAVLJE

UJEDINJENI NARODI - NOVI BABILON

"Zadnja nada čovječanstva... jedino sredstvo da se svijet zaštiti od užasa rata." Ovo je bila etiketa pod kojom je monstruozno djelo internacionalista poznato kao Ujedinjeni narodi podvaljeno američkom narodu 1945.

Jednu stvar treba odmah utvrditi: ciljevi Ujedinjenih naroda dijametralno su suprotni interesima američkog naroda. Krajnji cilj je svršetak ustava i suvereniteta Sjedinjenih Američkih Država i stapanje ove velike nacije u "mješanca" zvanog novi svjetski poredak. Ovo je de facto priznao nitko drugi do John Foster Dulles, koji je kasnije, za vrijeme predsjednika Eisenhowera, postao prvi državni tajnik: "Ujedinjeni narodi ne predstavljaju *posljednji* stupanj razvitka svjetskog poretka, već samo primitivni stupanj. Stoga je *primarni zadatak stvoriti uvjete* koji će omogućiti postojanje razvijenije organizacije" (Macmillan, *Rat ili mir,* 1950., str. 40).

Da bismo razumjeli kako je došlo do stvaranja UN-a, moramo se vratiti na završetak Prvog svjetskog rata. U to je vrijeme predsjednik Woodrow Wilson otputovao u Pariz u pratnji Izabranih - Paula Warburga, pukovnika Housea, Thomasa Lamonta, itd. - s velikim nadama u stvaranje temelja za njihov najveći cilj, novi svjetski poredak, za što bi im poslužilo osnivanje Lige naroda. Na inzistiranje američkog naroda, Kongres je odbacio izdaju pripremljenu u Parizu. Posljedica toga bila je da je SAD uglavnom ostao izvan kompliciranih odnosa drugih zemalja. Internacionalisti su izgubili bitku, ali bili su odlučni da ne podbace u ostvarivanju svog konačnog cilja. Ako se željela prevladati atmosfera odbacivanja takvih neustavnih ideja, koja je bila u narodu, bilo je potrebno pomno planiranje i organiziranje. Odlučili su se na ofenzivu na više bojišta.

Internacionalisti su 1920-ih diljem svijeta osnovali raznolike organizacije - paravane - da bi širili svoje ideje o jednoj svjetskoj vladi. U SAD-u njihovo oruđe za promidžbu bilo je Vijeće za inozemne poslove, o kojem je bilo riječi u prethodnom poglavlju. Još od dana administracije F. D. Roosevelta mnogi su članovi CFR-a bili na visokim dužnostima u vladi i utjecali na formiranje državne politike.

Još jedno moćno oruđe u rukama internacionalista bio je novi soj "edukatora", pod krinkom "ljudi otvorenih vidika". Ove pridošlice na američkoj školskoj sceni, sponzorirane od strane Rockefellerove, Carnegiejeve i drugih zaklada, predvodio je John Dewey.

Njihov zadatak bio je indoktrinirati učitelje i pripremiti školski materijal smišljen da "utječe na socijalne stavove i ponašanje novih generacija".

Dr. Harold Ruggs, Deweyjev učenik, razotkrio je njihove motive kada je napisao: "Bit će stvoreno novo javno mnijenje. Kako? Jedino tako da se stvore desetci milijuna novih pojedinačnih umova koji će se stopiti u novu socijalnu svijest. Stari stereotipi moraju biti razbijeni i nova klima mišljenja formirana u američkom susjedstvu" *(Velika tehnologija,* str. 32).

Njihov plan bio je jednostavan: stvoriti novi "soj" Amerikanaca ispiranjem mozga mladeži, ismijavanjem tradicionalnih mjerila ponašanja i punjenjem njihovih podatnih mozgova tuđinskim humanističkim konceptima, sve pod krinkom školovanja. Američke škole trebalo je pretvoriti u institucije za ispiranje mozga tako da se buduće generacije Amerikanaca "sa savršenom poslušnošću predaju" u "modelarske ruke" zavjerenika! (vidi poglavlje 6).

Članovi Vijeća za inozemne poslove nisu gubili vrijeme na pravljenje planova za budućnost. U publikaciji State Departmenta 2349, *Izvještaj predsjedniku o rezultatima konferencije u San Francisku,* koji je podnio američki državni tajnik Edward Stettinius, navodi se: "S izbijanjem rata u Europi bilo je jasno da će Sjedinjene Američke Države poslije njega biti suočene s novim i iznimnim problemima... U skladu s time je prije kraja 1939. osnovana komisija za poslijeratne probleme, na *prijedlog CFR-a.* Komisija se sastojala od visokih dužnosnika iz vladina ureda." Svi do jednog bili su članovi CFR-a.

Nakon Pearl Harbora, zagovornici jedne svjetske vlade odmah su iskoristili naš ulazak u rat. Bila je sazvana konferencija svih

saveznika ujedinjenih protiv sila osovine. Na sastanku u Washingtonu početkom 1942. predstavnici 26 država izdali su "Deklaraciju Ujedinjenih naroda". Tako je termin "Ujedinjeni narodi" potisnuo "savezničke snage". Tijekom ratne propagande koja je uslijedila, taj je termin imao dvije svrhe: 1) pomogao je tome da američki narod podržava naše saveznike - uključujući Rusiju i 2) podmuklo je služio tome da se američko javno mnijenje primakne prihvaćanju novog svjetskog poretka Adama Weishaupta.

Čak i prije no što je prvi sastanak Ujedinjenih naroda mogao biti održan, Izabrani su počeli prodavati američke interese. Početkom 1945., na sramotnoj konferenciji na Jalti, predsjednik Roosevelt i njegovi savjetnici osigurali su Rusiji tri glasa na glavnoj skupštini, nasuprot jednog našeg. Povelja s Jalte sadržavala je i stavku o mogućnosti veta.

Nakon manje od dva tjedna poslije Rooseveltove smrti, 25. travnja 1945. u San Franciscu je održana konferencija na kojoj su bili predstavnici 46 zemalja. Sljedećeg su dana usvojili povelju - i Ujedinjeni narodi su bili osnovani. Robert W. Lee, koji je to istraživao, izjavio je da su "42 člana američkog izaslanstva na konferenciji u San Franciscu bila tada, ili prije toga, ili će naknadno postati članovima Vijeća za inozemne poslove" *(Zavjera Ujedinjenih naroda,* dodatak C, str. 243).

"Na kraju... konferencije, povelja Ujedinjenih naroda bila je pomno smještena u sef, koji se nalazio u avionu, a na kojega je bio pričvršćen padobran. Na sefu je bila pričvršćena stroga obavijest: 'Ne otvaraj! Obavijesti State Department, Washington, D.C Glavni čuvar bio je tajnik konferencije Alger Hiss..." (časopis *Life,* 16. srpnja 1945.). Povelja je bila na svom putu u Washington, da bi je priznao Senat.

Koalicija zavjerenika i komunista nije štedjela napora da progura svoj projekt pred američkim zakonodavcima. Njihova politika bila je jasna: "Potrebno je izgraditi, dobro organizirati i potpuno izraziti široku potporu javnog mnijenja Ujedinjenim narodima. Ali neophodno je učiniti i više od toga. Opozicija mora biti toliko oslabljena da ne može u Senatu prikupiti nikakvu važniju potporu protiv povelje UN-a i *sporazuma koji će uslijediti..." (Politički događaji,* službeni teorijski časopis Komunističke partije, SAD, travanj 1945.).

Ovaj je stav preuzeo liberalni tisak - i američka je javnost preplavljena hrpom dezinformacija u vezi s ciljevima i svrhom nove organizacije. Državni dužnosnici SAD-a skrili su od američke javnosti (i mnogih njenih predstavnika) činjenicu da je UN od svog osnivanja bio zamišljen da promovira svjetski socijalizam. Sovjetski Savez je inzistirao da središte UN-a bude u Sjedinjenim Američkim Državama.

Zemljište za izgradnju zgrade Ujedinjenih naroda u New Yorku donirali su, naravno, Rockefelleri! Koštalo ih je 8,500.000 $. Troškovi izgradnje od 65,000.000 $ podmireni su beskamatnom "pozajmicom" od američkih poreznih obveznika.

Priznavanje povelje UN-a progurano je kroz Senat snagom govorničkih pohvala i tako je SAD postao obvezan prema novom svjetskom poretku koji je potkopavao američki ustav.

Mnogim se čitateljima ova izjava može učiniti smiješnom; ipak, to je jasna činjenica - što je i potvrdio nitko drugi no član elite Izabranih John Foster Dulles. U govoru održanom 12. travnja 1952. Dulles je izjavio: "Snaga sporazuma je izvanredna snaga koja je podložna zloporabi. Sporazumima se stvaraju međunarodni i domaći zakoni. *Po našem ustavu, sporazumi mogu postati vrhovni zakoni zemlje. Oni su zaista nadređeni običnim zakonima, jer su kongresni zakoni nevažeći ako se ne ravnaju po ustavu, dok se sporazumni zakoni mogu ne obazirati na ustav.* Sporazumom se, na primjer, mogu oduzeti prava Kongresu i dati ih predsjedniku. Mogu se oduzeti prava državama i dati ih federalnoj vladi *ili nekom međunarodnom tijelu,* i mogu ljudima promijeniti ustavom zajamčena prava."

Činjenicu da bi sporazumi mogli staviti sve Amerikance pod ne baš nježno vodstvo buduće svjetske vlade (ili novog svjetskog poretka), nakon priznanja povelje UN-a pravnici su jasno prepoznali te je 1952. Američka udruga odvjetnika predložila u svojoj rezoluciji usvajanje ustavnog amandmana koji bi glasio: "Stavka sporazuma koja je u suprotnosti s bilo kojom stavkom ovog ustava neće imati nikakvu valjanost ni utjecaj. Sporazum će postati važeći kao interni zakon Sjedinjenih Američkih Država samo kroz ozakonjenje u Kongresu, koji ga posredstvom svojih zastupnika, a u nedostatku takvog sporazuma, može izglasati."

POPIS IMENA

State Department je 1950. izdao službeni izvještaj koji je puno toga razjasnio, *Pripreme za poslijeratnu vanjsku politiku, 1939. - 1945.,* koji je naveo popis imena vladinih dužnosnika koji su planirali i oblikovali političke stavove koji su doveli do osnivanja Ujedinjenih naroda: Alger Hiss, Harry Dexter White, Virginius Coe, Noel Field, Laurance Dugger, Henry Wadleigh, John Carter Vincent, David Weintraub, Nathan Silvermaster, Harold Glasser, Victor Perlo, Irving Kaplan, Solomon Adler, Abraham Silverman, William Ullman, William Taylor i John Foster Dulls. Svi navedeni, s iznimkom Johna Fostera Dullsa, poslije su pod zakletvom priznali da su komunistički agenti.

A John Foster Dulls? Dobro je poznato na čijoj su strani njegove simpatije: njega je Staljin imenovao legalnim ruskim zastupnikom u Sjedinjenim Američkim Državama. Također je bio tijesno povezan s J. P. Morganom.

Ovo su, dakle, izdajice koji su u suradnji sa službenim predstavnicima sovjetske Rusije sastavili povelju Ujedinjenih naroda u Dumbarton Oaksu i na konferenciji na Jalti.

Nimalo ne čudi što su neki američki domoljubi imali jasan osjećaj da su naši interesi na kraju rata izdani. Rijetko se događalo u dosad zabilježenoj povijesti da je neka zemlja bila tako planski prevarena od strane njenih službenih zastupnika.

Nekoliko Amerikanaca koji su si dali truda pročitati ustave SSSR-a i Ujedinjenih naroda došli su do zaključka od kojeg se ledi krv u žilama; da je potonji ništa drugo no kopija prvog. Ta činjenica ne iznenađuje ako se uzme u obzir politička obojenost likova koji su sudjelovali u izradi nacrta povelje UN-a; ništa drugo nije se moglo ni očekivati.

Osim toga, grbovi UN-a i SSSR-a vrlo su slični. Još jednom, nikakvo iznenađenje; grb UN-a dizajnirao je Carl Aldo Marzani, poznati ljevičar.

MAJSTORI PRIJEVARE

Osnivači Ujedinjenih naroda - i njihovi nasljednici - pokazali su se majstorima prijevare. Uspjeli su skriti svoje prave namjere i

ciljeve od zapanjujuće velike većine stanovništva iza stalno rastuće propagande s etiketama mira, pravde, slobode i ljudskih prava.

Bivši veleposlanik Ujedinjenih naroda Adlai Stevenson otvoreno je priznao ovo monstruozno licemjerje kada je bio toliko hrabar da potiče novinare da svijetu predoče pogrešnu sliku o UN-u. U svom obraćanju Udruženju dopisnika Ujedinjenih naroda 14. veljače 1961. Stevenson je zamolio novinare da "nam pomognete da razvijemo osjećaj za našu zanemarenu brigu prema ljudima. Nemojte nas držati zavjerenicima ili ratnim huškačima, demonima ili polubogovima, nego muškarcima i ženama pred zagonetkama, koji teže za boljim, koji se možda bore na rubu propasti svijeta da bi ostvarili međusobno razumijevanje i zajedničku svrhovitost. *Ne sumnjam u to da mi nismo takvi.* Ali uvjeren sam u to da bi većina naših zastupnika prihvatila takav opis svojih stavova. *Kompletna organizacija novinara zaposlena u Ujedinjenim narodima ima jedinstvenu ulogu koju treba odigrati u projekciji ove slike" (Ujedinjeni narodi: čuvari mira,* State Department, publikacija 7225, rujan 1961., str. 36).

Ono što ti iluministi smišljaju za našu budućnost, sigurno je vjerna kopija knjige Georgea Orwella *1984.* Dobiva se dojam da je Orwell napisao svoju knjigu s priličnom upućenošću i razumijevanjem onoga što nam internacionalisti spremaju u budućnosti. Do sada se Orwell pokazao zapanjujuće točnim u svojim predviđanjima stvari koje bi se mogle dogoditi. Njegova vizija budućnosti gotovo da se podudara s onom dr. Carolla Quigleyja - "sustav kontroliran u feudalnom stilu" u kojem će osobna "sloboda izbora biti kontrolirana unutar vrlo jasnih alternativa, budući da će pojedinac biti numeriran pri rođenju, i praćen kao broj kroz njegovo obrazovanje, eventualnu vojnu ili drugu javnu službu, plaćanje poreza, svojim zdravstvenim i medicinskim posebnostima i konačnim umirovljenjem i smrću."

Jedna od krivih predodžbi koje UN projicira je da je to "organizacija koja teži miru... posvećena tome da spasi buduće generacije od strahota rata... i da ponovno vrati vjeru u osnovne ljudske vrijednosti, dignitet i vrijednost ljudskog bića, u jednake vrijednosti muškaraca i žena, te malih i velikih država..." (Predgovor povelji Ujedinjenih naroda).

Čak će i površan pregled aktivnosti UN-a tijekom razdoblja od skoro 60 godina njegovog postojanja jasno demonstrirati činjenicu da su ovakve uzvišene fraze samo obično licemjerje - bez ikakva pravog značenja. Jednostavna istina je ta da nikada u povijesti nije bilo razdoblja koje je bilo toliko ispunjeno ratom, terorizmom i moralnom iskvarenošću. Od 1945. svijet je vidio više od 70 većih provala nasilja: Koreja, Vijetnam, Mađarska, Bliski istok, Tibet, Biafra i Katanga samo su neke od njih.

U istom razdoblju komunisti su pokorili više od milijarde ljudi. Licemjerni UN nikada nije podigao prst da bi spriječio pokoravanje bilo koga i nikada nije oslobodio nijednu osobu od komunističke tiranije. Nisu ni pokušavali - jer sloboda nije cilj Ujedinjenih naroda!

Nedavne promjene koje su se odigrale u Rusiji i Istočnoj Europi dogodile su se iz dva razloga - gospodarskog i *političkog.* "Kolaps komunizma" otvara put za daljnju znatnu gospodarsku pomoć Zapada i financijske investicije u one zemlje koje su bile iza željezne zavjese. To je također popločavanje puta k integraciji istoka i zapada u novom svjetskom poretku.

PRIJEVARA "JEDNAKOSTI PRAVA"

Povelja UN-a više puta se poziva na "jednakost prava" i "samoodređenje ljudi". Većina Amerikanaca, koji nisu navikli na pomno ispitivanje značenja riječi, prihvatili su ove termine kao sinonime za zaštitu prava i sloboda.

Samo jamčiti jednaka prava svima nije nikakvo jamstvo prava. Kada bi prava svih ljudi bila smanjena na nulu, svi bi ljudi imali "jednakost prava".

Kad povelja UN-a govori o "samoodređenju ljudi" (član 55), riječ "ljudi" odnosi se na ljude u državi kao zajedničko tijelo. Nema mjesta individualizmu i istinskoj slobodi u orvelovskom svijetu koji je zamislila elita "prosvijećenih" Izabranih.

Čitatelj bez sumnje može uočiti potpunu sličnost između licemjerja zamotanog u visoke ideale Adama Weishaupta i onog što su ga objavili komunisti i Ujedinjeni narodi.

Des Griffin

KONGO NATOPLJEN KRVLJU

Nekoliko primjera trebalo bi biti dostatno da prikažu monstruoznu zlobu i neizmjernu dvoličnost organizacije koja je prodana američkom narodu kao "zadnja nada čovječanstva". U jeku velikog "antikolonijalizma" i "antiimperijalizma", kojima su Ujedinjeni narodi zasipali europske sile koje su još uvijek kontrolirale neke dijelove Afrike, Kongo je 30. lipnja 1960. dobio neovisnost od Belgije.

S dolaskom "neovisnosti" izdvojila su se dva bloka u novoj afričkoj državi: jednog je predvodio Patrice Lumumba, komunistički razbojnik koji je ispijao džin i pušio hašiš i nosio nadimak "velikog afričkog vođe", koji mu je dodijelio Nikita Hruščov; na drugoj strani bila je skupina predvođena Moiseom Tshombeom, sinom uspješnog biznismena. Tshombe je bio zakleti antikomunist i žarki zagovornik koncepta ograničene vlasti i slobodne trgovine. On i njegovi pristaše željeli su u Kongu uspostaviti vlast po uzoru na američku - sustav protuteža.

Uskoro nakon neovisnosti, kongoanska vojska pobunila se protiv svojih nadređenih Belgijanaca. Lumumba je odmah otpustio časnike i izbacio ih iz zemlje. Odlikovao je pobunjenike, dajući im povišicu. Bez profesionalonog vojnog vodstva i nahuškana od Lumumbe i njegovih crvenih savjetnika, kongoanska je vojska krenula na divlji pohod ubijanja, silovanja i pljačkanja. Prestravljeni Europljani su izbjegli iz zemlje, ostavljajući za sobom sve što su godinama s mukom stvarali. Njihove banke bile su zamrznute. Oni sretnije ruke uspjeli su napustiti zemlju živi, ni sa čim do odjeće na njima. Belgijska je vlada naredila svojim trupama da se vrate u Kongo zaštititi živote i imovinu Belgijanaca koji su još bili u zemlji. U ludom bijesu, Lumumba je proglasio rat Belgiji i zatražio pomoć Ujedinjenih naroda u borbi protiv Belgijanaca. Belgija je, s druge strane, zatražila pomoć od SAD-a da ih komunisti ne bi optužili za produljenje svog utjecaja u toj državi.

Washington je odbio pomoći Tshombeu, tvrdeći da bi bilo najbolje da pozovu UN u pomoć pri rješavanju problema. Predstavnik SAD-a pri UN-u složio se 14. srpnja 1960. s ruskom rezolucijom koja je osuđivala Belgiju. Zahtijevali su od Belgije da se odmah povuče iz zemlje i ovlastili UN da pošalje svoje vojnike u pomoć Lumumbi.

Kroz manje od tjedan dana tisuće vojnika UN-a počele su stizati u Kongo. Belgija je odmah povukla svoje trupe, ostavljajući novu državu u ne baš nježnim rukama Lumumbine pljačkaške rulje i "snaga mira" Ujedinjenih naroda. U jednom od mnogih zlodjela, redovnice su bile prisiljene gole plesati i pjevati himne u slavu mesije Lumumbe, prije nego što su bile silovane i podvrgnute bestijalnim mučenjima.

Pridošli UN-ovci malo su učinili, ako išta, da pomognu onima kojima je zaista bila potrebna uspostava reda i mira. Uglavnom su se držali na svojim položajima i promatrali pljačku teritorija... koji je sve više potpadao pod komunističku vlast.

U tijeku tog razdoblja stvarne anarhije, Moise Tshombe poveo je oblast Katanga u zbacivanje središnje vlade kojom su dominirali komunisti. Izrekao je svoju poznatu izjavu: "Odcjepljujem se od kaosa."

Tshombe je zatražio i dobio pomoć Belgije u pokoravanju buntovnika i uspostavi reda u zemlji. S belgijskom pomoći reorganizirao je vojsku - i mir je uspostavljen u oblasti poharanoj ratom. U nekoliko dana, život se u Katangi vratio blizu normalnog.

Politika Katange vidljiva je iz izjave njenog ministra unutrašnjih poslova, Godefroija Munonge: "Želim da moja zemlja, Katanga, bude tvrđava afričkog antikomunizma. Gnušam se komunizma i neću popustiti u svojoj opoziciji. Katanga će ostati slobodna bez obzira na sve. Nećemo se predati."

Ono što je uslijedilo trebalo bi svakog razumnog Amerikanca nagnati da stane na loptu i duboko razmisli o deklaracijama i akcijama Ujedinjenih naroda - "zadnje nade čovječanstva".

Krijući se iza zida licemjerja, snage UN-a napale su mirnu Katangu, čije su vođe nastojale ujediniti Kongo na federalnim osnovama. Ako je zapovjedništvo Ujedinjenih naroda mislilo da će pokoravanje Tshombeovih antikomunističkih snaga biti lak zadatak, grubo su se prevarili.

Nakon početnih povlačenja, snage Katange uzvratile su otpor i sprječavale daljnji napredak snaga UN-a. Frustrirani svojim neuspjehom, plaćenici UN-a započeli su s kampanjom terora, usmjerenom na civilno stanovništvo: ubojstva, silovanja, pljačke i palež bili su svakodnevni. Devedeset posto zgrada srušenih od- strane UN-a bile su civilne.

Začudo, stanovnici Katange uspjeli su odoljeti divljaštvu snaga UN-a i nisu kapitulirali. Tada se sreća počela okretati na stranu Katanžana, kojima su se počeli pridruživati njihovi bijeli susjedi, koji su se dobrovoljno javljali u borbu protiv UN-a koji je ubijao njihove crne prijatelje i uništavao njihovu imovinu.

Tjedan dana nakon ničim izazvanog napada na Katangu, a kao rezultat demoralizirajućih povlačenja, UN-ovi koljači pristali su spasiti obraz i prekinuti borbu. Ponosna Katanga ostala je slobodna!

Kao što se i moglo očekivati, organizacija UN-a zasula je javnost hrpom obmanjujućih izjava i debelom dimnom zavjesom prikrila svoja zvjerstva u Katangi. Međutim, na licu mjesta bilo je previše poštenih novinara - i previše je jezivih fotografija i zapanjujućih dokumentaraca prokrijumčareno iz Katange - da bi zavaravanje javnosti od strane UN-a bilo potpuno uspješno.

Prošlo je gotovo godinu dana dok tajni dokument Ujedinjenih naroda upućen visokim dužnosnicima nije pronašao svoj put do Američkog komiteta za pomoć borcima za slobodu Katange. U dokumentu je bio izložen podroban plan za ponovni, odlučan napad na antikomunističku Katangu. Tamo je također stajalo: "SAD će se, kao i u prošlosti, proglasiti obveznim prema odlukama UN-a i osigurat će neophodan avionski prijevoz i poslije zrakoplovstvo... politika State Departmenta bazirana je na UN-u i njene obveze prema UN-u ni pod kojim uvjetima neće biti zanemarene."

"ŠANSE... ZAPANJUJUĆE"

Divljaci "mirovnih snaga" Ujedinjenih naroda, opskrbljeni američkim dolarima i ratnim materijalom, pokrenuli su 29. prosinca 1962. drugi napad na miroljubivu Katangu. Mjesec dana poslije, kada su okupatori bombardirali njegovo posljednje uporište, Moise Tshombe obratio se ovim riječima svojim hrabrim vojnicima: "Hrabro ste se borili protiv neprijatelja tri puta u zadnje dvije i pol godine. Šanse su se zapanjujuće okrenule protiv nas." Nedugo nakon toga zadnja treperava nada slobode i neovisnosti u Kongu bila je ugušena.

Od tog su dana doslovno sve druge zemlje afričkog kontinenta prodane i prepuštene kontroli crnih šegrta socijalista - komunista. Te nove države - i njihova često zadivljujuća prirodna bogatstva - na razne su načine pod kontrolom Međunarodnih bankara.

Zapamtite, kontrola je uvijek krajnji cilj svake igre koja se događa na svjetskoj pozornici. Crni Afrikanci su samo pijuni - zamjenjivi pijuni - u globalnoj igri šaha, u kojoj pobjednik uzima sve.

Potomci visoko produktivnih bijelih Europljana koji su bili oruđe u pripitomljavanju crnog kontinenta bili su prisiljeni napustiti razne zemlje ili su prisiljeni na pokornost ili ubijeni - uz potporu i ohrabrivanje UN-a! Kao rezultat toga, zemlja za zemljom vraća se svojim primitivnim, divljim korijenima - zakonu džungle!

KOREJSKI I VIJETNAMSKI RAT

Ono što američkim "seljacima" njihova vlada nikada nije priopćila je da je podtajnik za politička i sigurnosna pitanja pri UN-u, bez iznimke od 1945., uvijek bio dužnosnik Sovjetskog Saveza: "Pozicija 'političkih i sigurnosnih pitanja' tradicionalno pripada državljanima Sovjetskog Saveza... (koji) je pomoćnik generalnog tajnika" (*New York Times,* 22. svibnja 1963.). To Sovjetskom Savezu omogućava neposredan uvid u planove i aktivnosti UN-ovih snaga bilo gdje u svijetu.

Imajući to na umu, svi naoko "nevjerojatni" i "neshvatljivi" događaji koji su se odigrali tijekom Korejskog i Vijetnamskog rata počinju se razjašnjavati.

Pukovnik u mirovini F. P. "Bud" Farrell, USAF (US Air Forces nap. pr.), koji je sudjelovao u oba ova rata, izjavio je: "Sve su naše vojne operacije morale biti javljene radiovezom sovjetskom zapovjedniku Vijeća sigurnosti Ujedinjenih naroda... prije no što bi naše snage krenule u akciju... Sovjetski zapovjednik odlagao je naše ratne planove, dok ih ne bi javio Moskvi..."

"Neprijatelj je tada javljao ove planove njihovim komunističkim snagama na terenu. Unaprijed su znali kada i koliko nas dolazi. Neprijatelj je cijelo vrijeme znao svaki naš potez. *U Vijetnamu i Koreji naše su trupe bile poput ovaca vođenih na klanje..."*

"Svaki je predsjednik i svaki kongresmen od Trumana do danas bio upoznat s ovom izdajom naše vojske od strane Vijeća sigurnosti Ujedinjenih naroda. Ratni zarobljenici, patnje, smrti i ranjavanja - trebale bi im biti bačene u lice. *Ovo je izdaja na najvišoj razini."*

U Koreji je, na primjer, cjelokupna vojna situacija bila toliko nevjerojatna da je general Mark Clark nagađao da su "komunisti možda prodrli toliko duboko u našu vladu na planskoj i izvršnoj razini, da su bili u stanju nevjerojatno utjecati na američke stavove u opasnom poslijeratnom razdoblju".

"Nisam se mogao ne pitati i brinuti da li smo bili suočeni s otvorenim neprijateljima za konferencijskim stolovima i s prikrivenim neprijateljima koji su zasjedali s nama na našim najtajnijim sastancima" *(Od Dunava do Yalu,* Harper & Brothers, 1954., str. 11).

O komunističkim snagama kojima je u Korejskom ratu bila osigurana odstupnica, general Douglas MacArthur napisao je: "Bio sam... zabrinut nizom zapovijedi iz Washingtona koje su uvelike smanjivale snagu mog zrakoplovstva. Najprije mi je zabranjen "lov" na neprijateljske zrakoplove koji su napadali naše. Mandžurija i Sibir bili su nepovrediva utočišta neprijateljskim snagama i za sve neprijateljske ciljeve, bez obzira kakva su pustošenja i napadi mogli od tamo dolaziti. Zatim mi je zabranjeno bombardirati hidroelektrane na rijeci Yalu. Ova je odluka proširena na svaku hidroelektranu u Sjevernoj Koreji koja je bila u stanju opskrbljivati strujom Mandžuriju i Sibir. Od svega je najnevjerojatnija bila zabrana bombardiranja središta opskrbe u Racinu, koji nije bio ni u Mandžuriji ni u Sibiru, nego mnogo milja udaljen od granice, u Sjevernoj Koreji. Racin je bio odredište preko kojeg je Sovjetski Savez opskrbljivao vojsku Sjeverne Koreje. *Osjećao sam da mi se malo po malo oduzima oružje iz ruku" (Sjećanja,* McGraw-Hill, 1964., str. 365).

"Svima je bilo jasno da postoji određeni odljev informacija. Walker (general Walton) mi se stalno žalio da su njegove akcije unaprijed poznate neprijatelju kroz washingtonske izvore... sigurno su im dostavljane informacije koje su obećavale da će mostovi na Yaluu i dalje imati zaštitu, te da će njihove baze ostati nedirnute. *Znali su da se mogu kretati preko rijeke Yalu bez straha da će njihovi pravci opskrbe iz Mandžurije biti bombardirani"* (str. 374-375).

U svojoj knjizi MacArthur je naveo službeni pamflet koje je tiskao kineski general Lin Piao, čije su se trupe borile na strani Korejaca: *"Nikada ne bih napao i riskirao živote svojih ljudi i vojnu reputaciju da nisam bio uvjeren kako će Washington spriječiti uzvratni udarac generala McArthura na moje pravce opskrbe i*

komunikacije" (str. 374-375). Kada je 27. srpnja 1953. potpisan sporazum o primirju u Koreji, general Mark Clark žalio se na činjenicu da ga je "zapala nezavidna dužnost da bude prvi zapovjednik vojske SAD-a koji potpisuje primirje bez pobjede" *(Od Dunava do Yalu,* str. 1).

Vijetnamski rat bio je u osnovi isti - samo gori!

Mnogi priznaju činjenicu da su Sjedinjene Američke Države mogle dobiti Vijetnamski rat za tjedan dana, bez ogromnih gubitaka života i udova (58 000 mrtvih i stotine tisuća ranjenih).

U Vijetnamu nam je uskraćena pobjeda izdavanjem sramotnih "Pravila sudjelovanja". Zahvaljujući senatoru Barryju Goldwateru (Arizona), ovaj je kritični dokument uvršten u *Kongresni zapisnik* 6., 14., 18. i 26. ožujka 1985. Kao što je bio slučaj u Korejskom ratu dva desetljeća prije, ova su pravila učinkovito oslabila američke snage i na taj im način oduzela pobjedu. Napadi na ciljeve od vitalnog značenja za neprijatelja bili su onemogućeni. Zajednički zapovjednici (JCS) označili su 242 takve mete od vitalnog značenja, ali nisu ih mogli bombardirati bez odobrenja tajnika obrane Roberta McNamare i Clarka Clifforda. Ovo nije iznenađenje: i Clifford i McNamara prodali su svoje duše arhitektima i graditeljima novog svjetskog poretka. Na njihovu trajnu sramotu, njihova je izdaja odraz njihove ropske posvećenosti svojim iluminističkim gospodarima.

Moglo bi se reći da su "izvršavali naredbe". Ali to nije opravdanje za njihovu prezira vrijednu izdaju svojih sunarodnjaka. "Izvršavanje zapovijedi" nije prihvaćeno kao obrana na nurnberškom procesu nakon Drugog svjetskog rata, a svakako ne opravdava visoke dužnosnike u Washingtonu - od predsjednika naniže - koji su izdali naše vojnike u Koreji i Vijetnamu! Kako je pukovnik "Bud" Farrell rekao, njihova djela bila su *"izdaja na najvišoj razini".*

Ali, kako je to Sir John Harrington (1561. - 1612.) tako domišljato rekao: *"Izdaja nikad ne uspijeva, što je tome razlog? Ako uspije, nitko je se ne usuđuje nazvati izdajom."*

ZALJEVSKI RAT

"Zaljevski rat" bio je vođen 1990. - 1991., kako je to predsjednik Bush jasno rekao, u svrhu postizanja "novog svjetskog poretka". Nije imao nikakve veze s dobrobiti SAD-a, ali je imao i te kakve veze s

ravnotežom snaga na Bliskom istoku. Kao što je pisac svojevremeno napisao, "po uvjetima usvojenim tajnim sporazumom između američke i britanske 'elite' (The Pilgrim Society) iz 1897., SAD je obavezan pružiti pomoć britanskoj kruni (zapravo Rothschildovu Londonu) kad god ga se na to pozove".

"Tajni sporazum V. Britanije i SAD-a, zajedno s američkim dugom od 3.400 milijardi američkih dolara prema Međunarodnim bankarima na čelu s Rothschildom, osigurava američko pokoravanje njihovim zahtjevima. To je razlog našeg sudjelovanja u Zaljevskom ratu! SAD je sada sredstvo za izjednačavanje snaga diljem svijeta!" *(Midnight Messenger,* broj 33, rujan-listopad 1990., str. 2)

TKO PLAĆA?

Tko plaća monstruozno djelo iluminističke ideje novog svjetskog poretka poznato kao Ujedinjeni narodi? Kao što ste mogli i pretpostaviti, to su Sjedinjene Američke Države, koje ova "posljednja nada čovječanstva" najviše guli. Kad je SAD počeo potpomagati UN 1946., Kongres SAD-a otvorio je bankovni račun na ime "Ujedinjeni narodi, New York, New York". Iako je mali broj ljudi toga svjestan, ček koji je Kongres potpisao "ovlašćuje vladu da jednom godišnje iz trezora izdvoji svotu koja je potrebna da bi SAD platio svoj dio troškova Ujedinjenih naroda, koje određuje Vrhovno vijeće..." *(Zakonik SAD-a,* odsjek 22, Vanjski odnosi i razmjena, poglavlje 7, stavak 287, str. 5639, god. 1970.). Ovaj zakon SAD-a znači da nam UN određuje koliko trebamo platiti - i mi to plaćamo!

Budžet UN-a podijeljen je među svim članicama po skalama temeljenim na njihovim mogućnostima plaćanja - što je zapravo međunarodna primjena osnovnog marksističkog principa: "Svatko prema svojim mogućnostima, svakome prema njegovim potrebama." Dio financijskog opterećenja koji je zapadao SAD uvijek je bio prvi na listi. Prvobitni prijedlog bio je da SAD plaća 50% budžeta, ali taj postotak je pregovorima spušten na 39,89%. Od tada je naš udio postupno smanjivan. Sada iznosi 25%.

Međutim, ta brojka ne odgovara stvarnosti jer ona ne uključuje naše "dobrovoljne priloge" raznim "posebnim programima" UN-a. Ovi "dobrovoljni prilozi" iznose više no naša regularna davanja *(Update,* publikacija UN-a, siječanj 1973.).

Što SAD dobiva za svoju veliku investiciju u "zadnju nadu čovječanstva"? Kako navodi službeni vladin izvor, "UN osigurava javni forum na kojem se širokoj publici razjašnjava naše stanovište u vezi pitanja od našeg vitalnog interesa... i za određivanje sudjelovanja u međunarodnim akcijama od najvećeg značenja".

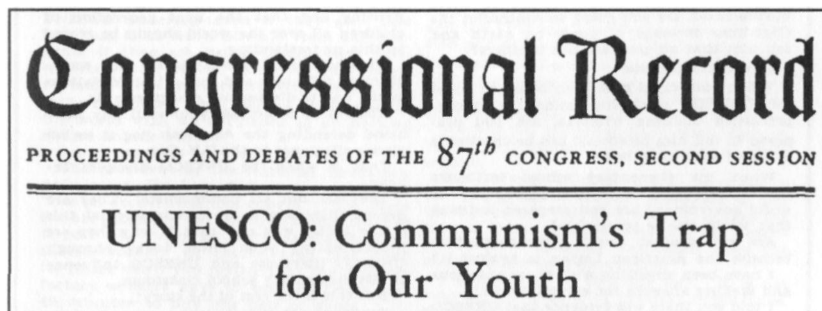
Zapravo, ono što plaćamo je skupi omot u koji su bezbožni humanistički socijalisti i jedno-vladari zamotali svoje antiameričke internacionalističke ideje. Nikakvo čudo da su komunisti toliko željeli da središte UN-a bude u Americi!

Svaki ured Ujedinjenih naroda pomno usmjerava svoje djelovanje prema jednom cilju - novom svjetskom poretku.

Neki će čitatelji bez sumnje imati prigovora na ovu zadnju izjavu. Ukazat će na operacije poput UNESCO-a i UNICEF-a i pitati "zar to nisu dobre, zaslužne organizacije i zar ne rade fantastičan posao pomažući ljudima kojima je potrebna pomoć diljem svijeta?"

Izvana se one mogu činiti takvima - ali to je samo zbog lažljive propagande koju provodi UN i njegovi pristaše. Što se tiče UNICEF-a, podaci jasno govore da je od svog osnivanja ova agencija uvelike pomogla i bila ortak komunističkom pokretu diljem svijeta.

O slučaju UNESCO-a rječito se govori u sljedećem spisu Paula Harveyja. On je uvršten u *Kongresni zapisnik* iz 1962.:

Congressional Record

PROCEEDINGS AND DEBATES OF THE 87th CONGRESS, SECOND SESSION

UNESCO: Communism's Trap for Our Youth

slika 25

Članak Paula Harveyja o UNESCO-u

EXTENSION OF REMARKS

OF

HON. JAMES B. UTT

OF CALIFORNIA

IN THE HOUSE OF REPRESENTATIVES

Tuesday, September 4, 1962

Mr. UTT. Mr. Speaker, under unanimous consent to insert my remarks in the Appendix of the RECORD, I wish to insert an article by Mr. Paul Harvey, news analyst, American Broadcasting Network, entitled "UNESCO: Communism's Trap for Our Youth."

I have long contended that UNESCO posed a threat to our American youth by imposing international control of our curriculum by an international organization which does not embrace the American ideals liberty and freedom.

This article points up the fact that UNESCO is not tolerated in the Communist countries, as these countries do not accept the precept of UNESCO. Therefore, this program is simply preparing the youth of the free world to the subjugation of international communism. I hope that every parent who has children in school will read this and demand that the UNESCO program be forbidden in our American schools.

The article follows:

UNESCO: COMMUNISM'S TRAP FOR OUR YOUTH

When your child comes home from school parroting some phrase about the "world society of the future—" are you going to tell him it's wrong for him to "love his neighbor"?

When he comes home talking of world brotherhood, are you going to contradict the Christmas message of peace on earth and tell him that all men are not brothers?

Now wait a minute.

When your child goes from house to house for UNICEF, collecting coins for underprivileged children overseas, are you prepared to tell him he should not be charitable to those who have less?

When his elementary school textbooks indoctrinate him with the philosophy of world government are you prepared to insist that world war is preferable?

Are you against world government just because the American Legion is against it?

I have been wrestling with these questions and seeking answers for several weeks.

I told you there was evidence that UNESCO was brainwashing patriotism out of our youngsters and substituting the United Nations for God.

I said if I found fire where I'd smelled smoke we'd go into it further. Well, I have gone into it further. I have burned a lot of late lights digesting and analyzing all the evidence, pro and con, concerning UNESCO, and I have reached a conclusion which I want to discuss with you, but you are going to have to wade with me through some of the preliminary evidence.

UNESCO is the United Nations Educational, Scientific, and Cultural Organization. It is an organization with thousands of publications too vast to enumerate.

UNESCO booklets are distributed through the National Education Association and the PTA to teachers and students.

UNESCO literature is issued through YMCA groups and churches, radio and TV programs, newspapers, magazines, civic groups, government agencies, but mostly directly and indirectly, it's philosophy of one-world government is aimed at the classroom.

Twelve persons connected with the administration of UNESCO have been identified in sworn testimony before congressional committees as Communists.

Seven have been connected with Soviet espionage.

Six others refused to appear before Government loyalty boards.

But now we are not challenging the loyalty or the motives of this organization. We are seeking to determine whether, whatever their intentions, a whole generation of young Americans is getting brainwashed for their own good or somebody else's.

Sometimes the defenders of the citadel, when they get desperate, become as vicious as the attackers.

The critics of UNESCO have sometimes let themselves get so worked up that they start flailing their arms, swinging in all directions, becoming at once ineffectual and slightly ludicrous.

Let us, instead, suppose that the world government idea is a good one.

Let us admit that all God's children would be better off living together than fighting and that the next generation of children all over the world should be reared to this understanding.

That national boundaries are not something to fight over and that a United Nations is the way to discuss our disagreements.

That it is unnecessary to spill any more blood defending the American flag if we all pledge allegiance to the U.N. flag.

That is what the UNESCO disciples believe.

They are not all Communists. They are decent citizens who are convinced that this is the better way and that is why they are indoctrinating your child today through UNESCO literature and UNESCO influence in his elementary school classroom.

But this is the rest of the story:

Russia is not thus indoctrinating Russian children.

This is the larger issue. This is the point well-meaning veterans organizations and others have missed. While we are allowing our youngsters thus to have their American allegiance brainwashed away so they do not

slika 25A

consider Americanism worth fighting for anymore, the Russians in their schools (and I wouldn't say this if I couldn't document it with current evidence) continue to preach and teach their elementary school children that communism is the only efficient government.

That God does not exist.

That Russia will one day rule the world.

Now wait a minute.

I'm talking now to the mostly good American parents who have been convinced that UNESCO was the proper way to prepare the next generation of world citizens to live together.

Don't you see what's happening?

Through UNESCO—American schoolchildren are being influenced away from their national allegiance.

American schoolchildren are being indoctrinated with world government ideals while the Russians prepare their children to run that world government.

They are softening the patriotism of our next generation, while hardening their own.

The end result of this lopsided indoctrination is too obvious to require elaboration.

Ex-Senator William Benton, speaking to UNESCO, said, "We are at the beginning of a long process of breaking down the walls of our national sovereignty. In this UNESCO can be, and indeed must be, the pioneer."

But Red Poland has pulled out of UNESCO. And Red Hungary. And Red Czechoslovakia.

They will not use this "break down the walls" and love everybody stuff in their schools.

They will love communism and teach communism and only we, *United States of Americans* will dilute our patriotism until the American flag is a faded rag not worth fighting for.

You may have difficulty getting your school administrators to admit that they are using *UNESCO materials even if they are.* The best test is to learn directly from the students if they are being taught that "collectivism is inevitable," that "polygamy is acceptable," that "private property has no place inthe new order," that "we are all citizens of the world with an allegiance to all nations and to no one nation."

School teachers are vulnerable.

The president of the National Education Association, Dr. Lyman Ginger, says Russia "has an excellent school system." The basis for his judgment is that the Russian teacher is paid 1½ times as much as the Russian skilled worker. Of course, that fact loses its luster when you realize that the Russian factory workers have to work 80 hours and 49 minutes to buy one pair of shoes.

Yet many American teachers have felt that in adopting the international outlook they were being modern and *imitating what* their NEA president calls the Soviet Union's "excellent school system." Though Russia's schools are not teaching internationalism.

Communism over God. Russia over all.

Ask Mrs. Eleanor Roosevelt about her recent visit to Russia. Are Soviet schools incorporating the UNESCO program? Certainly not.

Are Russian schools teaching that one nation is just like any other nation and that we must all live together under a United Nations? Certainly not.

Our UNESCO literature is indoctrinating American children with the idea that we should have an international anthem. Would Russian schools thus teach Russian children? Certainly not.

Mrs. Roosevelt found the Russians demanding an indelible allegiance to their own country. Seeking in every way to strengthen their own country. Teaching their children, by the Pavlovian reflex method, precisely and only what the Soviet state wants them to believe. As Pavlov taught his conditioned dogs, they teach their children to hate the United States.

Is there nothing to encourage international peace in their curriculum? Nothing. The classroom is a nationalistic *weapon of* the Kremlin.

The UNESCO Seminar—which guides American teachers—states, "One of the chief aims of education everywhere is to develop those qualities of citizenship which provide the foundation upon which international government must be based." No, not "everywhere."

So before we rewrite our textbooks, as the UNESCO Seminar recommends, "on a view to improving them as aids to international understanding," let's be sure everybody else follows suit or the implication is *obvious.* We grow nationally soft while they grow hard and strong. Only a Russian citizen or a Soviet subversive would want that.

Now please don't come back at me with the many old pro-and-con arguments that have been weighed by the American Legion and the VFW and countless civic and discussion groups for years. I have, I believe, seen them all and I am not concerned with more hash from these leftovers.

We are not debating whether UNESCO's philosophy is good or evil.

We are not opposing the United Nations. We are not denouncing international cooperation.

We are not challenging the rightness or the wrongness of editing textbooks to put the U.N. in and rewriting history, to take the United States out and coaching our teach*ers to erase national boundaries from* the minds of the next generation.

I only object to this one fact. It is not who is right that is of greatest importance, but what is right.

That while we are thus conditioning our children to salute a mongrel flag, Russia *is conditioning her children* to salute only the hammer and sickle.

Suppose you and I were trainers, training professional fighters and you taught yours to fight and I taught mine to dance the minuet, we'll have a real happy party. But

slika 25B

Russia is training fighters.

Now, you say, what can you do?

If you are concerned with preserving patriotism in the next generation of Americans then the youngster first must hear it at home.

Dad's constant complaining about unfair taxes and "crooks in Washington" does little to instill faith and confidence in our Government. It must be counterbalanced with a respect for the strengths of our Nation, rather than a constant exaggerated emphasis on its weaknesses.

After the youngster has heard a little star-spangled conversation around the house, it's time for the parents to attend PTA meetings and to take an active, intense, personal interest in what the school is teaching and what it is not teaching.

If you don't others will.

If you figure you can stay home and play cards on PTA night and "let George do it," you'd better expect the worst because George doesn't always agree with you.

The FBI has established that the Communists in the United States, under orders from Moscow, are making a concerted effort to work through respectable forums, including PTA groups. If you can't take an interest in directing your child's education, they will.

They are. Right now.

Much has been said about what Americans stand for. Equally important are the things Americans won't stand for.

And for goodness sake, understand this: Everybody who subscribes to the UNESCO philosophy of education is not a Communist. He may unwittingly be their tool, but a host of them are decent, honorable, entirely sincere parents like yourself who believe this is the best way to prepare their children for a future day when they must live with others in peace or perish in an atomic ash pile.

Don't try to shout them down, but try patiently to help them understand that Russia, as usual, is not keeping her part of this cooperative bargain.

Russia permits no UNESCO indoctrination of her youngsters.

Russia teaches "communism without compromise," and unless we prepare young Americans to believe in freedom without compromise, so that they will keep it strong and defend it against all enemies (foreign and domestic), we are dooming tomorrow's Americans to the fate of today's Hungarians.

But if we can revive in America's youth some of the faith of our fathers then this will again become the land of the free and the home of the brave and strong enough to keep your enemies at arms length which is quite enough to hope for in our time.

slika 25C

KONGRESNI ZAPISNIK

SPISI I DEBATE S 87. KONGRESA, DRUGO ZASJEDANJE

UNESCO: KOMUNISTIČKA KLOPKA ZA NAŠU MLADEŽ

NASTAVAK PRIMJEDBI CIJENJENOG JAMESA B. UTTA

IZ KALIFORNIJE, U ZASTUPNIČKOM DOMU

Utorak, 4. rujna 1962.

Gospodine Utt, g. govorniče, s obzirom na jednoglasno slaganje da dodam svoje primjedbe dodatku zapisnika, želio bih dodati članak analitičara novosti, g. Paula Harveyja iz American Broadcasting Networka, pod nazivom "UNESCO: komunistička zamka za našu mladež".

Već dugo tvrdim da UNESCO predstavlja opasnost za američku mladež, uspostavljajući međunarodnu kontrolu našeg školstva od strane međunarodne organizacije koja ne sadrži američke ideale slobode i nezavisnosti. Ovaj članak ističe činjenicu da komunističke zemlje ne toleriraju UNESCO jer ne podržavaju njegove stavove. Dakle, ovaj program jednostavno priprema mladež slobodnog svijeta na podređenost međunarodnom komunizmu. Nadam se da će svaki roditelj čija djeca idu u školu ovo pročitati i zahtijevati da se UNESCO-ov program zabrani u američkim školama.

Slijedi članak:

UNESCO: KOMUNISTIČKA ZAMKA ZA NAŠU MLADEŽ

Kada vaše dijete dođe kući recitirajući neku frazu o "društvu svijeta u budućnosti", da li ćete mu reći da je pogrešno "voljeti svog bližnjeg"? Kada dođe kući s pričom o svjetskom bratstvu, da li ćete proturječiti božićnoj poruci mira na zemlji i reći mu da nisu svi ljudi braća?

Razmislite na trenutak.

Kada vaše dijete ide od kuće do kuće za UNICEF, skupljajući priloge za djecu nerazvijenih zemalja svijeta, da li ćete mu reći da ne bi trebao biti darežljiv prema onima koji imaju manje?

Kada ga osnovni školski udžbenici indoktriniraju s filozofijom svjetske vlade, da li ste mu spremni reći da je bolji svjetski rat?

Da li ste protiv svjetske vlade samo zato jer je American Legion protiv nje? Borio sam se s tim pitanjima i tražio odgovore nekoliko tjedana. Rekao sam vam da postoje dokazi da UNESCO ispire mozgove i domoljublje naše mladeži i zamjenjuje Boga Ujedinjenim narodima.

Rekao sam da ću nastaviti ako naiđem na vatru tamo gdje sam vidio dim. Pa sam i nastavio. Mnoge sam noći proveo istražujući i analizirajući sve dokaze, za i protiv UNESCO-a, i došao sam do zaključka kojeg bih želio podijeliti s vama, ali morat ćete proći sa mnom kroz neke uvodne dokazne materijale.

UNESCO je kratica za United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization. To je organizacija s tisućama publikacija, kojih ima previše da bi se nabrajale.

UNESCO-ove brošure distribuiraju se kroz Nacionalno školsko udruženje i PTA učiteljima i učenicima.

UNESCO-ova literatura dostupna je kroz YMCA grupe i crkve, televizijske i radijske programe, novine, časopise, građanske grupe, vladine agencije, ali većinom, izravno ili neizravno, njegova filozofija jedne svjetske vlade cilja na učionice.

Dvanaest osoba zaposlenih u administraciji UNESCO-a pod zakletvom pri svjedočenju pred kongresnom komisijom identificirano je kao komunisti.

Sedmero ih je bilo povezano sa sovjetskom špijunažom.

Šestero drugih odbilo je pojaviti se pred odborima za odanost vladi.

Ali sada ne ispitujemo lojalnost ili motive ove organizacije. Želimo saznati da li se, bez obzira koje su njihove namjere, cijeloj generaciji mladih Amerikanaca ispire mozak, na njihov račun, ili za nekog drugog.

Ponekad branitelji utvrde, kada postanu očajni, postanu jednako opaki kao i napadači.

Kritičari UNESCO-a ponekad se toliko zanesu da počnu gađati u prazno, u svim smjerovima, postajući odjednom neučinkoviti i pomalo smiješni. Pokušajmo, za promjenu, pretpostaviti da je ideja o svjetskoj vladi dobra.

Pokušajmo priznati da bi svoj Božjoj djeci bilo bolje da žive zajedno nego da se sukobljavaju, i da bi nova generacija djece diljem svijeta trebala biti odgajana u tom duhu.

Da državne granice nisu nešto oko čega bi se trebalo boriti, i da su Ujedinjeni narodi način da raspravimo naše nesuglasice.

Da više nije potrebno prolijevati krv za obranu američke zastave, ako se zakunemo na odanost zastavi UN-a.

To je ono u što učenici UNESCO-a vjeruju.

Nisu oni svi komunisti. Oni su pošteni građani koji su uvjereni da je ovo bolji put i to je razlog što danas indoktriniraju vašu djecu s UNESCO-ovom literaturom i UNESCO-ovim utjecajem u učionicama osnovne škole.

Ali ovo je ostatak priče:

Rusija ne indoktrinira svoju djecu na taj način.

Ovo je veći problem. To je činjenica koju dobronamjerne organizacije i ostali ne uviđaju. Dok dopuštamo da se našim mladim naraštajima ispire mozak i njihova odanost SAD-u, tako da ne misle da je amerikanizam nešto za što se vrijedi boriti, Rusi u svojim školama (a ne bih to tvrdio da ne mogu potvrditi s aktualnim dokazima) nastavljaju propovijedati i podučavati svoju djecu u osnovnim školama da je komunizam jedini učinkoviti oblik vlasti.

Da Bog ne postoji.

Da će Rusija jednog dana vladati svijetom.

Razmislite trenutak.

Obraćam se većini poštenih američkih roditelja koji su bili uvjereni da je UNESCO pravi način da pripreme sljedeću generaciju građana svijeta za zajednički život.

Zar ne vidite što se događa?

Kroz UNESCO američki se školarci odvlače od odanosti svojoj državi.

Američki školarci indoktriniraju se s idejom svjetske vlade, dok Rusi pripremaju svoju djecu da upravljaju tom svjetskom vladom. Omekšavaju domoljublje naše sljedeće generacije, a ojačavaju svoje. Krajnji rezultat ovog nejednakog utjecaja previše je očit da bi zahtijevao da ga se razjašnjava. Bivši senator William Benton rekao je, obraćajući se UNESCO-u: "Na početku smo dugog procesa rušenja zidova našeg nacionalnog suvereniteta. U ovom bi UNESCO trebao biti, i zaista mora biti pionir."

Ali crvena Poljska je izašla iz UNESCO-a. I crvena Čehoslovačka.

I crvena Mađarska.

Oni u svojim školama neće priče o rušenju zidova i o ljubavi prema svima.

Oni će voljeti i podučavati komunizam, a samo ćemo mi, Sjedinjene Američke Države, razrjeđivati svoje domoljublje sve dok od naše zastave ne ostane izblijedjela krpa za koju se ne isplati boriti.

Mogli biste imati poteškoća da uvjerite zaposlene u vašoj školi da upotrebljavaju UNESCO-ove materijale, makar oni to činili. Najbolja je provjera izravno upitati djecu da li je "kolektivizam neizbježan", "poligamija prihvatljiva", da li "privatnom vlasništvu nema mjesta u novom svjetskom poretku", da li smo "svi mi građani svijeta, odani svim nacijama, a ne samo jednoj".

Učitelji su podložni utjecajima.

Predsjednik Nacionalnog školskog udruženja dr. Lyman Ginger izjavio je da Rusija "ima odličan sustav školstva". Ova izjava temelji se na činjenici da ruski učitelji imaju 1,5 puta veću plaću nego kvalificirani radnici. Naravno, ta činjenica gubi na privlačnosti kad uzmete u obzir da ruski tvornički radnici moraju raditi 80 sati i 49 minuta da bi kupili jedan par cipela.

No, bez obzira na to, mnogi su američki učitelji držali da je prihvaćanje internacionalizma moderno, imitirajući ono što je predsjednik njihovog udruženja nazvao sovjetskim "odličnim školskim sustavom". Iako ruske škole ne podučavaju internacionalizam.

Komunizam iznad Boga. Rusija iznad svega.

Pitajte gđu Eleanor Roosevelt o njenom nedavnom posjetu Rusiji. Da li ruske škole provode UNESCO-ov program? Sasvim sigurno ne.

Da li ruske škole podučavaju da je jedna država ista kao i sve druge i da svi moramo zajedno živjeti u Ujedinjenim narodima? Sigurno ne.

Naša UNESCO literatura uči američku djecu da bismo trebali imati međunarodnu himnu. Da li bi ruske škole to učile rusku djecu? Sigurno ne.

Gospođa Roosevelt bila je svjedokom toga da Rusi zahtijevaju potpunu odanost svojoj zemlji. Nastojeći u svakom pogledu ojačati svoju zemlju. Podučavajući svoju djecu po Pavlovljevoj metodi točno ono što sovjetskoj državi odgovara da oni vjeruju. Kako je Pavlov postigao uvjetovani refleks kod svojih pasa, tako oni uče svoju djecu mrziti SAD.

Zar u njihovu okruženju nema ničega što bi poticalo na svjetski mir? Nema.

Učionice su nacionalistička oružja Kremlja.

Na UNESCO-ovu seminaru, kojeg vode američki učitelji, izjavljeno je: "Posvuda je jedan od glavnih ciljeva školstva razvitak onih kvaliteta kod građana koje će osigurati temelje na kojima internacionalna vlada mora biti temeljena." Ne, ne "posvuda".

Tako prije no što prepravimo naše udžbenike, kako UNESCO-ov seminar preporučuje, "nastojeći ih unaprijediti u cilju međunarodnog razumijevanja", budimo sigurni da se svi toga drže, inače su posljedice očite. Mi postajemo nacionalno slabi, dok oni postaju čvrsti i jaki. Samo bi ruski građanin ili subverzivni element to mogao željeti.

Molim vas, nemojte mi odgovarati mnoštvom argumenata za i protiv koji su izmijenjeni na brojnim debatama American Legiona i VFW-a tijekom godina. Mislim da sam ih vidio sve i nisam ih više gladan.

Mi ne raspravljamo da li je filozofija UNESCO-a dobra ili loša.

Mi se ne suprotstavljamo Ujedinjenim narodima.

Ne osuđujemo međunarodnu suradnju.

Nije u pitanju koliko je dobro ili loše prepravljanje naših udžbenika, u koje bi se ubacio UN i prepravila povijest, te izbacile Sjedinjene Američke Države, a naši učitelji istrenirali da novim generacijama izbrišu državne granice iz njihove svijesti.

Tome suprotstavljam samo jednu činjenicu. Nije najvažnije tko je u pravu, nego što je ispravno.

Dok mi uvjetujemo našu djecu da salutiraju zastavi-mješancu, Rusi svoju djecu uvjetuju srpom i čekićem.

Zamislite da smo vi i ja treneri koji pripremaju profesionalne borce, i da vi pripremate svoje da se bore, a ja svoje da plešu menuet; bili bismo divan skup.

Ali Rusija trenira borce.

Možda se pitate što možete učiniti?

Ako želite očuvati domoljublje sljedećih generacija Amerikanaca, tada ga najmlađi najprije moraju vidjeti kod kuće.

Kad se tata stalno buni zbog nepravednih poreza i "lopova u Washingtonu", to nije od velike pomoći da bi se usadila vjera u našu vladu. Tome se mora suprotstaviti poštovanje prema dobrim stranama naše države, umjesto da se stalno ističu loše.

Nakon što su maleni napokon čuli koju domoljubnu riječ u kući, vrijeme je da roditelji odu na sastanak PTA-a i aktivno se zainteresiraju za to što se u školama podučava, a što ne.

Ako nećete vi, drugi hoće.

Ako mislite da možete ostati kod kuće i kartati za vrijeme sastanka PTA-a i pustiti Georgea da ide umjesto vas, ne nadajte se ničem dobrom, jer se George ne slaže uvijek s vama.

FBI je ustanovio da komunisti u SAD-u, po smjernicama iz Moskve, usmjeravaju svoje napore da djeluju kroz organizacije koje su na glasu, uključujući i PTA grupe. Ako se vi nećete zainteresirati za smjer obrazovanja vašeg djeteta, oni hoće.

To i rade, upravo sada.

Mnogo je rečeno o tome što Amerikanci podržavaju. Jednako su važne stvari koje neće podržati.

I za ime Boga, shvatite ovo: nije svatko tko podržava UNESCO-ovu filozofiju školstva komunist. Možda je, nesvjesno, oruđe u njihovim rukama, ali većinom su to pošteni i časni, potpuno iskreni roditelji koji vjeruju kako je ovo najbolji način da pripreme svoju djecu za budućnost u kojoj će morati živjeti s drugima u slozi ili nestati u prahu atomskog razaranja.

Nemojte ih pokušati nadglasati, nego im pokušajte strpljivo objasniti da se Rusija, kao i obično, ne drži svoje strane ovog dogovora o suradnji.

Rusija ne dopušta podučavanje UNESCO-ova programa svojim školarcima. Rusija zagovara "beskompromisni komunizam", i ako ne pripremimo mlade Amerikance da vjeruju u slobodu bez kompromisa, da je održe snažnom i brane je protiv svih neprijatelja (stranih i domaćih), osudit ćemo mlade Amerikance na današnju sudbinu Mađara.

Ali ako uspijemo u američkoj omladini oživjeti nešto od vjere koju su imali naši očevi, tada će ovo ponovno postati zemlja slobodnih i domovina hrabrih, dovoljno jaka da drži neprijatelje na dometu oružja, čemu je sasvim dovoljno nadati se u naše vrijeme.

Svi se moramo složiti s izjavom bivšeg generalnog tajnika UN-a, U. Thanta: "Lenjin je bio čovjek vrlo bistra uma, čije su ideje imale duboki utjecaj na tijek povijesti."

"(Lenjinovi) ideali mira i mirnog suživota među državama naišle su na široko međunarodno prihvaćanje i one su u skladu s ciljevima povelje Ujedinjenih naroda..." *(Los Angeles Times,* 7. travnja 1970.).

Ujedinjeni narodi - sa svojim središtem u newyorškoj "Babilonskoj kuli" - sasvim sigurno imaju veliku ulogu u sotonskoj zavjeri da se još jednom podčine svi narodi svijeta u ogromnom koncentracijskom kampu, s elitom Međunarodnih bankara čija bi vlast bila neupitna i potpuna.

Još jedna napomena o organizaciji Ujedinjenih naroda. Postoje dva vrlo znakovita religijska simbola u zgradi UN-a u New Yorku. Kad uđete na glavni ulaz, dočeka vas veliki kip golog muškarca: to je Zeus - vrhovni bog poganskog panteona. On predstavlja Sotonu (ili Lucifera), "boga ovog svijeta" *(Druga poslanica Korinćanima 4,4* i slika 26).

U kutu - na desnoj strani glavnog predvorja - nalazi se "soba za meditaciju". Oblik njenog poda je krnja piramida, simbol Iluminata (v. slika 27 i str. 99-100). U sobu se ulazi kod baze piramide.

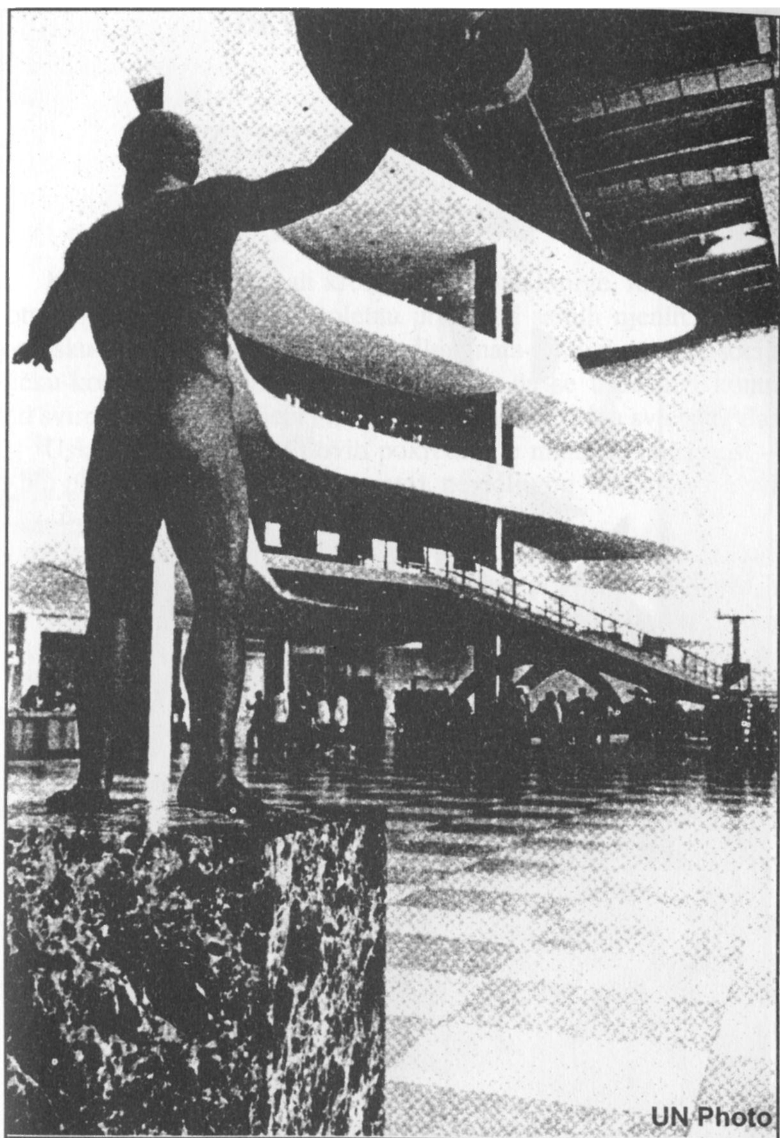
Na stražnjem zidu sobe za meditaciju, u geometrijskom dizajnu, nalazi se preko stotinu okultnih simbola raznih organizacija: tu su uključeni masoni, spiritisti i svi drevni kultovi plodnosti.

U središtu sobe nalazi se veliki crni uglačani blok. To je obrađeni kamen i predstavlja slobodne zidare. Neobrađeni blok predstavlja čovječanstvo koje se oblikuje i uglačava uporabom kompasa i kutomjera u jednoliku glatku pravokutnu ciglu koja je spremna za uporabu u gradnji. To je masonski simbol rada na masama ljudi, koje se pod njihovom kontrolom formiraju u gotovi blok, a za gradnju novog svjetskog poretka. Ovo je moderna primjena nauka Adama Weishaupta o ljudskom "usavršavanju" radom! Izbavljenje kroz rad!

Iznad vrha crnog bloka nalazi se svjetiljka na stropu. Ona baca zraku svjetlosti na crni blok. Ovo simbolizira svjetlost sunca (ili boga sunca) koja baca svoje sjeme, ili sjemenje, da oplodi zemlju. Ovo simbolizira prosperitet i uspjeh plana izgradnje, pomoću crnog bloka - ashlara.

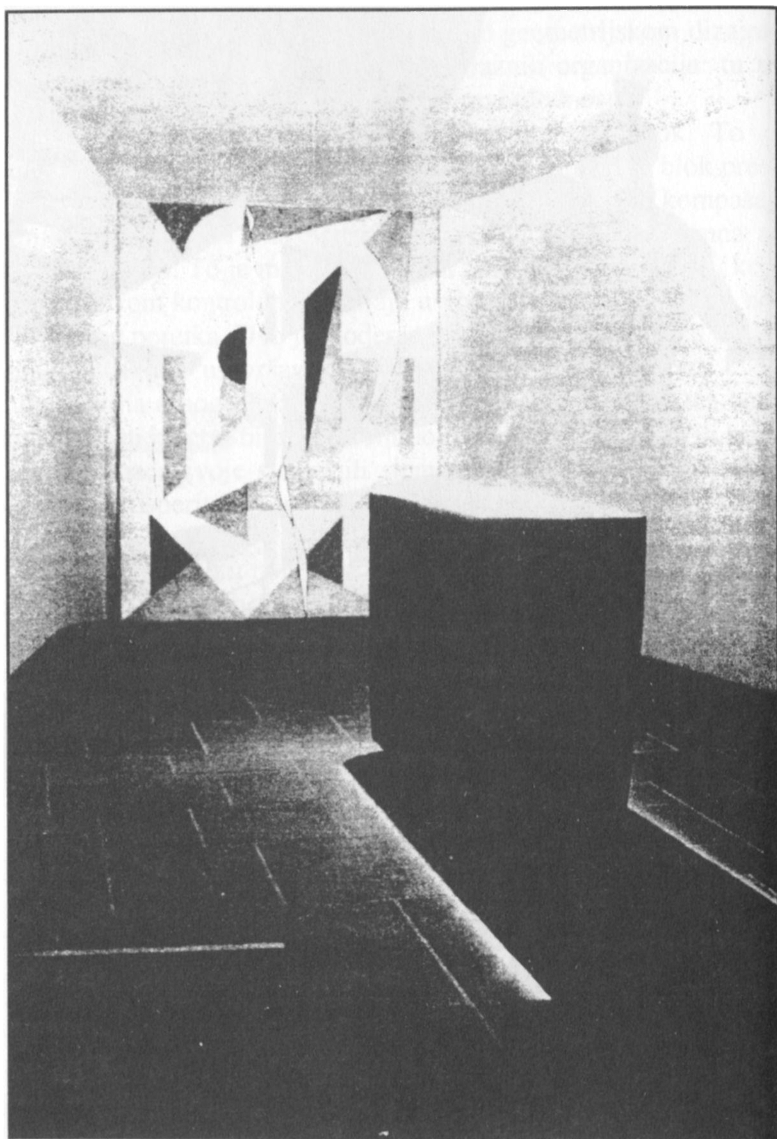
Kako smo vidjeli u poglavljima 4 i 5, sunce predstavlja Lucifera. Namjera je Ujedinjenih naroda sasvim sigurno izrasti u jednu svjetsku vladu, sa svjetskom religijom. Lucifer bi, naravno, bio svemu tome na vrhu!

Ako želimo da Sjedinjene Američke Države budu spašene, posve je jasno kako moramo izbaciti SAD iz UN-a i UN iz SAD-a!

slika 26

Lik grčkog boga Zeusa u glavnom predvorju središta UN-a u New Yorku

slika 27
Meditacijska soba u središtu UN-a, oblikom krnja piramida
(znak Iluminata), položena na bočnu stranu

DEVETO POGLAVLJE

IZVRŠNE ZAPOVIJEDI I NOVI USTAV

Kako smo napredovali kroz stranice ove knjige, razotkrili smo i potpuno dokumentirali kompletnu priču, od samih njenih početaka, sotonsku-babilonsku-Šimuna Maga-Iluminata-Okruglog stola-socijalističku-komunističku-kapitalističku zavjeru da se uspostavi kontrola nad svim zemljama svijeta i nametne totalitarna jedna svjetska vlada.

Uska povezanost svih ovih pokreta nije nikakva slučajnost - to je bio plan Sotone (prvog iluminista), nevidljivog vladara ovog svijeta (v. *Ez 28,12, 2 Kor 4,4* i *Otk 12,9).*

Čitatelj je zacijelo svjestan jasnog, nepogrešivog obrasca koji se provlači kroz povijest - pogotovo modernu povijest - sad kad ima uvid u novu dimenziju stvari. Po prvi put nacionalni i svjetski događaji koji su se u vrijeme kad su se odigrali činili "nevjerojatnima", "fantastičnima" i "bizarnima", sada su jasno vidljivi i u svom pravom svjetlu. Sada slijed svjetskih događaja napokon ima smisla.

Budući da su ove činjenice nedvojbeno istinite, razumno je očekivati da su Izabrani - čija je pohlepa za kontrolom i vlašću nad ljudima nezasitna - bili fanatično zaposleni u pozadini, pripremajući neraskidive lance kojima će baciti u okove narod SAD-a kad za to dođe vrijeme.

Ako vam se ova ideja čini toliko pretjeranom da mislite da je nerazumna ili neostvariva, bolje vam je pripremiti se za jedno od najtraumatičnijih iskustava vašeg života, od kojeg se ledi krv u žilama i diže kosa na glavi. Ne samo da je ovaj koncept stvaran, nego je i sasvim dokaziv, što ćemo sada i vidjeti.

Što su izvršne zapovijedi? Ako je mala anketa koju je autor proveo nekakav pokazatelj, vrlo je malo ljudi u SAD-u koji imaju bilo kakvu ideju što su izvršne zapovijedi, a kamoli kako se stvaraju ili provode u djelo.

Najopasnija od svih izvršnih zapovijedi je 11490, takozvana "višestruka" zapovijed za početno stanje uzbune, koja je objedinila 23 prethodne izvršne zapovijedi koje je predsjednik Nixon potpisao 28. listopada 1969[1].

Na temelju izvršne zapovijedi 11490 predsjednik Nixon je 15. kolovoza 1971. proglasio nacionalnu opasnost, vezano za gospodarstvo zemlje. Na prvi pogled čini se da su većina izvršnih zapovijedi koraci koje bi SAD morao poduzeti da bi se pripremio za nuklearni napad i uzvraćanje udarca. Međutim, ovo nije sva istina!

Trideset i dvije stranice i 200 000 riječi izvršne zapovijedi 11490 pokrivaju svako zamislivo područje današnjeg ogromnog i kompleksnog američkog društva i jamstvo su da, bez obzira na događaje, više nijedan dio zemlje nikada neće biti bez birokratskog nadzora iz Washingtona.

Ono što u njoj najviše plaši je definicija nacionalne opasnosti. Odluka o tome što predstavlja nacionalnu opasnost ostavljena je hiru samo jednog čovjeka: predsjednika, tko god to bio.

Posljedice izvršnih zapovijedi: Iako postoje predsjednički memorandumi i prijašnje izvršne zapovijedi koje nisu obrađene u ovom poglavlju, autor drži da su to sažeci o kojima se govori, osnovne zapovijedi koje bi svi Amerikanci morali proučiti ako se žele upoznati s ovim "Damoklovim mačem" koji nam svima visi nad glavom. Ove su zapovijedi ustanovile mašineriju koja ovlašćuje predsjednika i njegove savjetnike da preuzmu kontrolu nad svakim važnijim faktorom privatnog sektora u našem društvu!

Ured za početno stanje uzbune (OEP) zadužen je za pomaganje predsjedniku u svim aktivnostima vezanim za pripremu na opasnosti. Direktor tog ureda član je subverzivnog Vijeća za inozemne poslove! OEP ima osam područnih ureda i vrhovni je autoritet u svim pitanjima vezanim za nacionalnu sigurnost tijekom stanja uzbune. Iako je Kongres upravljao razvojem programa za početno stanje uzbune, autor je uvjeren da u ovom svijetu koji se rapidno mijenja, i s političkim stavovima podložnima promjeni, naizgled pozitivan proglas vlade može se preko noći promijeniti u potpuno diktatorstvo. U ovom dobu

---

Autor zahvaljuje na pomoći Liberty Lobbyja glede informacija predstavljenih u ovom poglavlju.

atentata kormilo vlasti može doći u ruke svakakvih ljudi. Privlačnost potpune kontrole koja je sadržana u izvršnim zapovijedima mogla bi sama po sebi izazvati borbu za vlast među radikalnim elementima unutar vlade.

Povijest izvršnih zapovijedi: Po ustavu Sjedinjenih Američkih Država, predsjedniku je vlada dala izvršnu ovlast (članak II, stavak 1, točka 1), ovlast da "sačuva, zaštiti i brani Ustav" (članak II, stavak E, točka 7) i ovlast da nadgleda vjernu provedbu zakona (članak II, stavak 3). Ove ovlasti podrazumijevaju i ovlast da se izdaju izvršne zapovijedi. Izvršna zapovijed nikada nije bila definirana od strane Kongresa. U uporabi od najranijih dana republike, izvršna se zapovijed uglavnom upotrebljavala u javnoj domeni, kao što je izdvajanje zemlje iz federalnih rezervi i slično. Tijekom Prvog svjetskog rata uporaba izvršne zapovijedi je proširena, a izvršne ovlasti povećane. U ranim godinama izvršne zapovijedi nisu bile numerirane i kako nije postojao sustav registriranja, ukupni broj zapovijedi nije poznat. Puno se puta raspravljalo da li su one važeće, ali pravilo koje bi odredilo granice njihove uporabe nikada nije određeno, ni od strane suda, a ni Kongresa (Kongresna knjižnica, Istraga zakonika br. 398/117-9).

Izvršna zapovijed nije zakon koji je donio Kongres, niti pravilo koje je postavilo Vrhovni sud, ili bilo koji drugi sud. To je proglas izdan od predsjednika, upisan u federalni registar, koji je postao zakonom 15 dana nakon upisa - zakon jednako važeći kao da ga je izglasao Kongres ili potvrdio Vrhovni sud. Povećanje ovlasti koje su izvršne zapovijedi davale osobi na vrhu, odigralo se za vrijeme Rooseveltove administracije. Roosevelt je izdao izvršnu zapovijed definirajući izbijanje rata u Europi kao "djelomičnu opasnost", koja je imala ostati na snazi tijekom rata i "šest mjeseci poslije". Kada je postala nevažećom, svejedno je ostala uknjižena, spremna za sljedeću "opasnost". U svibnju 1941. Franklin D. Roosevelt proglasio je stanje "neograničene nacionalne opasnosti" koje je imalo ostati na snazi dok se proglas ne povuče. Još jedno stanje opasnosti proglasio je predsjednik Truman 1950., nakon intervencije crvene Kine u Korejskom ratu. Truman je u travnju 1952. službeno povukao oba proglasa opasnosti vezana za Drugi svjetski rat, ali je jasno potvrdio proglas iz 1950.

Predsjednici Eisenhower, Kennedy, Johnson i Nixon također su potvrdili taj proglas kada su preuzimali predsjedništvo.

Izvršne zapovijedi mogu imati težinu ratnog zakona: predsjedničke deklaracije koje su ukazivale na to da "nacionalna opasnost" postoji nikada nisu prerasle u ratni zakon, premda predsjednik za to ima ovlasti. Nesumnjivo, to bi se dogodilo u slučaju napada na SAD. Posljednji ratni zakon bio je na snazi na Havajima, nekoliko sati nakon napada na Pearl Harbor 1941. Zanimljivo je napomenuti tendenciju ratnog zakona da sam sebe produljuje, koja je vidljiva iz ovog primjera: vojska je zadržala osnovnu kontrolu nad Havajima sve dok Vrhovni sud nije 1944., dugo nakon što su pogibeljne okolnosti prošle, proglasio kako je nastavak ratnog zakona neustavan.

Izvršna zapovijed 11490 određuje raspoređivanje funkcija u početnom stanju uzbune na federalne službe i agencije:

BUDUĆI DA nacionalna sigurnost ovisi o našoj mogućnosti da osiguramo kontinuitet vlade na svim razinama, u bilo kakvoj situaciji tipa nacionalne opasnosti koja bi mogla zadesiti zemlju; i

BUDUĆI DA opstanak države ovisi o učinkovitoj nacionalnoj spremnosti da se suočimo s opasnošću, uključujući nuklearni napad; i

BUDUĆI DA učinkovita nacionalna spremnost zahtijeva imenovanje funkcija koje bi se morale obavljati tijekom takvih opasnosti, raspodjelu odgovornosti u izradi planova za obavljanje tih funkcija, te raspodjelu odgovornosti za razvijanje kapaciteta u provođenju tih planova; i

BUDUĆI DA je Kongres odredio razvijanje takvih planova za početno stanje uzbune na nacionalnoj razini, i osigurao sredstva za njihovo provođenje; i

BUDUĆI DA je planiranje ovog početnog stanja uzbune utvrđeni program vlade SAD-a više od dvadeset godina;

STOGA SADA, ovlašću koja mi je dodijeljena kao predsjedniku Sjedinjenih Američkih Država... određuje se sljedeće:

Sljedeće 32 stranice određuju funkcije koje će u opasnosti obavljati službe i agencije:

1. Ministarstvo države
2. Državni trezor
3. Ministarstvo obrane
4. Ministarstvo pravosuđa

5. Poštanska služba
6. Ministarstvo unutrašnjih poslova
7. Ministarstvo poljoprivrede
8. Ministarstvo trgovine
9. Ministarstvo rada
10. Ministarstvo zdravstva, školstva i socijalne skrbi
11. Ministarstvo stanovanja i urbanog razvitka
12. Ministarstvo prometa
13. Komisija za atomsku energiju
14. Civilni zrakoplovni odbor
15. Banka za uvoz i izvoz
16. Nadgledna služba federalne banke
17. Federalna komisija za komunikacije
18. Federalna komisija za električnu energiju
19. Služba općih usluga
20. Komisija za domaću trgovinu
21. Nacionalna zrakoplovna i svemirska komisija
22. Nacionalna znanstvena zaklada
23. Odbor za željeznički promet
24. Komisija za sigurnost i razmjenu
25. Administracija malih tvrtki
26. Uprava doline Tennessee
27. Komisija javne službe Sjedinjenih Američkih Država
28. Administracija veterana.

Ovo su sažeci nekih važnijih poglavlja:

Stavak 101. Svrha. Ova zapovijed utvrđuje dodjeljivanje funkcija u početnom stanju uzbune raznim službama i agencijama koje su do sada sadržane u 21 izvršnoj zapovijedi i 2 zapovijedi mobilizacije obrane navedene u stavku 3015 ove zapovijedi...

Stavak 3012. Prenošenje ovlasti. Upravitelj svake službe i agencije ovim je ovlašten prenijeti upravljanje funkcijama koje su mu dodijeljene ovom zapovijedi, te odrediti prenošenje ovlasti na agencije ili službe, časnike i službenike SAD-a.

Stavak 3013. Prijenos funkcija. Ovom zapovijedi svaka funkcija u početnom stanju uzbune, ili njeni dijelovi, može biti prenesena iz jedne službe ili agencije u drugu, s dozvolom upravitelja tih organizacija i uz pristanak direktora ureda za početno stanje opasnosti.

Po ovlastima danima s izvršnom zapovijedi 11490, predsjednik SAD-a može proglasiti izvanredno stanje, i tada:

preuzeti kontrolu nad svim medijima,

preuzeti kontrolu nad svim izvorima energije (električni, nuklearni, naftni, itd.),

preuzeti kontrolu nad svim zalihama hrane,

preuzeti kontrolu nad svim cestama i lukama,

preuzeti kontrolu nad željeznicom, domaćom plovidbom i skladištima,

zapovijediti svim civilima da rade pod federalnim nadzorom,

kontrolirati sve aktivnosti vezane za zdravstvo, školstvo i socijalnu skrb,

popisati svakog muškarca, ženu i dijete u SAD-u,

premjestiti bilo koji dio stanovništva s jedne lokacije na drugu,

preuzeti kontrolu nad svim uređajima koji mogu širiti elektromagnetsko zračenje,

uvesti IZVANREDNE MJERE u bilo koju instituciju, sustav ili službu bitnu za opstanak države,

preuzeti kontrolu nad svim farmama, rančevima i šumskim dobrima tako da ih štiti, vodi i koristi, zahtijevati izvanrednu socijalnu pomoć (hranu, odjeću i obuću) od privatnih kućanstava za one kojima je pomoć potrebna,

odrediti količinu novca koji možete podići sa svojih bankovnih računa, štednje i kredita,

zatvoriti burzu i zamrznuti cijene dionica i obveznica.

Sve ove stavke, i mnoge druge koje su jasno predočene na 32 stranice u gotovo 200 000 riječi, odnose se na svaku do sada izdanu izvršnu zapovijed, osim ako nije posebno naglašeno suprotno.

IZVRŠNA ZAPOVIJED 11615

Izvršnu zapovijed br. 11615 izdao je 15. rujna 1971. predsjednik Nixon. Odnosi se na stabilizaciju cijena, stanarina, nadnica i plaća. Iako je "zamrzavanje" plaća i cijena trebalo trajati samo 90 dana, zapovijed je rezultirala drugom birokratskom ustanovom nazvanom Vijeće troškova života.

Ovo će vijeće gotovo sigurno ostati s nama još dugo vremena, rastući u moći i veličini, s pratećim ograničenjima koje pogađaju prosječne građane.

Tajnik trezora je predsjednik tog vijeća, a predsjednik Sustava federalnih rezervi je savjetnik.

Stavak 3 izvršne zapovijedi 11615 daje vijeću sve ovlasti koje su bile prenesene na predsjednika Zakonom o gospodarskoj stabilizaciji iz 1970. Vijeće se održava kroz Službu unutrašnjih državnih prihoda. U pogledu poreza, vijeće je zakonom ovlašteno prisiliti svakog građanina da vodi odgovarajuću evidenciju, koju na zahtjev mora pokazati, pod prijetnjom od 5000 $ kazne.

IZVRŠNE ZAPOVIJEDI - UTJECAJ NA RAD KONGRESA

Bilo je pokušaja da se opozovu predsjedničke ovlasti sadržane u izvršnim zapovijedima. Zadnji poznati pokušaj bio je u svibnju 1971., kada je senator Charles McC. Mathias mlađi izjavio: "Moramo odbaciti koncept nacionalnih izvanrednih stanja koje predsjednik može po svojoj slobodnoj volji proglasiti u vrijeme mira, bez vremenskih ograničenja. Kongres bi trebao zakonom ponovno zadobiti to ustavno pravo, za koje je dopustio da bude uzurpirano. Moramo opet utvrditi princip da je upravljanje izvanrednim stanjima dopušteno samo u kratkim razdobljima kada Kongres ne može djelovati iz razloga izravno povezanih s trenutnom izvanrednom situacijom."

U kontekstu neograničenih ovlasti koje izvršne zapovijedi daju, zanimljivo je spomenuti govor pred senatskom bankovnom i monetarnom komisijom, održan 23. ožujka 1953., kad je neizabrani predsjednik SAD-a Bernard Baruch postavio strastveni zahtjev za "stalnom mobilizacijom zakonodavstva". Većina njegovih primjedbi pojavila se u izvršnim zapovijedima koje su uslijedile.

Također je od značenja da je izvršna zapovijed 10952, koju je potpisao predsjednik Kennedy 1961., i koja je još i danas aktivna, prebacila sve funkcije civilne obrane na Ministarstvo obrane, u vrijeme kada je ministar bio Adam Yarmkolinsky. U govoru kojim se protivio tom prijenosu, senator Fulbright dao je izjavu čije su konotacije zastrašujuće: "Budući da se civilna obrana drži izričito nacionalnom odgovornošću, planiranje akcija u civilnim izvanrednim stanjima zahtijeva usku suradnju NATO-saveznika..."

ŠTO JE NACIONALNO IZVANREDNO STANJE?

Samo predsjednik to točno zna, a on ima bezbroj opcija. Kriminal na ulicama mogao bi biti područje za koje bi predsjednik mogao izjaviti kako nije učinjeno dovoljno da se izbjegne anarhija. Sadašnje stanje to bi i te kako opravdavalo: u zadnjem desetljeću nasilni kriminal je u porastu od 176%. Što sprječava predsjednika da proglasi izvanredno stanje i zaplijeni sve oružje u privatnim rukama?

Po ovlasti izvršne zapovijedi 11490, predsjednik može narediti prebacivanje bilo kojeg dijela stanovništva s jednog područja na drugo, i ima potporu zakona. Ako bi ijedan građanin ili skupina građana protestirali, ostatak države to nikad ne bi saznao jer bi svi komunikacijski kanali i mediji bili pod kontrolom i upravom države!

Ustav Sjedinjenih Američkih Država nadređen je izvršnim, zakonodavnim i sudskim ograncima vlasti. To mora takvim i ostati.

NOVI USTAV

Kako su izvršne zapovijedi konstruirali Izabrani, da bi se nosili s dolazećim katastrofama nacionalnih "izvanrednih stanja" - koja će biti izravni rezultat potkopavanja našeg društva od strane zavjerenika - razumno je za očekivati da su Izabrani napravili korak dalje i pripremili teren za uvođenje novog ustava SAD-a. Oni neće iznevjeriti naša očekivanja. Mnogo su godina opunomoćenici Fordove zaklade bili članovi Vijeća za inozemne poslove. Fordova je zaklada osnovala republički fond 1953.

Pod upravom Paula G. Hoffmana i Roberta M. Hutchinsa, obojice poznatih ljevičara, republički fond započeo je s radom, gušeći na sve moguće načine jaki antikomunistički duh koji je zavladao nakon skandala s Algerom Hissom i frustracija Korejskog rata. Osnovali su Centar za studiju demokratskih institucija u Santa Barbari u Kaliforniji 1959.

U listopadu 1970., ova vrlo "prestižna" organizacija objavila je u svom časopisu *Center* članak pod nazivom "Ustav ujedinjenih američkih država". Institut je objavio da su šest godina prije objavljivanja neki od najvećih umova zemlje bili zaposleni na izradi tog dokumenta. Pokretač toga bio je Rexford Guy Tugwell, radikal koji je bio tijesno povezan s Rooseveltovim "New dealom".

Vrlo je složeno domoljubno nastrojenom Amerikancu potpuno pojmiti što Izabrani planiraju za njega i njegovu zemlju, koja bi trebala biti "zemlja slobodnih".

Novi planovi pozivaju na ukidanje ustava SAD-a i uspostavljanje vladajuće elite Izabranih.

Ono što slijedi samo je primjer planova zavjerenika:

Članak I, dio A, stavak 11: "Školarina će biti o javnom trošku za one koji zadovolje na testu pogodnosti." (Privatne škole neće biti dopuštene. Svim seljacima treba isprati mozak i natjerati ih da prihvate stavove partije.)

Članak I, dio B, stavak 8 izjavljuje da će se "nošenje oružja ograničiti na policiju, vojsku i one koji su zakonom za to ovlašteni". (Kontrola oružja da se seljaci drže u šahu.)

Članak II, stavak 1: "Formirat će se nove države, od kojih nijedna neće imati manje od 5% kompletnog broja stanovnika. Postojeće države mogu biti zadržane i imati status novih, ako to komisija za granice, koja će biti osnovana, tako odluči."

Članak IV, stavak 2: "Bit će formiran Nacionalni odbor za planiranje, sastavljen od 15 članova koje će odrediti predsjednik." (Potpuna kontrola izabranih.)

Članak V, stavak 1 izjavljuje da će se predsjednik birati na razdoblje od devet godina; stavak 2: postojat će dva potpredsjednika. Stavak 3: "Ministar financija nadgledat će nacionalni financijski i monetarni sustav, određivati glavna tržišta i kreditne institucije..."

Članak VI, dio A, stavak 1 izjavljuje da će Senat biti sastavljen od "bivših predsjednika, potpredsjednika, vrhovnih sudaca, nadglednika, predsjednika odbora za planiranje i provedbu..."

Ostale će članove "imenovati predsjednik", i u stavku 2, "članstvo će biti doživotno".

Članak VI, dio B, stavak 9, podstavak 8: "Sudske i administrativne službe sudjelovat će u održavanju svjetskog poretka, kojima će odlukom predsjednika biti dane ovlasti u međunarodnom zakonodavstvu."

Članak VI, dio B stavak 9, podstavak 10: "Pomagat će se drugim narodima, čiji standard nije na zadovoljavajućem stupnju, bit će izabrana administracija zaklada kao pomoć u međunarodnim službama, kad god to bude moguće; investirat će se i pridonositi razvoju drugih dijelova svijeta."

(Američki porezni obveznici bit će iskorišteni, izgladnjivani i do smrti ispijeni da bi se naša imovina raspodijelila svijetom. Ovo je čisti marksizam: "Svakome po njegovim zaslugama, svakome po njegovim potrebama.")

Članak X, stavak 2 poziva na stvari kao što su "odbor za planiranje", "nadglednik", "čuvar" i "regulator".

Kada su g. Tugwella, glavnog autora ovog dokumenta, upitali na koji bi način bilo moguće usvajanje ovog ustava, odgovorio je:

"... Moglo bi se dogoditi da se sadašnji sustav vlade pokaže tolikom smetnjom i potpuno zakaže u zadovoljenju potreba naroda, pa bi izbila opća kriza. *Tada* bi moglo doći do prepravljanja osnovnih zakona i ako se to dogodi, ovaj model, na kojem smo radili tijekom godina, mogao bi biti uzet u obzir" *(The Center Magazine,* Vol 3, br. 5, str. 52).

Komentirajući novi ustav, *National Spotlight* od 29. ožujka 1976. je izjavio: "Tugwell i njegove pristaše izjavili su da je ustav SAD-a nejasan dokument zasnovan prije 200 godina i neprikladan za današnjicu. Novi bi ustav ukinuo države i osnovao manji broj regija, zvanih republike. To ne bi bile republike u nekom razumnom smislu te riječi. (To)... bi bili tek administrativni eunusi, koji ne bi imali nimalo moći nad naredbama odozgo." "Prosvijetljeni" na vrhu vodili bi igru. Građani bi bili svedeni na puke brojeve, kako je to predvidio dr. Carroll Quigley: "... njegova (individualna) sloboda izbora će biti kontrolirana unutar vrlo jasnih alternativa, budući da će biti numeriran pri rođenju, i praćen kao broj kroz njegovo obrazovanje, eventualnu vojnu ili drugu javnu službu, plaćanje poreza, svojim zdravstvenim i medicinskim posebnostima i konačnim umirovljenjem i smrću."

DESETO POGLAVLJE

MANIPULATORI NOVCEM

Ako je vjerovati vrlo mjerodavnoj *Guinnessovoj knjizi rekorda,* najveća pljačka u povijesti dogodila se u Njemačkoj 1948. Sveukupan "plijen" bio je više od devet milijuna dolara.

U ovom slučaju, Guinness je u krivu - potpuno u krivu! Najveća i najdrskija pljačka svih vremena odvija se u SAD-u još od 1914. Do danas je opljačkano više bilijuna dolara.

Ova će izjava zasigurno većini čitatelja zvučati apsurdno i nevjerojatno. Molim vas da nastavite s čitanjem i na stranicama koje slijede vidjet ćete kako istina jasno i nepogrešivo izlazi na vidjelo.

"U ovoj zemlji postoje neke od najkorumpiranijih institucija koje je svijet do sada vidio. Govorim o Odboru federalnih rezervi i o bankama federalnih rezervi, u daljnjem tekstu nazvane Fed..."

"To *nisu* državne institucije. To su privatni monopolisti koji vrebaju ljude Sjedinjenih Američkih Država za svoju korist, i korist svojih mušterija u inozemstvu..."

"U toj mračnoj posadi financijskih pirata ima takvih koji su u stanju prerezati čovjeku grlo, samo da dođu do dolara u njegovu džepu..."

Tko je izgovorio te riječi? Pobješnjeli fanatik ludog pogleda, na kutiji na Pershing Squareu? Poremećeni idiot pod utjecajem psihodelične droge? Frustrirani pripadnik radničke klase koji se ne može nositi s vrtoglavom inflacijom?

Ne, ove riječi izgovorio je za govornicom u Domu zastupnika nitko drugi do časni Louis T. McFadden, koji je više od deset godina obnašao funkciju predsjednika Monetarne i bankarske komisije. On je bio u savršenoj poziciji da bude upoznat s činjenicama!

Ne vjerovati da smo kao država uvučeni u zamku grozno kompleksne krize koja se stalno produbljuje, bio bi vrhunac lakovjernosti. Pokazatelji se vide svuda - nacionalni dug od više milijardi,

velika nezaposlenost, ogromne liste socijalnih slučajeva, nervozo tržište dionica i mnogi državni, gradski i osobni budžeti koji bespomoćno plutaju u olujnom moru crvene tinte!

HISTERIČNA PERSPEKTIVA

Da li se ova katastrofična financijska kriza samo "dogodila" ili je bila izazvana? Da li smo samo u nju upali - ili smo bili bačeni?

Da bismo jasno razaznali odgovore na ova pitanja od vitalne važnosti, moramo se vratiti samim počecima naše države i krenuti tragom povijesti našeg gospodarstva. Moramo se vratiti tekstovima i govorima ljudi poput Washingtona, Jeffersona, Jacksona i Lincolna - ljudi koji su izravno odgovorni za tijek američke povijesti. Moramo pratiti povijesne događaje kroz prizmu originalnih dokumenata, da bismo ustanovili istinu. Na taj ćemo način pronaći uzroke ovih posljedica koje danas možemo vidjeti svuda oko nas. Kada spoznamo činjenice i uvidimo savršenu povezanost uzroka i posljedica, nekada suhoparne, dosadne i jednolične stranice povijesti oživjet će i postati pune značenja. Također ćemo biti prisiljeni zaključiti kako su "sile u sjeni" uložile velik trud da se ove jednostavne istine skriju od američke javnosti.

Na početku... Veći broj vrlo važnih događaja odigrao se na svjetskoj sceni u doba kada su prvi europski doseljenici počeli dolaziti u novi svijet: renesansa, izum tiskarskog stroja, protestantska reformacija i tiskanje Biblije Kinga Jamesa. Sve je to zajedno imalo dubok utjecaj na živote i stavove pionira.

Otkriće ogromnog, praznog kontinenta, otvorenog za kolonizaciju predstavljala je mogućnost novog početka u zemlji koja nije bila prenapučena i koja je obećavala veliko bogatstvo. Ona je također nudila mogućnost izbjegavanja raznih kazni koje su se izricale u Europi i mnogo slobodniji život. Činjenica da je Amerika bila udaljena od Europe dva opasna mjeseca plovidbe, ograničila je broj onih koji su krenuli na zapad na one koji su stvarno imali "potrebu slobodno disati".

Poraz španjolske armade bio je naznaka pada moći Španjolaca i uzdizanja Engleske kao svjetske sile. Posljedica toga bila je da su, barem u početku, novi svijet naseljavali uglavnom Britanci.

ISPRVA... FINANCIJSKA SLOBODA

Britanska je kruna bila zadovoljna s tim da obični građani osnivaju naseobine i davala im je povelje, uglavnom po njihovim zahtjevima. Svaka je kolonija mogla imati svoje zakone, pod uvjetom da oni ne proturječe engleskim zakonima. Isprva britanski parlament nije imao nikakvu vlast u kolonijama. Ustavi u kolonijama nisu bili ograničavani. Da je Britanija pokušala uzurpirati prava kolonista, naišla bi na velik otpor. Kolonisti su bili zadovoljni što imaju dobre odnose s Engleskom, ali su odbijali bilo kakav politički diktat.

Jedno od prava koja su bila zagarantirana kolonijama bilo je pravo da tiskaju svoj novac. U tom se trenutku u povijesti uporaba papirnatog novca upravo počela širiti. Kolonije su prihvatile ovaj pogodan oblik novca i platile njegovo uvođenje izvođenjem javnih radova, dok se nije nakupilo dovoljno novca da bi bez ograničenja mogao cirkulirati. To su bile čvrste valute koje su vlasti izdavale bez plaćanja kamata privatnim bankarima!

Bilo bi teško prenaglasiti ulogu Biblije u tim ranim godinama formiranja. Knjiga je bilo vrlo malo i postojalo je prilično zanimanje za njih. Biblija je bila knjiga tiskana u daleko najvećem broju primjeraka. Njezin se sadržaj proučavao s entuzijazmom i poštovala ju je većina stanovništva; bila je prihvaćena kao riječ Božja - i postala je zakonom zemlje! Iako njen sadržaj nije uvijek bio najbolje shvaćen, bila je bez obzira na to konačni sudac u mnogim sporovima. U skladu s tim, društvo je generalno bilo utemeljeno na biblijskim principima - štedljivosti, marljivosti, integritetu, čvrstim obiteljima i vjeri u svemogućeg Stvoritelja, Boga.

Kombinacija biblijskog znanja i osobnog iskustva naučila je ljude da nemaju povjerenja u bankare i manipulatore novcem. Kako će biti zorno prikazano, ovaj nedostatak povjerenja bio je i te kako opravdan! Kako se sedamnaesto stoljeće bližilo kraju, odigrao se događaj monumentalne važnosti u Europi - događaj koji je utjecao na tijek svjetske povijesti. Pojedinosti nalazimo u *Slomu novca,* knjizi Christophera Hollisa:

"Vlada Williama III. našla se 1694. u teškom novčanom škripcu. Društvo bogataša, na čelu s Williamom Patersonom, ponudilo je

Williamu III. pozajmicu od 1,200.000 £ (šest milijuna dolara) s 8% kamata, pod uvjetom da 'guverner i Kompanija banke Engleske', kako su se zvali, imaju pravo izdavati novčanice u ukupnoj vrijednosti kapitala. Drugim riječima, banka je dobila pravo skupiti 1,200.000 £ u zlatu i srebru i pretvoriti ih u 2,400.000 £, s tim da je 1,200.000 £ u zlatu i srebru posudila vladi, a ostatak od 1,200.000 £ novčanica zadržala za svoju uporabu. Paterson je iskreno priznao da je ta privilegija koja je dana banci bila privilegija da stvore novac ni iz čega. 'Ako vlasnici banke', izjavio je, 'mogu pustiti svoja sredstva od 1,200.000 £ u opticaj, a da ne ostavljaju više od 200.000 do 300.000 £ u banci, ta će banka biti uzrokom 900.000 ili 1,000.000 £ svježeg novca unesenog u zemlju.' U praksi nisu držali 200.000 ili 300.000 £ u rezervi. Godine 1696. u opticaju je bilo 1,750.000 £ u novčanicama, a 36.000 £ u rezervi."

"Inteligentni su kritičari uvidjeli da je taj eksperiment pokazao kako je savršeno moguće proizvoditi novac bez pokrića u metalu, ali da je opasno i nepošteno dopustiti da privilegija proizvodnje dođe u privatne ruke..."

Velike su promjene nastupile kada je novoformirana privatna banka koja se krila iza imena "Bank of England" počela tiskati i izdavati svoj privatni novac. Njeni su vlasnici uskoro počeli bacati zavidne poglede na američke kolonije, koje su se brzo razvijale. Nezadovoljni profitima koje su postigli kroz trgovinu s kolonistima, ti su bankari pokrenuli ciljanu i pomno smišljenu kampanju s ciljem da iskoriste i stave pod kontrolu vrijedne koloniste. Ta je kampanja bila, više no ijedan drugi faktor, razlogom Rata za nezavisnost. Zapisi Benjamina Franklina, koji je stalno naglašavao apsolutnu vrijednost poštene i čvrste valute, također otkrivaju prave motive engleskog gospodarskog rata protiv Sjedinjenih Američkih Država.

STRANO UPLITANJE ZAPOČINJE

Godina 1720. vidljiv je početak kontrole stranaca nad izdavanjem našeg novca. "Dostavljene su upute (od strane britanske vlade)... svakom guverneru u Americi da ne dopusti izdavanje vrijednosnih papira, osim za podržavanje vlade, bez iznimke, dok kralj drugačije ne odluči" *(Bancroftova povijest kolonizacije Sjedinjenih Država Amerike,* str. 263).

Jedna od posljedica bila je da je "1738. vrijednost monete Nove Engleske pala u odnosu na britansku" (str. 263). Unatoč toj činjenici, "to je razdoblje bilo u znaku prosperiteta kolonija, kojem nije bilo konkurencije. Stanovništvo koje se udvostručilo tijekom 25 godina obogatilo se na industriji" (str. 265).

Ovo je dokaz da su težak rad te lokalno kontrolirana moneta, kojom se oprezno upravljalo, bili velikim dijelom odgovorni za brz rast i napredak novog svijeta! Važno je napomenuti da kolonije, dok su god imale dobre zalihe svoje valute u opticaju, nisu morale plaćati kamate europskim bankarima za "privilegiju" uporabe njihovih valuta!

"Odbor trgovine (britanski) je u ožujku 1751. predstavio novčanicu (parlamentu) da bi se ograničili vrijednosni papiri (valuta kolonija) u Novoj Engleskoj, s dodatnom klauzulom da se kralju prepušta davanje daljnjih uputa."

"Odbor za trgovinu cijelo je vrijeme razvijao svoj plan za kontrolu Amerike" (str. 367-368). Kao rezultat toga, kolonisti su bili prisiljeni posuđivati novac uz kamatu od bankara, da bi ga stavili u opticaj. Zabrana izdavanja vlastitog novca, koju su engleske vlasti 1764. nametnule kolonijama u Novoj Engleskoj, proširila se na ostatak kolonija. "Uplitanje engleske vlade (po diktatu bankara) i zabrana tiskanja novca donijela je više od trenutnih rezultata; potaknula je opoziciju; držala se nepravednim miješanjem i pomogla je razvijanju nezadovoljstva engleskom upravom" (Dewey, *Financijska povijest Sjedinjenih Američkih Država).*

Nema sumnje da su neke kolonije počinile pogreške i kao rezultat toga trpjele. Ipak, kolonisti su krenuli u rat za održanje svog suverenog prava da izdaju svoj novac. Kako je to Gertrude Coogan istaknula u svojoj knjizi koja obiluje informacijama, *Stvaratelji novca:* "Naše rane povijesne knjige začudo izostavljaju činjenicu da je nekoliko godina prije 1773. britanski parlament bio zaposlen poništavanjem zakona po kojima su američke kolonije ostvarivale svoja temeljna prava da stvaraju i izdaju svoj novac. Mnogo je rečeno o oporezivanju na slijepo, ali ono što se krije iza te fraze je zanemareno. Činjenica je da su manipulator! iz 'Engleske' banke, *nakon što su stekli kontrolu nad britanskom industrijom pomoću čestih kriza,* bacili svoje pohlepne poglede na američku trgovinu i industriju i primili se posla da se dokopaju novca kolonija i time i njihove industrije" (str. 181).

Razlog zbog kojeg su Englezi kolonijama uskratili pravo na stvaranje i izdavanje svog novca je jednostavan: bankari nisu željeli da kolonisti budu sposobni za međusobnu trgovinu, bez plaćanja danka Engleskoj banci, koju su nametali Amerikancima kao posrednika u njihovoj međusobnoj trgovini. Cilj je bio jasan: prisiljavajući Amerikance da plaćaju kamate, europski manipulatori novcem željeli su porobiti kolonije utapajući ih u moru dugova. Kako je Benjamin Franklin jasno izjavio: "Plan naših neprijatelja je učiniti američke skupštine beskorisnima... U našem je interesu da to spriječimo" *(Radovi Benjamina Franklina,* Federal Edition, Puntam, str. 307).

Nastojanje da se uzurpiraju prava kolonista bilo je vođeno prema interesima Međunarodnih bankara, da bi se Ameriku gospodarski pokorilo.

Roba koja je isporučivana u kolonije bila je pretjerano visokih cijena, unatoč činjenici da je u Engleskoj bila hiperproizvodnja. Kako je Engleska zahtijevala da je se isplati u kovanom novcu (zlatnom ili srebrnom), kolonije su iscrpljivale svoje zalihe tih dragocjenih metala koje su stekle trgovinom s drugim državama.

Postavljen je embargo na trgovinu s bilo kojom drugom državom osim Engleske. Ovaj potez onemogućio je Amerikancima da dođu do neophodnog kovanog novca kojim su plaćali engleske proizvođače, koji su do tada spali na položaj upravitelja tvornica pod vlašću bankara. Na taj su način Amerikanci bili prisiljeni posuđivati od Engleske banke i gomilati obveznice i kamate na račun svog duga.

Zapisi Benjamina Franklina svjedočanstvo su enormne korupcije koja je posve ispunila britansku vladu i državu u to vrijeme. Pisao je Josephu Gallowayu u London 17. veljače 1768. da je "ova cijela potkupljiva nacija sada na prodaju (najboljem ponuđaču) i bit će prodana za otprilike dva milijuna, a sam bi je vrag mogao otkupiti od sadašnjih nuditelja (ako bi ponudio pola milijuna više)".

Prvi kontinentalni kongres održan je 5. rujna 1774. Mjesec dana poslije izaslanici su objavili svoju Deklaraciju odluka. Također su formirali udrugu raznih kolonija, čiji je cilj bio bojkotiranje engleskih dobara. Englezi su se osvetili time što su zabranili trgovinu sa svojim vlastitim kolonijama.

Premda, po riječima Jeffersona, nije postojala ni "šaptom izgovorena" odluka da se službeno prekinu odnosi s Velikom Britanijom

u to doba, situacija se brzo promijenila. Kralj George III. izdao je 23. kolovoza 1775. svoju *Izjavu o pobuni.* Kriza se brzo razvila i došla do "sudbonosnog dana", 4. srpnja 1776.

Šesnaest mjeseci poslije Kontinentalni kongres postigao je sporazum glede članka o konfederaciji. Od dana kada je Kongres prvi put zasjedao, 2. ožujka 1781., do zaključivanja ustava Sjedinjenih Američkih Država 1789., taj dokument bio je temelj vlasti.

Od vitalne je važnosti imati na umu da se tijekom cijelog tog razdoblja vodila borba za kontrolu nad američkom monetom, što je bilo od najvećeg značenja!

Kontinentalni kongres je 1775. ovlastio kolonije da izdaju svoju monetu, usprkos Velikoj Britaniji. Europski manipulatori novcem toliko su se razbjesnili zbog tog poteza da su odlučili uništiti vrijednost tog novog novca. Tiskali su veliku količinu krivotvorenog novca i njime zasuli kolonije. Kao rezultat toga, vrijednost tih "vrijednosnih papira" znatno je pala. Kampanja s krivotvorinama bila je toliko učinkovita da je 1779. "kompletna moneta morala biti opozvana kako bi se sustav spasio od kolapsa" *(Povijest novca u Americi,* Del Mar, 1899., str. 104). Godinu dana poslije vrijednost kontinentalnih novčanica iznosila je tek četrdeseti dio njihove originalne nominalne vrijednosti (str. 107).

BANKA SJEVERNE AMERIKE

Proglašenjem nezavisnosti Amerike i osnutkom ustavne vlade, započelo je novo poglavlje u našoj povijesti. Činjenica da smo postigli političku slobodu nije spriječila europske bankare da upotrijebe svoje ogromno bogatstvo i utjecaj u pokušaju koji je odmah uslijedio, da se poništi članak 1, stavak 8, podstavak 5 u Ustavu, koji je ovlašćivao Kongres "da kuje novac, (i) određuje njegovu vrijednost". Uz pomoć Alexandera Hamiltona (deklariranog monarhista i čovjeka koji je snažno podržavao europski sustav središnjih banaka) i Roberta Morrisa, novi je kongres nagovoren da interpretira ustav na način da "ima ovlasti koje se podrazumijevaju", a koje njegovi autori nikad nisu predviđali. Prevarivši korumpirani dio kongresa, kontrola nad izdavanjem naše monete (i kao rezultat toga, moć nad našom vladom i gospodarstvom) bila je dana u ruke naših upravo pobijeđenih neprijatelja.

Rezultat toga bilo je osnivanje Banke Sjeverne Amerike 1781., po uzoru na Englesku banku.

Nikada nije veliki povijesni događaj završio tako traljavim nastavkom. Nacija ustane u obranu svoje slobode i suvereniteta. Kroz ogromne žrtve u krvi i gospodarstvu dobije i jedno i drugo. I tada, kada je pobjeda osigurana, predaje svoje nacionalno bogatstvo u ruke pojedinaca da njime upravljaju po volji!

Treba napomenuti da je sve ovo učinjeno uz veliko protivljenje Jeffersona, Madisona i drugih. Jefferson je jasno uvidio opasnosti koje se kriju u takvom dogovoru: "Teško da postoji jedan kralj (a pitanje je da li bi i bio kralj) od njih stotinu koji ne bi, ako bi mogao, slijedio primjer faraona - najprije uzeo ljudima sve novce, zatim sve njihove zemlje i zatim njih i njihovu djecu učinio vječnim slugama" *(Radovi Benjamina Franklina,* str. 368). Dokazi prikazani na više mjesta u ovoj knjizi svjedoče o dubokim Jeffersonovim uvidima!

Srećom, većina država nikada nije priznala Banku Sjeverne Amerike. Nakon kratkog vremenskog razdoblja, Hamilton i njegovi pristaše shvatili su da američke države nisu imale namjeru predati veći dio svog suvereniteta u ruke međunarodno kontrolirane banke koja je izdavala novac i koja bi tako dobila moć kontrole nad cijelom državom.

Nakon "neuspjeha" s Bankom Sjeverne Amerike, 1790. bio je pripremljen novi plan. Godine 1790. inozemni dug SAD-a iznosio je oko 12,000.000 $; taj novac bio je posuđen od Španjolske, Francuske i privatnih kapitalista u Njemačkoj i Nizozemskoj. Domaći dug bio je 42,000.000 $. Ukupan dug svih država iznosio je oko 21,000.000 $.

Nakon prihvaćanja ustava 1789., George Washington počinio je krupnu pogrešku prihvativši savjet Roberta Morrisa da kao tajnika trezora zaposli Alexandera Hamiltona.

Nakon Franklinove smrti, 1790. je dokazani prijatelj proizvođača novca Hamilton predložio da javni dug (oko 75,000.000 $) pretvori u obveznice na koje bi se računala kamata. U prosincu 1790. izdao je izvještaj u Domu zastupnika koji je postao poveljom Banke Sjedinjenih Američkih Država. To je trebala biti korporacija u privatnom vlasništvu, koja bi imala isključivo pravo izdavanja valute za SAD. Korporacija je trebala biti oslobođena svih poreza, a vlada SAD-a bila bi odgovorna za sve njene transakcije.

Ova povelja banke, koja je bila u jasnoj suprotnosti s ustavom, bila je predmetom žučnih rasprava u oba zastupnička doma. Osnovno pitanje bilo je da li bi SAD trebao kontrolirati izdavanje vlastitog novca (što je bilo zajamčeno ustavom) ili bi ta velika moć trebala biti prepuštena u ruke privatnih bankara.

Thomas Jefferson hrabro je izjavio da "osnivanje banke i utjecaj koji ova povelja daje nisu... bile donesene u skladu s Ustavom SAD-a".

"Povelja nas obvezuje prema nacionalnoj banci, koja je slobodna odbiti sve poslove koji nisu po njihovim uvjetima, a ako do takvog odbijanja dođe, javnost nije slobodna obratiti se nekoj drugoj banci" (H. W. Derby, *Jeffersonovi zapisi,* New York, 1861., Vol. 7).

Hamilton, koji je bio sluga "apostola duga" (duga koji je značio kamatu koju je trebalo isplatiti bankarima!), bez obzira na svoju zakletvu da brani i podržava ustav, morao je pronaći načina da potkopa taj ustav, ako je želio da njegova bankarska povelja bude usvojena.

Tijekom prethodnih godina izgradio je čvrste veze s ljudima koji su sada bili na ključnim pozicijama u Kongresu - bili su to ljudi čije je mišljenje imalo priličnu težinu. Dao im je nagovijestiti da bi mogli zaraditi ogromna bogatstva ako bi otkupili javne obveznice po nižim cijenama i potom mu pomogli da ih pretvori u obveznice opterećene kamatama. Unatoč snažnoj oporbi ljudi koji su držali do ustava, Hamilton je uspio progurati usvajanje povelje.

Iako je bio svjestan da je povelja neustavna i da je "u svim slučajevima dužnost vlade uskratiti svoju potporu pojedincima, ako je to u javnom interesu" (Madisonov veto, izjava koju je Washington dao uokviriti, *Madisonovi zapisi,* Vol. 6, str. 41-42), predsjednik Washington bio je prisiljen 25. veljače 1791. potpisati povelju. Oni političari koji su pristali na Hamiltonov prevarantski plan da se javni dug pretvori u obveznice opterećene kamatama, na tome su zaradili bogatstvo!

Nakon što su Međunarodni bankari iskoristili Hamiltona da postignu legalizaciju koja im je odgovarala, jednostavno su ga odbacili. Nekoliko godina poslije pokajao se zbog svoje izdaje i napisao Oliveru Wolcottu, novom tajniku trezora: "Poštovani gospodine: nitko ne zna bolje od vas koliko je teška i okrutna naplata čak i umjerenih poreza, ako postoji greška u opticaju. Sudeći po svim pokazateljima koje sam primijetio, to je slučaj u našoj zemlji..."

"Ponukan ovim i drugim razlozima nad kojima sam dobro promislio, došao sam do zaključka da bi naš trezor trebao uspostaviti svoj opticaj. Na taj način da izdaje trezorske novčanice."

"To mi se čini nužnim sredstvom da bi opticaj bio potpun... bilo bi ga lako povećati, a bez opasnosti od kredita. Alexander Hamilton."

Treba napomenuti da je tih godina bilo mnogo država koje nisu priznavale autoritet središnje banke, koja je dobila nelegalno pravo izdavati novac. Oni su poveljama ovlastili državne banke. Kada je 1811. istekla povelja "Banke Sjedinjenih Američkih Država", postojalo je gotovo 90 ovlaštenih državnih banaka; sve su bile žestoki protivnici koncepta središnje banke.

Povelja središnje banke (neodgovarajuće nazvana Bankom SAD-a) nije bila produljena. Umjesto toga odlučeno je da će, ako se već odobrava izdavanje novca, to biti omogućeno većem broju manjih banaka. Na taj je način Kongres izabrao od dva zla manje.

Mnogi povjesničari spoznali su da je rat 1812. - drugi rat s Engleskom - bio prije svega rezultat međunarodnih financijskih interesa, kojima je cilj bio stvoriti kaos u američkoj privredi i na taj način prisiliti američki Kongres na usvajanje nove povelje o Banci SAD-a. Nakon ogorčene bitke u svom su naumu i uspjeli! Nova banka neodgovarajućeg naziva "Banka SAD-a" - također u privatnim rukama i s neustavnim ovlastima izdavanja novca, dobila je 1816. povelju na razdoblje od 20 godina.

JACKSONOV POZNATI VETO

Tijekom predsjedničke kampanje 1828. general Andrew Jackson čvrsto je istupio protiv koncepta središnje banke, koju su kontrolirali međunarodni financijski tajkuni. Rekao je bankarima: "Vi ste gnijezdo otrovnica. Namjeravam vas iskorijeniti, i tako mi boga, iskorijenit ću vas." Također je izjavio: "Kada bi ljudi samo shvatili kolika nam je nepravda učinjena našim novčanim i bankovnim sustavom, došlo bi do revolucije prije jutra."

Jackson je bio izabran za predsjednika. Bio je ponovno izabran 1832.

Predsjednik Jackson je 10. srpnja 1832. iznio pred Senatom svoj veto na ponovno dodjeljivanje povelje "Banci Sjedinjenih Američkih Država". *U njemu je jasno, za sva vremena, iznio argumente protiv prepuštanja financijske moći i bogatstava ove velike države u ruke privatnih monopolista.* Izjavio je: "Nakon što sam razmotrio (povelju) u odnosu na principe našeg ustava... došao sam do zaključka da to nije u skladu sa zakonom... Neke od prava i moći danih toj banci nisu ustavni, potkopavaju državu i prijetnja su slobodi naroda... Ima ekskluzivnu privilegiju obavljanja bankarskih poslova pod okriljem Generalne (federalne) vlade, monopol na odabir i potporu vlade i kao izravnu posljedicu, praktično monopol na domaći i strani financijski promet."

"Čini se da je zasnovana (povelja) na pogrešnoj ideji da sadašnji dioničari imaju običajem ustaljeno pravo ne samo na favoriziranje, već i na darežljivost vlade... ovaj propis u njihovu korist isključuje cijeli američki narod iz sudjelovanja u natjecanju za ovaj monopol."

"Kada bi banka stalno dobivala ovu povelju, "sadašnji dioničari i njihovi nasljednici bili bi etablirani kao privilegirana kasta, koja bi imala velik politički utjecaj a i novčanu korist od njihove povezanosti s vladom..."

"Kada bi taj utjecaj postao, djelovanjem ovakve povelje, koncentriran u rukama samoizabranih upravitelja čiji su interesi identični onima stranih dioničara, neće li biti razloga za strah... za nezavisnost naše zemlje u ratu? Njihova moć bila bi ogromna, kad god se oni odlučili daje upotrijebe..."

"Kada bi zalihe banke praktično pale u ruke pripadnika druge države, kakav bi bio naš položaj?"

"Sve njeno djelovanje... bilo bi na strani neprijateljskih flota i trupa."

"Kontrola naše monete, uzimanje našeg državnog novca i držanje tisuće naših građana u ovisnosti, bilo bi više zastrašujuće i opasnije no vojna sila neprijatelja..."

"Neki ne odustaju od toga da je banka sredstvo za provođenje ustavne ovlasti 'da kuje novac i određuje njegovu vrijednost'. Kongres je osnovao kovnicu novca kako bi ga kovao i odredio zakone da se regulira njegova vrijednost. Tako proizveden novac, s njegovom vrijednošću tako reguliranom, zajedno sa stranim kovanicama koje Kongres prihvati, *jedina je valuta koja je ustavna."*

"Nego da oni (Kongres) imaju utjecaj na reguliranje valute: *njima je to pravo i dodijeljeno da ga provode, a ne da ga predaju u ruke (privatne) korporacije."*

"Ako bi se osnovala banka s tim ciljem, i kad bi joj se dala povelja, koja se bez njenog pristanka ne može mijenjati, Kongres godinama ne bi imao utjecaja, a za to vrijeme bi ustav bio mrtvo slovo."

"Nije neophodno, niti ispravno prepustiti takav zakonodavni utjecaj takvoj banci, i stoga je to neustavno."

"Žalosno je da bogati i utjecajni prečesto oblikuju državne zakone prema svojim sebičnim nakanama... *U potpunom uživanju u blagodatima Neba i plodovima superiorne industrije, gospodarstva i vrline, svaki čovjek ima jednako pravo na zakonsku zaštitu;* ali kada zakoni jamče dodavanje ovim prirodnim i pravednim blagodatima umjetne razlike, dodjeljuju titule, zahvalnice ili posebne privilegije, koje bogate čine još bogatijima, a utjecajne još utjecajnijima, skromni članovi društva - seljaci, mehaničari i radnici - koji nemaju ni vremena ni načina da sebi osiguraju ustupke, imaju pravo žaliti se na nepravednost njihove vlade."

"Zlo ne postoji nužno u vladanju. Ono je u zloupotrebi vlasti. Kada bi vlast bila ograničena na jednaku zaštitu, kao što s neba pada kiša, jednako na one visoko i one nisko, na bogate i na siromašne, bio bi to blagoslov bez premca. U povelji (o banci) koja je preda mnom, veliko je i nepotrebno odstupanje od tog principa."

"Naša vlada neće opstati, niti će naše zajedništvo biti sačuvano tako da neke države budu uzdignute u pravima i snazi. U takvom pokušavanju da učinimo našu... vladu jakom, činimo je slabom. *Njena prava snaga leži u prepuštanju pojedinaca i država samima sebi koliko god je to moguće* - u prepoznavanju njezine dobrotvornosti, a ne sile, u zaštiti, a ne kontroli, u prepuštanju država da se nesmetano kreću svojom pravom putanjom, ne povlačeći ih prema središtu."

"Iskustvo bi nas trebalo naučiti mudrosti. Većina poteškoća s kojima se naša vlada sada susreće i *većina opasnosti koje su se nadvile nad našu državu, potiču od razilaženja zakonskih težnji vlade i nacionalnog zakonodavstva, koje je prihvatilo ovakve principe, poput ovog utjelovljenog u ovom aktu (o banci)."*

"Mnogi naši bogati ljudi nisu bili zadovoljni s jednakom zaštitom i jednakim pravima, već su nas zaklinjali da ih kongresnim aktima

učinimo još bogatijima... Vrijeme je da napravimo stanku u našoj karijeri, kako bismo razmotrili naše principe *i ako je moguće, da oživimo predano domoljublje... koje je izdvojilo mislioce revolucije, i naše očeve nacije."*

"Ako ne možemo odjednom učiniti našu vladu onim što bi trebala biti, a što bi bilo pravedno prema interesima uloženim u lakovjerno zakonodavstvo, možemo se barem *postaviti protiv davanja prava na sve nove monopole i ekskluzivne privilegije* (poput obnavljanja povelje privatnoj banci), *protiv bilo kakvog sramotnog prodavanja naše vlade na korist nekolicine i štetu mnogih* i zauzeti se za kompromise i postupne izmjene u našem zakoniku i sustavu političkog gospodarstva."

"Izvršio sam svoju obvezu prema našoj zemlji (stavljajući veto na ovaj akt)" *(Zbirka poruka i zapisa predsjednika,* James Richardson, zastupnik iz Tennesseeja, Kongres, Vol. 2, str. 576-591).

Pod predanim vodstvom predsjednika Andrewa Jacksona, nacionalni dug smanjen je na nulu. Bilo je to prvi put u našoj cijeloj povijesti da je vlada SAD-a bila oslobođena duga.

Godine 1836. istekla je povelja o drugoj Banci SAD-a.

Tijekom godina koje su uslijedile Međunarodni bankari žestoko su se trudili potkopati zdrav ustavni monetarni sustav koji je uspostavila Jacksonova administracija. Postoje jasni dokazi da su izazvali civilni rat, vodeći se principom "podjeli pa vladaj", te postavili svoje agente na strateške pozicije, da bi poslije bili u prilici pokupiti ostatke. Njihovi britanski predstavnici financijski su pomagali Sjever, a "francuska veza" potpomagala je Jug!

LINCOLNOV USTAVNI NOVAC

Kada je predsjednik Lincoln preuzeo ured, nacionalni je dug narastao na 100,000.000 $ - a trezor je bio gotovo prazan. Pri kraju 1861., da bi mogla financirati ratne troškove, vlada je izdala 150,000.000 $ obveznica, za koje su zahtijevali da ih banke plate u kovanicama. Banke su se nevoljko složile s vladinom politikom "čvrste ruke". Panika koja je zavladala krajem 1861. (namjerno izazvana?) rezultirala je ukidanjem plaćanja kovanicama i nesklonošću banaka da budu ponovno uvučene u poslove s obveznicama.

Kada su banke odbile državi posuditi novac, osim po vrlo visokim kamatama, Lincoln se suočio s financijskom katastrofom. Dug vojsci već je iznosio 100,000.000 $, a u idućih nekoliko mjeseci trebalo im je isplatiti još 250,000.000 $. Novac se nije mogao posuditi, osim uz velike gubitke; nije bilo novca za kupovinu obveznica; prestao je opticaj zlata i srebra; a banke su tvrdile da je njihov kapital iscrpljen prilikom prethodnih pozajmica. Da bi se prebrodila prijeteća kriza, prijedlog zakona izložen u Kongresu i usvojen 25. veljače 1862. bila je jedna od prekretnica u američkoj povijesti financija. Njegova glavna odredba bilo je izdavanje 150,000.000 $ zakonitih američkih novčanica. One su poslije postale poznate kao Lincolnovi zelembaći. Još je dvaput izdana ista svota: 17. siječnja 1862. i 11. srpnja 1863., sveukupno 300,000.000 $ - što je ukupnu svotu povećalo na fantastičnih 450,000.000 $! Lincoln je riješio monetarnu krizu, na gorko nezadovoljstvo bankara, koji nisu zaradili ni centa kamata ili provizije na tom novcu Sjedinjenih Američkih Država. Bankari su planirali skoru osvetu!

Tijekom razdoblja kada se Lincoln borio poraziti podle planove Međunarodnih bankara i održati ustavni monetarni sustav, engleske novine, koje su kontrolirali Međunarodni bankari, izražavale su smrtni strah. Poznati *Times of London* izjavio je: "Ako se ta štetna financijska politika, koja dolazi iz Sjeverne Američke Republike... potpuno utvrdi, tada će ta vlada priskrbiti sebi novac bez troškova. *Isplatit će svoje dugove i biti bez duga. Imat će sav novac koji joj je potreban da nastavi sa svojom trgovinom. Napravit će napredak bez presedana u povijesti civiliziranih vlada svijeta. Mozgovi i sredstva svih zemalja slijevat će se u Sjevernu Ameriku. Ova vlada mora biti uništena ili će uništiti svaku monarhiju na svijetu."*

Čitatelj bi trebao obratiti pozornost na pametno smišljenu poruku monarsima, koji su bili do grla zaduženi kod bankara!

Da je zaista pošteni monetarni sustav uhvatio čvrste korijene u SAD-u, nijedna država na svijetu ne bi mogla održati nepošteni monetarni sustav. Njihovi bi narodi vidjeli ogromne blagodati koje bi uslijedile i jedna za drugom, države bi se riješile okova privatnih manipulatora novcem!

Kao bijesna reakcija na Lincolnovo hrabro zauzimanje za ustavni monetarni sustav, internacionalisti su napisali i medu američkim

bankarima raspodijelili sramotni *Hazard Circular.* Tamo je bilo napisano: "Silom rata, ropstvo će najvjerojatnije biti napušteno. Ja i moji europski prijatelji ovo podržavamo, jer ropstvo nije ništa drugo no posjedovanje radne snage, što sa sobom povlači i brigu o radnoj snazi, dok je europski plan... da ljudi koji posuđuju kapital kontroliraju radnu snagu kontrolirajući plaće."

"Veliki dug koji će kapitalisti (bankari) vidjeti kako nastaje iz rata, mora biti iskorišten da bi se kontrolirala vrijednost novca. Da bi se to postiglo, državne obveznice (koje će donositi bankarima dobit od kamata) moraju biti iskorištene kao temelj za bankarstvo. Sada očekujemo da tajnik trezora (Salmon P. Chase) da svoju preporuku u tom smjeru. Takozvani zelembaći bili bi povučeni iz opticaja toliko dugo dok ih ne možemo kontrolirati. Ali obveznice možemo kontrolirati, a kroz njih i bankovne poslove."

Međunarodni bankari velikim su svotama financirali kampanju za usvajanje nacionalnog bankovnog zakona 1863., koji bi ponovno dodijelio privatnoj korporaciji pravo na izdavanje našeg novca. On je u Kongresu izglasan i postao zakonom, unatoč velikim Lincolnovim protestima.

Novi je zakon dao bankama ovlasti da izdaju novac (papirnati) na taj način da jednostavno polože određenu vrijednost u državnim obveznicama u trezor SAD-a i tako se dokopaju novca. Ove banke u privatnim rukama ubirale su (i još ubiru) kamate na obveznice koje su položene u trezoru, dok na novac koji im je izdavan nisu plaćale nikakve kamate.

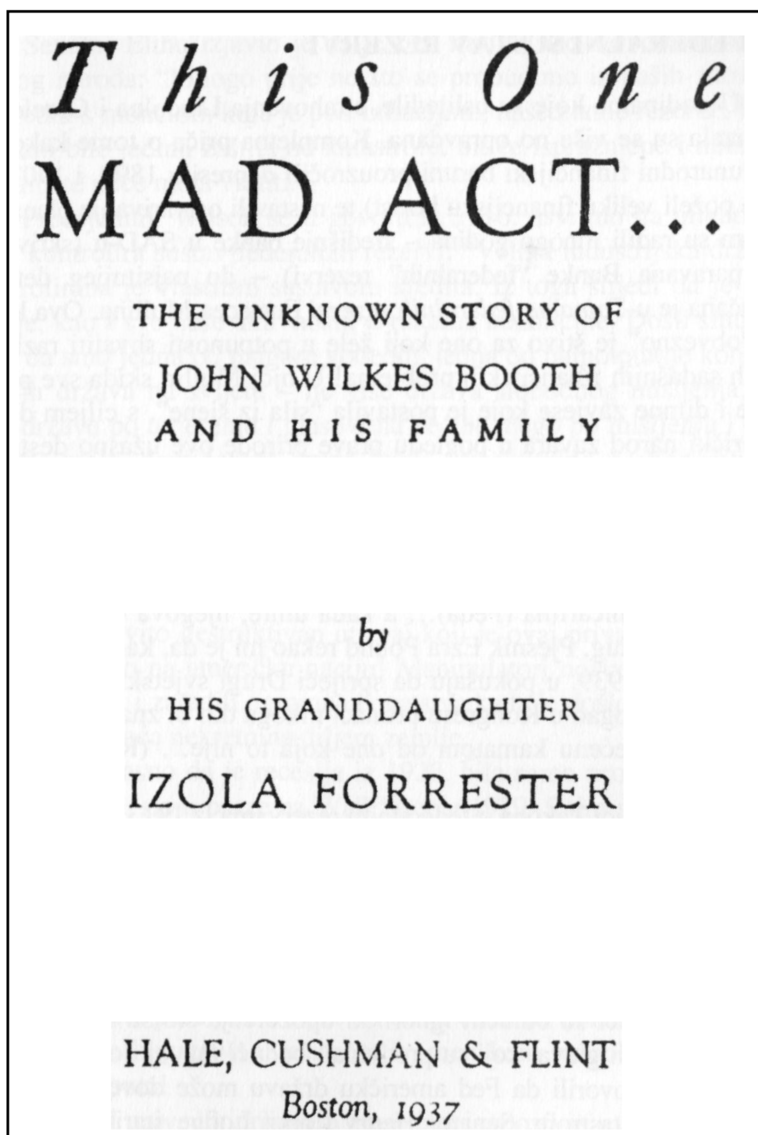
Kako je Gertrude Coogan izjavila u svojoj knjizi *Stvaratelji novca* (1935.): "Državne su obveznice obećanje poreznih obveznika da će platiti, čije je jamstvo pravo zapljene na kompletnu fizičku imovinu unutar države, i pravo zapljene nacionalnog dohotka, jer Kongres ima pravo nametanja poreza. Država je stvorila ova u potpunosti osigurana obećanja poreznih obveznika da će platiti, i na njih platila kamatu, te ih mijenjala za obećanja privatnih banaka da će platiti, koja nisu osigurana. Sjedinjene Američke Države posuđuju ova neosigurana obećanja isplate od strane privatnih osoba. Ova obećanja privatnih osoba da će platiti zovu se novac. Zamislite bankovni sustav koji bi omogućio da se obećanja poreznih obveznika da će platiti mogu zamijeniti za takva obećanja pojedinaca!"

Horace Greely prepoznao je pravu prirodu zakona o "nacionalnoj" banci i zapisao o njemu 1872.: *"Skinuli smo okove s gotovo četiri milijuna ljudskih bića (crnih robova) i doveli sve radnike u skoro isti položaj, ne toliko time što smo unaprijedili položaj bivših robova, već zato što smo praktički sveli cijelu radnu populaciju, bijelu i crnu, na razinu kmetova. Dok se razmećemo svojim plemenitim djelima, pomno skrivamo ružnu činjenicu da smo prihvaćanjem nepoštenog monetarnog sustava prihvatili sustav represije koji, iako rafiniraniji, nije ništa manje okrutan no stari sustav ropstva."*

Kada je izglasan novi zakon, Lincoln je jasno vidio znakove opasnosti. Rekao je: "Vidim u bliskoj budućnosti krizu koja se približava, i koja me čini malodušnim, i zbog koje drhtim od straha za sigurnost naše zemlje; korporacije su dovedene na vlast, nakon toga dolazi vrijeme korupcije na visokim položajima, manipulatori novcem nastojat će produljiti svoju vlast koristeći predrasude u narodu, dok se sve bogatstvo ne skupi u rukama nekolicine, i republika ne bude uništena."

Tajnik trezora, Salmon P. Chase, duboko se pokajao zato što je sebi dopustio postati oruđem u rukama internacionalista. Javno je rekao: "Moje sudjelovanje u donošenju zakona o nacionalnom bankarstvu bio je najveći financijski promašaj mog života. On je podigao monopol koji utječe na svaki interes u zemlji. Trebao bi biti opozvan, ali prije toga moglo bi se dogoditi da se ljudi nađu na jednoj strani fronte, a banke na drugoj, u okršaju kakav nije nikada do sada viđen u ovoj zemlji."

Nakon svog ponovnog izbora za predsjednika, ali prije nego što je zakonodavstvo suprotstavio novoj moći bankara, na Lincolna je izvršen atentat. Ubio ga je John Wilkes Booth, koji je bio povezan s Međunarodnim bankarima! (v. Izola Forrester, *Ovaj jedan ludi čin,* Hale, Cushman & Flint, Boston 1937.)

This One

MAD ACT...

THE UNKNOWN STORY OF

JOHN WILKES BOOTH

AND HIS FAMILY

by

HIS GRANDDAUGHTER

IZOLA FORRESTER

HALE, CUSHMAN & FLINT

Boston, 1937

slika 28

Ovaj jedan ludi čin (naslovnica)

Nepoznata priča o Johnu Wilkesu Boothu i njegovoj obitelji

Napisala njegova unuka Izola Forrester

FEDERALNI SUSTAV REZERVI

U godinama koje su uslijedile, strahovanja Lincolna i Greeleyja pokazala su se više no opravdana. Kompletna priča o tome kako su međunarodni financijski baruni prouzročili depresiju 1890. i 1907. (i time poželi veliku financijsku korist) te nastavili ostvarivanje plana na kojem su radili mnogo godina - središnje banke u SAD-u (skrivenu iza paravana Banke "federalnih" rezervi) - do najsitnijeg detalja ispričana je u *Tajnama federalnih rezervi* Eustacea Mullina. Ova knjiga "obvezno" je štivo za one koji žele u potpunosti shvatiti razloge naših sadašnjih financijskih problema! U njoj Mullin skida sve paravane i dimne zavjese koje je postavila "sila iz sjene", s ciljem da se američki narod zavara u pogledu prave prirode ove užasno destruktivne organizacije. Kompletna dokumentacija predočena čitatelju pokazuje kako su Međunarodni bankari upotrijebili "Fed" da bi prevarili američki narod, pronevjerili i opljačkali njegovo bogatstvo i pretvorili nas u državu robova. "Američki građanin se rađa dužan privatnim dioničarima (Feda)... a kada umre, njegova djeca preuzimaju njegov dug. Pjesnik Ezra Pound rekao mi je da, kada je došao u Washington 1939. u pokušaju da spriječi Drugi svjetski rat, nije uspio jer nije mogao u Kongresu pronaći nikoga tko bi znao razlikovati monetu opterećenu kamatom od one koja to nije... (Ratni) Dug je ropstvo."

Zagovornici Zakona o federalnim rezervama iz 1913. obećavali su da će stabilizirati dolar, da dolar nikada više neće biti nestabilan i izgubiti na svojoj vrijednosti. Nikada više, bilo nam je obećavano, neće Amerikanci "ostati kratkih rukava" zbog posljedica depresije ili panike. Sve je trebalo biti dobro na američkoj sceni - a nacija bi rasla, razvijala se i uživala u neograničenom blagostanju.

Amerikanci su odlučili ignorirati upozorenja što su došla od domoljuba bistrih glava, koji su predviđali budući razvoj događaja i "na sva zvona" govorili da Fed američku državu može dovesti samo do financijske katastrofe. Senator Henry Cabot Lodge stariji izjavio je: "sile kojima je dodijeljen Odbor federalnih rezervi čine mi se vrlo opasnim, pogotovo tamo gdje postoji politička kontrola Odbora... Čini mi se da sadrži takve obrise i počiva na takvim principima koji su u najvećoj mogućoj mjeri opasnost za naš prosperitet... i za dobrobit naroda Sjedinjenih Američkih Država."

Senator Elihu izjavio je da je Fed nasilje nad slobodama američkog naroda: "Mnogo prije no što se probudimo iz naših snova o napretku s monetom koja je pod inflacijom, naše zlatne rezerve, koje su nam bile jedina zaštita od katastrofe, bit će ispražnjene i nikakve ih kamate neće moći vratiti."

Predsjednik Wilson se u govoru iz 1916. osvrnuo na oligarhiju koja kontrolira sustav federalnih rezervi: "Velika industrijska država kontrolirana je vlastitim sustavom kredita. Iz toga slijedi da je rast nacije, kao i sve naše aktivnosti, u rukama nekolicine. Došli smo do toga da smo jedna od najgore vođenih, jedna od najpotpunije kontroliranih država na svijetu - ne više država slobodnog mišljenja, ne više država po uvjerenju i glasovima većine, nego po mišljenju i pritiscima male, dominantne grupe ljudi" *(Nacionalno gospodarstvo i bankovni sustav,* dokumenti iz Senata, stupac 3, br. 23, 75., Kongres, 1. zasjedanje, 1939.).

Mullins prati aktivnosti Feda od njegova početka i demonstrira iz raznih autoritativnih dokumenata i službenih govora sa zasjedanja Senata strahovito destruktivan utjecaj koji je ovaj privatni bankarski monopol imao na američku naciju! Manipulatori novcem stvorili su recesiju 1920. i zaradili ogromna bogatstva kada je došlo do pljenidbe na desetke tisuća nekretnina diljem zemlje.

Sada je jasno da je recesija iz 1920. bila samo proba za mnogo veći zalogaj... slom burze na Wall Streetu 1929. S tim su stavili ruke oko vrata američkoj industriji. Nakon što su rasprodali sve na burzi kada je bila na vrhuncu početkom 1929., ponovno su investirali svoja ogromna bogatstva u zlato i srebro. Uskoro nakon toga, na njihov mig, cijena tih plemenitih metala bila je udvostručena. Zatim, kada je vrijednost industrijskih dionica dotakla samo dno, uskočili su i kupili ogromne udjele po cijeni od pet do deset centi za dolar. Na taj su se način njihova bogatstva u kratkom vremenskom razdoblju povećala do četrdeset puta!

Jedna od najvećih prijevara američke javnosti je uvjerenje da su "na slomu burze 1929. svi izgubili". Nije tako! Na svakoga tko je izgubio, netko je zaradio. A ti su bili "upućeni" ljudi - elita bankara i njihovih prijatelja (Curtis B. Dall, *Franklin D. Roosevelt - moj iskorišteni svekar,* 1968., str. 73-74).

Pogledajmo sada jasne, nepobitne i potpuno dokumentirane dokaze da su Međunarodni bankari sustavno praznili džepove naše nacije, otkad su stekli punu kontrolu nad našim bankovnim sustavom 1913.

Istinita je izreka da slika vrijedi tisuću riječi. Pogotovo je to istina kada je riječ o tome na koji je način stvarno bogatstvo američkog naroda opljačkano, a trezor ostavljen prazan!

Šest fotografija na idućim stranicama grafički prate povijest američkog dolara. Prije samo nekoliko godina, dolar je vrijedio "poput zlata". Posljednjih je godina, međutim, praktično sveden (pod stručnim vodstvom odbora federalnih rezervi) na bezvrijedan komad papira - neunovčivu monetu bez pokrića!

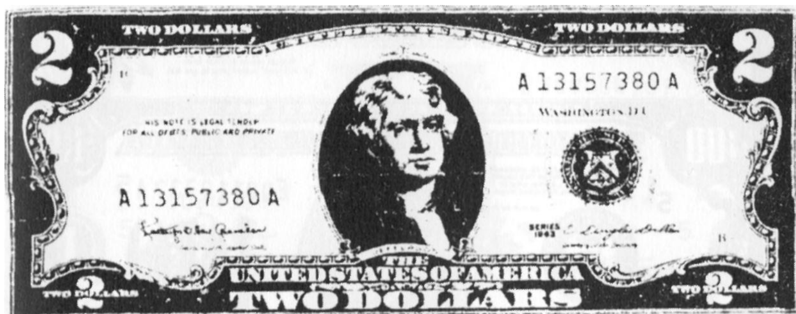
Sada Međunarodnim bankarima plaćamo stotine milijardi dolara kamate svake godine na račun našeg nacionalnog duga. Ovaj novac (ili kredit) bankari su stvorili ni iz čega - i posudili nam ga uz velike kamate.

slika 29

novčanice Sjedinjenih Američkih Država

Zlatni certifikat, koji je predstavljao zlatnik deponiran u trezoru, bio je zdrav koliko to papirnati novac može biti. Integritet cijele nacije stajao je iza njega, ne s "djelomičnim rezervama", nego sa zlatnim novcem, kako je dogovoreno. Sjedinjene Američke Države otada nikada nisu bile iste!

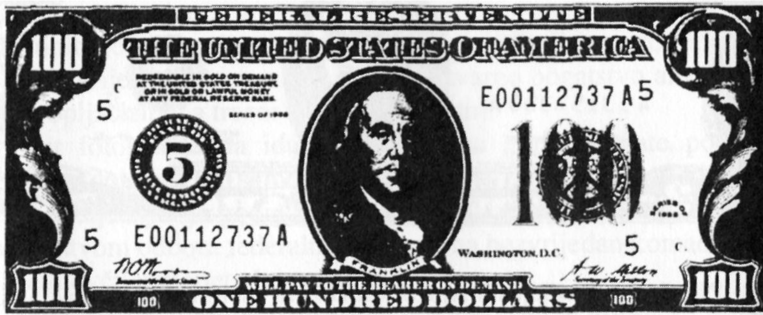
"Novčanica Sjedinjenih Američkih Država" neformalno se zove i "Lincolnov zelembać". Kada se Lincoln pobunio protiv plaćanja velikih kamata Međunarodnim bankarima da bi posudio novac s kojim bi vodio rat, ovi su izdani kao generalna obveznica protiv SAD-a. Mri *jedan cent kamate nikada nije plaćen nijednom međunarodnom bankaru ili Fedu za izdavanje novčanica.* Pretpostavlja se da je Lincolnovo ubojstvo povezano s tim.

Dojmljiva zakletva na licu novčanice sa srebrnim certifikatom, koju je vlada u Washington D.C.-u napustila, poput zlatnog dolara, jamči da je novčanica zamjenjiva dolarom u srebru, koji je na depozitu. Vlada se toga više ne drži.

slika 29A

novčanice Sjedinjenih Američkih Država

Kada su isprva novčanice "federalnih" rezervi izdane, bilo je jasno naznačeno da su *otkupljive u zlatu,* na zahtjev, u trezoru SAD-a, ili *u zlatu ili "zakonitom novcu"* u svakoj banci "federalnih" rezervi. Nakon 1932. to više nije bio slučaj, ali sjeme je bilo posijano. Amerikanci su prihvaćali novčanice iz "federalnih" rezervi umjesto novčanica Sjedinjenih Američkih Država (Lincolnovih zelembaća) i zlatnih i srebrnih certifikata koje je izdavao trezor SAD-a. Nikada se nismo oporavili od ovog sramotnog poteza!

Mnogo je godina lakovjerna javnost prihvaćala novčanice iz "federalnih" rezervi kao da je riječ o pravom novcu, i to samo zato jer je na novčanici pisalo da je *otkupljiva u zakonitom novcu* u trezoru ili bilo kojoj banci "federalnih" rezervi.

Sjedinjene Američke Države sada su došle do posljednje faze. Nemamo zlatni certifikat, nemamo srebrni certifikat, a nemamo ni papir iz "federalnih" rezervi koji je otkupljiv u zlatu, srebru ili "zakonitom novcu". Na novčanici jednostavno piše: "Ova novčanica je vrijednosni papir za sve dugove, javne i privatne." Građani nemaju druge alternative nego prihvatiti. Premda je istina da je na Lincolnovim zelembaćima bilo napisano samo "vrijednosni papir", iza njih je stajao kredit države. Za razliku od "federalnih" novčanica, Lincolnovi zelembaći *nikada* nisu imali za posljedicu ni jedan cent kamate. Istodobno, "Fed" je sustavno opljačkao trezor, do točke kada je ostao samo dug koji ne možemo otplatiti!

THE 1970 REPUDIATION

On april 14, 1970, [C.V. Myers] sent Treasury Secretary Kennedy two $100 Federal Reserve Notes– bearing the signature of two U.S. Treasury Secretaries, promising to redeem in LAWFUL MONEY. The notes are in themselves a pronouncement that they were not at the time they were written–Lawful money. So whatever the Treasury meant by lawful money in 1934 and in 1950–it was obviously something more than these notes. To claim these notes are in themselves a fulfillment of those promises is to invoke nothing short of MAGIC. Here is the photographed promise:

THIS NOTE IS LEGAL TENDER FOR ALL DEBTS, PUBLIC AND PRIVATE, AND IS REDEEMABLE IN LAWFUL MONEY AT THE UNITED STATES TREASURY, OR AT ANY FEDERAL RESERVE BANK.

SERIES 1934 A Henry Morgenthau Jr.

SERIES 1950 E Henry H. Fowler

April 14, 1970

Mr. David Kennedy,
Secretary of the Treasury,
U.S. Treasury Department,
Washington, D.C. USA

Dear Sir:

I am enclosing two $100 Federal Reserve notes inscribed..."Redeemable in lawful money at the United States Treasury, or at any Federal Reserve Bank", one signed by Henry Morgenthau, Jr. (1934); and one signed by Henry H. Fowler (1950), both Secretaries of the Treasury.

Webster defines redeemable "to pay off (mortgage or note)..." "to convert (paper money) into coin" -- "to fulfill as a promise".

That is what I ask for here.

The reason I approach you directly is that Federal Reserve branches have in the past failed to make good on this pledge of the U.S. Treasury. Instead they have claimed that the note is in itself lawful money. This is unacceptable: For to make a promise and in the next breath to say that the promise is its own fulfillment is patently absurd.

To maintain that the promise can be fulfilled by repetition of the promise (another Federal Reserve note) is likewise patently absurd. To point to subsequent legislation nullifying the promise (as Fed branches have done) is patently a repudiation of the promise.

slika 30

Pismo C. V. Myersa Davidu Kennedyju

I do not think that you will repudiate on the written pledge of a U.S. Secretary of the Treasury.

I confront you here with the solemn guarantee of the richest nation in the world, and I am asking that the promise be fulfilled.

I do not know what you will send me as lawful money but you must know what the U.S. Treasurers called lawful money in 1934 and in 1950, when they wrote these promises. I do know you have silver dollars in the Treasury and I will be satisfied with them.

Thanking you in advance.

Yours very truly,

MYERS' FINANCE REVIEW

C. V. Myers.

CVM:ej.

P.S. Since I have several thousand dollars in these pledges, this is no academic exercise, but a matter of considerable material importance.

Here is the reply from the U.S. Treasury:

THE DEPARTMENT OF THE TREASURY
FISCAL SERVICE
WASHINGTON, D.C. 20220

OFFICE OF TREASURER OF THE UNITED STATES

JPP:hbc

MAY 1 2 1970

Mr. C. V. Myers
Myers' Finance Review
903 Lancaster Building
Calgary 2, Alberta

Dear Mr. Myers:

Your letter of April 14, 1970, addressed to the Secretary, has been referred to me for reply.

As you have been informed, the two $100 Federal Reserve Notes which you forwarded with your letter are lawful money. United States notes and coin of the United States are also lawful money.

Silver dollars have not been issued since March 25, 1964, when the Secretary exercised the option granted him by section 2 of the Act of June 4, 1963 (31 U.S.C. 1964 ed., 405 a-1) and determined that silver certificates were thereafter exchangeable only for silver bullion. Prior to March 25, 1964, only the holders of silver certificates had an absolute right to exchange them for silver dollars.

slika 31

Odgovor iz trezora SAD-a na pismo C. V. Myersa

iz slike 30-31

NEPRIZNAVANJE IZ 1970.

C. V. Myers je 14. travnja 1970. poslao tajniku trezora Kennedyju dvije novčanice federalnih rezervi od sto dolara - koje su potpisala dvojica tajnika trezora SAD-a, jamčeći otkupljivost u ZAKONITOM NOVCU. Novčanice same po sebi svjedočanstvo su da, u vrijeme kad su napisane, nisu bile - zakonit novac. Tako da što god da je trezor podrazumijevao pod "zakonitim novcem" 1934. i 1950. - očito je moralo biti nešto više od ovih novčanica. Tvrditi da su one same po sebi ispunjenje ovih obećanja, prizivanje je ničeg manjeg no ČAROLIJE. Ovdje je fotografija ovih obećanja:

g. David Kennedy
Tajnik trezora
Trezor Sjedinjenih Američkih Država
Washington, D.C., SAD

Poštovani gospodine:

Prilazem dvije novčanice federalnih rezervi od 100 $, na kojima je napisano... "Otkupljive u zakonitom novcu u trezoru Sjedinjenih Američkih Država ili bilo kojoj banci federalnih rezervi", jedna potpisana od Henryja Morgenthaua starijeg (1934.), a druga od Henryja H. Fowlera (1950.), obojice tajnika trezora.

Websterov rječnik tumači *otkupljiv:* "isplatiti (hipoteku ili novčanicu)...; promijeniti (papirnati novac) u kovanice" - "ispuniti obećanje".

Ovo je moje pitanje.

Razlog mojeg izravnog obraćanja Vama je u tome što podružnice federalnih rezervi u prošlosti nisu poštovale ovu zakletvu trezora SAD-a. Umjesto toga tvrdile su da je sama novčanica zakonit novac. Ovo je neprihvatljivo: Jer dati obećanje i odmah zatim tvrditi da je to obećanje samo ispunjenje, očito je apsurdno.

Ostati pri tome da obećanje može biti ispunjeno ponavljanjem obećanja (druga novčanica federalnih rezervi), također je očito apsurdno. Ukazivati na potonje ozakonjenje, anulirajući dano obećanje (kao što su filijale Feda učinile), očito je pobijanje obećanja.

Mislim da ćete priznati pismenu zakletvu tajnika trezora SAD-a.

Pred Vas stavljam važno obećanje najbogatije države na svijetu i zahtijevam da se to obećanje ispuni. Ne znam što ćete mi poslati kao zakonit novac, ali Vi sigurno znate što su to djelatnici trezora SAD-a zvali zakonitim novcem 1934. i 1950., kada su dali ova obećanja. Znam da imate srebrne dolare u trezoru i bit ću zadovoljan s njima.

Unaprijed hvala.

P.S. Budući da imam nekoliko tisuća dolara s ovim zakletvama, ovo nije stvar akademske rasprave, već pitanje od znatne materijalne važnosti.

iz slike 31

Ovo je odgovor trezora SAD-a:

Poštovani gospodine Myers:

Vaše pismo od 14. travnja 1970. upućeno tajniku, predano je meni da odgovorim.

Kako ste obaviješteni, dvije novčanice od 100 $ koje ste poslali s Vašim pismom, zakonit su novac. Novčanice i kovanice Sjedinjenih Američkih Država također su zakonit novac.

Srebrni dolari ne izdaju se od 25. ožujka 1964., kada je tajnik po ovlasti danoj stavkom 2 zakona od 4. lipnja 1963. (31. Zakon SAD-a 1964., 405 a-1) odredio da su srebrni certifikati otkupljivi samo u srebrnim šipkama. Do 25. ožujka 1964. samo su nositelji srebrnih certifikata imali apsolutno pravo mijenjati ih za srebrne dolare.

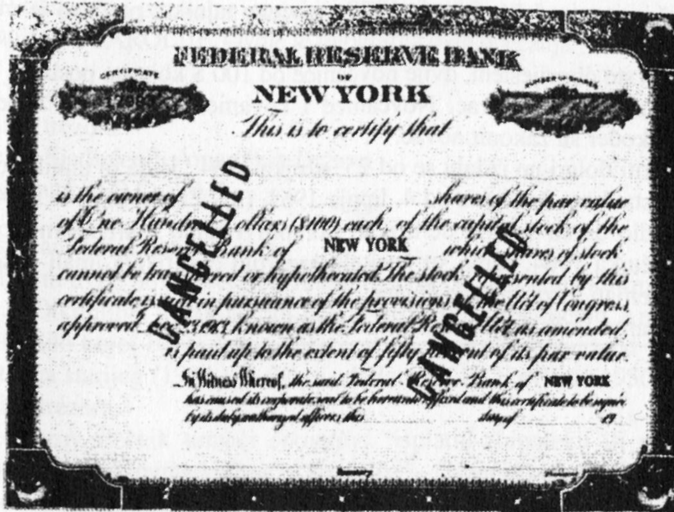
Vraćamo Vaše dvije novčanice od 100 $ u privitku.

Your two $100 Federal Reserve Notes are returned herewith.

Very truly yours,

Special Assistant Treasurer

Enclosures: 2

FEDERAL RESERVE BANK
OF
NEW YORK

CERTIFICATE

This is to certify that

is the owner of shares of the par value of One Hundred Dollars ($100) each, of the capital stock of the Federal Reserve Bank of NEW YORK which shares of stock cannot be transferred or hypothecated. The stock represented by this certificate is issued in pursuance of the provisions of the Act of Congress approved known as the Federal Reserve Act as amended, is paid up to the extent of fifty per cent of its par value.

In Witness Whereof, the said Federal Reserve Bank of NEW YORK has caused its corporate seal to be hereunto affixed and this certificate to be signed by its duly authorized officers this day of 19

CANCELLED

CANCELLED

CERTIFICATE ISSUED TO STOCKHOLDERS OF FEDERAL RESERVE BANK OF NEW YORK

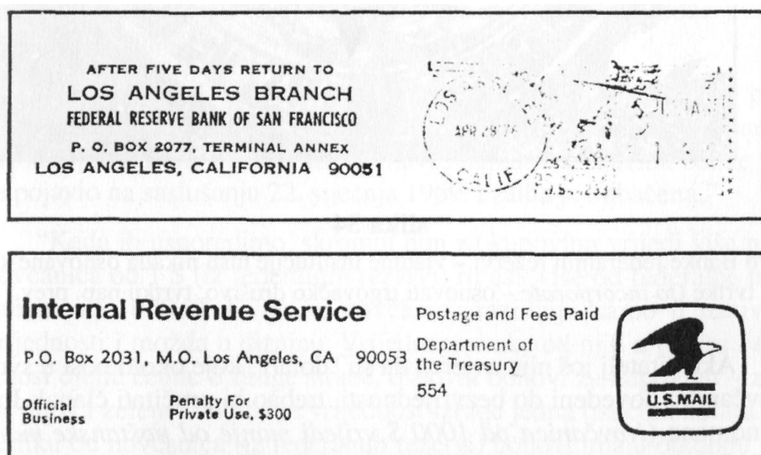
Private banks and persons, the owners of the "federal" Reserve, received certificates, as do the owners of other private corporations. The stock has the characteristics of cumulative perferred stock that bears a 6% rate of interest on the paid in capital. Only $50 dollars, half of the $100 per value has been called for and paid in, because the enormous "take," or profits, from the start have made further capital requirements unnecessary. If at any time there develops a need for further capital, the taxpayers are required to furnish it through purchase of stock in the 12 "F"R banks through the Treasury. The Treasury and the taxpayers are responsible for the liabilities of these private "Federal" Reserve banks under the terms fraudulently written into the "F"R Act by Pres. Woodrow Wilson, though they share in none of the profits and are systematically looted to provide them.

slika 32

Certifikat izdan dioničarima banke "federalnih" rezervi u New Yorku

iz slike 32

Privatne banke i osobe, vlasnici "federalnih" rezervi, dobili su certifikate, kao što ih dobivaju i vlasnici drugih privatnih kompanija. Obveznica ima obilježje kumulativne obveznice koja nosi 6% kamata na uloženi kapital. Samo je 50 $ na vrijednost od 100 $ odobrena i uplaćena, jer su ogromni "dobici" ili profiti na samom početku učinili daljnju dokapitalizaciju nepotrebnom. U slučaju da bi u bilo kojem trenutku bila potrebna dokapitalizacija, porezni obveznici dužni su je osigurati kupovinom obveznica, posredstvom trezora, u 12 banaka "federalnih" rezervi. Trezor i porezni obveznici odgovorni su za opterećenje ovih privatnih banaka "federalnih" rezervi, po prevarantskim uvjetima napisanim u Zakonu o federalnim rezervama, predsjednika Woodrowa Wilsona, iako ne sudjeluju u profitu, i sustavno su pljačkani da bi se on osigurao.

slika 33

Omotnice na kojima se vide komercijalne marke na pošti federalnih rezervi. Dodatni dokaz da je sustav "federalnih" rezervi privatna kompanija. Pošta poslana iz IRS-a (Služba unutrašnjih državnih prihoda) ima državnu marku, dok pošta poslana iz "Feda" nosi komercijalnu.

slika 34

Grb Banke federalnih rezervi - vladine institucije nisu nikada osnovane kao tvrtke *(to incorporate* - osnovati trgovačko društvo, tvrtku nap. prev.)

Ako čitatelj još nije uvjeren da su "dolari" koje okolo nosi u svom novčaniku dovedeni do bezvrijednosti, trebao bi pročitati članak Joea Hindmana *(Novčanica od 1000 $ vrijedi manje od poštanske marke od 10 centa)* izdan u Central Valleyu, *Valley Times,* 15. svibnja 1969. Kongresmen John Raric uvrstio ga je u *Kongresni zapisnik* 22. svibnja 1969.: "Nedavni događaj na sudu, koji utječe na vaš novac, otkrio je da kredit i valuta federalne rezerve - u isto vrijeme dok zarađujete i trošite - nema zakonske vrijednosti."

"Dogodilo se otprilike ovako: na zahtjev posuditelja, banka je uzela jamčevinu, otkupila nekretninu (dužnikova jamca) na rasprodaji kod šerifa, i "Dogodilo se otprilike ovako: na zahtjev posuditelja, banka je uzela jamčevinu, otkupila nekretninu (dužnikova jamca) na rasprodaji kod šerifa i podnijela tužbu za dobivanje nekretnine u

slučaju nazvan: *Prva državna banka Montgomeryja (Minn.) protiv Jeromea Dalyja."*

"Martin V. Mahoney, sudac Peacea, općina Credit River, okrug Scott (Minnesota), predsjedao je na sudskom procesu s porotom 7. prosinca 1968. Porota je proglasila mjenicu i hipoteku nevažećima zbog pogreške u zakonu: također su odbili priznati šerifovu rasprodaju važećom. Banka je izgubila. Jerome Daly, okrivljeni, pobijedio je i zadržao svoju zemlju."

"Predsjednik banke koja je dio sustava federalnih rezervi, u svom je svjedočenju priznao da je banka 'stvorila' novac, odnosno kredit, pomoću knjigovodstvenog unosa, takozvanog uzimanja u obzir isprave o hipoteci i mjenici; također je priznao kako ne postoji nikakav zakon u SAD-u koji bi banci dao pravo na taj način stvarati novac. Donoseći presudu, sudac Mahoney izjavio je da 'samo Bog može stvoriti nešto iz ničega.'"

"Banka je pokušala uložiti žalbu. Kada je pokušala platiti pristojbu za žalbu od 2 $ s dvije novčanice iz federalnih rezervi, one su također proglašene nezakonitima i nevažećima. Predstavnik banke nije se pojavio na saslušanju 22. siječnja 1969. i žalba je odbačena."

"Kada ih usporedimo, skromni bon za kupovinu vrijedi više nego novčanica od 1 $ (iz federalnih rezervi) ili čak više od federalne novčanice od 1000 $. Dvije se novčanice razlikuju samo u nazivnoj vrijednosti i možda u dizajnu. Vrijednost svake od njih u papiru i tinti iznosi djelić centa. S druge strane, osnovni bonovi za kupovinu - zlatni, plavi i zeleni - svima je vrijednost izrade jedna tisućina dolara. Za razliku od novčanica (iz federalnih rezervi) bonovi imaju otkupnu vrijednost u robi ponuđenoj u katalogu kompanije. Novčanice iz Feda ne mogu se razmijeniti za zlato ili srebro koje bi trebale predstavljati, nego samo za još istih novčanica ili jeftinih pobakrenih kovanica."

"Nevjerojatno? Sjetite se spomenutog slučaja Daly: Sud Sjedinjenih Američkih Država spriječio je pokušaj banke da naplati svoju bezvrijednu mjenicu uzimajući vrijednu Dalyjevu zemlju."

"U praksi to prolazi ako se nitko ne žali. Da li se vi žalite što morate raditi 23 sata (tri dana) da biste kupili novo odijelo, ili dva tjedna da biste kupili novu perilicu rublja, dok bankar federalnih rezervi

treba samo uzeti kemijsku u ruke kako bi stvorio tisuće dolara bez pokrića? Bez pokrića znači da taj novac ne može biti pretvoren u kovanice - zlato ili srebro."

"Još gore od toga, sustav federalnih rezervi privatna je korporacija, a ne federalna ustanova, unatoč svom imenu i zakonu iz 1913. koji ga je blagoslovio."

Kao što je rečeno u novinama *The Eagle,* Yakima, Washington, u izdanju od 11. rujna 1969.: "U ovom času nije poznato da li mu je podmetnut otrov ili pružena fatalna cigareta, ali ta mogućnost sigurno je više od pukog nagađanja. Sudionici međunarodne zavjere, koja posjeduje i kontrolira naš sustav federalnih rezervi i koja je dovela našu državu na rub najgoreg financijskog sloma u povijesti, s razlogom su nezadovoljni realnim sucem Mahoneyjem. Sudski slučaj i njegov ishod uzdrmali su uzduž i poprijeko cijelu organizaciju zavjerenika, nakon što su doslovno tisuće ljudi diljem cijele države doveli u pitanje dvoličnost ljudi koji postavljaju kraljeve, a koji potkradaju njihovu teško stečenu imovinu."

Jerome Daly, pobjednik u gore navedenom slučaju, bio je odvjetnik u Minnesoti. Poslije je na sudu zastupao trojicu ljudi optuženih za krivotvorenje novčanica federalnih rezervi. U nekoliko je minuta, na zadovoljstvo porote, dokazao kako novčanice Feda nemaju ništa veću vrijednost (zakonski i ustavno) od novčanica koje su tiskali njegovi klijenti. I jedne i druge bile su bezvrijedni komadi papira. Slučaj je odbačen!

Nedugo nakon toga, Jerome Daly izgubio je dozvolu za rad.

Zaista su Sjedinjene Američke Države došle do vrlo žalosnog stanja kada sudac biva "isključen" iz izricanja ustavne presude u slučaju vezanom za novac, a odvjetniku se oduzima odvjetništvo jer je dokazao da su nam Međunarodni bankari opljačkali cijelu imovinu i sveli našu monetu na komad bezvrijednog papira!

Do sada bi nepristranom promatraču trebalo biti jasno da su Međunarodni bankari, koji kontroliraju sustav federalnih rezervi, neprijatelji SAD-a i našeg Ustava - da je "ta mračna posada financijskih pirata ogulila američke ovce" i svela nas na razinu ropstva.

Od velike je važnosti da shvatimo kako je ova katastrofalna situacija nastajala uz pristanak Kongresa i predsjednika još od 1912.

Također treba napomenuti da su svi ti ljudi prisegnuli poštovati i štititi Ustav Sjedinjenih Američkih Država.

U Ustavu je izdaja jasno definirana (članak 3, stavak 3): "Izdajom Sjedinjenih Američkih Država držat će se podizanje rata protiv zemlje, ili pristupanje njenim neprijateljima, njihovo potpomaganje i bodrenje."

Ustav Sjedinjenih Američkih Država je nepobitan. U njemu jasno stoji: "Ovaj Ustav i zakoni Sjedinjenih Američkih Država, koji iz njega proizlaze... bit će vrhovni zakon ove zemlje, i suci svake države bit će njemu obvezni... svi izvršni i sudski djelatnici... morat će prisegnuti ili potvrditi da podržavaju ovaj Ustav" - članak VI.

Kada je Fed dobio kontrolu nad zalihama novca 1914., naš nacionalni dug iznosio je milijardu dolara. Danas, nakon gotovo tri četvrtine stoljeća pod stručnim vodstvom Feda, grcamo u crvenoj tinti dubokoj više milijardi dolara. Veliki postotak našeg nacionalnog budžeta odlazi na plaćanje kamata na kredit (stvoren ni iz čega) koji nam je posudila "mračna posada financijskih pirata".

Da je u uporabi bila moneta na koju se nije plaćala kamata, što je zagovarao predsjednik Jackson, i da je korištena ustavno, kako ju je koristio predsjednik Lincoln, umjesto da je posuđivana uz kamatu, trezor SAD-a bio bi bogatiji za više trilijuna dolara - i bez duga!

Zaista, bili bismo "napredni bez premca u povijesti civiliziranih država", umjesto što moramo nositi veći teret duga nego sve svjetske države zajedno!

POKUŠAJI UKIDANJA FEDERALNIH REZERVI

Kroz godine razni su lojalni ljudi u Kongresu davali prijedloge da se ukine Zakon o federalnim rezervama iz 1913. i otkupljivanje kontrole nad našim monetarnim sustavom. Među njima su Rezolucija pobijanja Louisa T. McFaddena iz 1934., koja je još uvijek na sudskoj komisiji; prijedlozi kongresmena Goldborougha HR373 (1943.), te kongresmena Johna Raricka HR17140 (1970.) i HR351 (1971.). Nijedan od tih prijedloga naši navodni zastupnici, koji su se zakleli na podržavanje Ustava, nisu usvojili. Svi oni leže u raznim komisijama i skupljaju prašinu!

Možemo li zaista nazvati ovaj ogroman zločin koji je učinjen protiv naroda Sjedinjenih Američkih Država bilo kojim drugim imenom no izdajom - "pristupanje njenim neprijateljima, njihovo potpomaganje i bodrenje?"

Može se dopustiti kako su neki od ovih ljudi koji su izabrani da nas predstavljaju u Kongresu, Senatu i u Bijeloj kući, previdjeli činjenice koje su tako jasno dokumentirane u povijesti - i bili zavedeni pomno stvorenim i kontroliranim javnim mnijenjem. Jedini komentar autora je taj da, ako su *toliko* površni, tada su prepovršni da bi bili naši predstavnici!

Istinu najbolje opisuju riječi Sir Johna Harringtona (1561. - 1612.): *"Izdaja nikad ne uspijeva, što je tome razlog? Ako uspije, nitko je se ne usuđuje nazvati izdajom."*

Kada Međunarodni bankari stvore novu veliku krizu, ulozi će biti najveći - potpuna kontrola svijeta! Pozornica za ovu planiranu katastrofu već je postavljena - jedino je početak predstave nepoznat. U odnosu na posljedice, fijasko iz 1929. i Velika depresija izgledat će kao vrijeme velikog prosperiteta.

Ne treba puno mašte da se predoče nevjerojatna bogatstva koja će se zaraditi kad banke (u vlasništvu i pod kontrolom Međunarodnih bankara, naravno!) krenu u naplatu hipoteka na više milijuna nekretnina diljem države. Samo taj jedan potez dat će kontrolu "mračnoj posadi financijskih pirata" nad većinom nekretnina u Sjedinjenim Američkim Državama.

Imajući to na umu, čitatelj bi trebao počinjati dobivati popunu sliku o nevjerojatnom uvidu i razumijevanju Abrahama Lincolna. Neposredno prije svog ubojstva, izjavio je: "Vidim u bliskoj budućnosti krizu koja se približava, i koja me čini malodušnim, i zbog koje drhtim od straha za sigurnost naše zemlje; korporacije su došle na vlast, nakon toga dolazi vrijeme korupcije na visokim položajima, manipulatori novcem nastojat će produljiti svoju vlast koristeći predrasude u narodu, dok se sve bogatstvo ne skupi u rukama nekolicine, i republika ne bude uništena."

Lincoln je nadalje izjavio da su krediti koje su trgovci izdavali, čak u tim ranim godinama, doveli američke građane u ovu situaciju: "Drže ga u njegovu zatvoru. Pretražili su ga i nisu mu ostavili ništa čime bi obio vrata. Jedna za drugima, zatvorili su teška željezna vrata

za njim, i sad ga imaju zatvorenog iza brave sa stotinu ključeva, koja ne može biti otključana bez poklapanja svih ključeva; ključeva u rukama stotinu različitih ljudi, koji su svi razasuti na stotinu različitih mjesta; i razmišljaju duboko nad tim kakav bi se izum, misaoni ili materijalni, mogao proizvesti kako bi ovaj bijeg bio još više nemoguć nego što jest" (Brandeis, *Novac drugih ljudi,* str. 1).

Očito je da Zakon o federalnim rezervama iz 1913. mora biti poništen - i nacionalni dug, koji je prijevarom izgrađen - odbačen - ako želimo da Sjedinjene Američke Države imaju šansu da prežive kao suverena i nezavisna država.

Jedino pošteni monetarni sustav može to osigurati. Nema kompromisa. Da li ćemo izabrati slobodu, ili potonuti u potpuno ropstvo novog svjetskog poretka? Budućnost će pokazati.

JEDANAESTO POGLAVLJE

GLAVNI PLAN

UVOD

Da li postoji nacrt - glavni plan - za sustavno uništavanje civilizacije, svih država i religija, te uspostavljanje novog svjetskog poretka?

Da, takav plan zaista postoji. Poznat je i objavljen u raznim oblicima otkad je bavarska vlada objavila poznati izvještaj o aktivnostima i planovima Iluminata 1780-ih.

Vođe Iluminata, kako smo već vidjeli, mala su, ali utjecajna grupa koja uključuje Međunarodne bankare, industrijalce, znanstvenike, vojne i političke vođe, ljude iz školstva, gospodarstvenike, itd. Na najvišoj razini nalaze se ljudi koji su prihvatili sotonističku doktrinu Adama Weishaupta i Alberta Pikea. Oni obožavaju Lucifera, kako je to Albert Pike zahtijevao u svojoj knjizi *Moral i dogma.* Ne priznaju nadređenost nijednog smrtnog bića osim njihova vođe. Nisu lojalni nijednoj državi. Oni upravljaju SOTONSKOM ZAVJEROM, čiji je cilj apsolutna kontrola cijelog ovog svijeta i svega u njemu.

Služe se svim subverzivnim pokretima da bi podijelili mase na suprotne tabore u političkom, socijalnom, rasnom, gospodarskom i religioznom smislu. Naoružavaju i financiraju ove grupe i potiču ih da se bore jedne protiv drugih. Nadaju se kako će zavesti čovječanstvo da nastavi s ovim procesom samouništenja, dok sve političke i religiozne institucije ne budu eliminirane. Zatim planiraju postavljanje njihovog kralja - despota cijelog svijeta, koji bi nametnuo lucifersku strahovladu i sotonski despotizam.

Da bismo dokazali ove namjere, treba pomno proučiti dokument tiskan pod naslovom *Protokoli učenih cionističkih starješina,* imajući na umu da je to, unatoč svim argumentima koji se odnose na njegov izvor i podrijetlo, nedvojbeno i sasvim sigurno glavni plan koji je mala grupa nevjerojatno bogatih, dijabolično okretnih i ekstremno utjecajnih

ljudi upotrijebila da potkopa i iskvari vodeće ljude u svakom sloju društva, a sve u svrhu postizanja njihova cilja. Služe se obećanjima blagostanja, luksuza, "samopoštovanja" i osjetilnih užitaka kako bi namamili te vođe u svoju zamku iz koje nema izlaza.

Ljudi koji su začeli ovu dijaboličnu zavjeru prikazanu u *Protokolu* nisu bili ateisti: bili su Iluminati, sljedbenici prvobitnog "nositelja Svjetla", Sotone ili Vraga. Bili su obožavatelji Sotone. Ovo je sotonski plan.

Ti su se *Protokoli,* ovakvi kakve ih znamo danas, prvi put pojavili u ruskoj publikaciji 1905. Njihovu je kopiju kupio Britanski muzej u Londonu 10. kolovoza 1906.

Protokole - ili glavni plan da se zavlada cijelim svijetom - britanski je novinar Victor Marsden podijelio na članke i odlomke, radi lakšeg praćenja teksta.

Marsden je izjavio da, u vrijeme kad je obrađivao tekst u Britanskom muzeju, nije mogao izdržati dulje od jednog sata radeći na njemu. Dijabolični duh kojim je bila prožeta materija koju je trebao prevesti na engleski činio gaje bolesnim. Njegov prijevod objavilo je Britansko izdavačko društvo u Londonu 1921.

U prvom poglavlju svoje knjige *Crvena magla nad Amerikom,* pokojni William Guy Carr, koji je bio zapovjednik u kanadskoj mornarici, objavio je detalje svojih istraživanja o korijenima *Protokola.* Pomoću svojih mnogobrojnih veza u obavještajnim krugovima diljem svijeta ustanovio je da su oni zaista izvorni.

Izjavio je da su direktori Iluminata 1890-ih bili zabrinuti kada su povjesničari počeli proučavati zavjeru koja je dovela do Francuske revolucije 1789., pogotovo onu fazu koja je upućivala na umiješanost Iluminata. Dokumenti nađeni kraj tijela njihova kurira, kojeg je 1785. ubio grom, bio je dokaz njihove umiješanosti u zavjeru. To je prilično zabrinulo Iluminate.

"Budući da je politika direktora uvijek bila rad u sjeni, i briga da se njihov identitet i povezanost s revolucionarnim snagama nikada ne dozna, bilo je odlučeno da se novi dokument stavi povjesničarima na raspolaganje. Novi dokument bio je napisan na takav način da se ukloni sumnja s vođa Iluminata i usmjeri na vođe Židovskog revolucionarnog pokreta u Rusiji. Oni koji su bili zaduženi za pripremu te neslane šale upotrijebili su plan pronađen kraj tijela kurira, *ali su*

izmijenili određene riječi i fraze, da bi oni koji će čitati "novi" dokument povjerovali kako je riječ od židovskoj zavjeri postizanja svjetske dominacije, u skladu s političkim cionizmom koji je zagovarao Herzl 1897...."

"Zavjerenici su odlučili izmijenjene planove dati u ruke istaknutim Rusima, čiji su karakter i reputacija bili izvan svakog pitanja. Čovjek koga su izabrali da bude njihov nesvjesni ortak bio je profesor S. Nilus. On je ispitao dokumente stavljene u njegove ruke i povjerovao *da su bili izvorni, što su zapravo i bili* (čovjek koji ih je donio tvrdio je da ih je dobio od prostitutke, koja ih je ukrala od jednog od vodećih Židova). Objavljujući ih 1905. pod nazivom *Židovska opasnost,* Nilus je išao na ruku Iluminatima *(Crvena magla nad Amerikom,* str. 3-4). Vjerovanje u njihovu autentičnost bilo bi potisnuto optužbama poput "fanatičnog antisemitizma", "antisemitske kampanje", "rasizma" i drugih optužbi koje bi ljude odvukle od stvarnih činjenica.

Reći da je cijela stvar "Židovska zavjera" pojednostavljivanje je činjenica: *sasvim je jasno da je to sotonska zavjera.* Međutim, nema smisla poricati umiješanost mnogih Židova u zavjeru: Weishaupt, Marx, Warburgi, Rothschildi, Jackob Schiff i dr. svi su bili Židovi!

Nastojeći skrenuti pozornost javnosti sa smrtno ozbiljne poruke sadržane u ovom dokumentu inspiriranom Sotonom, neki su ljudi tvrdili da je riječ o krivotvorini.

Poznati londonski *Times* objavio je članke 16., 17. i 18. kolovoza 1921., u kojima se tvrdilo da su došli do "nevjerojatnog otkrića". U člancima koje je navodno napisao njihov "dopisnik iz Istanbula", tvrdilo se da su *Protokoli* "šlampava krivotvorina" francuske knjige *Ženevski dijalozi,* izdane u Briselu 1865.

Da su bili potpuno pošteni i objektivni u svom "istraživanju" korijena *Protokola, Times* bi zacijelo došao do novog "senzacionalnog otkrića", odnosno toga da je slična knjiga, *Machiavelli Montesquieu i Rousseau,* autora Jacoba Venedeya, izdavača Franza Dannickera u Berlinu 1850., također sadržavala odlomke *Protokola.*

Jednostavna je istina ta da su obje te knjige sadržavale odlomke nađene u *Protokolima.* A ta činjenica zapravo ništa ne dokazuje. Plan koji se iznosi u *Protokolima* jasno je izrečen u dokumentima Iluminata

koje je objavila bavarska vlada. Autori ovih knjiga očito su bili upoznati s tim dokumentima te su ih uvelike citirali.

Naravno, pravi dokaz autentičnosti *Protokola* nije sadržan u onome što ljudi o njima kažu. Pravi dokaz sadržan je u samom sadržaju protokola i smrtnoj točnosti njihovih predviđanja budućnosti (od 1901.).

Henry Ford, poznati pionir autoindustrije, u intervjuu objavljenom 17. veljače 1921. u *New York Worldu,* dao je vrlo uvjerljivu izjavu glede istinitosti *Protokola:* "Jedina izjava koju bih dao u vezi s *Protokolom* je ta da se uklapaju u ono što se događa. Stari su (barem) šesnaest godina i poklapaju se s dosadašnjom svjetskom situacijom. Pa i s trenutnom."

U svom pismu *Spectatoru* od 27. kolovoza 1921., Lord Sydenham izjavio je: *"Protokoli* objašnjavaju gotovo u najsitnije detalje ciljeve boljševizma i načine njegove provedbe. U praksi je on već funkcionirao kada je Nilus 1901. došao do dokumenata, ali je boljševizam tada bio marksistički komunizam i još nije bilo vrijeme za njegovu provedbu vojnom silom. Ništa što je napisano 1865. nije moglo imati nikakav utjecaj na užasnu točnost prognoza u *Protokolima,* od kojih se većina doslovno ispunila."

"Što je najuočljivija karakteristika *Protokola?* Odgovor je iznimna i najšira moguća upućenost. Rješenje zagonetke je, ako je uopće riječ o zagonetki, u utvrđivanju podrijetla ove tajanstvene upućenosti, koja je bila temelj proročanstava koja su se doslovno ispunila."

Ove su izjave dane 1921., kad su se predviđanja sadržana u *Protokolima* tek počela ispunjavati.

Koliko veću težinu ona imaju danas, kada je riječ o činjenicama koje su se doslovno ispunile?

U tekstu *Protokola* dvije se riječi često ponavljaju. To su "goyim" i "agentur". Prva riječ, sa značenjem "ljudska stoka", upotrebljava se s prezirom da bi označila ljude svih rasa i tradicija koji nisu članovi Iluminata. Riječ "agentur" odnosi se na cijelu organizaciju agenata u službi Iluminata. Točnije, odnosi se na iluministe koji djeluju kao "savjetnici" i "specijalisti" u državnim i drugim vodećim institucijama.

Slijede isječci iz prijevoda *Protokola* Victora Marsdena:

Glavni plan

-1-

… Na stranu lijepe fraze, diskutirat ćemo o značenju svake misli: usporedbama i dedukcijama osvijetlit ćemo činjenice.

Ono o čemu ću razgovarati je viđenje našeg sustava s dva gledišta: našeg i gledišta *goyima.*

Treba napomenuti da većina ljudi ima loše instinkte, a manjina dobre, tako da se najbolji rezultati u njihovu vođenju postižu nasiljem i prisilom, a ne akademskim diskusijama. Svatko teži za moći, svatko bi rado postao diktator, samo kad bi mogao, i zaista su rijetki oni koji ne bi bili u stanju žrtvovati dobrobit sviju, samo da bi sebi osigurali dobit…

Politička sloboda je ideja, ali ne i činjenica. Ovu ideju treba znati koristiti kad god to postane nužno, i s njom kao mamcem privući mase ljudi u jednu stranku, da bi se rušila druga, koja je na vlasti. Taj je zadatak utoliko lakši ako je opozicija zaražena idejom slobode, *takozvanog liberalizma,* i ako je spremna uložiti svoje snage za tu ideju. Ovdje počinje trijumf naše teorije: opušteni vlastodršci odmah se, po zakonu života, nadomještaju i okupljaju u drugom sastavu, jer slijepa većina države ne može jedan jedini dan postojati bez vodstva, a novo vodstvo jedva da je došlo na mjesto starog, a već je oslabljeno liberalizmom.

U našim danima sila koja je zamijenila one vladare koji su bili liberalni je sila zlata. Nekad je bilo vrijeme kad je vladala vjera. Ideju slobode nemoguće je provesti u djelo, jer je nitko ne zna umjereno primijeniti. Dovoljno je pustiti ljude da sami upravljaju neko vrijeme pa da se ta skupina pretvori u neorganiziranu rulju…

Bez obzira da li se država sama istroši u svojim vlastitim grčevima ili je njen unutrašnji nesklad dovede pod vlast vanjskih neprijatelja - u svakom je slučaju gubitak neizbježan: *u tome je naša snaga.* Vlast kapitala, koja je potpuno u našim rukama, pruža državi slamku za koju se ona, htjela ili ne, mora uhvatiti; ako ne - tone na dno…

Da li je moguće nekom zdravom logičnom umu nadati se uspjehu u vodstvu masa uz pomoć razumnih savjeta i argumenata, kad se bilo kakva kontradikcija ili protivljenje, koliko god besmisleni oni bili, mogu dogoditi, i zadobiti veću potporu naroda, čije su moći rasuđivanja površne? Mase ljudi, i ljudi u masama koji su vođeni samo bezvrijednim strastima, jadnim uvjerenjima, običajima, tradicijom i sentimentalnim teorijama, žrtve su stranačkih neslaganja, koja sprječavaju bilo kakve dogovore, čak i one zasnovane na savršeno razumnim argumentima…

Politika nema ništa zajedničko s moralom. Vladar koji se upravlja po moralu nije vješt političar i zato je njegova vlast nestabilna. Onaj koji želi vladati mora biti spreman na lukavstva i na uvjeravanja. Velike nacionalne

kvalitete, kao iskrenost i poštenje, poroci su u politici jer ruše vladare sigurnije i uspješnije od najmoćnijeg neprijatelja. Takve kvalitete trebaju biti obilježja kraljevstva *goyima,* ali mi se nikako ne smijemo njima voditi...

Naša će vlast, u odnosu na sve moguće današnje klimave oblike vlasti, biti uvjerljivija no bilo koja druga zato što će ostati nevidljiva do trenutka kada toliko očvrsne da je više nikakvo lukavstvo neće moći potkopati.

Iz privremenog zla koje smo prisiljeni učiniti, izrodit će se dobrobit postojane vlasti, koja će obnoviti pravilan tijek mašinerije nacionalnog života, kojeg je liberalizam obezvrijedio. Rezultat opravdava sredstvo. U našim bi planovima trebali obratiti pozornost ne toliko na to što je dobro i moralno, koliko na to što je korisno i nužno. Pred nama je plan kroz koji se proteže strategija od koje ne možemo odstupiti bez rizika da budemo svjedoci propadanja nastojanja kroz mnoga stoljeća. Da bismo razradili zadovoljavajući plan djelovanja, nužno je uzeti u obzir podmuklost, mlitavost i nestabilnost rulje, njihovu nesposobnost da razumiju i poštuju uvjete svog vlastitog života ili svoju dobrobit. Treba shvatiti da je snaga rulje slijepa, nerazumna sila koja ne razmišlja i koja je uvijek podložna sugestijama s bilo koje strane. Slijepi ne mogu voditi slijepe, a da ih ne odvedu u ponor; isto tako, članovi rulje koji su na višem rangu od drugih, sve da su i primjer mudrosti, ako ne shvaćaju politiku, ne mogu biti vođe rulje a da ne odvedu cijelu državu u propast...

Naša je lozinka - sila i uvjeravanje. Samo sila pobjeđuje u političkim pitanjima, pogotovo ako je skrivena u talentima koji su državniku nužni. Nasilje mora biti princip, a lukavost i moć uvjeravanja pravilo onih vlasti koje ne žele svoje krune položiti pred noge neke druge sile. Zlo je jedini način da se dođe do krajnjeg rezultata, dobra. Stoga ne smijemo oklijevati s podmićivanjem, prijevarama i izdajama, kada to služi ostvarenju našeg krajnjeg cilja. U politici treba znati uzeti tuđu svojinu bez oklijevanja, ako time osiguravamo poslušnost i suverenitet.

Naša država, koja je na putu mirnog osvajanja, ima pravo zamijeniti užase rata manje primjetnim i prihvatljivijim smrtnim osudama, koje su nužne da bi se održao teror koji je sklon rezultirati slijepom poslušnošću. Pravedna, ali nemilosrdna žestina najveći je faktor snage države: ne samo radi dobitaka, već i u ime dužnosti, zbog pobjede...

Jer u davnim smo vremenima bili među prvima koji su uzvikivali riječi "Sloboda, Jednakost, Bratstvo" (slogan Francuske revolucije nap. prev.), često ponovljene riječi od tih dana glupih papagajskih ponavljanja birača, koji su sa svih strana nasrnuli na te mamce i s njima odnijeli dobrobit svijeta, istinsku osobnu slobodu, koja je prije bila tako dobro čuvana od utjecaja rulje. Navodni mudraci *goyima,* intelektualci, nisu mogli stvoriti ništa iz apstrakcije izgovorenih riječi; nisu primijetili proturječnost u njihovu

značenju i njihovu međusobnu povezanost; nisu uvidjeli da u prirodi ne može biti jednakosti, slobode, da je sama priroda stvorila raznolikost umova, karaktera i kapaciteta, jednako nepromjenjivo kao što je stvorila uvjetovanost njezinim zakonima; nikad nisu zastali kako bi shvatili da je rulja slijepa, da su skorojevići izabrani iz nje u političkom smislu jednako slijepi kao i sama rulja...

U svim su dijelovima svijeta riječi "sloboda, jednakost, bratstvo" rezultirale našim napretkom, zahvaljujući našim slijepim agentima, cijelim legijama onih koji su s entuzijazmom nosili naše zastave. A cijelo vrijeme te su riječi nagrizale dobrobit *goyima,* dovodeći kraju mir i solidarnost i uništavajući sve na čemu se temelje države *goyima.* Kako ćete poslije vidjeti, to nam je pomoglo da dođemo do našeg trijumfa; između ostalog, to nam je dalo mogućnost da odigramo našu glavnu kartu - uništenje privilegija, ili drugim riječima, samog postojanja aristokracije *goyima,* soja društva koji je bio jedina obrana koju su narodi i zemlje imali protiv nas...

Postizanje našeg trijumfa olakšala je činjenica da smo u odnosima s ljudima koje smo trebali mogli uvijek računati na najosjetljiviju stranu ljudskog uma, na račun u banci, na pohlepu, na ljudsku nezasitnost materijalnim dobrima; a svaka je od tih ljudskih slabosti sama po sebi dovoljna da paralizira inicijativu, jer stavlja volju ljudi na raspolaganje onom tko je kupio njihove aktivnosti.

-2-

S točnim osjećajem za ono što je ispravno, naš će međunarodni osjećaj ispravnosti izbrisati nacionalni i zavladati državama s istom preciznošću s kojom pravni sustav zemlje upravlja odnosima među svojim podanicima.

Administratori koje ćemo izabrati iz naroda, a čija će glavna karakteristika biti pokorno služenje, neće biti osobe podučene umijeću upravljanja, pa će lako postati pijuni u našim rukama, u rukama obrazovanih i produhovljenih ljudi koji će im biti savjetnici, specijalisti odgajani od ranog djetinjstva da bi upravljali poslovima cijeloga svijeta. Kao što vam je dobro znano, ti naši specijalisti u svrhu svog obrazovanja za vladare prikupljaju informacije iz naših političkih programa i njihovih povijesnih lekcija, iz opservacija o svakom prošlom događaju. Ono što vodi *goyime* nije praktična primjena neprejudiciranih povijesnih opservacija, već teoretska rutina bez ikakva kritičkog osvrta na rezultate koji iz nje proizlaze. Ne trebamo se zato na njih obazirati - neka se zabavljaju dok ne dođe čas, ili žive na nadama novih oblika ponavljanja prošlosti ili od sjećanja na sve u čemu su uživali. Neka za njih to bude glavni dio onoga za što smo ih uvjerili da prihvate kao diktat znanosti (teorije). Imajući taj cilj na umu, mi neprekidno, kroz naš tisak,

podržavamo slijepu vjeru u te teorije. Intelektualci *goyima* hvalit će se svojim znanjem, i bez njegove logičke potvrde upotrijebiti sve informacije koje mogu dobiti iz znanosti, a koje su naši *agentur* specijalisti lukavo pripremili u svrhu školovanja njihovih umova u smjeru koji nam odgovara.

Ni na trenutak nemojte pomisliti da su ove izjave prazne riječi: dobro razmislite o uspjesima koje smo osigurali darvinizmu, marksizmu, ničeizmu. Svima nama (iluministima), bez obzira na položaj, trebalo bi biti očito kakav su razjedinjujući učinak ovi smjerovi imali na umove *goyima*...

U rukama današnjih država nalazi se velika sila koja utječe na mišljenje ljudi, a to je tisak. Zadatak tiska je nastaviti ukazivati na potrebe koje se čine nužnima, dati glas pritužbama ljudi, izražavati i stvarati nezadovoljstvo. Kroz tisak se izražava snaga slobode govora, a ona je u našim rukama. Kroz tisak smo došli do mogućnosti utjecaja, a istodobno ostali u sjeni; zahvaljujući tisku imamo *zlato* u svojim rukama, premda smo prošli kroz oceane krvi i suza kako bismo do toga došli. Ali isplatilo se, iako smo žrtvovali mnoge naše ljude. Svaka žrtva s naše strane u Božjim je očima vrijedna tisuću *goyima.*

-3-

Sustav zdjelica vage današnjih dana uskoro će se srušiti, jer smo ga i napravili s određenim nedostatkom točnosti, kako bi vaga neprestano oscilirala, dok se ne istroši i ne dođe do prijelomne točke. *Goyimi* misle da su ga spojili dovoljno čvrsto i cijelo vrijeme očekuju da će se zdjelice naći u ravnoteži...

Da bismo naveli one koji teže za moći na zloupotreba položaja, postavili smo sve snage u opoziciju jedne prema drugima, slamajući njihove liberalne težnje prema samostalnosti. U tom smo smjeru djelovali na svaki oblik udruživanja, naoružali sve stranke i postavili vlast kao cilj svake ambicije. Od država smo napravili gladijatorske arene gdje se vodi borba oko mnoštva nejasnih pitanja... Još malo, i neredi i bankroti bit će sveopći...

Neiscrpno brbljanje tajni pretvorilo se u govornička natjecanja na zasjedanjima parlamenata i upravnih odbora. Hrabri novinari i beskrupulozni pisci pamfleta dnevne su žrtve izvršnih dužnosnika. Zloupotreba položaja bit će posljednja kap u pripremi rušenja svih institucija. Pod udarcima pobješnjele rulje sve će biti razoreno.

Svi ljudi teško rade, vezani željom za moći više no što su ikada bili vezani u ropstvu ili kmetstvu; s njima se nekako i mogu nositi, i od njih se na ovaj ili onaj način osloboditi, ali od nestašica nikada neće moći pobjeći. U ustave smo uključili takva prava koja masama izgledaju kao fiktivna, a ne stvarna prava. Sva ta "ljudska prava" mogu postojati samo kao ideja, ideja

koja nikada ne može biti ostvarena u stvarnom životu. Što znači radniku proleteru, iscrpljenom od teška posla, slomljenom svojom sudbinom, ako govornici dobiju pravo brbljati, ako novinari dobiju pravo objaviti bilo kakvu glupost, jednako kao i nešto kvalitetno, kada proletarijat nema druge koristi od ustava osim onih jadnih ostataka koje im bacamo s naših stolova kao nagradu za njihove glasove kojima mi diktiramo, koji idu u korist ljudi koje dovodimo na vlast, sluga našeg *agentura...*

Pojavljujemo se na sceni kao tobožnji spasitelji radnika od ovog potlačivanja kada predlažemo da uđu u redove naših vojski - socijalista, anarhista, komunista - kojima stalno dajemo potporu u skladu s navodnom vladavinom bratstva (solidarnošću čovječanstva), našeg *socijalnog masonstva.* Aristokraciji, kojoj je zakonom osigurano uživanje u radu radnika, bilo je u interesu da radnici budu dobro hranjeni, zdravi i jaki. Nama je u interesu upravo suprotno - nestajanje, *ubijanje GOYIMA.* Našoj je snazi kronično potrebna neishranjenost i fizička slabost radnika jer sve to rezultira time da je on rob naše volje te da neće u sebi pronaći dovoljno snage ni energije suprotstaviti se našoj volji. Glad daje veću moć kapitalu nad radnicima nego što su je kraljevi davali aristokraciji.

Nestašicama te zavišću i mržnjom koje ih prate, upravljat ćemo ruljom i njihovim rukama zbrisati s lica zemlje sve koji nam stanu na put.

Kad kucne čas da naš gospodar (Sotona, vidi str. 79) *cijeloga svijeta bude okrunjen, iste te ruke zbrisat će sve što bi tome moglo biti smetnja.*

Goyimi su izgubili naviku razmišljanja ako njima ne upravljaju sugestije naših specijalista. Stoga oni ne uviđaju potpunu nužnost onoga što ćemo mi, kada naše kraljevstvo dođe, odmah prihvatiti, a to je sljedeće: *od vitalne je važnosti u školama podučavati jedno jednostavno znanje, temelj svih znanja - znanje o strukturi ljudskog života, socijalnog postojanja, koje zahtijeva podjelu rada i, posljedično, podjelu ljudi na klase i društvene slojeve.* Nužno je da svi znaju kako *zbog različitih predmeta na koje su ljudske aktivnosti usmjerene, ne može biti jednakosti,* kako onaj koji svojim postupkom ugrozi cijelu zajednicu ne može biti jednako odgovoran pred zakonom kao i onaj koji ne pogađa nikoga osim svoje časti. Istinsko znanje o strukturi društva, u čije tajne *goyime* ne upućujemo, svim bi ljudima pokazalo da upravljanje i rad moraju ostati unutar određenih struktura, i da oni ne smiju postati uzrokom ljudske patnje koja bi proizašla iz obrazovanja koje nije u skladu s poslom koji su pojedinci pozvani obavljati. Nakon temeljne studije ovog znanja, ljudi bi se dobrovoljno pokoravali vlasti i prihvaćali one pozicije koje bi im se u državi dodijelile. Sadašnje stanje znanja je takvo, u skladu s uputama koje smo dali, da ljudi bezrezervno vjerujući tisku - zahvaljujući svom neznanju i šaptanim uputama koje ih trebaju zavesti -

njeguju slijepu mržnju prema svim oblicima za koje drže da su iznad njih, jer ne razumiju klase i društvene slojeve.

Ovu će mržnju dalje pothranjivati i učinci *gospodarske krize,* koja će zaustaviti trgovinu burze i zamrznuti industriju. Stvorit ćemo svim tajnim metodama koje su nam poznate, i uz pomoć zlata, koje je sve u našim rukama, *univerzalnu gospodarsku krizu, u kojoj ćemo istodobno izbaciti na ulice svu rulju radnika, u svim zemljama Europe.* Ta će rulja s *oduševljenjem krenuti* u prolijevanje krvi onih kojima su, u svom jednostavnom neznanju, od malih nogu zavidjeli i čiju će imovinu sada biti u prilici opljačkati.

"Naše" neće dirnuti jer će nama trenutak napada biti poznat i poduzet će se mjere da se zaštitimo.

Objasnili smo da će progres dovesti sve *goyime* pod vlast razuma. Naš despotizam bit će upravo to; mudro upravljanom žestinom smirit će se svi nemiri i sve će se institucije izliječiti od liberalizma.

Kad je narod vidio da su sve vrste ustupaka i popuštanja dopušteni u ime slobode, zamišljao je sebe kao suverenog gospodara i nagrnuo je na svoj put do moći. Ali, naravno, kao i svaki drugi slijepac, naletio je na prepreku, *bezglavo je tražio vodstvo, nikad nije bio u stanju vratiti se u nekadašnje prilike* i položio je svoje ovlasti pred *naše* noge. Sjetite se Francuske revolucije, kojoj smo mi dali ime "velika": tajne njenog pripremanja dobro su nam poznate, jer ona je u potpunosti naše djelo...

I tako ljudi osuđuju ispravne i oslobađaju krive, sve više uvjereni kako mogu činiti što god ih je volja. Zahvaljujući takvom stanju stvari, ljudi razaraju svaku stabilnost i stvaraju nered na svakom koraku.

-4-

... Tko i što je to u stanju zbaciti nevidljivu silu? A upravo je to ono što je naša sila. *Pogansko* masonstvo slijepo nam služi kao paravan, ali plan naše akcije, čak i mjesto njenog održavanja, za sve ljude ostaje nepoznanica.

No čak i sloboda može biti bezazlena i naći svoje mjesto u državnom gospodarstvu, bez prijetnje za dobrobit naroda, ako počiva na vjeri u Boga, na bratstvu ljudskosti, nepovezana s konceptom jednakosti, koji negiraju sami zakoni stvaranja, jer se oni temelje na podčinjenosti. S takvom vjerom narodom bi se moglo upravljati sustavom župa, i zadovoljno bi i ponizno koračao pod vodstvom svog duhovnog pastora pokoravajući se Božjoj volji Boga na zemlji. Ovo je razlog zbog kojeg *je za nas nužno potkopati svaku vjeru, iz umova GOYIMA istrgnuti sam princip božanstva i duhovnog, a na njegovo mjesto staviti proračune i materijalna dobra.*

Kako ne bismo *goyimima* dali priliku da misle i zaključuju, njihovi umovi moraju biti okrenuti prema industriji i trgovini. Na taj će način sve države biti obuzete potragom za materijalnim dobrima, i u toj utrci neće primijetiti svog zajedničkog neprijatelja. Da bi sloboda mogla jedanput zauvijek uništiti zajednice *goyima,* moramo marljivost zasnovati na špekulacijama: rezultat toga će biti da će ono što se iz zemlje izvuče marljivošću prokliziti kroz prste i pripasti tajanstvenim, odnosno našim klasama.

-5-

Potaknut ćemo pojačanu centralizaciju države, da bi nam sve snage društva pale u ruke. Novim ćemo zakonima regulirati sve akcije političkog života naših podanika. Ti će zakoni uklanjati jednu za drugom sve ovlasti i slobode koje su *goyimi* dopuštali, i naše će kraljevstvo odlikovati despotizam takvih fantastičnih proporcija da će u svakom trenutku na bilo kojem mjestu u svijetu biti u poziciji zbrisati *goyima* koji bi nam se suprotstavio riječju ili djelom. Reći će vam da takav despotizam o kakvom vam govorim nije u skladu s današnjim napretkom, ali ja ću dokazati da jest.

U vrijeme kad su ljudi na kraljevska prijestolja gledali kao na jasnu manifestaciju Božje volje, bez prigovora su se pokoravali despotizmu kraljeva: ali od trenutka kad smo u njihove umove usadili klicu koncepta njihovih vlastitih prava, počeli su na kraljeve gledati kao na obične smrtnike. Sveto pomazanje Božjih izabranika u očima naroda spalo je s kraljevskih glava, a kad smo ih olakšali za njihovu vjeru u Boga, snaga vlasti bačena je na ulicu, u obliku vlasništva, koje smo uzeli mi sami.

Nadalje, umjetnost manipuliranja masama i pojedincima, kroz pametno smišljene teorije i prazne riječi, kontroliranje života svim mogućim smicalicama, od kojih *goyimi* ne razumiju ništa, također pripada specijalistima našeg administrativnog mozga. U ovim vještinama koje smo utemeljili na promatranjima, analizama i finim proračunima, nemamo premca, jednako kao i u izradi nacrta političkih akcija i našoj jednosložnosti...

Neko bi nam se vrijeme mogla uspješno odupirati koalicija GOYIMA cijeloga svijeta: ali od te nas opasnosti štiti razdor koji postoji među njima, čiji su korijeni toliko duboki da ih je sada nemoguće prijeći. Suprotstavili smo jedne drugima osobne i nacionalne račune *goyima,* religiozne i rasne mržnje, koje smo razbuktali do velikih razmjera u posljednjih dvadeset stoljeća. To je razlog što ne postoji nijedna država koja bi dobila pomoć kada bi pružila ruku, jer svatko od njih mora imati na umu da bi bilo kakav sporazum protiv nas bio za njih kontraproduktivan. Previše smo jaki - naša je moć nepobjediva. *Države ne mogu postići ni beznačajan privatni dogovor, a da mi potajno nemamo prste u tome...*

Da bi kapital nesputano kružio, mora postojati mogućnost uspostavljanja monopola u industriji i trgovini: ovo se već potajno događa u svim dijelovima svijeta. Ova sloboda dat će političku snagu onima u industriji, a to će pomoći u potlačivanju masa. Danas je važnije razoružati ljude nego ih voditi u rat; važnije je u našu korist iskoristiti razbuktale strasti, nego obuzdavati njihovu vatru; važnije je uloviti korak i interpretirati tuđe ideje u našu korist, nego ih istrebljivati. *Glavni se zadatak našeg djelovanja sastoji u ovom: oslabiti javno mnijenje kritikama; odvesti ga od ozbiljnih razmišljanja kojima je cilj stvaranje otpora; omesti moć razmišljanja uvlačenjem u prividne sukobe praznom rječitošću.*

U svim su razdobljima narodi svijeta, kao i pojedinci, prihvatili riječi umjesto djela, *jer ih zadovoljava predstava,* i rijetko zastanu da bi primijetili da li obećanja dana u javnoj areni prati izvedba. Stoga ćemo osnovati institucije koje će izvoditi predstave i davati rječiti dokaz svojeg doprinosa razvoju.

Preuzet ćemo liberalnu fiziologiju svih stranaka, svih smjerova i toj ćemo fiziologiji dati *glas govornika, koji će govoriti toliko mnogo da će potrošiti strpljivost slušatelja i izazvati zgražanje prema govornicima.*

Da bismo javno mnijenje dobili u svoje ruke, moramo ga dovesti u stanje zbunjenosti, dajući sa svih strana toliku količinu kontradiktornih izjava, i to toliko dugo da GOYIMI izgube razum u labirintu i dođu do zaključka kako je najbolje nemati nikakav politički stav, te da je ta materija jasna samo onom tko vodi narod.

Ovo je prva tajna.

Druga tajna bitna za uspjeh naše vladavine sadržana je u sljedećem: dovesti do takvih krajnosti nacionalne mane, navike, strasti, uvjete građanskog života, da više nitko neće znati svoje mjesto u kaosu, koji će rezultirati tako Što će na kraju ljudi biti nesposobni razumjeti jedni druge. Ova će nam mjera također poslužiti u drugom pogledu, tako da posijemo razdor među svim strankama, da raselimo sve kolektivne snage koje nam se još uvijek ne žele pokoriti i da obeshrabrimo bilo kakvu privatnu inicijativu koja bi u bilo kojoj mjeri mogla ugroziti naše poslove.

Nema ničeg opasnijeg od privatne inicijative; iza nje se nalazi duh, takva inicijativa može učiniti više no milijuni ljudi među kojima smo posijali razdor. Moramo voditi obrazovanje *goyima* tako da, kad god naiđu na situaciju kada je inicijativa nužna, samo rašire ruke u očajnoj nemoći. Napetost koja rezultira nedjelovanjem, iscrpljujuća je kad se susretne sa slobodom drugih. Iz ovog sukoba nastaje teški moralni šok, razočaranje, promašaji. *Svim ovim sredstvima toliko ćemo iscrpiti GOYIME da će biti prisiljeni ponuditi nam takvu međunarodnu vlast kakva će nam omogućiti da bez ikakvog nasilja postupno skupimo sve države svijeta u jednu super-državu.* Na

mjesto današnjih vladara postavit ćemo ljude koji će biti administracija super-države. Poput krakova, njihove će se ruke pružati u svim smjerovima, a njihova će organizacija biti takvih kolosalnih dimenzija da neće moći ne uspjeti u pokoravanju svih svjetskih država.

-6-

Naš cilj je da industrija iscrpi radnu snagu i kapital zemlje, i spekulativnim načinima prebaci sva sredstva svijeta u naše ruke, tako da *goyimi* budu svedeni na razinu proletarijata. Tada će se *goyimi* pred nama pokloniti, ako ni zbog čega drugog, onda da dobiju pravo na postojanje... *Povećat ćemo plaće koje, međutim, neće donijeti nikakav napredak radnicima, jer ćemo istodobno povećati cijene osnovnih proizvoda nužnih za život, pravdajući se da je to povezano s padom poljoprivrede i stočarstva; zatim ćemo umješno i duboko potkopati proizvodne pogone, navikavajući radnike na anarhiju i pijanstvo, a istodobno ćemo poduzeti sve mjere da izbrišemo s lica zemlje sve školovane snage GOYIMA.*

Da se ne bi dogodilo da GOYIMI shvate pravo stanje stvari prije nego što bude vrijeme, sve ćemo zamaskirati tobožnjom željom da služimo radničkoj klasi i velikim principima političkog gospodarstva, o kojima naše gospodarske teorije šire energičnu propagandu.

-7-

Povećanje naoružanja, povećanje policijskih snaga - osnovne su stvari za ispunjenje spomenutih planova. Ono što moramo postići je da u svim državama svijeta pokraj nas budu mase proletarijata, da nekoliko milijunaša, policija i vojska budu posvećeni našim ciljevima.

Moramo biti u poziciji na svaku opoziciju u nekoj zemlji, koja nam se usudi suprotstaviti, moći odgovoriti ratom s njom i njenim susjedima; ako bi se ti susjedi udružili protiv nas, moramo odgovoriti općim ratom.

Osnovni faktor uspjeha u politici je tajnost njenog djelovanja; svijet se ne mora složiti s djelima diplomacije.

Moramo prisiliti vlade *goyima* da poduzmu akciju u smjeru koji odgovara našem općem planu koji se već približava željenom ishodu, onim što ćemo predstaviti kao javno mnijenje, kojim tajno upravljamo pomoću tzv. "velike sile" - *tiska, koji je, uz par iznimaka koje se mogu zanemariti, već u cijelosti u našim rukama.*

Da bismo ukratko rezimirali naš sustav držanja europskih vlada *goyima* u šahu, pokazat ćemo našu snagu jednoj od njih terorističkim akcijama, a svima ćemo, ako dopustimo mogućnost općeg ustanka protiv nas, odgovoriti oružjem SAD-a, Kine ili Japana.

-8-

Moramo se naoružati svim oružjima koja bi naši neprijatelji mogli upotrijebiti protiv nas. Moramo pronaći najfinije nijanse i finese u zakoniku, za one slučajeve gdje ćemo morati izreći presude koje bi se mogle činiti nenormalno drske i nepravedne. Stoga je bitno da te rezolucije budu izražene na takav način da se čine najuzvišenijim moralnim principima pretočenim u legalnu formu. Naše vodstvo mora se okružiti svim civilizacijskim snagama među kojima će djelovati. Okružit će se publicistima, pravnicima, administratorima, diplomatima i, napokon, osobama koje su prošle naš super-obrazovni trening *u našim specijalnim školama (Gordonstoun, Škotska, itd.).* Ove osobe bit će upućene u sve tajne socijalne strukture, znat će sve jezike pisane političkim rječnikom i abecedom; bit će upoznati s cijelom ljudskom unutrašnjošću, sa svim osjetljivim ljudskim žicama na kojima će svirati.

Te su žice proizvodi uma *goyima,* njihove težnje, nedostaci, poroci i kvalitete, osobitosti klase i društvenog soja. Nije potrebno napominjati da nadareni pomoćnici vlasti o kojima govorim neće biti izabrani među *goyimima,* koji su naviknuti obavljati svoj administrativni posao ne razmišljajući o tome koji je njegov cilj, i nikada ne uzimaju u obzir za što je on potreban. Administratori *goyima* potpisuju papire bez čitanja, a rade ili iz milosrđa ili iz ambicije...

Kroz neko vrijeme, kad više ne bude rizika u povjeravanju odgovornih službi u našim državama našoj braći (iluministima), dat ćemo ih u ruke ljudima čija su prošlost i reputacija takvi da je između njih i običnih ljudi ogromna razlika, osobama koje će, ako ne budu poslušne, morati odgovarati pred zakonom ili jednostavno nestati - tako će biti prisiljeni braniti naše interese do zadnjeg daha.

-9-

Nema nikakvih zapreka koje bi ograničavale našu aktivnost. Naša super-država postoji u sasvim legalnim uvjetima koji su opisani u prihvaćenoj terminologiji energičnom i snažnom riječju - diktatura. U poziciji sam vam kazati čiste savjesti kako ćemo, kad za to dođe vrijeme, mi zakonodavci donositi presude i osude, ubijati i pošteđivati. Mi smo, kao glava svih naših trupa, na samom kormilu. Vladamo snagom volje, jer u našim su rukama ostaci nekada moćne stranke koju smo pobijedili. *A oružje u našim rukama su bezgranične ambicije, vatrena gramzivost, nemilosrdna osvetoljubivost, mržnja i pakost.*

Od nas kreće teror koji sve prožima. U našim su redovima ljudi svih uvjerenja, svih doktrina, nadolazeći monarsi, demagozi, socijalisti, komunisti i utopijski zanesenjaci svih vrsta. Sve smo ih usmjerili prema jednom zadatku: *svatko od njih podriva zadnje ostatke vlasti i nastoji zbaciti dosadašnji oblik poretka.*

Ova djela stavljaju sve zemlje na muke; one teže miru i spremne su za njega sve žrtvovati, *ali mi im nećemo dati mira sve dok otvoreno ne priznaju našu međunarodnu super-državu, i to s pokornošću.*

Ljudi su digli veliku galamu oko nužnosti rješavanja pitanja socijalizma putem međunarodnog dogovora. *Njihova stranačka podjela bacila ih je u naše ruke, jer da bi se ispunila nastojanja, treba imati novaca, a sav je novac u našim rukama...*

Na taj način slijepa snaga naroda postala je našom potporom, a mi smo jedini koji im možemo osigurati vođu i, naravno, usmjeriti ih putem koji vodi našem cilju...

Da ne bismo uništili institucije *goyima* prijevremeno, pristupili smo im spretno i istančano i uzeli u ruke krajeve niti koje pokreću njihov mehanizam. Ove su niti raspoređene strogo, ali pravedno; zamijenili smo ih kaotičnom dozvolom liberalizma. Naše su ruke u administraciji pravosuđa, u provođenju izbora, u tisku, ljudskim slobodama, *no uglavnom u školstvu i odgoju, koji su kameni temeljci slobode.*

Zaveli smo, zbunili i pokvarili mladež goyima odgajajući ih po principima i teorijama za koje znamo da su pogrešne, iako smo mi ti koji smo ih uveli.

Iznad postojećih zakona, bez da smo ih bitno mijenjali, tako da smo ih samo iskrivili u proturječnost različitih tumačenja, stvorili smo nešto po rezultatima grandiozno. Ovi rezultati očituju se prije svega u činjenici da su *tumačenja zamaskirala zakone:* nakon toga su ih i potpuno skrila od očiju vlada, zahvaljujući činjenici da se ništa ne može izvući iz zamršene mreže zakonodavstva.

Ovo je korijen teorije, naravno, arbitraže.

Mogli biste reći da će *goyimi,* ako shvate što se događa prije no što za to bude vrijeme, ustati s oružjem protiv nas; ali na Zapadu smo za taj slučaj pripremili takav potez strašnog terora da će i najhrabrija srca drhtati - podzemne željeznice metropola, ti podzemni hodnici koji će, prije nego što dođe vrijeme, biti uvedeni pod sve prijestolnice, i iz kojih ćemo te prijestolnice dignuti u zrak zajedno sa svim njihovim organizacijama i arhivima.

-10-

Kad postignemo naš cilj, reći ćemo raznim ljudima: "Sve je krenulo potpuno po zlu, svima je dosta patnje. Uklanjamo te razloge vaših muka - nacionalnosti, granice, razlike u novcu. Slobodni ste, naravno, osuditi nas, no može li ta osuda ikako biti pravedna prije nego što uopće probate ono što vam nudimo?"... Tada će nas rulja slaviti i nositi nas na rukama u jednoglasnoj provali nada i očekivanja. Glasovanje, koje smo učinili instrumentom koji će nas dovesti do svjetskog prijestolja, učeći čak i najmanje ljudske zajednice da glasuju posredstvom okupljanja i grupnih dogovora, poslužit će tada svojoj svrsi i zadnji put odigrati svoju ulogu u jednoglasnoj želji da se s nama zbliže prije nego što nas osude.

Da bismo to osigurali, moramo sve dovesti na glasovanje, bez obzira na klasu i kvalifikacije, tako da dobijemo apsolutnu većinu, koju nam ne bi mogle dati obrazovane klase posjednika. Tako ćemo, usađujući svima osjećaj vlastite važnosti, uništiti osjećaj važnosti obitelji kod *goyima* i njezine odgojne važnosti, te otkloniti mogućnost da se pojedini umovi odcijepe, jer rulja kojom ćemo upravljati neće im dopustiti da istupe čak ni da bi ih saslušali; ona je naviknuta slušati samo nas, koji je plaćamo za pozornost i poslušnost. Tako ćemo stvoriti snažnu, slijepu silu koja nikada neće biti sposobna pokrenuti se bilo kuda bez vodstva naših agenata postavljenih na njeno čelo kao vođe rulje...

Kad smo u državne organizme ubacili otrov liberalizma, cijeli njihov politički sklop doživio je promjenu. Države su zaražene smrtnom bolešću što truje krv. Sve što nam preostaje je pričekati kraj njihovih smrtnih agonija...

Kako bismo osigurali rezultat naših planova, organizirat ćemo izbore koji će na vlast dovesti predsjednike koji u svojoj prošlosti imaju neku tamnu, neotkrivenu mrlju, neku "Panamu" ili nešto slično - tada će oni postati povjerljivi agenti za ispunjavanje naših planova, iz straha da se ne otkrije njihova prošlost i iz prirodne želje svakoga kome je dana vlast, da zadrži privilegije, prednosti i časti koje su povezane sa službom predsjednika. Zastupnici će prikrivati, štititi i birati predsjednike, ali bit će im oduzeta moć izabirati nove ljude ili mijenjati zakone, jer će te ovlasti biti dane nama od strane predsjednika, naših marioneta. Naravno, tada će autoritet predsjednika postati metom svih mogućih napada, no mi ćemo mu osigurati sredstvo samoobrane u obliku obraćanja narodu, da donese odluku koja će biti iznad odluke njihovih predstavnika, drugim riječima, obratit će se istom onom našem slijepom robu - većini rulje. Neovisno od toga, dat ćemo predsjedniku pravo da proglasi ratno stanje. To ćemo pravo opravdati time da predsjednik, kao vrhovni vojni zapovjednik, mora imati cijelu vojsku na raspolaganju u

slučaju potrebe obrane ustava republike, pravo koje mu pripada kao odgovornom predstavniku tog ustava.

Sasvim je shvatljivo da će u tim uvjetima ključevi moći biti u našim rukama i da nitko osim nas neće više upravljati snagom zakonodavstva...

No vi vrlo dobro znate da je, *ako želimo ostvariti naše težnje u svim državama, nužno u svima njima pokvariti odnose naroda i vlasti, tako da potpuno izbrišemo humanost prezirom, mržnjom, borbom, zavišću, čak i mučenjima i izgladnjivanjem, uvođenjem bolesti (AIDS?) i nestašica, tako da GOYIMI ne vide drugog izlaza do bijega u sigurnost naše potpune suverenosti u novcu i svemu ostalom.*

Ali ako svijetu damo predah, trenutak koji čekamo teško da će ikada doći.

-11-

Ovo je dakle, program našeg novog ustava. Stvarat ćemo zakon, pravdu i sudstvo (1), prerušene u prijedloge zakonodavnim tijelima (2), dekretima predsjednika, pod krinkom općih propisa, naredbama ministara pod krinkom zaključaka senata i rezolucija državnog vijeća (3), a u slučaju da se za to stvori prilika - kroz državnu revoluciju... Ono što želimo je da, od prvog trena javne objave, dok su narodi svijeta još zapanjeni postignutom revolucijom, još uvijek u strahu i neizvjesnosti, jednom za svagda shvate da smo toliko jaki, toliko nadmoćni i prepuni snage da ih ni u kojem slučaju nećemo uzeti u obzir, da smo daleko od obraćanja bilo kakve pozornosti na njihove želje i mišljenja, da smo spremni i sposobni neodoljivom snagom bilo gdje i bilo kada skršiti svako izražavanje želja ili mišljenja, da smo jednim potezom došli do svega što smo željeli i da ni u kom slučaju ne namjeravamo dijeliti našu vlast s njima... Tada će oni u drhtavom strahu pred svime zatvoriti oči i zadovoljiti se time da pričekaju svoju sudbinu.

Goyimi su stado ovaca, a mi smo njihovi vuci. A znate li što se događa kad se vuci dočepaju stada?...

Postoji još jedan razlog zbog kojeg će zatvarati oči: jer ćemo im stalno obećavati da ćemo im vratiti njihove slobode, čim uklonimo sve neprijatelje mira i ukrotimo sve stranke...

Nije vrijedno ni spomenuti koliko će dugo čekati na povratak svojih sloboda...

-12-

Riječ "sloboda", koju se može tumačiti na više načina, mi definiramo ovako:

Sloboda je pravo da se radi ono što zakon dopušta. Ovo tumačenje te riječi bit će u pravo vrijeme nama korisno, jer će sve slobode biti u našim rukama, jer će zakoni podržavati ili stvarati ono što odgovara našem gore navedenom programu.

S tiskom ćemo se nositi na sljedeći način: Kakvu on danas ima ulogu? Služi tome da uzburka ili raspali one strasti koje pogoduju našem cilju, ili služi sebičnim stranačkim ciljevima. Često je prazan, nepravedan, podmukao i većina javnosti nema ni približnu ideju kojim on ciljevima zapravo služi. Mi ćemo ga osedlati i zauzdati čvrstom rukom; isto ćemo učiniti sa svim izdavačkim proizvodima, jer kakva bi bila korist riješiti se napada tiska ako bismo ostali ciljem napada pamfleta i knjiga?...

Nijedna objava neće stići do javnosti bez kontrole. Već sada smo postigli to da se u urede nekoliko agencija slijevaju vijesti iz gotovo svih dijelova svijeta. Te će agencije biti potpuno u našoj kontroli i objavljivati samo ono što im mi kažemo.

Ako smo već sad uspjeli opsjesti umove zajednica *goyima* u tolikoj mjeri da su blizu toga da na svjetske događaje gledaju kroz naočale koje smo im mi stavili na nos; ako već sad ne postoji nijedna država u kojoj nam je zapriječen pristup onome što *goyimi* u svojoj gluposti zovu državnim tajnama, kakva će tek biti naša pozicija kad budemo priznati vrhovnim vladarima svijeta, na čelu s našim kraljem cijeloga svijeta...

Svi takozvani liberali su anarhisti, ako ne djelom, onda bar donekle mišlju. Svatko je od njih u potrazi za fantomom slobode i stalno upada u zloporabu te slobode, to jest u anarhiju protestiranja radi samog protesta...

Uspostavit ćemo ono što će se svima činiti kao opozicija, koja će barem po jednoj od svojih karakteristika izgledati kao naša sama suprotnost. Naši će pravi neprijatelji prihvatiti svim srcem ovu simuliranu opoziciju kao svoju vlastitu i pokazati nam svoje karte.

Sve naše novine bit će svih mogućih usmjerenja - aristokratskih, republikanskih, revolucionarnih, čak anarhističnih - toliko dugo, naravno, dok postoji ustav... Poput indijskog božanstva Višnua, imat će stotinu ruku, i svaka od njih imat će prst na jednom javnom mnijenju. Kad se puls ubrza, te će ruke voditi mnijenje u smjeru naših planova, jer uzbuđeni pacijent gubi svu moć procjene i lako potpada pod sugestiju. One budale koje će misliti da objavljuju mišljenje svoje stranke, objavljivat će naše mišljenje, ili bilo koje mišljenje koje nam odgovara. U jalovu uvjerenju da podržavaju svoju stranku, zapravo će podržavati zastavu koju im mi objesimo...

Ti će napadi na nas također poslužiti i drugoj svrsi, naime da naši podanici budu uvjereni u postojanje potpune slobode govora i daju našim agentima priliku da potvrde kako su svi oni koji nam se protive beznačajni brbljavci, jer nisu u stanju pronaći nikakve važnije primjedbe na naš poredak.

Metode ovakve organizacije, nevidljive očima javnosti, no apsolutno sigurne, procijenjene su kao najbolje u skretanju pozornosti i povjerenja javnosti na stranu vlasti. Zahvaljujući takvim metodama bit ćemo u poziciji, ovisno o potrebi, uzbuditi ili umiriti javno mnijenje u političkim pitanjima, uvjeriti ili zbuniti, objavljujući sad istinu, sad laž, činjenice ili njihove suprotnosti, ovisno o tome da li će biti dobro ili loše primljene, uvijek vrlo oprezno ispitujući tlo prije nego što napravimo korak... *Naš će trijumf nad našim protivnicima biti siguran jer oni,* zahvaljujući već spomenutim metodama, *neće imati na raspolaganju tisak u kojem će moći potpuno i napokon izraziti svoje mišljenje.* Nećemo ih čak morati ni pobijati, osim vrlo površno.

Ove probne pucnjeve koje ćemo ispaliti u tisak, u slučaju potrebe opovrgnut će naši poluslužbeni organi...

Kada budemo u razdoblju novog režima, tranzicijskog u našem preuzimanju potpune vlasti, ne smijemo dopustiti nikakva otkrića tiska ili bilo kakav oblik javnog nepoštenja; vrlo je bitno da se vjeruje kako je novi režim tako savršeno sve zadovoljio, kako je čak kriminal nestao...

Slučajevi manifestacije kriminala moraju ostati poznati samo žrtvama i slučajnim svjedocima - nikome više.

Dnevna potreba za kruhom prisilit će *goyime* da budu tihi i ponizni sluge. Agenti iz tiska iz redova *goyima* na našoj strani, na naš će mig raspravljati o bilo čemu što nama ne odgovara, izravno objaviti u službenim dokumentima, a mi ćemo u međuvremenu, usred buke koja se podigla, jednostavno provesti mjere koje nam odgovaraju i onda ih ponuditi javnosti kao činjenično stanje. Nitko se neće usuditi zahtijevati ukinuće nečega što je jednom ostvareno, to više jer će to biti prikazano kao napredak... A tisak će odmah skrenuti pozornost na nova pitanja (nismo li naučili ljude da uvijek traže nešto novo?)...

Kako bismo odvratili pozornost ljudi koji bi mogli biti opasniji od političkih diskusija, sada ističemo ono što nazivamo novim političkim pitanjima, to jest, pitanjima industrije. O ovim pitanjima neka diskutiraju koliko god žele! Mase su pristale biti neaktivne, odmaknuti se od onog što drže političkom aktivnošću (što smo ih istrenirali, kako bismo ih mogli upotrijebiti kao sredstvo u borbi protiv vlada *goyima)* samo pod uvjetom da im se pronađe nova preokupacija, u kojoj im je ponuđeno nešto što izgleda kao isto političko nastojanje.

Da mase same ne bi otkrile naše namjere, *dodatno ćemo im odvratiti pozornost zabavama, igrama za razbibrigu, strastima, zabavnim parkovima... Uskoro ćemo kroz tisak početi promovirati natjecateljski duh u umjetnosti i svim vrstama sportova; ovi će interesi napokon odvratiti njihove misli od pitanja na koja bismo morali odgovoriti. Kako će biti sve više odviknuti od razmišljanja i zauzimanja vlastitih stavova, ljudi će početi govoriti našim jezikom, jer ćemo im samo mi nuditi nove smjernice razmišljanja... naravno, kroz osobe čija odanost nama neće biti u pitanju.*

Uloga koju su odigrali liberali, utopijski sanjari, napokon će biti odigrana kad naša država bude priznata. Do tada će nastaviti raditi u našu korist. Stoga ćemo nastaviti upućivati njihove umove na jalove koncepcije fantastičnih teorija, novih i navodno naprednih; jer nismo li s potpunim uspjehom *goyima* napunili prazne glave napretkom, dok među njima nije ostao nijedan um sposoban shvatiti da ova riječ skriva odmak od istine u svim slučajevima osim u materijalnom napretku, jer je istina jedna, a u njoj nema mjesta napretku. Napredak, kao varava ideja, služi skrivanju istine, tako da ona nije poznata nikome osim nama, Božjim izabranicima, njegovim čuvarima.

Kada dođemo do našeg kraljevstva, naši će govornici tumačiti velike probleme koji su potresli čovječanstvo, da bi ga na kraju doveli do naše blagotvorne vlasti.

Tko će ikada posumnjati da smo svim ovim narodima *manipulirali u skladu s političkim planom koji nitko nije ni naslutio tijekom mnogih stoljeća?*

-14-

...Beskorisne promjene oblika vlasti koje smo poticali kod GOYIMA *kada smo potkopavali strukturu njihovih država, toliko će izmoriti ljude da će radije trpjeti bilo što pod nama, nego riskirati ponovne potrese i jade kroz koje su prošli.*

Istodobno nećemo propustiti naglasiti povijesne pogreške kojima su vlade *goyima* mučile čovječanstvo kroz mnoga stoljeća, svojim nedostatkom razumijevanja svega što sadrži istinska dobra, u njihovoj potrazi za nerealnim shemama socijalnih blagoslova, ne primjećujući da te sheme nisu popravljale nego pogoršavale univerzalne odnose, koji su temelj ljudskog života...

Cijela snaga naših principa i metoda sastojat će se u tome da ćemo ih predstaviti i tumačiti kao sjajan kontrast mrtvom i trulom starom poretku stvari u socijalnom životu.

Naši će filozofi raspravljati sve nedostatke različitih vjerovanja GOYIMA, *ali nitko nikada neće raspravljati o istinskoj prirodi naše vjere, jer je nitko neće potpuno ni upoznati, osim naših, a oni se nikada neće usuditi izdati naše tajne.*

U zemljama koje su poznate kao napredne i prosvijećene, stvorili smo bezumnu, prljavu i odvratnu literaturu. Neko vrijeme nakon našeg dolaska na vlast nastavit ćemo je poticati da bismo osigurali osjećaj olakšanja u odnosu na govore i stranački program koji će dolaziti iz našeg uzvišenog društva... Naši će mudraci, obučavani da postanu vođe *goyima,* sastavljati govore, projekte, memoare i članke čija će namjena biti utjecati na umove *goyima,* usmjeravajući ih prema takvom razumijevanju i oblicima znanja kakve mi odredimo.

-15-

Kada napokon dođemo do našeg kraljevstva nakon našeg velikog dana, pripremanog svuda za isto vrijeme, nakon što bezvrijednost svih postojećih načina vladanja bude napokon shvaćena (a neće proći malo vremena prije no što se to dogodi, možda cijelo stoljeće), uzet ćemo u zadatak da se pobrinemo da zavjere protiv nas više ne postoje. U tu ćemo svrhu pobiti bez milosti sve koji dignu oružje protiv dolaska našeg kraljevstva. Svaki oblik novih institucija ili bilo što nalik na tajna društva također će biti kažnjeno smrću; ona društva koja su trenutno postojeća, nama poznata, i koja nas služe, raspustit ćemo i poslati u egzil na kontinente daleko od Europe. *Na taj ćemo se način obračunati s onim GOY masonima* koji previše znaju; oni, pak, koje iz bilo kakvog razloga odlučimo poštedjeti, bit će u stalnom strahu od egzila. Uvest ćemo zakon koji će omogućavati progon svih članova *tajnih društava iz Europe, gdje će biti središte naše vlasti.*

Rezolucije naše vlade bit će konačne i bez mogućnosti žalbe.

U društvima *goyima,* gdje smo posijali i duboko usadili neslogu i protestantizam, jedini mogući način uspostavljanja reda je pomoću nemilosrdnih mjera, koje dokazuju izravnu snagu vlasti: ne treba obraćati pozornost na žrtve, one pate za dobrobit sutrašnjice. Postizanje te dobrobiti, čak i pod cijenu žrtava, dužnost je svake vlasti koja priznaje, kao opravdanje svog postojanja, ne samo svoje privilegije, nego i obveze. Glavno jamstvo stabilnosti vladavine je potvrda aureole snage, a ta se aureola postiže samo veličanstvenom nefleksibilnošću moći, a njena će nepovredivost biti pripisana mističnim razlozima - Božjoj volji. *Takva je donedavno bila ruska autokracija, jedini ozbiljni neprijatelj koga smo u svijetu imali, s iznimkom papinstva...*

Soj ljudi koji najlakše ulaze u tajna društva oni su koji žive po svojim hirovima, karijeristi i općenito ljudi uglavnom slabe pameti, kojima ćemo manipulirati bez ikakva problema i koje ćemo upotrijebiti da okončamo s mehanizmom koji smo sami i razvili. Ako u svijetu dođe do nereda, to će biti stoga što smo ga morali začeti, kako bismo razbili preveliku solidarnost. *Ali ako u njemu dođe do podizanja zavjere, tada će na čelu te zavjere biti nitko drugi do naši najpouzdaniji sluge.* Prirodno je da samo mi vodimo masonske aktivnosti, jer znamo kamo ih vodimo, znamo krajnji cilj svakog oblika aktivnosti, dok *goyimi* ne znaju ništa, čak ni trenutne posljedice akcije.

Kada dođe vrijeme naše javne vladavine, vrijeme da pokažemo blagoslove, prepravit ćemo zakone: svi će zakoni biti kratki, jednostavni, stabilni i bez mogućnosti interpretacije, tako da će ih svatko znati savršeno. Glavno obilježje koje će se kroz njih provlačiti bit će pokornost poretku, i taj će princip biti uzdignut do veličanstvenih visina. Svako će kršenje zakona nestati u posljedicama, od višeg predstavnika vlasti, pa sve do najnižeg sloja društva. Zloupotreba položaja bit će tako nemilosrdno kažnjavana da nikome neće padati na pamet eksperimentirati sa svojim ovlastima. Pomno ćemo pratiti svaku akciju administracije o kojoj ovisi uspješno funkcioniranje države, jer njena mlitavost rezultira posvemašnjom mlitavošću; nijedan slučaj nelegalnosti ili zloupotrebe položaja neće proći bez kazne, koja će služiti za primjer drugima.

Skrivanje krivnje, toleriranje grešaka među službenicima u administraciji - svi ovi štetni oblici nestat će s prvim ozbiljnim kaznama. Onaj koji će biti kažnjen, premda će njegova kazna nadilaziti njegovu krivnju, računat će se kao pali vojnik na administrativnoj bojišnici, u korist vlasti, principa i zakona koji ne dopuštaju da bilo tko od onih koji drže uzde javne kočije skrene s glavne ceste na svoje privatne puteve. *Na primjer: naši će suci znati da kad god budu skloni tome da se okite glupavom blagošću, time krše zakon koji je ustanovljen da služi ljudima kao primjer kažnjavanja pogrešaka, a ne za pokazivanje duhovnih kvaliteta sudaca...*

Iskorijenit ćemo liberalizam iz svih važnih strateških položaja u našoj vladi, o kojima ovisi obučavanje podanika naše državne strukture. Takvi će položaji dolaziti isključivo u ruke onima koje mi obučimo za administrativnu službu. Na moguće prigovore kako će umirovljenje starih službenika biti velik trošak za trezor, moj je odgovor prije svega da će im biti osigurana neka privatna služba kao nadomjestak za izgubljeno, i osim toga moram naglasiti da će sav novac svijeta biti u našim rukama, tako da naša država ne mora platiti troškove.

Naša će država imati oblik patrijarhalnog tutorstva od strane vladara. Naša nacija i njeni podanici gledat će u njegovoj osobi oca koji se brine za

svaku njihovu potrebu, svako njihovo djelo, njihove međusobne odnose, kao i odnos prema gospodaru. Tada će im biti toliko duboko usađena misao da im je nemoguće s tom vlašću i upravljanjem raskinuti, ako žele živjeti u miru, *i priznat će autokraciju našega vladara s odanošću koja graniči s obožavanjem,* pogotovo kad se uvjere da oni koje postavimo na vlast ne provode svoju volju umjesto njegove, već slijepo ispunjavaju njegove naredbe. Oni će se radovati tome što smo regulirali sve u njihovim životima, onako kako mudri roditelji nastoje podučiti svoju djecu odgovornosti i poslušnosti.

Moramo bez oklijevanja žrtvovati pojedince koji prekrše ustanovljen poredak, jer u primjernom kažnjavanju zla leži velik obrazovni problem.

-16-

Kako bismo postigli uništenje svih kolektivnih snaga osim naše, oslabit ćemo prvu instancu kolektivizma - *sveučilišta,* tako da promijenimo njihov program i djelovanje. *Profesori i ostali zaposlenici pripremat će se za svoj posao iscrpnim tajnim programima, od kojih neće imati slobodu odstupanja ni za milimetar. Bit će izabrani s posebnom pozornošću, i u takvom položaju da potpuno ovise o vladi...*

Izbrisat ćemo iz ljudskog pamćenja sve činjenice iz prethodnih stoljeća koje su nam nepoželjne i ostaviti samo one koje ističu sve pogreške država *goyima.* Podučavanje praktičnog života, obveza prema poretku, međusobnih odnosa ljudi, izbjegavanja loših i sebičnih primjera koji šire infekciju lošeg i slična pitanja obrazovne prirode bit će glavni dio obrazovnog programa, koji će biti posebno prilagođen za svako zvanje ili položaj u životu, ni u kom pogledu uopćavajući učenje. Ovo je pitanje od posebne važnosti.

Za svaki stalež mora postojati obuka sa strogim ograničenjima, koja odgovaraju njihovu radu i životnom cilju. *Poneki su uvijek uspijevali i uspijevat će se provući u druge društvene staleže, ali najveća bi glupost bila da se zbog ovih povremenih slučajeva nenadareni puste u krugove koji im ne pripadaju, i na taj se način oduzmu mjesta onima kojima ona po rođenju ili po službi pripadaju. Sami znate kako se ta praksa odrazila na goyime koji su dopustili takav apsurd.*

Ukratko, znajući kroz iskustvo mnogih stoljeća da ljudi žive po idejama, i da su njima vođeni, da ljudi svih doba te ideje usvajaju pomoću obrazovanja, s jednakim uspjehom, ali raznim metodama, zadržat ćemo i prisvojiti si zadnju iskru neovisnosti mišljenja, koju smo tijekom duge prošlosti upravljali prema osobama i idejama koje su nam koristile. Sustav obuzdavanja misli već je na djelu u takozvanom sustavu podučavanja predmetnim lekcijama, čiji je cilj pretvaranje *goyima* u nemisleće pokorne divljake, koji čekaju da im se stvari pokažu pred očima kako bi o njima stvorili ideju...

-17-

Obično se ne upuštaju ni u kakvu obranu, nastoje postići oslobođenje od optužbi pod svaku cijenu, cjepidlačeći zbog svake sitnice u dokaznom materijalu i tako demoraliziraju sudstvo. Iz tog ćemo razloga smjestiti ovu profesiju u jasne okvire, koji će je zadržati u sferi izvršne javne službe. Odvjetnici, zajedno sa sucima, bit će lišeni prava na komunikaciju s osobama koje sudjeluju u parnici; svoj će posao dobivati samo od suda i proučavati ga kroz izvještaje i dokumente, braneći svoje klijente nakon što su ovi na sudu ispitani o tijeku događaja. Dobivat će honorar neovisno o kvaliteti svoje obrane. To će ih svesti na izvjestitelje o sudskim poslovima u interesu obrane, nasuprot tužitelju, koji će biti izvjestitelj u interesu tužiteljstva; to će skratiti sudske poslove. Na taj će se način uspostaviti praksa poštene, neprejudicirane obrane koja neće biti zasnovana na osobnom interesu, već na uvjerenju. To će također imati za usputnu posljedicu prestanak sadašnje prakse korumpiranog cjenjkanja između odvjetnika, kako bi se dogovorili da pobijedi ona strana koja najbolje plaća...

Svakog dana taj je utjecaj na narode svijeta sve slabiji. *Sloboda od savjesti* svuda je proglašena, *tako da nas samo godine dijele od kompletnog sloma kršćanske religije,* a što se drugih religija tiče, s njima ćemo imati manje poteškoća, no još je prerano o tome govoriti...

U našem programu *jedna trećina ljudi će promatrati ostale,* iz osjećaja dužnosti, po principu dobrovoljne državne službe. Tada biti špijun i potkazivač neće biti sramota, već vrlina: neutemeljene će se pak optužbe strogo kažnjavati da ne bi dovele do zloupotrebe ovog prava.

Ovo će tijelo, bez ikakvih ovlasti za poduzimanje bilo kakve akcije na svoju ruku, zajedno s policijom bez ovlasti, biti samo svjedok, i izvještavati. Odobrenje njihovih izvještaja i uhićenja ovisit će o odgovornoj grupi kontrolora policijskih aktivnosti, dok će samo uhićenje obavljati žandarmerija i lokalna policija. Svaka osoba koja ne prijavi nešto što je vidjela ili čula vezano uz politiku, bit će optužena i odgovarat će za zatajivanje podataka, ako se dokaže da je kriva za taj zločin.

Jednako kako danas naša braća odgovaraju za neprijavljivanje izdajica zavjere iz svog kruga obitelji, ili članove urote za koje je primijećeno da rade nešto u suprotnosti s urotom, *tako će i u našem svjetskom kraljevstvu svi podanici biti obavezni promatrati dužnost služenja državi na isti takav način.*

-18-

Prisilili smo vladare da odaju svoje slabosti kroz mjere tajne obrane, i stoga ćemo biti u stanju uništiti njihove nade u vlast.

Našeg će vladara tajno čuvati najbeznačajnije straže, jer nećemo dopustiti ni pomisao da bi protiv njega mogla postojati neka buna, koju on ne bi mogao ugušiti i od koje bi se trebao skrivati.

Kriminalci će biti uhićeni na prvu više ili manje utemeljenu sumnju; ne smije biti dopušteno da se iz straha od moguće pogreške dopusti mogućnost poštede osoba koje su sumnjive za političke prekršaje ili zločine, jer ćemo u tim slučajevima biti doslovno nemilosrdni. Ako je moguće da se dopusti ponovno razmatranje motiva jednostavnih prekršaja, nema nikakvih opravdanja za ljude koji se bave pitanjima u kojima nitko osim države ne može ništa razumjeti... A istinska politika nije poznata svim državama.

-19-

Huškanje na bunu nije ništa više no lajanje psića na slona. Za državu koja je dobro organizirana, ne s policijskog, nego s javnog gledišta, psić laje na slona potpuno nesvjestan njegove snage i značenja. Nije potrebno ništa više no dobrim primjerom pokazati važnost snage i značenja, i psići će prestati lajati i podviti repove onog trena kad ugledaju slona.

-20-

Za gospodarske krize koje smo izazvali *goyimima* bilo je potrebno samo povlačenje novca iz opticaja. Veliki su kapitali povučeni, izvlačeći novac iz država koje su konstantno bile obvezne obraćati se tim istim kapitalima za posudbe. Te su posudbe opteretile financije država s plaćanjem kamata i učinile ih obvezničkim robovima... Koncentracija industrije u rukama kapitalista, koju su preuzeli od manjih vlasnika, ispila je sve sokove naroda i država istodobno...

Trenutno izdavanje novca ne odgovara potrebama po osobi, te stoga ne može zadovoljiti sve potrebe radnika. Izdavanje novca treba biti u skladu s rastom populacije, i zato se djeca svakako moraju ubrajati u potrošače od dana njihova rođenja. Ta je revizija izdavanja bitno pitanje za cijeli svijet.

Poznato vam je da je zlatni standard bio propast za države koje su ga uvele, jer nije bio u stanju zadovoljiti potrebe za novcem, to više jer smo zlato maknuli iz opticaja što je dalje moguće.

Reforme koje ćemo provesti u financijskim institucijama i principima *goyima* bit će takvog oblika koji neće nikoga uznemiriti. Istaknut ćemo

nužnost promjena kao posljedicu mračnog nereda, u koji su *goyimi* svojim pogrešnim postupcima doveli svoje financije. Prvi od njih, kako ćemo istaknuti, počinje s njihovim pokretanjem budžeta koji iz godine u godinu raste, iz sljedećeg razloga: ovaj se budžet razvuče na pola godine, zatim zahtijevaju novi budžet da se dovedu stvari u red i produlje ga na tri mjeseca, nakon čega zahtijevaju dodatni budžet, i na kraju sve završava likvidacijskim budžetom. Ali, kako je budžet sljedeće godine određen u skladu sa sumom cijelog prirasta, godišnji odmak od normale iznosi do 50% (godišnje) i tako se godišnji budžet utrostručuje u deset godina. Zahvaljujući takvim metodama koje su nepažljive države *goyima* dopustile, njihovi su trezori prazni. Naglo nadolazi razdoblje zajmova, i time su zadnji ostaci potrošeni, a sve države *goyima* dovedene do bankrota.

Jasno vam je, naravno, da ovakvi gospodarski aranžmani, koje smo mi predložili goyimima, ne mogu biti primijenjeni kod nas...

Što je još, u biti, zajam, posebno strani zajam? Zajam je izdavanje državnih novčanica koje sadrže postotak obveze u skladu sa svotom zajma. Ako je kamata na zajam 5%, tada u dvadeset godina država u kamatama plaća svotu jednaku zajmu, u četrdeset godina dvostruku, u šezdeset trostruku, a dug cijelo vrijeme ostaje neplaćen.

Iz ove kalkulacije jasno je da sa svakim oblikom oporezivanja država cijedi zadnje novčiće od jadnih poreznih obveznika, kako bi sredila račune s bogatim strancima od kojih je posudila novac, umjesto da je skupila te novčiće za svoje potrebe, bez dodatnih kamata.

Sve dok su zajmovi bili unutrašnji, *goyimi* su samo prebacivali novac iz džepova siromašnih u džepove bogatih, ali kada smo potplatili osobu nužnu da bismo prebacivali novac u vanjske sfere, sve je bogatstvo država otišlo na naše račune, i svi su nam *goyimi* počeli plaćati podanički danak...

Koliko je jasna nerazvijenost snage misli divljačkih mozgova *goyima,* ako se uzme u obzir činjenica da su posuđivali od nas uz kamatu, a da nikada nisu pomislili da će te iste novce, zajedno s kamatama, morati uzeti iz svoje države, da bi izravnali račune s nama? Što je moglo biti jednostavnije nego da uzmu novac koji su trebali od svojih ljudi?

Ali to je i dokaz genijalnosti našeg izabranog uma, jer smo im uspjeli prikazati pitanje posudbe u takvu svjetlu, da su u tome čak vidjeli i prednost za sebe.

Naši će se računi, koje ćemo pokazati kada za to dođe vrijeme, u svjetlu stoljetnog iskustva dobivenog kroz eksperimente na državama *goyima,* razlikovati jasno i definirano, i na prvi će pogled svim ljudima pokazati prednosti naših inovacija. Time će doći kraj tim zloupotrebama, kojima dugujemo našu vlast nad *goyimima,* ali kojima neće biti mjesta u našem kraljevstvu...

Znate kamo ih je dovela ta nepažljivost, do kakve su financijske poremećenosti stigli usprkos zapanjujućoj industriji njihovih država...

-21-

Kada bi svatko izrazio svoju nespremnost i zahtijevao svoj novac natrag, država bi se uhvatila na svoje mamce, i bila bi u stečaju, nesposobna isplatiti tražene svote. Na svu sreću, podanici država *goyima* uvijek su preferirali gubitke na burzi i opadanje kamata, pred rizikom novih ulaganja njihovog novca, i na taj su način omogućili svojim vladama da preko njihovih leđa prebace dug od više milijuna. U današnje vrijeme, s vanjskim zajmovima, ovi trikovi se više ne mogu podvaliti *goyimima,* jer znaju da bismo mi zahtijevali potpun povrat novca.

U tom će smislu priznati bankrot najbolje pokazati raznim zemljama nedostatak bilo kakvog sredstva koje bi uskladilo interese naroda i onih koji njime vladaju.

Molim vas da na to obratite osobitu pozornost, kao i na sljedeće: danas su svi unutrašnji dugovi spojeni takozvanim letećim zajmovima, odnosno onima čija je naplata više-manje blizu. Ovi dugovi sastoje se od novaca uplaćenih u bankovne rezervne fondove. Ako dovoljno dugo ostanu na raspolaganju državi, ovi fondovi nestaju u plaćanju kamata na vanjske dugove, i zamjenjuju se depozitom ekvivalentne količine renti.

-22-

Nastojat ćemo dokazati da smo dobročinitelji koji su obnovili opterećenu i osakaćenu zemlju, istinske vrijednosti i ljudske slobode, i omogućili time uživanje u miru, s dostojanstvenim odnosima, uz uvjet, naravno, strogog poštivanja zakona koje smo donijeli...

Naša će vlast biti slavna jer će biti svemoćna, upravljat će i vladati, a ne ići traljavo za govornicima i vladarima koji probijaju uši bezumnim riječima koje zovu velikim principima, a koje nisu ništa drugo no, da budemo iskreni, utopijske...

Naša će vlast biti okrunjena redom, a u to je uključena cijela ljudska sreća. Aureola ove vlasti izazivat će kod drugih mistično klanjanje na koljenima i strahopoštovanje svih naroda.

Istinska snaga ne radi nagodbe ni sa kakvim pravom, čak ni s Božjim: nitko joj se ne usuđuje približiti, ni da uzme mrvicu od nje.

-23-

Da bi se narodi privikli na poslušnost, nužno je naučiti ih poniznosti i stoga smanjiti proizvodnju luksuzne robe. Ovim ćemo popraviti moral koji je iskrivljen luksuzom. Ponovno ćemo uspostaviti proizvodnju s nekvalificiranom radnom snagom, čime ćemo minirati privatni kapital proizvođača. To je nužno, jer proizvođači često pokreću, premda ne uvijek svjesno, misli mase protiv države. Nekvalificirana radna snaga neće znati za nezaposlenost i to će je vezati uz postojeći poredak i, sukladno tome, za čvrstu vlast. Nezaposlenost je najopasnija stvar za državu. Za nas će njena svrha biti ispunjena onog trena kad vlast dođe u naše ruke.

Pijanstvo će također biti zabranjeno zakonom i kažnjivo kao zločin protiv ljudskosti čovjeka koji se pod utjecajem alkohola spustio na razinu divljaka.

Podanici su, još jednom ponavljam, slijepo poslušni samo strogoj vlasti, koja je potpuno odvojena od njih, jer u njoj osjećaju mač koji ih brani i socijalnu potporu... Što će im anđeoski duh kod kralja? Ono što u njemu trebaju vidjeti je personifikacija snage i moći.

DVANAESTO POGLAVLJE

TRAGEDIJA... I NADA

U prošlim smo poglavljima pratili sotonsku (ili lucifersku) zavjeru od njenih najranijih početaka.

Kako kao država nastavljamo naš put u treće stoljeće, gotovo da smo dostigli točku potpune degeneracije i nestajanja. Na svakom koraku vide se jasni dokazi uspjeha Weishauptove zavjere, u njenom pohodu na svjetsku dominaciju.

Ustav SAD-a oslabljen je do točke nepostojanja. Većina "autoriteta" i "stručnjaka" hvale i potiču izdaju. Domoljublje se ismijava na svakom koraku. Država tone u ocean crvene tinte. Kriminal raste. Zlo se naziva dobrim, dobro se naziva glupošću.

Zaista živimo u opasnim vremenima. Većina velikih, proslavljenih stupova nacije kao da su pred popuštanjem, spremni srušiti se pokraj naših glava.

Tragedija je u tome da je Sotona (ili Lucifer, "bog ovoga svijeta", *Prva poslanica Korinćanima 4,4)* zaveo većinu ljudi u nerealnost. Kao nacija, postali smo izgubljeni u labirintu glupavog razmišljanja i taštih spekulacija. Prateći svoj nacrt, izložen u njihovom glavnom planu (poglavlje 11), u zapisima Adama Weishaupta i Generalnom obrazovnom odboru pod kontrolom Rockefellera, točnije, u njegovom *Prigodnom pismu br. 1* (v. poglavlje 6), zavjerenici su stigli nevjerojatno blizu ostvarenja svojih dijaboličnih ciljeva.

IMA LI IKAKVE NADE?

Čitatelj se može upitati: "Ima li ikakve nade u zaustavljanje ove dijabolične urote? Može li naša država ponovno dobiti razum i moralno zdravlje?"

Dugoročno gledano, nema nikakvog razloga zbog kojeg bismo trebali zapasti u stanje očajanja znajući za tragediju koja visi nad nama. Nema potrebe da prihvaćamo stav nemoći. *Sotonska je zavjera osuđena na propast!*

Da bismo vidjeli veliku sliku, nužno je razumjeti neke osnovne istine vezane za zavjeru koja prijeti porobljavanjem Sjedinjenih Američkih Država u totalitarnoj jednoj svjetskoj vlasti, ili novom svjetskom poretku: "Jer naša borba nije protiv krvi i tijela, nego protiv poglavarstava, protiv vlasti, protiv vrhovnika ovog mračnog svijeta: protiv zlih duhova koji borave u nebeskim prostorima" *(Poslanica Efežanima 6,11).*

Velika većina autora koji su pisali o međunarodnoj zavjeri učinili su osnovnu pogrešku ne prepoznajući pravu narav neprijatelja. Većina njih vjeruje da smo u borbi samo s "krvlju i tijelom" (smrtnim ljudskim bićima, koja se mogu poraziti konvencionalnim sredstvima). Odbacuju koncept da su naši pravi neprijatelji Sotona i njegovi demoni, "vrhovnik ovog mračnog svijeta, zli duhovi koji borave u nebeskim prostorima".

Kao rezultat ovog osnovnog nesporazuma, oni su uvjerenja da se američki domoljubi mogu uspješno suprotstaviti zavjeri time da ponovno preuzmu vlast u Kongresu, te stupanjem na scenu "potpuno novog soja bistrih, informiranih političkih vođa snažnog uma, koji su naučili svoje lekcije, i koji su spremni preuzeti ovu ogromnu međunarodnu mrežu globalne moći".

Ovakvo "rješenje" zvuči divno. Samo je jedan problem: ono neće funkcionirati. Zašto? Mi se ne borimo protiv fizičkog ili političkog neprijatelja. Naš je pravi neprijatelj Sotona (ili Lucifer), duhovno biće natprirodne inteligencije i nevjerojatne suptilnosti. On je Bog Iluminata: Albert Pike nam poručuje "ne sumnjaj u to!" *(Moral i dogma,* str. 321). Jasno je razotkriven kao vođa zavjere. Duhovnoj snazi čistog zla i dijaboličnoj ingenioznosti može se suprotstaviti i potpuno je pobijediti samo druga duhovna snaga *još većeg autoriteta i snage.*

The Lost Keys of Freemasonry

OR

The Secret of Hiram Abiff

BY

MANLY P. HALL. 33°. K.T.

AUTHOR OF

Masonic, Hermetic, Qabbalistic and Rosicrucian Symbolical Philosophy; Lectures on Ancient Philosophy; etc., etc.

Foreword by Reynold E. Blight, 33°, K. T.

Illustrations by J. Augustus Knapp, 32°

[48]

When the Mason learns that the key to the warrior on the block is the proper application of the dynamo of living power, he has learned the mystery of his Craft. The seething energies of Lucifer are in his hands and before he may step onward and upward, he must prove his ability to properly apply energy. He must follow in the footsteps of his forefather, Tubal-Cain, who with the mighty strength of the war god hammered his sword into a plowshare. Incessant vigilance over thought, action, and desire is indispensable to those who wish to make progress in the unfolding of their own being, and the Fellow Craft's degree is the degree of transmutation.

MACOY PUBLISHING AND MASONIC SUPPLY COMPANY, INC.

RICHMOND, VIRGINIA

slika 35

Izgubljeni ključevi Slobodnog zidarstva

iz slike 35

Izgubljeni ključevi slobodnog zidarstva
ili *Tajna Hirama Abiffa*

Napisao Manly P. Hall, autor *Masonske, hermetičke, kabalističke i rosenkreuzerske simboličke filozofije; Predavanja o drevnoj filozofiji, itd.*

Predgovor Reynold E. Blight, ilustracije J. Augustus Knapp

"Kada mason shvati da je ključ do zaustavljenog ratnika u pravilnoj primjeni životne sile, shvatio je misterij svojeg umijeća. Proključale energije Lucifera u njegovim su rukama, i prije no što krene dalje i više, mora dokazati svoju sposobnost da ispravno primijeni energiju. Mora slijediti stope svog praoca, Tubal-Caina, koji je s ogromnom snagom boga rata iskovao svoj mač u lemeš. Neprestana budnost misli, djela i želja nužna je za one koji žele napredovati u rastu svog bića, a studijski stupanj pomoćnika *(Fellow Craft)* je drugi stupanj pretvorbe.

Na najvišoj razini, vođe luciferske zavjere nedvojbeno su u neposrednom kontaktu s Luciferom. To su osobe koje su, nakon što su napredovale kroz sve stupnjeve tajnih društava, sada postale "zaista inicirani, zvani 'iluminati' (sinovi svjetla) - oni koji su prosvijetljeni i koji mogu prosvjetljivati..."

"Koncepti ljudskog uma u svakom se pogledu pročišćavaju, kako se čovjek uspinje na ljestvici ljudske evolucije..."

"U svim tim profinjenim tajnama sadržan je koncept 'velikog arhitekta univerzuma', i zauvijek će stajati umjesto 'stijene vremena', kao vrhunac i sažetak ljudske mudrosti kao božanskog koncepta" (J. D. Buck, *Duh Slobodnog zidarstva,* Indio American Book Co., Chicago, 1907., str. 36-37).

Obratite pozornost na to da je "stijena vremena" (Isus Krist) zamijenjen s "velikim arhitektom univerzuma", Luciferom.

Kako doći do gornjih slojeva luciferske zavjere, do Iluminata? Odgovor se, po našem mišljenju, nalazi u knjizi Manleyja Halla *Izgubljeni ključevi Slobodnog zidarstva:* "Kada mason shvati da je ključ do zaustavljenog ratnika u pravilnoj primjeni životne sile, shvatio je misterij svojeg umijeća. *Proključale energije Lucifera su u njegovim rukama, i prije no što krene dalje i više, mora dokazati svoju sposobnost da ispravno primjeni energiju...* Neprestana budnost misli, djela

i želja nužna je za one koji žele napredovati u rastu svog bića, a studijski stupanj pomoćnika drugi je stupanj pretvorbe" (str. 48).

Riječ pretvorba, po Websterovu rječniku engleskog jezika (1828.), znači "promjena nečega u drugu supstancu, ili u nešto drugačije prirode." Cilj ili svrha je, dakle, promijeniti se u "drugu supstancu" i tako dobiti "drugu prirodu"! Rečeno jednostavnim riječima, *cilj i svrha su postizanje pozicije božanstva, Luciferov put!* Ovo je savršeno u skladu sa sotonskim obećanjem u Rajskome vrtu, da će onima koji prate njegov put "oči biti otvorene, i bit će poput božanstava..." *(Knjiga postanka 3,5).*

Mnogi koji proučavaju masonstvo vjeruju da ceremonija "zaustavljenog ratnika", nakon koje se dobivaju "prokljućale energije Lucifera", kao svoj sastavni dio ima žrtvu muškog djeteta, savršene čistoće i visoke inteligencije (Lady Queenborough, *Okultna teokracija,* str. 576). Ako je to točno, tada bi bili vezani za Lucifera krvnom zakletvom, slično kako su kršćani vezani za Isusa Krista kroz prolijevanje njegove krvi na križu.

Još jedna dijabolična, sotonska krivotvorina!

Međutim, s većinom vođa Sotona ne komunicira na taj način! Kratak pogled na četvrto poglavlje otkriva činjenicu da se Sotona prikazuje kao "anđeo svjetla", onaj koji može dati naizgled logične odgovore na sve probleme ljudske rase. Međutim, kako je povijest više puta pokazala, oni koji slijede njegov put neizbježno loše završe!

Sotona, kao vladar ovog svijeta ili društva, može duhovno prenijeti ili obznaniti svoje želje na tako suptilan način da primatelji zaista imaju utisak da su smislili "fantastičnu ideju"! Pogotovo kod onih koji su prirodno "nadareni", on računa na njihovu taštinu, zavist, požudu i pohlepu - njihovu prirođenu, Sotonom inspiriranu ideju da budu "poput Boga". On se obraća njihovoj želji za "vlašću" i "moći" - njihovoj želji da "postanu netko", i zbog toga budu "uzorom" i predmetom poštovanja onih koji su stupovi društva. Naravno, okorjelim oportunistima je puno lakše - i financijski i politički isplativije - ne ići protiv struje (sotonski babilonski sustav), nego ustati u obranu onoga što je ispravno, istinito i dobro!

Sotonin nesveti duh protuteža je Božjem Svetom Duhu. Kako Božji Sveti Duh (koji je duh istine i zdravog uma, 2 *Tim 1,7) vodi* ili upućuje ljude "u sve istine" *(lv 16,3),* tako Sotonin nesveti duh vodi i

upućuje ljude na beskrajan put pogrešaka, taštine, samozavaravanja, samovolje i pobune. Da, "neki se put učini čovjeku ispravnim, a na koncu vodi u smrt" *(Izr 14,12).* Ili, kako je na drugom mjestu rečeno, "luđaku se pravim čini njegov put..." *(Izr 12,15).*

SOCIJALIZAM

Socijalizam je jedan od suvremenih primjera ove osnovne istine. Tijekom prvih sedamdeset godina dvadesetog stoljeća, socijalizam je (u mnoštvu svojih oblika i maski) držan "rješenjem" svih naših problema: bio je proglašen "spasiteljem" čovječanstva. Svjetska primjena socijalističkih principa, kako su nam govorili, rezultirat će utopijskim društvom. Mir na zemlji i dobra volja među ljudima!

Ne samo da se svijet iz snova kojeg su predviđali tvorci socijalističkih teorija nije ostvario, nego je degenerirao u paklenu noćnu moru groznih proporcija. Stotine milijuna ljudskih bića izgubili su svoje živote na putu k socijalističkoj obećanoj zemlji. Diljem svijeta, zemlja za zemljom poprište je pokolja. To je rezultat njihovog bezumnog prihvaćanja filozofije da je čovjek Bog, te stoga sam sposoban stvoriti sebi raj.

Širom svijeta vladaju kaos i zbrka. Svakom čovjeku "čini ono što je u njegovim očima pravo" *(Suci 17,6).* Globalno gledajući, bezakonje, pobune, nasilje, korupcija i krah morala, financija i duha koji slijedi, naša je svakodnevica.

BUDUĆNOST?

Što učiniti sa sadašnjošću i bliskom budućnošću? Trebamo li se svi zaogrnuti mantijom defetizma, odšuljati se u pustinju i pričekati "povratak spasitelja"? Pokojni dr. Carroll Quigley volio bi da vjerujemo *(Tragedija i nada,* str. 979-980) kako je sada prekasno da spasimo Sjedinjene Američke Države iz kandži zavjerenika. Svaki otpor, uvjeravao nas je davne 1966., bio bi *"buna neznalica protiv obaviještenih i školovanih...* srednjozapadnog Toma Sawyera protiv kozmopolitskog istoka J. P. Morgana & Co., starog Siwasha protiv Harvarda." Po tom učenom doktoru, svaki bi otpor završio tragedijom. Jedina nada SAD-a leži u rukama zavjerenika. Otuda i naslov te knjige! Da

li je Quigley bio u pravu u svojem predviđanju naše nacionalne budućnosti? Je li sa SAD-om svršeno? Da li je nacionalno ropstvo neizbježan zaključak?

Ne! Nije sve izgubljeno! U konačnici, zavjerenici neće prevladati! Njihova će dijabolična zavjera skončati u sramotnim ruševinama!

ŠTO SE DOGAĐA?

Ono čemu smo svjedoci u SAD-u i diljem svijeta, Sotonini su krajnji napori da sve privede kraju i stvori jednu svjetsku vlast. To je njegov posljednji očajnički nasrtaj duhovnog ludila. Sotona djeluje kroz tašta ljudska bića upravljana požudom, koja odražavaju njegov stav. Prodali su mu se u očajničkom pokušaju da zadovolje svoju žudnju za vlašću. Iluminist visokog ranga, Albert Pike, otvoreno je priznao da je Sotona njegov Bog. Poručuje nam da "ne sumnjamo" *(Moral i dogma,* str. 321).

BABILON JE PAO

Zasnovan na pohlepi, ponosu i škrtosti, Sotonin plan za potpunu svjetsku dominaciju ima u sebi fatalnu grešku. On je u potpunoj opoziciji sa svim duhovnim zakonima i principima koje vodi i podupire Stvoritelj Bog. Kao rezultat toga, osuđen je na propast!

Pogledajte pobliže bilo koju fazu ili aspekt sotonskog babilonskog sustava, danas dominantnog na domaćoj i svjetskoj sceni. Izvana, on odaje utisak vitalnosti i snage. Ali izgled vara. Nije sve u redu sa sotonskim sustavom vlasti na zemlji. Očajnički se trudi održati, ali uzalud.

Velike su pukotine i pogreške vidljive posvuda u strukturi babilonskog sustava. On posrće i raspada se na očigled. Nije ni čudo! Izgrađen je na lažima i prijevari. Kako je moralno i duhovno izopačen, on ugađa najnižim instinktima ljudske prirode. Kao krajnji cilj, on može rezultirati samo zbrkom i korupcijom. Sustav na okupu održava velika mreža mržnje, straha, terora, manipulacije, prisile, mučenja i zastrašivanja. Bez ovih sotonskih sastojaka i njihovog

bezobzirnog provođenja od strane zavjerenika, cijeli bi se sustav trenutno srušio u sramoti.

I ptice to znaju. Babilonski sustav - koji utjelovljuje institucije svijetu drage - počeo se naginjati, i ne zaustavlja se. Njegova je sudbina zapečaćena. Njegovi su dani odbrojeni. Za svemoćnog, Stvoritelja Boga, "pade, pade veliki Babilon" *(Otk 18,2). Za Boga, to je svršena stvar!*

Sotonski babilonski sustav obožavala je i poštovala zapanjujuća većina čovječanstva, koja mu se pokoravala od pamtivijeka. Njegov neminovni kolaps i uništenje bit će strašan udarac za sve koji štuju (svjesno ili nesvjesno) dijabolični religijsko-političko-financijski sustav koji zagađuje i kvari zemlju. Zapravo, vođe država koji su počinili duhovni blud s babilonskim sustavom "plakat će i tugovat će za njom... kad opaze dim njezina požara... Zemaljski 'trgovci plaču i tuguju', jer nitko više ne kupuje njihovu robu... jer je u jednom jedinom času propalo toliko bogatstvo! Svi 'kormilari' i svi koji plove od mjesta do mjesta, 'mornari i svi' koji rade na moru stadoše daleko i viknuše kad ugledaše dim njezina požara" *(Otk 18, 9-11; 17-18).*

A kakva je Božja poruka kršćanima u ovim opasnim vremenima, koja vode krahu babilonskog sustava i njegovog priželjkivanog novog svjetskog poretka? Ne može biti jasnija i točnija: "Iziđite iz nje, moj narode, da ne postanete sudionicima njezinih grijeha i da vas ne zadese njezine pošasti" *(Otk 18,4).*

Sotonina je vladavina u kaosu. Ona posrće pod ogromnom težinom vlastite duhovne izopačenosti. Ona je povrijedila i zgazila svaki fizički i duhovni zakon koji je postavio Bog koji nas voli. Božji će je zakoni skršiti do potpune pokornosti. Sva hvala, čast i slava za pad Babilona bit će upućena onome tko ga je i srušio!

Sićušni smrtnici nemaju nikakvu ulogu u ovom porazu. Taj posao pripada Stvoritelju Bogu, i samo njemu! Hvalite Boga! Da, "meni će se pokloniti svako koljeno, i svaki će jezik hvaliti Boga". "I da 'svaki jezik prizna' - na slavu Boga Oca: Gospodar je Isus Krist!" *(Rim 14,11; Fil 2,11).*

Jasno je zapisano da je sva moć dana uskrslom, gospodaru Isusu Kristu, nakon njegova uzdizanja iz mrtvih *(Mt 28,21).* Kako sada pobjedonosni Krist ima *sve* moći, očito Sotona ima ostatke. Obratite pozornost na još jedan bitan dio u tekstu. Krist pobjeđuje Sotonu i

njegovu vojsku, "jer je on 'Gospodar gospodara' i 'Kralj kraljeva'" *(Otk 17,14).* Nije pisano da Krist pobjeđuje Sotonu i *postaje* Kralj kraljeva i Gospodar gospodara. *On već jest gospodar svega!*

DUHOVNA REVOLUCIJA

Kako ulazimo u treće tisućljeće, što se treba dogoditi da bi se Sjedinjene Američke Države vratile duhovnom zdravlju, napretku i miru?

Nova američka revolucija - DUHOVNA REVOLUCIJA - očajnički je potrebna srcima i umovima američkog naroda.

Takvo duhovno buđenje - potaknuto dinamičnom propovijedi Georgea Whitefielda - velikim je dijelom odgovorno za spašavanje rane SAD-a iz kandža Iluminata. *Osnova njegova učenja temelji se na suverenoj vladavini Boga i gospodara Isusa Krista.* U knjizi Benjamina Franklina *Božja nacija* možete čitati o "divnom" i "izvanrednom" utjecaju koji su Whitefieldove propovijedi imale na američku javnost.

Da li je slično čudo moguće i danas? Da, moguće je! ALI, prije svega moramo razumjeti jednu činjenicu od vitalnog značenja. Američko je društvo blizu potpune pobune protiv svog Stvoritelja. Okrećemo naš kolektivni pogled od Božjih zakona. Prihvaćamo humanističku filozofiju koju promoviraju naši neprijatelji. Naše nacionalno bezakonje svakog je dana u porastu. Naša je pobuna bez granica.

Nema nikakvog pokazatelja pokajanja na nacionalnoj razini: zapravo, kao nacija postajemo sve tvrđi u našoj pobuni protiv Stvoritelja i njegove istine!

Kako je pokojni general Douglas McArthur jednom izjavio: "Povijest još nije zabilježila nijedan slučaj da država koja je moralno nazadovala, nije posljedično nazadovala gospodarski i politički. Došlo bi ili do duhovnog buđenja kako bi se prebrodilo moralno propadanje, ili nastavak nazadovanja, koji je vodio do nacionalne katastrofe."

NACIONALNA PRESUDA

Kad Sjedinjene Američke Države kao nacija ne bi bile osuđene za svoju svjesnu pobunu i kršenje njegovih zakona, Bog ne bi bio Bog!

Ta presuda (duhovna, financijska, socijalna, politička, itd.) jednako je sigurna kao i sutrašnji izlazak sunca. Nije pitanje *da li* će ta presuda doći: pitanje je samo *kada!* Boga se ne može varati: što smo sijali, to ćemo i požeti!

Istodobno, s približavanjem sudnjeg dana SAD-a, odigrava se i duhovno buđenje. Divne i iznimne promjene događaju se u srcima i glavama više tisuća osoba diljem nacije. Događaju se revolucije u osobnim životima. Mnogi, čiji su životi bili uzdrmani i u metežu, sada ponovno stječu svoje duhovno i emocionalno zdravlje. Ponovno se vraćaju istinskim vrijednostima!

Više od stotinu godina američka je hrabra politika bila zaražena smrtonosnim virusom humanizma. Posljednjih je desetljeća taj virus podivljao, uništavajući tko zna koliko milijuna "stanica" tog tijela. Rezultat? Kronično bolesno društvo. Kod onih koji su dio tog duhovnog buđenja, proces se polako mijenja. Mnoge pojedinačne "stanice" američkog tijela sada se polako duhovno iscjeljuju i oporavljaju do potpunog zdravlja. Da, proces duhovnog obnavljanja širi se zemljom!

Jednako kako njihova protuteža na drugoj strani zatvara svoja srca prema Stvoritelju, tako novi, ponovno rođeni kršćani postaju sve hrabriji u svom objavljivanju Božje suverenosti i vladavine Isusa Krista. Oni upozoravaju SAD na još neodlučen Božji sud.

Ono što Sjedinjene Američke Države trebaju u novom tisućljeću je još više kršćana "bez dlake na jeziku" *(Mt 5,13)* koji i vide i "govore kako jest", bez straha ili simpatija. Ono što SAD treba milijuni su ovih posvećenih *svjedoka,* koji su spremni ustati i uključiti se - i reći istinu, što god bilo!

Istinski svjedok je upravo to - svjedok. On nije porota ili sudac. Njegov je jedini posao da svjedoči i kaže drugima činjenice kako ih on vidi. Na drugima je da donesu prosudbu o dokazima koje predoči!

SAMI U BORBI?

Iskreno govoreći, posvećenim osobama koje iskreno nastoje služiti i štovati istinskog Boga, može se ponekad činiti da su sami u svojoj borbi. Poput Elijaha iz davnina, mogu doći u iskušenje da kažu "ostao sam sam, a oni traže da i meni uzmu život" (7 *Kr 19,10).* Ali

mogu biti sigurni da nije tako. Što je Božji odgovor? "Ostavih sebi sedam tisuća ljudi koji ne prignuše koljena pred Baalom (Sotonom)."

"Tako i u sadašnje vrijeme postoji jedan ostatak izabran po milosti" *(Rim 11,5).*

Izgled je varav. Pobjeda je Božja, a ne ljudska!

Na kraju se sve svodi na jedno osnovno pitanje: kojeg Boga ćete vi osobno štovati i služiti? Da li će to biti "Bog ovoga svijeta" i sve iza čega on stoji? Ili će to biti jedini pravi, živući Bog iz Biblije, Bog Isusa Krista i apostola?

"Dokle ćete hramati na obje strane? Ako je Jahve Bog, slijedite ga; ako je Baal (Sotona), slijedite njega" (7 *Kr 18,21).*

DODATAK I.

TRAŽI SE ČOVJEK - ČOVJEK KOJI NEĆE UZMAKNUTI

Autor: senator Frank Carlson, senator Sjedinjenih Američkih Država iz Kanzasa (1951. - 1957.)

Tema teksta kojeg ću navesti sadržana je u naslovu "Traži se čovjek - čovjek koji neće uzmaknuti". Bilo je ljudi u našoj davnoj i suvremenoj povijesti koji su imali hrabrosti zauzeti stav i ne uzmaknuti.

U *Ezekijelu 22,30* prorok kaže: "Tražio sam među njima nekoga da podigne zidine i stane na proboje preda me u obranu zemlje, da je ne zatrem, i ne nađoh nikoga."

Bog traga za ljudima koji su posebni, potpuno spašeni i do vrha puni njegova duha. Bog i ljudi trebaju čovjeka koji će popuniti prazninu.

Suvremeni Amerikanci prihvatili su i toleriraju uvjete koji nijedna generacija naših predaka nije dopustila. Nikada nije toliko mnoštvo bilo puno neosnovane mržnje. Nikada nisu toliki prozivali druge s toliko malo osnova. Nikada nije dolar bio toliko važan kao danas. Nikada se na divlja zadovoljstva ili prepuštanje fizičkom nije gledalo kao na normalno ljudsko ponašanje kao danas.

Nikada javni dužnosnici nisu bili toliko drski i otvoreni u potrazi za glasovima birača, dajući obećanja koja su moralno i duhovno iskvarena. Nikada duhovni vođe nisu svoje propovjednice i pastoralne dužnosti upravljali prema kontroli socijalnog poretka kao što to čine danas.

RELIGIJSKI VOĐE

U dvadeset i drugom poglavlju *Ezekijela,* prorok govori o izraelskim duhovnim vođama ovim riječima: "Svećenici njezini ne poštuju

moj zakon, i oskvrnjuju moje svetinje, ne razlikujući sveto od nesvetoga, ne učeći se lučiti čisto od nečistoga. Zanemarili su moje subote, bez časti sam u njihovoj sredini."

Izraelski religijski vođe bili bi zgranuti da vide što se događa u današnjim crkvama. Čak i dnevni tisak - poslovično ravnodušan prema religijskim događajima - pomalo izvještava o rastućem broju Amerikanaca koji s prezirom obezvrjeđuju duhovnost i svetinje. Ne samo da je velik broj Amerikanaca izgubio sav osjećaj za svetost, moralnost i etičnost, nego i duhovni vođe, kako svjetovni, tako i svećenici, često predvode u nereligioznoj potjeri za udobnošću pred uvjerenjem, zadovoljenjem pred istinom, za ugodnim umjesto smislenog života.

Ako Bog treba čovjeka koji će ispuniti prazninu i zaustaviti poplavu destruktivnih emocionalnih i duhovnih snaga, prije svega moramo razumjeti zašto danas stvari tako stoje.

TRI DESTRUKTIVNE SILE

Postoje veće sile koje su dovele do kaosa, frustracija i antikršćanskog vremena u kojem živimo. One zadiru u filozofske i religiozne aspekte; najprije ih je izgovorila nekolicina, a njihova je snaga zavela milijune, a neopreznost i strah omogućili su joj da raste.

Prije svega, živimo u vrijeme neizvjesnosti, jer smo ili prihvatili ili trpimo doktrinu općeg konformizma.

Snage koje smanjuju Božji i Kristov utjecaj u ljudskim životima teže tome da postanu vodeće. Njihovo je uvjerenje da samo spuštanjem čovječanstva u ovisnost o idejama, idealima i materijalnim procjenama superiornih ljudi, možemo ostvariti život u miru i skladu.

Dokazi vrište da ovakvo miješanje u Božje prirodne zakone donosi sukobe, smrt, destrukciju, nerede, kriminal i zanemarivanje ljudskog dostojanstva i principa.

DOKTRINA UNIVERZALNE PROMJENE

Danas je široko raširena odanost ideji da ničemu, apsolutno ničemu, ne može biti dopušteno da ostane isto. Sve se mora mijenjati, i

gotovo da se više i ne gleda na to je li promjena dobra ili loša - ispravna ili ne - laka ili teška - potrebna ili nepotrebna.

Naukovanje o promjeni počiva na jednoj ideji - da je promjena neizbježna. To je potpuno točno. Razne vrste promjena svakodnevno se odigravaju. Ali, neodgovorne, nepouzdane, nasilne promjene koje su same sebi opravdanje, jednako su nelogične i nerazumne, koliko i neduhovne.

Nijedna inteligentna osoba ne buni se protiv nužnosti postavljanja pitanja u vezi s mnogim našim naslijeđenim idejama i praksama iz prošlosti. Ali kada se takva pitanja pretvore u toteme i mramorne oltare na koje ljudi moraju polagati svoje žrtve, tada ljudi izlaze iz granica razumnog i zdravog prosuđivanja, kreću u materijalno idolopoklonstvo i jure prema duhovnom ludilu.

Ako je ljudski razum u tolikoj mjeri izgubio osjećaj poštovanja i nikome se ne dopušta da iz veće ili manje pretpostavke dođe do bar donekle urednog zaključka, tada je dobrobit našega naroda povjerena u ruke stranih i čudnih ljudi.

Velike su se promjene morale dogoditi posljednjih godina, i još će se veće dogoditi u budućnosti. No nikakve sigurne i dobre promjene kojima smo bili svjedoci - i svakako nijedna od neracionalnih promjena, koje su brojnije od ovih prvih - ne mogu opravdati opće napuštanje pouzdanih i sigurnih Božjih principa, koji su do sada sigurno vodili ovu zemlju. *Suočeni s velikim promjenama, mi kršćani moramo imati na umu da imamo čvrste stavove i da su nam temelji nepromjenjivi.*

Mi vjerujemo u Boga koji se ne mijenja - u ljudsku prirodu koja se ne mijenja, osim u svom prihvaćanju Boga - u standarde dobra i zla, koji se ne mijenjaju - u smrt i Božji sud, koji su neizbježni - i vjerujemo u istinu koja je apsolutna, a ne relativna, i koja je zauvijek određena u nebesima, i nikada ne prolazi.

Današnji kršćanin, čak i usred krivudavih i požudnih postupaka nereligioznih vođa - ne ide grješnim stopama izraelskih svećenika. Kršćani jasno luče sveto od svjetovnog. Oni podučavaju razliku između čistog i nečistog. Oni poštuju i drže do subota, i ne oskvrnjuju ni ime, ni duh, ni moć Božju.

DOKTRINA UNIVERZALNE KRITIKE

Treći uzrok današnjih nesigurnosti je doktrina univerzalne kritike. Danas se ljude uči neka ništa ne prihvaćaju dok to najprije ne stave pod povećalo strogog i kritičkog ispitivanja. Ne vjeruj nikome - nikome ne poklanjaj povjerenje - ne vjeruj ni u što - i ne prihvaćaj ništa kao istinu, dok ti nije dokazano matematičkom egzaktnošću i materijalnim dokazima. U tome se sastoji agonija vremena u kojem doktrina kritike vlada našim narodom.

Ne mogu se pronaći novine, časopis ili knjiga koji nisu kritički raspoloženi prema nekome ili nečemu, ubrajajući među svoje žrtve i samog svemogućeg Boga! Zapravo, kritičnost prema Bogu češća je od svih drugih kritika. Većina ljudi na mnoštvo načina i u mnogim prilikama izriču sumnju, bacaju strelice i na račun Boga sipaju optužbe kakve ova zemlja u svoj svojoj povijesti nije vidjela.

Prihvaćanjem doktrine univerzalne kritike ne ostaje nam ništa sveto, gotovo ništa apsolutno i ništa vječno. Naše prihvaćanje doktrine kriticizma toliko je postalo uvriježeno, da je čak sama riječ "indoktrinacija" postala negativnim pojmom, kojeg treba izbjegavati, poput riječi "disciplina" ili "domoljublje".

Te tri doktrine - sveopći konformizam, globalna promjena i univerzalna kritika - ostavili su našu naciju bez luka i vezova. Bespomoćno plutamo morem sumnja i neizvjesnosti, koje pred našim očima potapa Božji brod.

Današnji svijet treba ljude:

koji nisu na prodaju;
koji su pošteni, zdravi do srži, u srcu iskreni;
čija je savjest mirna poput kompasa na polu;
koji će ostati istiniti i ako se nebo zamrači, a zemlja trese;
koji će izreći istinu i gledati svijetu ravno u oči;
koji se neće ni hvaliti ni bježati;
koji se neće pokolebati ni ustuknuti;
koji ne moraju izvikivati svoju hrabrosti da bi je imali;
u kojima hrabrost vječnog života teče duboko, mirno i snažno;
koji znaju svoju poruku i prenose je;
koji znaju svoje mjesto i na njemu stoje;
koji znaju svoj posao i njega obavljaju;

koji neće lagati, zabušavati i izmotavati se;
koji nisu prelijeni da bi radili, ni preponosni da budu siromašni;
koji se ne srame izričito reći "ne" i koji se ne srame reći "ne mogu si to priuštiti".

Bog je u potrazi za ljudima. On treba one koji su u stanju okupiti se oko zajedničke vjere - koji mogu udružiti ruke za zajednički cilj - i kojima je dostupno kraljevstvo u vremenima poput današnjih.

BOG NAM DAJE LJUDE

(U.S. News and World Report, 8. lipnja 1968., senator Frank Carlson, guverner Kansasa 1947. - 1950. i senator Kansasa 1950. - 1957.)

[Takvi kršćanski "vojnici", poput ovih koje je senator Carlson opisao, svakako su rijetki i probrani. Čini se da je u današnje vrijeme skoro pola potencijalnih kršćanskih vojnika na putu, a većina drugih na godišnjem odmoru.]

DODATAK **II.**

CRVENA SIMFONIJA (RENDGENSKI SNIMAK REVOLUCIJE)

UVOD

Kada je knjiga koju upravo čitate tek napisana, autor nije bio upoznat s postojanjem vrlo važnog povijesnog dokumenta koji će vam biti predočen.

U poglavljima 5 i 6 prezentirali smo potpuno dokumentiranu priču o usponu i padu super-tajne organizacije Iluminati, čiji je cilj porobljavanje cijelog čovječanstva u svjetskom koncentracijskom kampu eufemističkog naziva novi svjetski poredak.

Također smo predočili dokaze da je pokretačka snaga ove dijabolične zavjere elita i zločinačka klika - Međunarodni bankari i "intelektualci" - koji sebe drže jedinim sposobnim ljudima za upravljanje svijetom. Jedan od njihovih agenata, James Warburg, sin Paula M. Warburga, organizator i jedan od prvih članova Odbora sustava federalnih rezervi, imao je hrabrosti i drskosti pred Senatom Sjedinjenih Američkih Država 17. veljače 1950. izjaviti: "Imat ćemo svjetsku vladu, sviđalo se to nama ili ne. *Jedino je pitanje da li će ona biti ostvarena silom ili dogovorom."*

Iako postoje čvrsti dokazi da je međunarodna novčana monarhija financirala boljševičku revoluciju 1917. u Rusiji, i od tada održavala komunizam na životu velikim infuzijama kapitala, autor nije bio upoznat ni sa jednim dokazom *koji bi potjecao iz Rusije* - da su komunistički vođe plesali kako su Međunarodni bankari svirali, i da je komunizam, zapravo, današnje ostvarenja iluminista Adama Weishaupta.

Ove činjenice dolaze na vidjelo - izravno iz Rusije - u zapanjujućem dokumentu poznatom kao *Crvena simfonija.* Prvi je put objavljena u petnaestom poglavlju knjige *Simfonia en Rojo Mayor,* poznatog španjolskog izdavača don Mauricia Carlavilla.

C. G. RAKOVSKY

U ovom djelu možemo vidjeti izvrsno opisanu povezanost komunista i Međunarodnih bankara, iz pera jednog od najvećih tumača svjetske zavjere, Christiana G. Rakovskog. Rakovsky, jedan od osnivača Sovjetskog Saveza, bio je također i žrtva jednog od namještenih procesa za vrijeme Staljina, neposredno prije Drugog svjetskog rata.

Crvena simfonija ima veliko povijesno značenje i svatko tko bi htio biti dobro obaviješten ne bi je smio propustiti. U španjolskom izdanju, Carlavilla objašnjava podrijetlo dokumenta: "Ovo (knjiga) je rezultat zahtjevnih prijevoda nekoliko bilježnica, koje je pronašao španjolski dobrovoljac uz tijelo dr. Landowskog u kolibi na petrogradskoj fronti."

"Donio ih je nama. S obzirom na stanje u kojem su se nalazile, njihovo obnavljanje bio je dug i težak posao, koji je trajao nekoliko godina. Dugo vremena nismo bili sigurni da li ćemo ih moći objaviti. *Konačni zaključci tih bilježnica bili su toliko iznimni i nevjerojatni, da ih se nikada ne bismo usudili objaviti da se osobe i događaji koji su se spominjali nisu u potpunosti slagali s činjenicama."*

"Prije nego što smo te memoare objavili, bili smo spremni na dokazivanja i. polemike. Preuzimamo potpunu osobnu odgovornost za istinitost osnovnih istina."

"Hajde da vidimo da li će ih netko moći osporiti..."

DR. LANDOWSKY

Dr. Landowsky bio je Poljak koji je uzeo rusko državljanstvo i živio u Rusiji. Njegova su oca, pukovnika u ruskoj carskoj vojsci, ubili boljševici u revoluciji 1917. Životna priča dr. Landowskog je nevjerojatna. Prije revolucije završio je medicinski fakultet u Rusiji, da bi zatim dvije godine studirao na Sorbonni u Parizu. Tečno je govorio francuski. Zanimao ga je utjecaj droga na ljudski organizam, u smislu pomaganja kirurzima na operacijama. Kako je bio nadaren doktor, Landowsky je proveo eksperimente u toj oblasti; postigao je znatne rezultate.

Međutim, nakon revolucije, sva su vrata za njega bila zatvorena. Živio je u bijedi sa svojom obitelji, jedva nalazeći sredstva za život

povremenim poslovima. Kako mu nije bilo omogućeno radove objaviti pod svojim imenom, Landowsky je dopustio svojem sretnijem kolegi da ih objavi pod svojim imenom.

Sveznajući NKVD (tajna policija) zainteresirao se za te radove, te je lako pronašao pravog autora. Njegova im je specijalnost bila od velike vrijednosti. Jednog dana 1936. pokucali su na njegova vrata. Landowsky je bio zamoljen da pođe s njima i nikada mu više nisu dopustili da se vrati svojoj obitelji.

Smjestili su ga u NKVD-ovu zgradu kemijskog laboratorija u predgrađu Moskve. Tamo je živio i bio prisiljen ispunjavati razne zadatke koje su mu njegovi gospodari davali. Bio je svjedokom ispitivanja, mučenja i najgorih zločina. *Imao je hrabrosti voditi bilješke onoga što je vidio i čuo, i kad god je bio u mogućnosti, zadržavao je pisma i dokumente koji su prolazili kroz njegove ruke, skrivajući sve to u šupljoj nozi svog stola u kemijskom laboratoriju.* Tako je živio do Drugog svjetskog rata. Kako je došao do Petrograda i kako je ubijen, nije poznato.

Dokument koji slijedi sažetak je zapisa s ispitivanja bivšeg veleposlanika u Francuskoj, C. G. Rakovskog, u tijeku procesa trockistima u Sovjetskom Savezu 1938., kada mu je bilo suđeno zajedno s Bukharinom, Rykoffom, Yagodom, Karakhanom i drugima.

Nastojeći spasiti život, optuženi Rakovsky izjavio je da je u posjedu vrlo važnih informacija. Staljin je svom stranom agentu naredio da ga ispita.

Poznato je da je Rakovsky bio osuđen na strijeljanje, zajedno s drugima, no osuda mu je preinačena u 20 godina zatvora.

GABRIJEL - STALJINOV STRANI AGENT

Povijest gore spomenutog agenta od velikog je značenja. Riječ je o navodnom Reneu Duvalu (također poznatom i kao Gavrilu Gavriloviču Kušminu, ili "Gabrijelu"). Gabrijel je bio sin milijunaša, vrlo lijepa izgleda, i talentiran. Studirao je u Francuskoj. Njegova majka, udovica, obožavala ga je. No, mladić se zanio komunističkom propagandom te je pao u ruke njihovim agentima. Predložili su mu da studira u Moskvi, i on je rado prihvatio. Završio je strogu školu NKVD-a i postao strani agent. Kada se želio predomisliti, bilo je prekasno: oni

ne puštaju ljude iz svog stiska. Snagom volje dostigao je "vrhušku zla", kako ju je nazvao, i uživao u punom povjerenju samog Staljina.

Ispitivanja koje je taj agent održao odigrala su se u Francuskoj. Dr. Landowsky je bio nazočan kako bi u piće Rakovskog neopazice stavio drogu koja bi izazvala polet i dobro raspoloženje. Iza zida, razgovor se snimao, a tehničar koji je to radio nije govorio francuski. Poslije je dr. Landowsky morao prevesti dokument na ruski, u dvije kopije, jednu za Staljina i jednu za Gabrijela. Usudio se u tajnosti staviti još jedan indigo i napraviti i treću kopiju, koju je skrio.

••

Autor se zahvaljuje na suradnji u objavljivanju ovog poglavlja, koju mu je svim srcem pružio g. George Knupffer iz *The Plain Speaker Publishing Company,* 43 Bath Road, London, Engleska.

G. Knupffer preveo je *Crvenu simfoniju* s ruskog i španjolskog.

Rođen u Rusiji na početku stoljeća, g. Knupffer je bio svjedokom ruskog civilnog rata protiv boljševika. Tečno govori ruski, engleski, njemački i francuski jezik.

Njegova vlastita knjiga *Borba za svjetsku premoć* također se bavi problemom supersila i globalnog porobljavanja od strane vođa lihvarskog kapitalizma i terorističkog komunizma, koji su oruđa u ruci iste sile, i služe istom cilju.

XL

RENDGENSKI SNIMAK REVOLUCIJE

Vratio sam se u laboratorij. Mučio me je moj živčani sustav i odredio sam si kompletan odmor. U krevetu sam gotovo cijeli dan. Ovdje sam na priličnoj osami već skoro četiri dana. Gabrijel se raspitivao o meni svaki dan. Mora biti upoznat s mojim stanjem. Na samu pomisao da bi me mogli poslati natrag u Lubjanku (moskovska središnjica tajne policije), da nazočim novim mučenjima, postajem uzbuđen i drhtim. Sramim se što pripadam ljudskoj rasi. Kako su nisko ljudi pali! Kako nisko sam ja pao!

Ovih nekoliko redaka sve je što sam uspio napisati nakon pet dana po mojem povratku iz Lubjanke, kada sam pokušavao na papiru opisati užas i time prekinuo kronološki redoslijed mojih bilježaka. Nisam mogao pisati. Tek sam nakon nekoliko mjeseci, kad je počelo ljeto, mogao mirno i jednostavno izložiti sve što sam vidio, odvratno, pakosno, zlo...

Tijekom tih prošlih mjeseci tisuću sam se puta upitao: "Tko su bili ljudi koji su anonimno bili na mučenjima?" Napinjao sam sve svoje intuitivne i deduktivne sposobnosti. Da li je to bio Ezhov? Moguće je, ali ne vidim razloga zbog kojeg bi se on morao skrivati. On je službeno odgovoran, i strah koji ga je natjerao na skrivanje ne vodi do logičkog objašnjenja. Dapače, ako imam bar neke osnove u opisivanju sebe kao psihologa, tada bi ovaj fanatični šef NKVD-a, sa svim pokazateljima nenormalnosti, zasigurno uživao u kriminalnom razmetanju. Stvari poput pokazivanja arogancije pred poniženim neprijateljem, koji je fizički i psihički pretvoren u ruševinu, sigurno bi mu pružale bolesno zadovoljstvo. Analizirao sam dalje. Nedostatak prijašnjih priprema bio je očit; jasno je da je odluka da se održe ti sotonski sastanci bila donesena na brzinu. Odluka da ja budem nazočan bila je rezultat iznenadnog dogovora. Da je Ezhov imao vremena sam birati vrijeme, onda bi sve bilo pripremljeno. I tada ne bi zvali mene;

taj general NKVD-a, koji je jedva uspio doći na vrijeme da nazoči mučenju, znao bi za to na vrijeme. Ako to nije bio Ezhov, tko je onda odlučio o vremenu? Koliko god slabe bile moje informacije o sovjetskoj hijerarhiji, iznad Ezhova po pitanju NKVD-a postoji samo jedan čovjek, Staljin. Znači bio je on?...

Pitajući se ta pitanja, koja su rezultat moje dedukcije, sjetio sam se i drugih činjenica koje podržavaju moje mišljenje. Sjećam se da sam, kada sam pogledao kroz prozor nekoliko minuta prije nego što smo otišli dolje na "spektakl", vidio kako su se dovezla četiri velika identična automobila; svi mi Sovjeti znamo da Staljin putuje u karavani identičnih automobila, tako da nitko ne zna u kojem se nalazi, što otežava mogućnost napada. Da li je bio nazočan?...

No ovdje dolazim do još jednog misterija: po detaljima koje mi je Gabrijel dao, tajni promatrači trebali su sjediti iza naših leđa. Ali tamo sam mogao vidjeti samo dugačko zrcalo, kroz koje se ništa nije moglo vidjeti. Možda je bilo prozirno? Bio sam zbunjen.

* * *

Samo je sedam dana prošlo, kada se jednog jutra Gabrijel pojavio u kući. Primijetio sam da je djelovao pun energije i entuzijazma, te da je bio optimistički raspoložen, iako se ti bljeskovi stanja koji su obasjali njegovo lice poslije nisu pojavili. Činilo se kao da pokušava otjerati sjene koje su povećana aktivnost i mentalni napor bacali na njegovo lice.

Nakon ručka mi je rekao:

"Imamo gosta ovdje."

"Koga?" upitao sam.

"Rakovsky, bivši veleposlanik u Parizu."

"Ne poznajem ga."

"On je jedan od onih na koje sam ti ukazao one noći; bivši veleposlanik u Londonu i Parizu... Naravno, velik prijatelj tvog znanca Navachina... Da, ovaj je čovjek na mom raspolaganju. On je ovdje s nama; dobro ga tretiraju i zbrinut je. Vidjet ćeš ga."

"Ja, zašto? Dobro znaš da nisam znatiželjan u pogledu ovakvih stvari... Molim te da me poštediš tog prizora; još uvijek se nisam oporavio od onog što si me prisilio gledati. Ne mogu jamčiti za svoje živce i srce."

"O, ne brini. Sada nas ne zanima sila. Ovaj je čovjek već slomljen. Bez krvi i nasilja. Samo mu treba dati umjerenu količinu droge. Ovdje su ti detalji: poslao ih je Levin (bivši doktor NKVD-a, koji je bio drugooptuženi na suđenju Rakovskom), čije nam znanje još uvijek služi. Navodno u laboratoriju postoji droga koja čini čuda."

"Vjeruješ svemu tome?"

"Govorim simbolično. Rakovsky će priznati sve što zna o slučaju. Već smo imali preliminarne razgovore s njim i rezultati nisu loši."

"U tom slučaju, čemu čudesna droga?"

"Vidjet ćeš, doktore, vidjet ćeš. To je mala predostrožnost, koju nam nalaže Levinovo profesionalno iskustvo. Ona će pomoći u tome da se naš čovjek tijekom ispitivanja osjeća optimistično i ne gubi vjeru i nadu. Već može vidjeti daleku mogućnost spašavanja svog života. To je prvi učinak koji moramo postići. Tada moramo osigurati da sve vrijeme ostane u stanju osjećaja sreće, a da ne izgubi svoje mentalne kapacitete; točnije, bit će nužno stimulirati ga i izoštriti. On mora biti u posebnom stanju. Kako to opisati? Nešto poput simulacije prosvijetljenosti."

"Nešto poput hipnoze?"

"Da, ali bez sna."

"I ja moram smisliti drogu za sve to? Mislim da to prelazi moje znanstvene talente. Ne mogu to postići."

"Da, ali nužno je smisliti nešto, doktore. Levin je izjavio da je problem već bio riješen."

"Uvijek mi je ostavljao utisak šarlatana.

"Vjerojatno je, ali mislim da će droga koju je spomenuo, čak i ako nije toliko djelotvorna kako tvrdi, još uvijek pomoći da postignemo nužno; nakon svega, ne moramo očekivati čudo. Alkohol nas protiv naše volje tjera da govorimo gluposti. Zašto neka druga supstanca ne bi poticala razumnu istinu? Osim toga, Levin mi je rekao za prijašnje slučajeve, koji se čine istinitima."

"Zašto ga ne želiš prisiliti da još jednom sudjeluje? Ili ne bi pristao na suradnju?"

"O, ne. On bi rado sudjelovao. Dovoljna je želja da se spasi ili produlji život pomažući na ovaj ili onaj način, i ne odbijajući. Ali ja ne želim njegove usluge. On ne smije čuti ništa od onog što će mi Rakovsky reći. Ni on, niti bilo tko drugi..."

"Znači, ja..."

"Ti - ti si drugi slučaj, doktore. Ti si duboko poštena osoba. A ja nisam Diogen, da krenem u potragu za još nekim takvim preko snježnih bespuća SSSR-a."

"Hvala, ali mislim da moje poštenje..."

"Da, doktore, da; kažeš da iskorištavamo tvoje poštenje za razne izopačenosti. Da, doktore, to je istina... ali samo s tvoje apsurdne točke gledišta. A koga danas privlače apsurdnosti? Na primjer, apsurdnosti poput tvojeg poštenja? Uvijek uspijevaš navesti osobu na razgovor o najprivlačnijim stvarima. Ali što će se, zapravo, dogoditi? Moraš mi jedino dati dobru dozu droge za Levina. Čini se da je u doziranju nevidljiva granica koja dijeli spavanje od aktivnosti, bistrinu od zamućenosti, zdrav razum od nonsensa... tu je negdje umjetni intenzivni entuzijazam."

"Ako je to sve..."

"I još nešto. Sada ćemo ozbiljno razgovarati. Prouči Levinove instrukcije, odvagni ih, razumno ih prilagodi stanju i snazi zarobljenika. Imaš vremena za to do noći; možeš pregledati Rakovskog koliko god puta želiš. I to je za sada sve. Ne bi vjerovao koliko očajnički želim spavati. Spavat ću nekoliko sati. Ako se do navečer ne dogodi ništa iznimno, dao sam instrukcije da me se ne zove. Savjetujem ti da se dobro odmoriš poslije večere, jer poslije toga nećeš moći spavati dugo vremena."

Ušli smo u predvorje. Nakon što se rastao od mene, brzo je potrčao po stepenicama, ali je na sredini zastao.

"Ah, doktore," rekao je, "zaboravio sam. Mnogo zahvala od druga Ezhova. Očekuj dar, možda čak i odlikovanje."

Mahnuo mi je uz pozdrav i brzo nestao na stubištu koje je vodilo na gornji kat.

* * *

Levinove su bilješke bile kratke, ali jasne. Nisam imao poteškoća u nalaženju droge. Bila je u dozi od miligrama, u malim tabletama. Napravio sam test: u skladu s njegovim objašnjenjima, rastapale su se vrlo lako u vodi, i još bolje u alkoholu. Formula nije bila naznačena i odlučio sam napraviti podrobnu analizu kad budem imao vremena.

Nedvojbeno, bila je to neka supstanca specijalista Lumenstadta, znanstvenika o kome mi je Levin govorio tijekom prvog sastanka. Nisam mislio da ću tijekom analize otkriti nešto neočekivano ili novo. Vjerojatno opet neka baza sa znatnim elementom opijuma, aktivnije vrste od tebaina. Bio sam dobro upoznat s 19 glavnih tipova, i još nekoliko drugih. U tim uvjetima, bio sam zadovoljan ishodom svojih eksperimenata.

Iako je moj rad bio drugačije usmjeren, ipak sam bio na prilično poznatom terenu u pogledu halucinogenih supstanci. Prisjećam se da mi je Levin pričao o destilaciji rijetkih tipova indijske konoplje. Morao sam imati posla s opijumom ili hašišem, da bih došao do tajne ove toliko hvaljene droge. Bilo bi mi drago da sam imao mogućnost naići na jednu ili više baza koje su joj davale njezina "čudesna" svojstva. U principu, bio sam spreman na takvu mogućnost. Nakon svega, istraživački rad u uvjetima neograničenog vremena i sredstava, bez gospodarskih poteškoća, koji je bio moguć u NKVD-u, pružao je neograničene znanstvene mogućnosti. Laskao sam si s iluzijom da sam, kao rezultat tih istraživanja, uspio pronaći novo oružje u mojoj znanstvenoj borbi protiv boli.

Nisam mogao odvojiti puno vremena na zabavu s takvim ugodnim iluzijama. Koncentrirao sam se na to kako ću i u kojim omjerima dati Rakovskom drogu. Prema Levinovim instrukcijama, jedna bi tableta trebala postići zadovoljavajući učinak. Upozoravao je da bi, u slučaju da pacijent ima srčanu bolest, mogla uslijediti pospanosti, i čak potpuna letargija, što bi rezultiralo zamućenim umom. Imajući sve to na umu, morao sam najprije pregledati Rakovskog. Nisam očekivao da će stanje njegova srca biti normalno. Ako i nije bilo oštećenja, sigurno je opće zdravstveno stanje bilo narušeno, kao rezultat iskustava njegova živčanog sustava, koji nije mogao dugo ostati nepromijenjen nakon dugog i užasavajućeg mučenja.

Odložio sam ispitivanje do poslije ručka. Želio sam sve uzeti u obzir, za slučaj da je Gabrijel želio Rakovskom dati drogu bez njegova znanja, kao i u obrnutom slučaju. U oba slučaja imao bih posla s njim, jer bih mu ja morao dati drogu, što mi je jasno rečeno. Nije bilo potrebna nazočnost profesionalca jer se droga uzimala oralno.

Nakon ručka sam posjetio Rakovskog. Bio je zatvoren u sobi u prizemlju i pod nadzorom čuvara koji nije skidao pogled s njega. Od

namještaja tamo je bio samo mali stolić, uzak krevet bez krajeva i još jedan mali, grubi stolić. Kad sam ušao, Rakovsky je sjedio. Odmah je ustao. Pogledao me je izbliza i na njegovom sam licu vidio sumnju i, kako mi se činilo, strah. Mislim da me je prepoznao, vidjevši me one važne večeri kako sjedim pokraj generala. Naredio sam čuvaru da mi donese stolac i ode. Sjeo sam i zamolio zarobljenika da sjedne. Imao je pedesetak godina. Bio je srednje visine, sprijeda ćelav, s velikim, sjajnim nosom. U mladosti je njegovo lice vjerojatno bilo ugodno. Crte lica nisu mu bile tipično semitske, ali njegovo je podrijetlo bilo očito. Nekada je vjerojatno bio prilično debeo, ali sada ne: koža mu je svuda visjela, a vrat i lice bili su mu poput ispuhana balona. Uobičajena večera u Lubjanki očito je bila previše striktna dijeta za bivšeg veleposlanika u Parizu. Tada nisam nastavio s pregledom.

"Pušite?" pitao sam, otvarajući kutiju cigareta, s namjerom uspostavljanja nešto prisnijeg odnosa s njim.

"Prestao sam da bih sačuvao zdravlje," odgovorio je vrlo ugodnim glasom, "ali hvala; mislim da sam se sad oporavio od svojih problema s trbuhom." Pušio je tiho, suzdržljivo i s dozom elegancije.

"Ja sam doktor", predstavio sam se.

"Da, znam; vidio sam kako ste se ponijeli 'tamo'", rekao je s drhtajem u glasu.

"Došao sam ispitati stanje vašeg zdravlja. Kako ste? Patite li od neke bolesti?"

"Ne, ni od čega."

"Jeste li sigurni? A vaše srce?"

"Zahvaljujući dijeti koju su mi nametnuli, ne primjećujem kod sebe nikakve nenormalne simptome."

"Ima nekih koje sam pacijent ne može primijetiti, već samo doktor."

"Ja sam doktor", prekinuo me je.

"Doktor?" ponovio sam iznenađen.

"Da, zar niste znali?"

"Nitko mi to nije rekao. Drago mi je. Bit ću počašćen stajati na usluzi kolegi, i možda kolegi sa studija. Gdje ste studirali? U Moskvi ili Petrogradu?"

"O, ne! U to vrijeme nisam bio ruski državljanin. Studirao sam u Nancyju i Montpellieru; na potonjem sam i doktorirao."

"Znači da smo možda bili na studiju u isto vrijeme. Neko sam vrijeme studirao u Francuskoj. Da li ste bili Francuz?"

"Namjeravao sam to postati. Rodom sam Bugarin, ali bez mog dopuštenja preobraćen sam u Rumunja. Moj okrug bio je Dobrudga, gdje sam i rođen, a koji je nakon sporazuma o miru pripojen Rumunjskoj."

"Dopustite mi da vam poslušam pluća." Stavio sam stetoskop u uši.

On je skinuo svoju jaknu i ustao. Slušao sam. Pregled nije pokazao ništa izvan granica normale; kao što sam i pretpostavljao, slabost, ali bez oštećenja.

"Pretpostavljam da treba hraniti srce." "Samo srce, druže?" pitao je ironično.

"Mislim da da", rekao sam, pretvarajući se da nisam primijetio ironiju. "Također mislim da bi vaša dijeta morala biti pojačana."

"Dopustite mi da se poslušam." "Sa zadovoljstvom." Dao sam mu stetoskop.

Brzo je poslušao samog sebe.

"Očekivao sam da će moje stanje biti mnogo gore. Puno vam hvala. Mogu li obući jaknu?"

"Naravno. Slažete li se da je potrebno da uzmete nekoliko kapi digitalisa?"

"Smatrate li to apsolutno nužnim? Mislim da će moje staro srce preživjeti ovih nekoliko dana ili mjeseci koji mi preostaju i bez toga."

"Ne slažem se s vama; mislim da ćete živjeti mnogo dulje."

"Nemojte me uznemirivati, kolega... Živjeti dulje! Zaista živjeti dulje!... Moraju postojati upute vezane za kraj; sudski postupak ne može vječno trajati... A tada, tada počinak."

Kada je to rekao, imajući na umu vječni počinak, činilo se da se na njegovom licu mogla vidjeti gotovo sreća. Stresao sam se. Ova želja za smrću, brzom smrću, koju sam vidio u njegovim očima, učinila me je malodušnim. Poželio sam ga iz suosjećanja razveseliti.

"Niste me razumjeli, druže. Želio sam reći da bi u vašem slučaju moglo biti odlučeno da se vaš život nastavi, ali život bez patnji. Zbog čega ste dovedeni ovamo? Zar sad ne postupaju dobro s vama?"

"Ovo posljednje, da, naravno. Što se tiče ostatka, dali su mi naslutiti, ali..."

Dao sam mu još jednu cigaretu i dodao:

"Imajte nade. Koliko je u mojoj mogućnosti, u granicama koje mi moj šef dopusti, učinit ću sve što je u mojoj moći da osiguram da vam se ne učini ništa nažao. Počet ćemo odmah, time što ćemo vas bolje hraniti, ali ne naglo, imajući na umu stanje vašeg trbuha. Počet ćemo s mliječnom dijetom i nekim drugim hranjivim dodacima. Odmah ću dati upute. Možete pušiti... uzmite..." Dao sam mu ostatak cigareta.

Pozvao sam čuvara i naredio mu da zapali cigaretu zatvoreniku kad god ovaj poželi pušiti. Tada sam otišao, i prije nego što sam uzeo nekoliko sati odmora, dao sam upute da Rakovsky dobije pola litre mlijeka sa šećerom.

* * *

Pripremili smo se za sastanak s Rakovskim u ponoć. Njegov "prijateljski" karakter bio je naglašen u svakom detalju. Soba je bila dobro ugrijana, u kaminu je gorjela vatra, svjetlo je bilo prigušeno, mala i dobro odabrana večera poslužena s dobrim vinima: sve je bilo improvizirano sa znanstvenim pristupom. "Kao za sastanak ljubavnika", primijetio je Gabrijel. Ja sam trebao pomagati. Moj je glavni zadatak bio dati zatvoreniku drogu tako da on to ne primijeti. Iz tog su razloga pića bila postavljena, kao slučajno, pokraj mene, i ja sam trebao služiti vino. Također sam trebao opaziti slabljenje droge, tako da u pravom trenutku dodam novu dozu. To je bio najbitniji dio mog zadatka. Gabrijel želi, ako eksperiment uspije, već na prvom sastanku postići pravi napredak prema srži problema. Nada se uspjehu. Dobro se odmorio i u dobroj je kondiciji. Zanima me kako će se nositi s Rakovskim, koji je, kako mi se čini, dostojan protivnik Gabrijelu.

Tri velika naslonjača stavljena su pokraj vatre. Onaj bliže vratima je moj, Rakovsky će sjediti u sredini, a treći je Gabrijelov, čiji se optimizam vidi i na njegovoj odjeći, bijeloj ruskoj košulji koju je obukao.

Već je prošla ponoć kada su doveli zatvorenika do nas. Dali su mu pristojno odijelo, i dobro je obrijan. Bacivši na njega profesionalni pogled, primijetio sam da je življi.

On se ispričavao zbog toga što ne može popiti više od jedne čaše, spominjući stanje svojeg želuca. Nisam mu stavio drogu u čašu i zažalio sam zbog toga.

Razgovor je započeo banalnostima... Gabrijel zna da Rakovsky mnogo bolje govori francuski no ruski i počeo je na tom jeziku. Spomenula se prošlost. Jasno je da je Rakovsky izvrstan govornik. Njegov je govor jasan, elegantan, i čak kićen. Očito je vrlo učen; s lakoćom se služi citatima, i uvijek bez greške. Ponekad spominje svoje mnogobrojne bjegove u egzilu, Lenjina, Plekhanova, Luksemburg, i čak spominje da se kao dječak rukovao sa starim Engelsom.

Pili smo viski. Nakon što mu je Gabrijel dao priliku da govori oko pola sata, upitao sam, kao usput: "Želite li još sode?"

"Da, dodajte dosta", odgovorio je odsutno. Baveći se s pićem, stavio sam u njega tabletu koju sam cijelo vrijeme držao. Najprije sam Gabrijelu dodao viski, dajući mu znakom na znanje kako sam obavio svoj dio. Dodao sam Rakovskom njegovo piće i počeo piti svoje. On svoje ispija sa zadovoljstvom. "Ja sam mala hulja", rekao sam si. No ovo je bila prolazna misao i izgorjela je u ugodnoj vatri kamina.

Prije nego što je Gabrijel došao na glavnu temu, razgovor je bio dug i zanimljiv.

Imao sam sreće što sam uspio zadržati dokument na kojem je zabilježeno sve o čemu se govorilo, bolje nego da sam radio bilješke. Slijedi razgovor:

IZVJEŠĆE

ISPITIVANJE OPTUŽENOG KRISTIJANA GEORGIJEVIČA RAKOVSKOG; ISPITIVAČ GAVRIL GAVRILOVIČ KUŠMIN, 26. SIJEČNJA 1938.

Gavril G. Kušmin. - U skladu s našim dogovorom u Lubjanki, molio sam da mi se da zadnja šansa s vama; vaša nazočnost u ovoj kući potvrđuje da sam uspio. Vidjet ćemo da li ćete nas pokušati prevariti.

Kristijan G. Rakovsky. - Nije mi to namjera, neću to učiniti.

G. - No prije svega: dobronamjerno upozorenje. Sada nas zanima prava istina. Ne "službena" istina, koja će biti prikazana na suđenju,

u svjetlu priznanja optuženih... Ovo je nešto što je, kako znate, u potpunosti pitanje praktičnog razmatranja, ili kako bi na Zapadu rekli, "državno pitanje". Zahtjevi međunarodne politike prisilit će nas da skrijemo cijelu istinu, "pravu istinu"... Kakav god bio ishod suđenja, države i narodi saznat će samo ono što trebaju saznati. Ali onaj koji mora znati sve, Staljin, mora također znati sve ovo. Tako da, kakve god vaše riječi ovdje bile, one ne mogu vašu poziciju učiniti gorom. Morate znati da one neće pogoršati vaš zločin, već naprotiv, mogu donijeti željene promjene u vašu korist. Imate priliku spasiti svoj život, koji je trenutno izgubljen. Sad sam vam to rekao, pa da prijeđemo na stvar: priznajete da ste Hitlerovi agenti, i da primate plaću od Gestapa i OKW-a (Oberkommando der Wermacht, Vrhovno njemačko zapovjedništvo nap. prev.). Nije li tako?

R. - Da.

G. - I Hitlerovi ste agenti?

R. - Da.

G. - Ne, Rakovsky, ne. Recite cijelu istinu, ne onu za sud.

R. - Nismo Hitlerovi špijuni, mrzimo ga koliko i vi, koliko ga mrzi i Staljin; možda čak i više, no ovo je vrlo složeno pitanje...

G. - Da pomognem... Slučajno i ja ponešto znam. Vi, trockisti, kontaktirali ste njemačke službe. Nije li tako?

R.-Da.

G. - Otkad?

R. - Ne znam točan datum, ali nedugo nakon pada Trockog. Naravno, prije dolaska Hitlera na vlast.

G. - Dakle, da budemo točni: niste bili ni osobni Hitlerovi špijuni, ni špijuni njegova režima.

R. - Točno. Bili smo to već prije.

G. - S kojom svrhom? Da biste osigurali Njemačkoj pobjedu i nešto ruskog teritorija?

R. - Ne, ni u kom slučaju.

G. - Znači obični špijuni, za novac?

R. - Za novac? Nitko nije dobio nijednu marku od Njemačke. Hitler nema dovoljno novaca da kupi, na primjer, komesara za vanjske poslove SSSR-a, a ima na slobodnom raspolaganju budžet koji je veći od ukupne imovine Morgana i Vanderbilta i ne mora polagati račune za svoje troškove.

G. - Što je onda razlog?

R. - Mogu li govoriti otvoreno?

G. - Dapače, zbog toga i jeste ovdje.

R. - Nije li Lenjin imao više ciljeve kad je od Njemačke dobio pomoć da bi ušao u Rusiju? I da li je nužno povjerovati u zlobne klevete koje su kružile da bi ga optužile? Nije li on također bio zvan i Kajzerovim špijunom? Njegovi odnosi s carem, i njemačka intervencija vezana uz slanje boljševičkih prevratnika - sasvim su jasni.

G. - Da li je to istina ili ne, nema nikakve veze s trenutnim pitanjima.

R. - Ne, dopustite mi da završim. Nije li istinita činjenica da je Lenjinova aktivnost u početku išla na ruku njemačkim trupama? Dopustite mi... Postojao je paralelni sporazum Brest-Litovsk, kojim su veliki teritoriji SSSR-a prepušteni Njemačkoj. Tko je 1913. proglasio defetizam oružjem u rukama boljševika? Lenjin. Znam do slova njegove riječi u pismu Gorkom: "Rat Austrije i Rusije mogao bi biti od najveće koristi za revoluciju, no teško je vjerovati da će nam Franjo Josip i Nikolaj pružiti tu mogućnost." Kako vidite, mi, takozvani trockisti, autori poraza 1905., i danas nastavljamo u istom smjeru, Lenjinovu smjeru.

G. - S malom razlikom, Rakovsky; danas je u SSSR-u na vlasti socijalizam, a ne car.

R. - Vjerujete li zaista u to?

G. - U što?

R. - U postojanje socijalizma u SSSR-u?

G. - Zar Sovjetski Savez nije socijalistički?

R. - Za mene samo nominalno. Upravo ovdje nalazimo pravi razlog za opoziciju. Složite se sa mnom, a silom čiste logike morate se složiti, da teoretski, racionalno, imamo jednako pravo reći - ne, kao što Staljin ima pravo reći - da. I ako trijumf komunizma opravdava defetizam, tada onaj tko misli da je komunizam uništen Staljinovim bonapartizmom, i da ga je on izdao, ima isto pravo kao i Lenjin postati defetist.

G. - Mislim, Rakovsky, da teoretizirate zahvaljujući vašoj navici da se naširoko služite dijalektikom. Jasno, da je ovdje nazočno mnoštvo ljudi, mogao bih to i dokazati; u redu, prihvaćam vaš argument kao jedini mogući u vašoj situaciji, no bez obzira na to mišljenja sam

da bih vam mogao dokazati da ovo nije ništa drugo no sofizam. Ali, ostavimo to za drugu priliku; jednog dana će se ukazati. I nadam se da ćete mi dati priliku da odgovorim. No u ovom ću trenutku reći samo ovo: ako vaš defetizam i poraz SSSR-a ima za cilj ponovno uspostavljanje socijalizma u SSSR-u, pravog socijalizma, po vama trockizma, onda, kako smo do sada uništili njegove vođe i kadrove, defetizam i poraz SSSR-a nemaju ni cilja ni smisla. Poraz bi sada rezultirao dovođenjem na vlast nekog Fuhrera, ili fašističkog cara. Nije li tako?

R. - Točno je. Bez laskanja s moje strane, vaša je dedukcija sjajna.

G. - Dakle, ako ste, kako pretpostavljam, ovo izjavili iskreno, tada smo puno postigli: ja sam staljinist, a vi ste trockist; postigli smo nemoguće. Došli smo do točke u kojoj se naša gledišta slažu. Slaganje se očituje u tome da u sadašnjem trenutku SSSR ne smije biti uništen.

R. - Moram priznati da nisam očekivao da ću se suočiti s tako pametnom osobom. Zaista u sadašnjem trenutku, i još nekoliko godina, ne možemo razmišljati o porazu SSSR-a ili njegovom izazivanju, jer je poznato da nismo u takvom položaju da bismo mogli preuzeti vlast. Mi, komunisti, ne bismo iz toga izvukli nikakvu korist. To je točno i slaže se s vašim gledištem. Trenutno ne možemo imati interes u padu staljinističke države; kažem ovo, i istodobno izjavljujem da je ova država, bez obzira na sve što je rečeno, antikomunistička. Vidite da sam iskren.

G. - Vidim. Ovo je jedini način na koji možemo surađivati. Zamolio bih vas, prije nego što nastavimo, da mi objasnite ono što mi se čini kao kontradikcija: ako je sovjetska država za vas antikomunistička, zašto ne biste željeli njezino uništenje u ovom trenutku? Netko drugi mogao bi biti još bliži komunizmu i tada bi bilo manje prepreka obnavljanju vašeg čistog komunizma.

R. - Ne, ne, ova je dedukcija prejednostavna. Iako staljinistički bonapartizam jednako proturječi komunizmu kao što je i napoleonski proturječio revoluciji, okolnosti jasno govore da je SSSR ipak nastavio s očuvanjem komunističke forme i dogme; to je formalni, a ne pravi komunizam. I tako, jednako kao što je nestajanje Trockog dalo Staljinu priliku da automatski pretvori pravi komunizam u formalni, tako bi i nestajanje Staljina nama omogućilo njegov formalni

komunizam pretvoriti u pravi. Bio bi nam dovoljan jedan sat. Da li ste me shvatili?

G. - Da, naravno. Rekli ste nam klasičnu istinu da nitko ne uništava ono što namjerava naslijediti. U redu; sve drugo je sofistička agilnost. Oslanjate se na pretpostavku koja se može lako pobiti: pretpostavku Staljinova antikomunizma. Postoji li privatno vlasništvo u SSSR-u? Postoji li privatni profit? Klase? Neću nastaviti s nizanjem činjenica - zbog čega?

R. - Već sam se složio da postoji formalni komunizam. Sve to što nabrajate samo su forme.

G. - Da? Iz kojeg razloga? Čiste tvrdoglavosti?

R. - Naravno da ne. To je nužnost. Nemoguće je eliminirati materijalističku evoluciju povijesti. Najviše što se može učiniti je zadržati je. A uz koju cijenu? Uz cijenu njezina teoretskog prihvaćanja, da bi se uništila u praksi. Sila koja čovječanstvo vuče prema komunizmu toliko je nepobjediva, da ta ista, ali iskrivljena sila, suprotstavljena sama sebi, može samo usporiti napredak; točnije - usporiti napredak stalne revolucije.

G. - Primjerom?

R. - Najočitije - Hitler. Trebao mu je socijalizam za pobjedu nad socijalizmom: nacionalsocijalizam upravo je antisocijalistički socijalizam. Staljin treba komunizam kako bi pobijedio komunizam. Paralela je očita. No usprkos svemu, Hitler svojim antisocijalizmom i Staljin antikomunizmom, protiv njihove volje i na njihovu žalost transcendentalno stvaraju socijalizam i komunizam...; oni i mnogi drugi. Željeli oni to ili ne, znali to ili ne, oni stvaraju formalni socijalizam i komunizam, koji ćemo mi, komunisti-marksisti neizbježno naslijediti.

G. - Naslijediti? Tko nasljeđuje? Trockizam je u potpunosti likvidiran.

R. - Iako to kažete, vi u to uistinu ne vjerujete. Koliko god velike bile likvidacije, mi komunisti ćemo ih preživjeti. Duga ruka Staljina i njegove policije ne može dohvatiti sve komuniste.

G. - Rakovsky, molim vas, i ako je nužno, naređujem vam da se klonite uvredljivih nabacivanja. Nemojte ići predaleko u korištenju vašeg "diplomatskog imuniteta".

R, - Imam li akreditive? Čiji sam veleposlanik?

G. - Upravo tog nedohvatljivog trockizma, ako ga odlučimo tako zvati.

R. - Ne mogu biti diplomat trockizma, što mi predbacujete. Nisam ovlašten predstavljati ga, a nisam ni uzeo tu ulogu na sebe. Vi ste mi je dali.

G. - Počinjem vam vjerovati. Bilježim u vašu korist da na moje spominjanje trockizma niste to negirali. To je dobar početak.

R. - Ali kako bih to poricao? Na kraju, sam sam to spomenuo.

G. - Do sada smo ustanovili postojanje ovog posebnog trockizma kroz naše obostrano slaganje. Želim da izložite jasne činjenice, koje su nužne za istragu danih okolnosti.

R. - Da, bit ću u stanju govoriti o onome što držite nužnim da znate, i učinit ću to na svoju inicijativu, ali neću moći utvrditi da je to uvijek jednako "njihovu" mišljenju.

G. - U redu, imat ću to na umu.

R. - Složili smo se da opozicija u sadašnjem trenutku ne može biti zainteresirana za defetizam i pad Staljina, sve dok nemamo fizičku mogućnost zauzimanja njegovog mjesta. U ovome se obojica slažemo. Trenutno je to nepromjenjiva činjenica. Međutim, postoji mogući agresor. To je on, veliki nihilist Hitler, čije se užasno oružje Wehrmachta pruža preko cijelog obzora. Hoće li ga upotrijebiti protiv SSSR-a? Složimo se u tome da je to za nas odlučujući nepoznat faktor. Vjerujete li da je problem pravilno iznesen?

G. - Dobro je sročen. No ja mogu reći da za mene nema nepoznatog faktora. Držim da je napad Hitlera na SSSR neizbježan.

R. - Zašto?

G. - Vrlo jednostavno; zato što je onaj koji kontrolira sklon napadanju. Hitler je samo *condottiere* (slastičar nap. pr.) međunarodnog kapitalizma.

R. - Slažem se da postoji opasnost, ali od toga do pretpostavke temeljene na tome, da je napad na SSSR neizbježan, cijeli je ponor.

G. - Napad na SSSR određen je samom biti fašizma. Osim toga, na to ga potiču i sve one kapitalističke države koje su mu dopustile da se ponovno naoruža i stvori sve nužne gospodarske i strateške uvjete. To je sasvim jasno.

R. - Zaboravljate nešto vrlo važno. Ponovno naoružanje Hitlera, i pomoć koju je dobio od versajskih država (obratite pozornost na

ovo) - zbili su se u posebnom trenutku, kad smo mi još uvijek mogli postati nasljednici Staljina u slučaju njegova poraza, kad je opozicija još uvijek postojala... Da li ovu činjenicu držite rezultatom prilika ili samo slučajnošću u istom vremenskom razdoblju?

G. - Ne vidim nikakvu povezanost između dopuštenja versajskih sila da se Njemačka ponovno naoruža i postojanja opozicije... Putanja hitlerizma sama po sebi jasna je i očita. Napad na SSSR bio je dio njegova programa davno prije. Uništenje komunizma i ekspanzija na istok, to su dogme *Mein Kampfa,* tog *Talmuda* nacionalsocijalizma... ali to da su vaši defetisti željeli iskoristiti ovu opasnost za SSSR, to je naravno, u skladu s vašim razvijanjem misli.

R. - Da, na prvi pogled to se čini prirodno i logično, previše logično i prirodno za istinu.

G. - Da bismo to spriječili, tako da nas Hitler ne napadne, morali bismo imati povjerenja da uđemo u savezništvo s Francuskom... no to bi bilo naivno. To bi značilo da vjerujemo da je kapitalizam spreman žrtvovati se u korist spašavanja našeg komunizma.

R. - Ako ćemo nastaviti ovu diskusiju samo na temeljima koncepata koji se primjenjuju na masovnim mitinzima, tada ste posve u pravu. Ali ako ste iskreni u ovome što kažete, oprostite mi, ali onda sam razočaran; vjerovao sam da je politika Staljinove tajne policije na višoj razini.

G. - Hitlerovski napad na SSSR je, osim toga, dijalektična nužnost; to je isto poput neizbježne klasne borbe na međunarodnom planu. Uz Hitlera će, neizbježno, stati cijeli globalni kapitalizam.

R. - I tako sam, vjerujte mi, u svjetlu vaše skolastičke dijalektike stvorio vrlo negativno mišljenje o političkoj kulturi staljinizma. Slušam vaše riječi onako kako bi Einstein mogao slušati školarca koji govori o fizici u četiri dimenzije. Vidim da ste upoznati samo s elementarnim marksizmom, odnosno s onim popularnim, demagoškim.

G. - Ako vaše izlaganje neće biti previše dugo i pristrano, bit ću vam zahvalan za malo pojašnjenja ove "relativnosti" ili "kvantne teorije" marksizma.

R. - Nemojte misliti da sam bio ironičan. Govorim s najboljim namjerama... U samom elementarnom marksizmu, koji se uči čak i na vašem staljinističkom sveučilištu, možete pronaći izjavu koja je kontradiktorna cijeloj vašoj tezi o neizbježnosti Hitlerova napada na

SSSR. Također vas podučavaju kako je temelj marksizma izjava da su, navodno, kontradikcije neizlječiva i fatalna bolest kapitalizma. Nije li tako?

G. - Da, naravno.

R. - Ali ako su stvari zaista takve da možemo optužiti kapitalizam da je prožet stalnim kontradikcijama u gospodarstvu, zašto bi se to moralo odnositi i na politiku? Politika i gospodarstvo nisu sami po sebi važni; oni su stanje ili mjera same socijalne biti, ali kontradikcije nastaju u socijalnoj sferi i automatski se prenose u gospodarsku ili političku ili u obje istodobno. Bilo bi apsurdno pretpostaviti pogrešivost u gospodarstvu i istodobnu nepogrešivost u politici - što je u neku ruku uvjet toga da napad na SSSR postane neizbježan - prema vašem postulatu - apsolutni uvjet.

G. - To znači da se u svemu oslanjate na kontradikcije, fatalnost i neizbježnost grešaka koje buržoazija mora počiniti, a koje će spriječiti Hitlerov napad na SSSR. Ja jesam marksist, Rakovsky, ali ovdje, među nama, da ne bih stvorio izliku za ljutnju na jednog aktivista, kažem vam da, sa svom svojom vjerom u Marxa, ne vjerujem da SSSR postoji zahvaljujući greškama svojih neprijatelja... I mislim da Staljin dijeli to mišljenje.

R. - Ali ja ne... Ne gledajte me tako, jer se ne šalim i nisam lud.

G. - Dopustite mi barem da u to sumnjam, dok ne dokažete svoje izjave.

R. - Uviđate li sada da sam imao razloga kvalificirati vašu marksističku kulturu kao sumnjivu? Vaši su argumenti i reakcije isti kao kod bilo kojeg vojnika i dočasnika.

G. - A oni su pogrešni?

R. - Oni su ispravni za malog administratora, za birokrata i za masu. Odgovaraju prosječnom borcu... Oni moraju u to vjerovati, i ponavljati sve onako kako je napisano. Slušajte me, ovo kažem potpuno u povjerenju. Marksizam daje iste rezultate kao i drevne ezoteričke religije. Njihovi su podanici morali znati samo ono što je bilo najosnovnije i neobrađeno, sve dok je to poticalo njihovu vjeru, odnosno, ono što je najosnovnije, u religiji kao i u revoluciji.

G. - Namjeravate li mi izložiti mistični marksizam, nešto kao novo slobodno zidarstvo?

R. - Ne, nikakva ezoterija. Naprotiv, objasnit ću to maksimalno jasno. Marksizam je, prije gospodarski i politički, no filozofski sustav, zavjera s ciljem revolucije. A kako je za nas revolucija jedina apsolutna realnost, slijedi da su fdozofija, gospodarstvo i politika istiniti samo dok vode do revolucije. Osnovna istina (nazovimo je subjektivnom) ne postoji u gospodarstvu, politici, čak ni u moralu: u svjetlu znanstvene apstrakcije ona je ili istinita ili pogrešna, ali za nas koji sudjelujemo u revolucionarnoj dijalektici, ona je samo istinita. I kako je ona nama, koji smo sudionici revolucionarne dijalektike, samo istinita, i time dakle jedina istina, onda ona mora biti ista za sve revolucionare, i takva je bila i za Marxa. Moramo postupati u skladu s time. Sjetite se Lenjinova odgovora nekome tko se pobunio uz argument da su navodno njegove namjere u kontradikciji s realnošću: "Osjećam da je to realno", bio je njegov odgovor. Mislite li da je Lenjin govorio gluposti? Ne, za njega je svaka realnost, svaka istina bila relativna u odnosu na onu jedinu i apsolutnu: revoluciju. Marx je bio genij. Da se njegovo djelo zaustavilo samo na dubokoj kritici kapitalizma, čak bi i to bio nedostižan znanstveni rad; ali na onim mjestima gdje njegova djela dosežu majstorstvo, pojavljuje se očita ironija. Po njegovim riječima "komunizam mora pobijediti jer će mu kapital osigurati tu pobjedu, iako je njegov neprijatelj". Takva je glavna Marxova teza... Može li biti veće ironije? I zatim je, da bi mu se vjerovalo, depersonalizirao kapitalizam i komunizam i pretvorio ljudskog pojedinca u osviještenog pojedinca, što je učinio s nevjerojatnim žonglerskim talentom. To je bila njegova lukava metoda koja je imala za cilj pokazati kapitalistima da su takvi pojedinci realnost kapitalizma, i da će trijumf komunizma biti rezultat urođenog idiotizma; jer bez postojanja besmrtne gluposti u *homo economicusu,* kod njega se ne bi mogle pojaviti kontinuirane kontradikcije, kako ih je Marx nazvao. Da bi se mogla ostvariti transformacija *homo sapiensa* u *homo stultuma,* potrebno je posjedovati magičnu snagu, koja je u stanju dovesti čovjeka do prve stepenice zoološke ljestvice, odnosno do razine životinje. Samo kada bi *homo stultum* postojao u epohi kulminacije kapitalizma, Marx bi mogao postaviti svoj aksiom: kontradikcije plus vrijeme jednako komunizam. Vjerujte mi, kada mi koji smo upoznati s ovim razmišljamo nad Marxovim izjavama, na primjer nad onom koja je postavljena nad glavnim ulazom u Lubjanku, ne možemo

suzdržati unutrašnju eksploziju smijeha kojom nas je Marx zarazio; vidimo ga kako se u bradu smije cijelom čovječanstvu.

G. - I još uvijek ste u stanju smijati se najznačajnijem znanstveniku epohe?

R. - Ja da ga ismijavam?... To je najveće divljenje! Da bi Marx mogao prevariti tolike znanstvenike, bilo je nužno da bude iznad svih njih. Dakle: da bismo mogli suditi o Marxu u svoj njegovoj veličini, moramo razmotriti pravog Marxa, Marxa revolucionara, kojeg cijenimo po njegovu manifestu. Što znači Marxa zavjerenika, jer za njegova je života revolucija bila u stadiju zavjere. Ne duguje tek tako revolucija svoj razvoj i nedavne pobjede upravo tim zavjerenicima.

G. - Dakle, vi negirate postojanje dijalektičkog procesa kontradikcija u kapitalizmu, koje vode do konačnog trijumfa komunizma?

R. - Možete biti sigurni kako Marx, da je vjerovao da će komunizam pobijediti samo zahvaljujući kontradikcijama u kapitalizmu, ne bi nikada, nijednom na tisućama stranica svog znanstvenog revolucionarnog rada spomenuo te kontradikcije. Takav je bio kategorički imperativ realističke prirode Marxa: ne kao znanstvenika, nego kao revolucionara. Revolucionar i zavjerenik nikada ne bi neprijatelju otkrio tajnu svog trijumfa... Nikada ne bi dao informaciju; dao bi mu dezinformaciju, kakvu vi upotrebljavate u kontrašpijunaži. Nije li tako?

G. - Ipak, na kraju dolazimo do zaključka (po vama) da u kapitalizmu ne postoje nikakve kontradikcije, te da ako Marx o njima govori, da je to samo revolucionarno-strateška metoda? Jesam li u pravu? Ali kolosalne i stalno rastuće kontradikcije kapitalizma su vidljive. I tako dolazimo do zaključka kako je Marx govoreći laži rekao istinu.

R. - Opasni ste kao dijalektičar, kada uklonite kočnice skolastičnog dogmatizma i date maha svojoj inventivnosti. Istina je da je Marx izrekao istinu kada je lagao. Lagao je kada je pogriješio, definiravši kontradikcije kao "kontinuirane" u povijesti gospodarstva kapitala i nazvavši ih "prirodnim i neizbježnim", ali je istodobno izjavio i istinu jer je znao da će se stvoriti kontradikcije koje će progresivno rasti dok ne dosegnu svoju kulminaciju.

G. - To znači da imate i antitezu?

R. - Nema tu nikakve antiteze. Marx je iz taktičkih razloga lagao o podrijetlu kontradikcija u kapitalizmu, ali ne i o njihovoj očitoj realnosti. On je znao kako su one stvorene, kako su postajale akutne i kako su stvari krenule prema generalnoj anarhiji u kapitalističkoj proizvodnji, što se dogodilo prije trijumfa komunističke revolucije... On je znao da će se to dogoditi, jer je znao one koji su izazvali ta protuslovlja.

G. - Vrlo je čudno otkriće i novost ova tvrdnja i izlaganje da okolnosti koje su dovele kapitalizam do "samoubojstva", što je dobar izraz buržujskog gospodarstvenika Schmalenbacha, koji je podupirao Marxa, nisu sama bit i urođeni zakon kapitalizma. No zanima me da li ćemo ovim putem doći do osobnosti?

R. - Niste li to osjetili intuitivno? Zar niste primijetili proturječje u Marxovim riječima i djelima? On proglašava nužnost i neizbježnost kapitalističkih kontradikcija, dokazujući postojanje viška vrijednosti i akumulacije, odnosno dokazuje ono što zaista postoji. Spretno postavlja tezu da veća koncentracija proizvodnih sredstava podrazumijeva veću masu proletarijata, koja je veća sila za izgradnju komunizma, nije li tako? Idemo dalje: istodobno s davanjem te izjave osniva Internacionalu. Ali Internacionala je, u okviru svakodnevne klasne borbe, "reformistička", odnosno organizacija čiji je cilj ograničavanje viška vrijednosti i gdje god je to moguće, njegovo uklanjanje. Iz tog razloga, objektivno, Internacionala je proturevolucionarna i antikomunistička organizacija, u skladu s Marxovom teorijom.

G. - Sada smo došli do toga da je Marx proturevolucionar i antikomunist.

R. - Dakle, sad vidite kako se može iskoristiti originalna marksistička kultura. Internacionalu je s logičnom i znanstvenom egzaktnošću jedino moguće opisati kao proturevolucionarnu i antikomunističku ako čovjek u činjenicama vidi samo izravno vidljiv rezultat, a u tekstu ne čita između redaka. Može se doći do takvih apsurdnih zaključaka koji se čine očitima, ako se zaboravi da su riječi i činjenice u marksizmu podložne strogim zakonima više znanosti: zakonima zavjere i revolucije.

G. - Hoćemo li ikada doći do konačnih zaključaka?

R. - Za koji tren. Ako se klasna borba, u gospodarskoj sferi, pokaže reformističkom u svjetlu svojih prvih rezultata i zato postane

proturječna teoretskim pretpostavkama koje određuju komunističko društveno uređenje, onda je ona u svojoj biti i istinskom značenju potpuno revolucionarna. Ali opet ponavljam: podložna je zakonima zavjere; to znači skrivanju i maskiranju pravih ciljeva... Ograničenje viška vrijednosti i time akumulacija kao posljedica klasne borbe - to je samo stvar pojavnosti, iluzija kojoj je cilj potaknuti osnovni revolucionarni pokret u masama. Već je štrajk pokušaj revolucionarne mobilizacije. Bez obzira da li je uspješan ili ne, njegovi su gospodarski učinci anarhični. Rezultat koji ova metoda donosi je poboljšanje gospodarskog položaja jedne klase i općenito slabljenje gospodarstva; kakva god bila širina i uspješnost štrajka, on će uvijek donijeti smanjenje proizvodnje. Generalni rezultat: veća bijeda iz koje radnička klasa ne može pobjeći. To je već nešto. Ali to nije jedini i najvažniji rezultat. Kako nam je poznato, jedini cilj svake borbe u gospodarskoj sferi je zaraditi više, a raditi manje. To je gospodarski apsurd, no po našoj terminologiji, u tome je proturječje koje mase nisu zamijetile jer su u svakom trenutku zaslijepljene povećanjem plaća, koje se odmah poništava povećanjem cijena. A ako je država ograničila rast cijena, događa se ista stvar; ishod proturječja između želje da se troši više, a proizvodi manje, ovdje je monetarna inflacija. I tako dobivamo opaki zatvoreni krug: štrajk, glad, inflacija, glad.

G. - S iznimkom kada se štrajk događa na račun viška vrijednosti kapitalizma.

R. - Teorija, čista teorija. Među nama rečeno, uzmite bilo koje godišnje gospodarsko izvješće bilo koje zemlje i podijelite rente i ukupni prihod sa svima onima koji primaju plaće, i vidjet ćete kakav će nevjerojatan rezultat iz toga proizaći. Ovaj je rezultat najveća proturevolucionarna činjenica i moramo ga čuvati kao potpunu tajnu. Jer ako od teoretske dividende odbijete plaće i troškove za direktore, što bi bila posljedica ukidanja vlasništva, tada gotovo uvijek ostaje dividenda koja je gubitak za proletarijat. U realnosti to je uvijek gubitak, ako uzmemo u obzir smanjenje u opsegu i kakvoći proizvodnje. Kako ćete sad vidjeti, poziv na štrajk, kao sredstvo postizanja brzog napretka za dobrobit proletarijata - jedini je izgovor; izgovor potreban da bi se sabotirala kapitalistička proizvodnja. Tako su proturječjima u buržujskom sustavu dodane i kontradikcije unutar proletarijata; to je dvosjekli mač revolucije, a on - što je očito - ne nastaje sam po sebi:

postoji organizacija, šefovi, disciplina, i povrh toga postoji glupost. Zar ne sumnjate da su i ta toliko spominjana proturječja kapitalizma, pogotovo financijska, nečije djelo?... Po onome na čemu se te dedukcije temelje, podsjetit ću vas da se u svojoj gospodarskoj borbi proleterska Internacionala slaže s financijskom Internacionalom jer obje proizvode inflaciju i gdje god se one podudaraju, trebalo bi pretpostaviti kako postoji dogovor. To su njegove vlastite riječi.

G. - Naslućujem ovdje takav ogroman apsurd ili namjeru pokretanja novog paradoksa da to ne želim ni zamišljati. Zvuči kao da želite nagovijestiti postojanje nečeg poput kapitalističke, druge komunističke Internacionale, naravno neprijateljske.

R. - Upravo tako. Kad sam govorio o financijskoj Internacionali, zamišljao sam je kao Kominternu, ali da sam priznao postojanje "Kominterne", ne bih rekao da su neprijatelji.

G. - Ako želite da gubimo vrijeme na konstrukcije i fantazije, moram vam reći da ste izabrali pogrešan trenutak.

R. - Mislite da sam poput kurtizane iz *Arapskih noći,* koja je noću upotrebljavala svoju maštu kako bi spasila svoj život... Ne. Ako mislite da se udaljavam od teme, varate se. Da bismo došli do onoga što smo odredili kao cilj, ako ne želim neuspjeh, moram vam prije svega razjasniti najbitnije stvari, imajući na umu vaše generalno nepoznavanje onoga što bih nazvao "višim marksizmom". Ne usuđujem se izbjeći ta objašnjenja jer dobro znam da takva neupućenost postoji u Kremlju... Dopustite mi da nastavim.

G. - Nastavite. Ali ako se pokaže da je sve ovo bio gubitak vremena da bi se uzbudila mašta, ova će zabava imati vrlo tužan epilog. Upozorio sam vas.

R. - Nastavit ću kao da nisam ništa čuo. Do sada ste u odnosu na kapital bili skolastik, a kako želim probuditi vaše induktivne talente, podsjetit ću vas na neke vrlo zanimljive stvari. Obratite pozornost na to kako duboke zaključke Marx donosi o tadašnjoj britanskoj industriji, odnosno suvremenoj kolosalnoj industriji i njezinim posljedicama; kako je analizira i kritizira; kakvu odbojnu sliku stvara o tvorničarima. U vašoj i u mašti masa stvara se užasna slika kapitalizma i njegova ostvarenja u ljudskom društvu: debeli tvorničar s cigarom u ustima samozadovoljno i gnjevno izbacuje radnikovu ženu i kćerku na ulicu. Nije li tako? Prisjetite se istodobno Marxove umjerenosti i

njegove buržujske ortodoksnosti kada je proučavao problem novca. U pitanju novca ne pojavljuju se njegova poznata proturječja. Financije same po sebi za njega nisu važne; trgovina i opticaj novca rezultat su prokletog sustava kapitalističke proizvodnje, koja ih podvrgava sebi i u potpunosti ih određuje. Po pitanju novca Marx je reakcionar; na veliko iznenađenje nekih, on je to doista bio; imajte na umu zvijezdu "petokraku", poput sovjetske, koja sjaji nad cijelom Europom, a sastoji se od petero braće Rothschilda s bankama koje posjeduju kolosalne količine bogatstva, najvećeg do tada poznatog... I tako Marx ne primjećuje tu ogromnu činjenicu koja je zavodila maštu ljudi te epohe. Vrlo čudno... zar ne? Da li je moguće da iz te čudne Marxove sljepoće nastaje fenomen koji je odlika svih budućih socijalnih revolucija? To je sljedeće: svi možemo potvrditi da kad god mase preuzmu kontrolu nad gradom ili državom, kao da ih uvijek pogađa neka vrsta praznovjernog straha pred bankama i bankarima. Ljudi su pobili kraljeve, generale, biskupe, policajce, svećenike i druge predstavnike privilegirane klase koju su mrzili; opljačkali su i zapalili palače, crkve, čak i središta znanosti, ali iako su revolucije bile gospodarsko-socijalne, životi bankara su poštovani i, shodno tome, veličanstvene zgrade banaka ostale su netaknute... Po mojim informacijama, prije nego što sam uhićen, ovo se nastavlja čak i sad...

G. - Gdje?

R. - U Španjolskoj... Zar ne znate? Kad me pitate, recite mi: zar to ne držite vrlo čudnim? Razmislite, policija... ne znam da li ste obratili pozornost na čudnu podudarnost između financijske Internacionale i proleterske Internacionale. Rekao bih da je jedna naličje druge, i da je na stražnjoj strani ona proleterska, budući da je umjerenija od financijske.

G. - U čemu vidite sličnosti u stvarima koje su toliko oprečne?

R. - Objektivno su identične. Kako sam dokazao, Kominterna, koja se poklapa s reformističkim pokretom i sindikalizmom općenito, poziva na anarhiju proizvodnje, inflaciju, siromaštvo i beznađe masa. Financijeri, uglavnom financijska Internacionala, svjesno ili nesvjesno udvostručeni privatnim financijerima, stvaraju ista proturječja, ali u još većim razmjerima... Sada već možemo uočiti razloge zbog kojih je Marx prikrio financijska proturječja, koja nisu mogla ostati tajna njegovu prodornu uvidu, osim ako financijeri nisu imali

saveznika čiji je utjecaj - objektivno revolucionaran - bio od najveće važnosti.

G. - Slučajna podudarnost, ali ne savezništvo koje podrazumijeva intelekt, volju i dogovor...

R. - Ostavimo ovo gledište ako želite. Prihvatimo se radije subjektivne analize financija, čak i više od toga: pogledajmo kakve točno osobe tamo djeluju. Međunarodna priroda novca dobro je poznata. Iz toga proizlazi da je organizacija koja ima i akumulira novac kozmopolitska organizacija. Financije na svom vrhuncu - kao svrha same sebe, financijska Internacionala - negiraju i ne priznaju ništa nacionalno, ne priznaju državu i time su anarhične, i bile bi u potpunosti anarhične kada one koje negiraju državu ne bi same nužno bile u svojoj srži država. Takva država je sama moć. A novac je isključivo moć.

To je komunistička super-država, koju stvaramo cijelo stoljeće i kojoj je predložak Marxova Internacionala. Analizirajte je i vidjet ćete njenu srž. Nacrt Internacionale i njezin prototip SSSR - to je također čista moć. Osnovna sličnost između dviju tvorevina je apsolutna. To je nešto fatalistično i neizbježno jer je osobnost oba autora bila identična. Financijer je jednako internacionalan kao i komunist. Obojica se, s različitim izlikama i sredstvima, bore protiv nacionalne buržujske države i negiraju je. Marksizam zato da bi je promijenio u komunističku državu; iz toga proizlazi kako marksist mora biti internacionalist; financijer negira buržujsku nacionalnu državu i njegovo negiranje završava samo u sebi; zapravo se on ne očituje kao internacionalist, nego kao kozmopolitski anarhist... To je njegovo naličje u danom trenutku, ali hajde da vidimo što je on uistinu i što želi biti. Kako vidite, postoji jasna sličnost između komunističke i financijske Internacionale...

G. - Ovo je slučajna podudarnost subjektivno i objektivno u kontradikcijama, ali jedna se lako istrošila, imajući malu važnost, a ova koja je radikalnija, postoji u stvarnosti.

R. - Dopustite mi da ne odgovorim odmah, kako ne bih prekidao logički slijed... Samo želim odgonetnuti osnovno načelo: novac je moć. Novac je danas središte globalnih težnji. Nadam se da se slažete?

G. - Nastavite, Rakovsky, molim vas.

R. - Razumijevanje načina na koji je financijska Internacionala postupno, sve do našeg vremena, postala gospodarom novca, tog magičnog talismana koji je za ljude postao ono što je prije bio Bog, i država, nešto je što u znanstvenom promatranju prelazi umjetnost revolucionarne strategije jer je istodobno i umjetnost i revolucija. Ovo ću pojasniti. Povjesničari i mase, zaslijepljeni vikom i pompom oko Francuske revolucije, te narod opijen činjenicom da je uspio oduzeti sve moći kralju i privilegiranim klasama, nisu primijetili kako je mala grupa misterioznih, opreznih i neistaknutih ljudi došla u posjed kraljevskih moći, magične snage, gotovo božanske, koje se dokopala gotovo ni ne znajući. Mase nisu primijetile da je vlast prešla u druge ruke i da su ih uskoro bacili u ropstvo okrutnije od prošlog, budući da je kralj, zbog svojih religioznih i moralnih predrasuda, bio nesposoban do kraja iskoristiti takvu moć. Tako se dogodilo da je vrhovna kraljevska vlast došla u ruke osoba čije su im moralne, intelektualne i kozmopolitske kvalitete omogućile da je iskoriste. Jasno je kako su to bili ljudi koji nikad nisu bili kršćani, nego kozmopoliti.

G. - Što predstavlja ta mitska moć koju su stekli?

R. - Izborili su za sebe privilegiju kovanja novca... Nemojte se smijati, jer ću morati povjerovati da ne znate što je novac... Molim vas, stavite se u moju poziciju. Moja pozicija prema vama je poput asistenta doktora koji bi morao uskrsnulom medicinaru iz doba prije Pasteura objasniti bakteriologiju. Ali ja sebi mogu objasniti vaše neznanje i oprostiti ga. Naš jezik rabi riječi koje izazivaju netočne misli o stvarima i akcijama, zahvaljujući snazi inercije misli, koje ne odgovaraju pravim i točnim koncepcijama. Ja kažem: novac. Jasno je da se u vašoj mašti odmah pojavljuju slike pravog novca, metalnog i papirnatog. Ali to nije to. Novac nije to; prava kovanica u opticaju istinski je anakronizam. Ako je još u uporabi i postoji, onda je to samo zahvaljujući atavizmu, samo zato što ima interesa u održavanju iluzije, potpune izmišljotine za današnjicu.

G. - Ovo je briljantan paradoks, riskantan i čak poetičan.

R. - Ako želite, ovo je možda briljantno, ali nije paradoks. Ja znam - i zato ste se nasmiješili - da države još uvijek izdaju novac od komada metala, ili papira s likovima kraljeva ili nacionalnim grbovima; pa što onda? Velik dio novca u opticaju, novca za velike poslove, koji predstavljaju kompletno bogatstvo nacije, novca, da,

novca - izdala je ova nekolicina ljudi koje sam spomenuo. Isprave o vlasništvu, čekovi, obveznice, mjenice, njihov otkup, sniženja, beskrajne brojke potopile su države poput vodopada. Što je u usporedbi s tim metalni i papirnati novac?... Nešto lišeno utjecaja, neka vrsta minimuma naspram rastućoj poplavi financijskog novca koji preplavljuje sve. Oni su, kao najsuptilniji psiholozi, bili u stanju bez muke steći čak i više, zahvaljujući nedostatku razumijevanja. Kao dodatak golemoj varijaciji različitih formi financijskog novca, oni su stvorili kreditni novac koji je obećavao svoje povećanje gotovo do beskonačnosti... I dati mu brzinu zvuka... to je apstrakcija, misao, brojka, svota; kredit, vjera...

Da li napokon razumijete?... Prijevara; lažni novci, koji su ozakonjeni... da se poslužim njihovom terminologijom, tako da me razumijete. Banke, burze i cijeli svjetski financijski sustav - ogromna je mašinerija čija je svrha stvaranje neprirodnih skandala, po Aristotelovim riječima; natjerati novac da proizvodi novac - ako postoji nešto što je zločin u gospodarstvu, tada je u odnosu na financije to zločin protiv kodeksa zločina, budući da je to lihvarstvo. Ne znam s kakvim se argumentima sve ovo opravdava: prijedlogom da dobivaju legalne kamate... Prihvaćajući čak i to, čak i ako je dopuštenje više nego nužno, vidimo da lihvarstvo još uvijek postoji, jer čak i ako je kamata legalna, ona proizvodi i krivotvori nepostojeći kapital. Neću ni spominjati slučajeve kada su kreditni novci, odnosno lažni, proizvedeni, veći od količine koja čini kapital. Imajući na umu da se zakonita kamata ne temelji na stvarnom, nego na nepostojećem kapitalu, kamata je nelegalna toliko koliko je fiktivni kapital veći od onog istinskog.

Imajte na umu da je ovaj sustav, koji podrobno objašnjavam, jedan od najnevinijih od upotrijebljenih za izradu lažnog novca. Zamislite, ako možete, malu grupu ljudi koja ima neograničenu vlast kroz posjedovanje stvarne vrijednosti i vidjet ćete da su apsolutni burzovni diktatori; i shodno tome, i diktatori proizvodnje i distribucije, rada i potrošnje. Ako imate dovoljno mašte, pomnožite ovo s globalnim faktorom i vidjet ćete njegov anarhični, moralni i socijalni utjecaj, odnosno revolucionarni utjecaj... Da li sada razumijete?

G. - Ne, još ne.

R. - Očito je vrlo teško razumjeti čuda.

G. - Čuda?

R. - Da, čuda. Nije li čudo da se drvena klupa pretvori u hram? A ipak su ljudi takva čuda vidjeli tisuću puta i nisu trepnuli okom tijekom cijelog stoljeća. Jer ovo je bilo prvorazredno čudo, da su se klupe na kojima su sjedili prljavi lihvari sada pretvorile u hramove koji u svoj svojoj veličini stoje na svakom uglu današnjih velikih gradova, sa svojim poganskim kolonadama, a mnoštva u njih ulaze s vjerom koju im do tada nisu dali nebeski bogovi i neumorno donose depozite svih svojih imovina bogu novca koji, zamišljaju, živi u čeličnim sefovima bankara, i koji je unaprijed usmjeren k svojoj božanskoj misiji povećavanja bogatstva do metafizičkog beskraja.

G. - Ovo je nova religija trule buržoazije?

R. - Religija, da, religija moći.

G. - Zvučite kao pjesnik gospodarstva.

R. - Možete to i tako nazvati; jer da bi se prikazala slika financija kao umjetničkog djela, koje je očito djelo genija, i najrevolucionarnije djelo svih vremena, poezija je nužna.

G. - To je pogrešno gledište. Financije su, kako ih je tumačio Marx, i još preciznije Engels, određene sustavom kapitalističke proizvodnje.

R. - Točno, samo obrnuto: kapitalistički sustav proizvodnje određen je financijama. Činjenica da Engels tvrdi suprotno i čak to pokušava dokazati najočitiji je primjer da financije upravljaju buržujskom proizvodnjom. To je tako, i tako je bilo i prije Marxa i Engelsa, financije su bile najmoćniji instrument revolucije i Kominterna je bila samo oruđe u njihovim rukama. Ali ni Marx ni Engels to neće raspravljati. Naprotiv, koristeći svoj talent znanstvenika, morali su zamaskirati istinu po drugi put, u interesu revolucije. I to su obojica učinila.

G. - Ova priča nije nova. Sve me ovo podsjeća na ono što je Trocki pisao prije kojih deset godina.

R. - Recite...

G. - Kada on izjavljuje da je Kominterna u usporedbi s burzom u New Yorku konzervativna organizacija; on ukazuje na velike bankare kao pokretače revolucije.

R. - Da, izjavio je to u maloj knjizi u kojoj je prorekao pad Engleske... Da, rekao je to i dodao: "Tko pokreće Englesku putem revolucije?"... i odgovorio: "Ne Moskva, nego New York."

G. - Ali sjetite se njegove izjave da su newyorški financijeri krivotvorili revoluciju, da je ona provedena nesvjesno.

R. - Objašnjenje koje sam već dao da vam pomogne shvatiti zašto su Engels i Marx prikrili istinu, jednako je primjenjivo i na Lea Trockog.

G. - Kod Trockog cijenim jedino to što je u nekoj vrsti literarne forme interpretirao viđenje činjenice koja je kao takva i predobro poznata, s kojom smo se već upoznali. Trocki prilično točno izjavljuje da ovi bankari "nezaustavljivo i nesvjesno provode svoju revolucionarnu misiju".

R. - I nastavljaju s tom misijom unatoč činjenici da ju je Trocki objavio? Vrlo čudno! Zašto ne unaprijede svoje akcije?

G. - Financijeri su nesvjesni revolucionari jer su takvi samo objektivno, što je rezultat njihove intelektualne nesposobnosti da vide krajnje posljedice.

R. - Vjerujete li to uistinu? Mislite li da među tim pravim genijima ima nekih koji su nesvjesni? Držite li idiotima ljude kojima je danas podčinjen cijeli svijet? To bi zaista bilo vrlo glupo proturječje!

G. - Na što ciljate?

R. - Jednostavno izjavljujem da su oni revolucionari objektivno i subjektivno, sasvim svjesno.

G. - Bankari! Jeste li ludi?

R. - Ja ne... A vi? Razmislite trenutak. Ti su ljudi poput nas. Okolnost da oni kontroliraju novac u neograničenim količinama, sve dok ga sami stvaraju, ne daje nam mogućnost odrediti granice njihovih ambicija... Ako postoji nešto što čovjeku daje potpuno zadovoljstvo, onda je to zadovoljenje njegovih ambicija. A najviše zadovoljenje njegove želje za moći. Zašto ti ljudi, bankari, ne bi imali težnje prema moći, prema potpunoj moći? Jednako kao vi i ja.

G. - Ali ako, po vama - a ja dijelim vaše mišljenje - oni već imaju globalnu političku moć, kakvu drugu moć mogu željeti?

R. - Već sam vam rekao: potpunu moć. Takvu kakvu Staljin ima u SSSR-u, ali na svjetskoj razini.

G. - Moć poput Staljinove, ali s drugim ciljem.

R. - Moć, ako je u stvarnosti apsolutna, može biti samo jedna. Ideja apsolutnosti isključuje množinu. Iz tog razloga moć za kojom teže Kominterna i "Kominterna" je iste vrste, budući da je apsolutna,

te i u politici mora biti jedinstvena i identična: Apsolutna moć sama je sebi svrha, inače nije apsolutna. A do današnjeg dana još nije izumljena nijedna mašinerija potpune moći osim komunističke države. Kapitalistička buržujska moć, čak i u svojoj najvišoj točki, carskoj moći, ograničena je moć jer je teoretski, u drevnim vremenima, bila utjelovljenje božanskog u faraonima i carevima, no bez obzira na to, zbog gospodarskog karaktera života u tim primitivnim državama i zahvaljujući tehničkoj nerazvijenosti državnog aparata, uvijek je bilo mjesta za pojedinačne slobode. Razumijete li da oni koji već djelomično vladaju državama i svjetskim vladama imaju pretenzije k svjetskoj dominaciji? Shvatite da je to jedina stvar koju još nisu postigli...

G. - Ovo je zanimljivo; barem kao primjer ludila.

R. - Naravno, ludila u manjoj mjeri nego u slučaju Lenjina koji je sanjao o vlasti nad cijelim svijetom na svom tavanu u Švicarskoj, ili ludila Staljina koji je sanjao o istoj stvari tijekom egzila u sibirskoj kolibi. Mislim da su snovi s takvim ambicijama puno prirodniji za bogataše koji žive u zgradurinama New Yorka.

G. - Da zaključimo: tko su oni?

R. - Zar ste toliko naivni da mislite da bih ja ovdje bio zatvorenik da znam tko su "oni"?

G. - Zašto?

R. - Iz vrlo jednostavnog razloga: onaj tko ih poznaje, ne bi se našao u situaciji gdje bi morao izvijestiti o njima... Ovo je osnovno pravilo svake inteligentne zavjere, s kojim ste sigurno dobro upoznati.

G. - Ali rekli ste da su bankari?

R. - Ne ja; sjetite se da sam stalno govorio o financijskoj Internacionali, a kada sam spominjao osobe, rekao sam "oni", ništa više. Ako želite da vas otvoreno izvijestim, dajem vam samo činjenice, ali ne i imena jer ih ne znam. Mislim da neću pogriješiti ako vam kažem da nijedan od njih nije osoba na političkom položaju ili položaju u Svjetskoj banci. Kako sam shvatio nakon ubojstva Rathenaua u Rapallou, oni daju političke ili financijske položaje samo posrednicima. Očito lojalnim osobama od povjerenja, koje jamče na tisuću načina; tako da se može izjaviti da su bankari i političari samo marionete... iako su na vrlo visokim položajima i izgledaju kao autori planova koji se provode.

G. - Iako se ovo može razumjeti i logično je, nije li vaša izjava o neupućenosti samo izbjegavanje? Kako se meni čini, i po informacijama koje sam dobio, vi ste se nalazili na dovoljno visokom mjestu u zavjeri da biste znali mnogo više. Ne znate nijednog od njih osobno?

R. - Da, naravno da mi ne vjerujete. Došao sam do točke gdje sam objasnio da govorim o ljudima s osobnošću... kako bih rekao?... koja je mistična, kao kod Gandhija, ili tako nešto, ali bez ikakvih izvanjskih pokazatelja. Mistici, ili čista moć koja se oslobodila svih vulgarnih tričarija. Ne znam razumijete li me? Pa, po njihovim imenima i kućnim adresama ne poznajem ih... Zamislite Staljina u sadašnjem trenutku kako vlada SSSR-om, ali neokružen zidovima, bez ikakva osoblja oko sebe, s istim jamstvima za svoj život kao i bilo koji drugi građanin. Kakvim bi se sredstvima mogao čuvati od nasrtaja na svoj život? On bi prije svega bio zavjerenik, koliko god velika bila njegova moć: bio bi anoniman.

G. - To što kažete logično je, ali ne vjerujem vam.

R. - Vjerujte mi, ipak; ne znam ništa; kada bih znao, kako bih bio sretan! Ne bih bio ovdje, moleći za svoj život. Dobro razumijem vaše sumnje te da, u maniri vašeg policijskog obrazovanja, imate potrebu saznati nešto o tim osobama. Da vam ugodim, i zato što je to bitno za cilj koji smo pred sebe postavili, učinit ću sve u mojoj moći da vas informiram. Poznato vam je da je po nepisanoj povijesti, poznatoj samo nama, kao utemeljitelj Prve komunističke Internacionale spomenut, naravno tajno, Weishaupt. Sjećate se njegova imena? On je bio na čelu masona koji su bili poznati pod imenom Iluminati; ovo je ime posudio od druge antikršćanske zavjere tog vremena - gnosticizma. Taj važni revolucionar, Semit i bivši jezuit, predviđajući trijumf Francuske revolucije odlučio je, ili mu je možda bilo naređeno (neki kao njegovog nadređenog spominju važnog filozofa Mendelssohna), osnovati tajnu organizaciju koja je trebala potaknuti Francusku revoluciju i gurnuti je dalje od njenih političkih ciljeva, s namjerom da je pretvori u socijalnu revoluciju zbog utemeljenja komunizma. U tim herojskim vremenima bilo je strahovito opasno spomenuti komunizam kao cilj; to je potaknulo razne predostrožnosti i tajne koje su morale okruživati Iluminate. Bilo je potrebno više od stotinu godina prije nego što je čovjek mogao priznati da je komunist, bez

opasnosti da završi u zatvoru ili da ga pogube. To je manje-više poznato. Ono što nije poznato, to su odnosi Weishaupta i prvih Rothschilda. Tajna stjecanja imovine najpoznatijih bankara mogla se objasniti činjenicom da su bili blagajnici prve Kominterne. Postoje dokazi da su, kada su se raširili po pet provincija europskog financijskog carstva, petorica braće imala tajnu pomoć u akumulaciji tih ogromnih svota; moguće je da je ona došla od onih prvih komunista iz bavarskih katakombi, koji su se već raširili Europom. Ali drugi kažu, a ja mislim da je to vjerojatnije, kako Rothschildi nisu bili blagajnici, već šefovi tih prvih tajnih komunista. To je mišljenje utemeljeno na dobro poznatoj činjenici da su Marx i najviši vođe Prve Internacionale - već otvorene - i zajedno s njima Herzen i Heine, bili pod kontrolom baruna Lionela Rothschilda, čiji je revolucionarni portret napravio Disraeli (u Coningsbyju nap. pr.). Opisao ga je u liku Sidonija: čovjeka koji je, po pričanju, bio multimilijunaš, poznavao i kontrolirao špijune, *carbonare,* slobodne zidare, tajna židovska društva, Rome, revolucionare, itd., itd. Sve ovo doima se fantastičnim. No dokazano je kako je Sidonij idealizirani portret sina Nathana Rothschilda, što se također može zaključiti iz kampanje koju je pokrenuo protiv cara Nikolaja, u korist Herzena. On je u toj kampanji pobijedio. Ako je sve što možemo zaključiti u svjetlu tih činjenica istinito, mislim da bismo čak mogli odrediti tko je izmislio tu groznu mašineriju akumulacije i anarhije - financijsku Internacionalu. U isto vrijeme, mislim da je to bila i osoba koja je stvorila revolucionarnu Internacionalu. To je djelo genija: stvoriti uz pomoć kapitalizma akumulaciju najvećeg stupnja, gurnuti proletarijat u štrajkove, posijati beznađe i istodobno osnovati organizaciju koja će ujediniti proletere s ciljem pokretanja revolucije. Time je napisano najveličanstvenije poglavlje povijesti. Čak i više: sjetite se riječi majke braće Rothschilda: "Ako moji sinovi tako žele, onda neće biti rata." Znači da su oni bili suci, gospodari mira i rata, ali ne i vladari. Jeste li sposobni zamisliti činjenicu takvog kozmičkog značenja? Zar sam rat nije revolucionarna funkcija? Rat - komuna. Od tog je vremena svaki rat bio ogroman korak u pravcu komunizma. Kao da je neka tajnovita sila ispunila strastvenu Lenjinovu želju koju je izrekao Gorkom. Sjetite se: 1905. - 1914. Priznajte barem dvije ili tri razine utjecaja koji vode do komunizma, a nisu i ne mogu biti pod kontrolom proletarijata. Ratove nije izazvala ni

kontrolirala ni Treća Internacionala, ni SSSR, koji u to vrijeme nije ni postojao. Jednako tako nije ih mogla izazvati, još manje kontrolirati, mala grupa boljševika u emigraciji, iako su oni željeli rat. To je prilično jasno. Internacionala i SSSR imaju još manje mogućnosti za takve ogromne akumulacije kapitala i stvaranje nacionalne ili internacionalne anarhije u kapitalističkoj proizvodnji - anarhije koja je u stanju navesti ljude da radije spale ogromne količine hrane nego da je daju onima koji gladuju, i koja je u stanju stvoriti ono što je Rathenau opisao u jednoj od svojih izjava: "Dovesti do toga da pola svijeta proizvodi balegu, a druga polovina je koristi." I na kraju, može li proletarijat vjerovati da je to uzrok ove inflacije koja raste geometrijskom progresijom, ovog pada vrijednosti, stalnog stjecanja viška vrijednosti i akumulacija financijskog kapitala, ali ne i lihvarskog kapitala, i da kao rezultat činjenice da se ne može spriječiti neprekidan pad kupovne moći, dolazi do proletarizacije srednje klase koja je istinski protivnik revolucije. Proletarijat ne nadzire ni polugu gospodarstva ni polugu rata. Ali je on sam treća poluga, jedina vidljiva i upotrebljiva poluga, koja zadaje posljednji udarac moći kapitalističkog društva. Da, oni ga osvajaju, ako im "oni" to dopuste.

G. - Ponavljam vam da sve ovo što ste iznijeli u tako literarnoj formi ima svoje ime koje smo već puno puta ponovili u ovom beskrajnom razgovoru: prirodne kontradikcije kapitalizma, a ako je, kako vi tvrdite, uključena i neka druga volja i aktivnost, tada želim da me uputite na konkretan slučaj.

R. - Zahtijevate samo jedan? Pa, onda poslušajte malu priču: Oni su diplomatski izolirali cara za vrijeme rusko-japanskog rata, a Sjedinjene Američke Države su financirale Japan; točnije, to je učinio Jacob Schiff, upravitelj banke Kuhn, Loeb & Co., nasljednika kuće Rothschilda, odakle Schiff i vuče korijene. Bio je toliko utjecajan da je uspio u tome da Sjedinjene Američke Države, koje su imale kolonijalne posjede u Aziji, podupru stvaranje japanskog carstva, koje je naginjalo netrpeljivosti prema strancima; i Europa već osjeća učinke te ksenofobije. Iz logora za ratne zarobljenike u Petrograd stižu najbolji borci, obučeni kao revolucionarni agenti; oni su tamo poslani iz Amerike, s odobrenjem Japana, što su dogovorile osobe koje su financirale Japan. Rusko-japanski rat, zahvaljujući organiziranom porazu carske vojske, pokrenuo je revoluciju 1905. koja je, iako

preuranjena, zamalo uspjela; iako nije, ipak je stvorila potrebne političke uvjete za pobjedu 1917. Reći ću i više od toga. Jeste li čitali biografiju Trockog? Sjetite se prvog revolucionarnog razdoblja. On je još uvijek mladić; nakon bijega iz Sibira, neko je vrijeme živio među emigrantima u Londonu, Parizu i u Švicarskoj; Lenjin, Plekhanov, Martov i drugi rukovoditelji na njega su gledali kao na obećavajućeg pridošlicu. Ali već pri prvom raskolu on se drznuo ponašati neovisno, nastojeći postati posrednik u pomirenju. S 25 godina, 1905., vratio se u Rusiju sam, bez partije i bez svoje organizacije. Pročitajte izvještaje o revoluciji 1905. koje Staljin nije "odrezao"; na primjer onaj o Lunatčarskom, koji nije bio trockist. Trocki je bio vodeća osoba za vrijeme revolucije u Petrogradu. Takvo je zapravo bilo stanje stvari. Jedino je on iz svega izašao s većom popularnošću i utjecajem. Ni Lenjin ni Martov ni Plekhanov nisu stekli popularnost. Samo su je zadržali, i čak ponešto izgubili. Kako i zašto se nepoznati Trocki uzdigao, jednim potezom dobivajući veći utjecaj od onog koji su najstariji i najutjecajniji revolucionari imali? Vrlo jednostavno: oženio se. Zajedno s njim u Rusiju je došla njegova žena - Sedova. Znate li tko je ona? Ona je povezana sa Zhivotovskyjem, koji je povezan s bankarima Wartburgima, partnerima i rođacima Jacoba Schiffa, odnosno s financijskom grupom koja je, kako sam već rekao, financirala revoluciju 1905. To je razlog zašto se Trocki jednim potezom uspeo na vrh revolucionarne liste. Ovdje se nalazi i ključ njegove prave osobnosti. Krenimo u 1914. U pozadini atentata na nadvojvodu stoji Trocki, i taj je atentat pokrenuo europski rat. Zar stvarno mislite da su ubojstvo i rat samo podudarnosti?... Kako je Lord Melchett izjavio na jednom cionističkom kongresu. Analizirajte u svjetlu neslučajnosti razvoj vojnih akcija u Rusiji. "Defetizam" je primjerena riječ. Pomoć saveznika caru bila je regulirana i vođena tako umjesno da je savezničkim veleposlanicima dala pravo da zbog toga isprovociraju sukobe i dobiju od Nikolaja, zahvaljujući njegovoj gluposti, samoubilačke prednosti, jednu za drugom. Masa ruskog topovskog mesa bila je ogromna, ali ne i neiscrpna. Serija organiziranih poraza dovela je do revolucije. Kad je opasnost zaprijetila sa svih strana, rješenje je pronađeno u ustanovljavanju demokratske republike - "veleposlaničke republike", kako ju je Lenjin nazivao. Drugim riječima, to je značilo uklanjanje svake prijetnje revolucionarima. Ali to nije sve.

Kerensky je isprovocirao daljnji napredak, uz veliku količinu prolivene krvi. On dovodi do toga da se demokratska revolucija proširi izvan svojih granica. I čak i više: Kerensky je trebao u potpunosti predati državu u ruke komunistima, i to je i učinio. Trocki je dobio šansu "neopazice" okupirati cijeli državni aparat. Kakva čudna sljepoća! Pa, to je realnost toliko hvaljene Oktobarske revolucije. Boljševici su uzeli ono što su im "oni" dali.

G. - Usuđujete se reći da je Kerensky bio Lenjinov suradnik?

R. - Lenjinov - ne. Suradnik Trockog - da. Točnije je reći: "njihov" suradnik.

G. - Apsurdno!

R. - Ne možete razumjeti... baš vi? To me čudi. Da ste vi špijun, i da, skrivajući svoj identitet, uspijete doći do pozicije zapovjednika neprijateljske tvrđave, ne biste li otvorili vrata napadačima za koje zapravo radite? Ne biste li postali zatvorenik koji je doživio poraz? Ne biste li bili u smrtnoj opasnosti tijekom napada na tvrđavu, ako bi vas neki od napadača, koji ne bi znao da je vaša uniforma samo maska, držao neprijateljem? Vjerujte mi: bez obzira na kipove i mauzolej, komunizam duguje Kerenskom mnogo više nego Lenjinu.

G. - Želite li reći da je Kerensky bio svjestan i dobrovoljan defetist?

R. - Da, za mene je to sasvim jasno. Shvatite da sam ja osobno imao udjela u tome. Reći ću vam čak i više: znate li tko je financirao Oktobarsku revoluciju? "Oni" su je financirali; točnije, preko istih bankara koji su financirali Japan 1905., odnosno Jacoba Schiffa i braću Warburg; to podrazumijeva veliku bankovnu konstelaciju, preko jedne od pet banaka koje su članice federalnih rezervi, preko banke Kuhn, Loeb & Co.; tu su sudjelovali i drugi američki i europski bankari, poput Guggenheima, Hanauera, Breitunga, Aschberga, "Nya Bankena" iz Stockholma. Ja sam "slučajno" bio u Stockolmu i sudjelovao u prebacivanju novca. Dok Trocki nije stigao, bio sam jedini predstavnik revolucionarne strane. Ali na kraju je stigao; moram naglasiti da su ga saveznici protjerali iz Francuske jer je bio defetist. I isti su ga saveznici pustili da bude defetist u savezničkoj Rusiji... "Nova šansa." Tko je to dogovorio? Isti ljudi koji su dogovorili da Lenjin prođe kroz Njemačku. Da, "oni" su mogli Trockog, defetista, izvući iz kanadskog kampa, poslati ga u Englesku i dalje u Rusiju,

omogućujući mu da slobodno prođe kroz sve savezničke kontrole; drugi "njihovi", navodno Rathenau - omogućili su Lenjinu prolaz kroz neprijateljsku Njemačku. Ako bez predrasuda proučavate povijest revolucije i građanskog rata i iskoristite sve svoje istraživačke sposobnosti koje znate primijeniti na stvari koje su mnogo manje važne i očite, tada ćete sagledati informacije u njihovoj cjelokupnosti i proučiti odvojene detalje sve do događaja-anegdota i susresti se s cijelim nizom "nevjerojatnih podudaranosti".

G. - Dobro, hajdemo prihvatiti tezu da nije baš sve bilo stvar sreće. Kakve vam zaključke ovdje donose praktični rezultati?

R. - Dopustite mi da završim ovu malu priču i stići ćemo do zaključaka. Od svog dolaska u Petrograd, Lenjin je otvoreno primao Trockog. Kako vrlo dobro znate, tijekom intervala između dviju revolucija, između njih su postojale duboke razlike. Sve je zaboravljeno i Trocki se pojavljuje kao svoj gospodar u odnosu na revoluciju, htio to Staljin ili ne. Zašto? Ovu tajnu zna Lenjinova žena - Krupskaja. Ona zna tko je zapravo Trocki; ona je ta koja je nagovorila Lenjina da primi Trockog. Da ga nije primio, Lenjin bi ostao blokiran u Švicarskoj; to mu je bio dovoljan razlog, a osim toga, znao je da je Trocki osiguravao novac i pomagao u dobivanju ogromne međunarodne pomoći; dokaz toga bio je zapečaćen vlak. Nadalje, ujedinjenje beznačajne stranke boljševika s cijelim ljevičarskim revolucionarnim kampom, socijal-revolucionarima i anarhistima bio je rezultat rada Trockog, a ne Lenjinove čelične odlučnosti. Nije bez razloga prava stranka "nestranačkog" Trockog bila drevni *Bund* židovskog proletarijata iz kojeg su se razvile sve moskovske revolucionarne frakcije kojima je dao 90% vođa; ne službeni i općepoznati Bund, nego tajni Bund koji se infiltrirao u sve socijalističke stranke, čiji su vođe gotovo svi bili pod njihovom kontrolom.

G. - I Kerensky?

R. - I Kerensky... i neki drugi vođe koji nisu bili socijalisti, vođe buržujskih političkih frakcija.

G. - Kako to?

R. - Zaboravili ste ulogu masona u prvoj fazi demokratsko-buržujske revolucije?

G. - Da li je i njih kontrolirao Bund?

R. - Naravno, oni su bili najbliži, ali zapravo su bili podložni "njima".

G. - Bez obzira na rastuću plimu marksizma, koja je također prijetila njihovim životima i privilegijama?

R. - Bez obzira na to; očito oni nisu uvidjeli opasnost. Imajte na umu da je svaki mason u svojoj mašti vidio i nadao se vidjeti više od onoga što je u stvarnosti postojalo, jer je zamišljao stvari koje su za njega bile profitabilne. Kao dokaz političke moći njihovog udruženja, pobrinuli su se da masoni budu u vladama i u vrhu država buržujskih nacija, a broj im je stalno rastao. Imajte na umu da su u to vrijeme vladari savezničkih država bili slobodni zidari, s vrlo malo iznimaka. To im je bio dokaz velike moći. U potpunosti su vjerovali da će se revolucija zaustaviti na buržujskoj republici francuskog tipa.

G. - Prema slici kojom je prikazana Rusija 1917., čovjek bi morao biti vrlo naivan da u to povjeruje...

R. - Bili su i ostali takvi. Masoni nisu ništa naučili iz prve lekcije - velike revolucije, u kojoj su igrali ogromnu revolucionarnu ulogu; ona je progutala većinu masona, počevši s velikim meštrom Orleanske lođe, točnije, sa slobodnim zidarom Louisom XVI., da bi nastavila uništavati žirondince, hebertiste, jakobince, itd.... a ako su neki preživjeli, bilo je to zbog brumairea (drugi mjesec po francuskom republikanskom kalendaru nap. pr.).

G. - Želite li reći da masoni moraju umrijeti od ruke revolucije koja je provedena uz njihovu pomoć?

R. - Upravo tako. Izrekli ste istinu koja je obavijena velom tajne. Ja sam mason, to već znate. Nije li tako? Pa reći ću vam veliku tajnu, razotkrivanje koje je obećano masonima na višim stupnjevima, ali koja im se ne otkriva na 25., ni na 33., a ni na 93. niti bilo kojoj drugoj visokoj razini bilo kojeg rituala. Jasno je da za ovo znam ne kao mason, nego kao jedan od "njih".

G. - A to je?

R. - Svaka masonska organizacija pokušava ostvariti potrebne preduvjete za trijumf komunističke revolucije; to je očiti cilj masona; jasno je da se sve ovo radi pod raznim izlikama; ali oni se uvijek skrivaju iza dobro znanog trostrukog slogana (sloboda, jednakost, bratstvo nap. pr.). Razumijete li? No kako komunistička revolucija ima na umu likvidaciju, kao klase, cijele buržoazije, fizičko uništavanje

buržoaskih političkih vođa, slijedi da je prava tajna masonstva - samoubojstvo masonerije kao organizacije i fizičko samoubojstvo svakog važnijeg masona. Možete, naravno, shvatiti da takav kraj, koji se sprema svakom masonu, u potpunosti zahtijeva tajnost, prikrivanje i uvođenje cijele nove serije tajni, kojima je cilj skriti onu pravu. Ako jednog dana budete nazočili nekoj od budućih revolucija, nemojte propustiti mogućnost promatranja izraza iznenađenja i gluposti na licu nekog slobodnog zidara kad shvati da mora umrijeti od ruku revolucionara. Koliko on vrišti i želi da se priznaju njegove zasluge za revoluciju! To je prizor od kojeg možete umrijeti... ali od smijeha.

G. - I još uvijek poričete urođenu glupost buržoazije?

R. - Poričem je kod buržoazije kao klase, ali ne u određenim sektorima. Postojanje ludnice ne dokazuje univerzalnu ludnicu. Slobodno zidarstvo također je ludnica, ali na slobodi. No da nastavim dalje: revolucija je bila uspješna; vlast je preuzeta. Tada nastaje prvi problem: mir, i s njim prva razilaženja u partiji, unutar koje snage koalicije zloupotrebljavaju moć. Neću vam objašnjavati ono što je dobro poznato, borbu između pristaša i protivnika mira Brest-Litovsk. Jedino ću istaknuti ono što je već onda bilo vidljivo, a poslije je prozvano trockističkom opozicijom. To su ljudi od kojih je jedan dio već bio likvidiran, a drugi je tek trebao biti; svi su oni bili protiv potpisivanja mirovnog sporazuma. Taj je mir bio pogreška i nesvjesna Lenjinova izdaja međunarodne revolucije. Zamislite boljševike na mirovnoj konferenciji u Versaillesu, a zatim u Ligi naroda, koji se nalaze u Njemačkoj s Crvenom armijom, koju su naoružali i opskrbili saveznici. Sovjetska je država trebala sudjelovati s oružjem u njemačkoj revoluciji... Tada bi nastala sasvim druga karta Europe. Ali Lenjin, zaražen snagom moći, uz pomoć Staljina koji je također osjetio plodove moći, uz potporu nacionalnog ruskog krila partije, koje je imalo na raspolaganju materijalna dobra, provodi svoju volju. Tada je rođen "socijalizam u jednoj zemlji", odnosno nacional-komunizam, koji je danas dosegao svoju kulminaciju pod Staljinom. Očito je da je bilo borbe, ali u takvom obliku i širini da komunistička država ne bude uništena; taj je uvjet vezao opoziciju tijekom cijele buduće borbe, sve do današnjeg dana. To je bio razlog prve pogreške i svih drugih koje su uslijedile. Ali borba je bila ozbiljna, okrutna, iako skrivena, kako ne bi kompromitirala naše sudjelovanje u vlasti. Trocki je uz pomoć

prijatelja organizirao Kaplanov pokušaj atentata na Lenjina. Na njegovu je naredbu Blumkin ubio ambasadora Mirbacha. Državni udar koji je pripremila Spiridonova sa svojim socijal-revolucionarima koordinirao je Trocki. Njegov čovjek za sve te poslove, koji je bio izvan svake sumnje, bio je Rosenblum, litvanski židov, koji se služio imenom O'Reilly i bio poznat kao najbolji špijun britanske obavještajne službe. U stvarnosti, on je bio "njihov" čovjek. Razlog što su odabrali tog čuvenog Rosenbluma bio je u tome što je on bio poznat samo kao britanski špijun, tako da u slučaju neuspjeha odgovornost ne bi pala na Trockog ili na nas, nego na Englesku. Tako je i bilo. Zahvaljujući građanskom ratu, odbacili smo zavjereničke i terorističke metode, jer nam se pružila prilika da u svojim rukama držimo prave snage države, budući da je Trocki postao organizator i vođa sovjetskih oružanih snaga; prije toga one su se neprekidno povlačile pred Bijelom gardom i teritorij SSSR-a smanjio se na veličinu bivše moskovske kneževine. Ali tada, kao čarolijom, počinjemo pobjeđivati. Što mislite zašto? Kao rezultat čarolije ili slučajno? Reći ću vam: kad je Trocki preuzeo komandu nad Crvenom armijom, time je u svoje ruke dobio snage nužne da preuzme vlast. Serija pobjeda trebala je povećati njegov ugled i snagu: već je bilo moguće pobijediti Bijelu gardu. Mislite li da je službena povijest u pravu kada slabo naoružanoj i nediscipliniranoj Crvenoj armiji pripisuje činjenicu da je uz njenu pomoć ostvaren niz pobjeda?

G. - Ali tko je onda zaslužan?

R. - Do devedeset posto za to su bili zaslužni "oni". Nemojte zaboraviti da su bjelogardijci bili na svoj način demokratski. Menjševici su bili s njima, zajedno s ostacima svih starih liberalnih stranaka. Unutar tih snaga, "oni" su uvijek imali mnoge ljude, svjesne toga ili ne. Kad je Trocki počeo zapovijedati, tim je ljudima sustavno naređivano da izdaju bjelogardijce, a istodobno su im obećavali, prije ili kasnije, službu u sovjetskoj upravi. Maisky je bio jedan od nekolicine kojima je to obećanje i ispunjeno, ali mogao je to postići tek nakon što se Staljin uvjerio u njegovu lojalnost. Ta sabotaža, zajedno s progresivnim smanjenjem pomoći saveznika bjelogardijcima, koji su uza sve bili nesretni idioti, tjerala ih je iz poraza u poraz. Naposljetku je Wilson unutar svojih slavnih *14 točaka* predstavio točku 6, čije je postojanje bilo dovoljno da jednom zauvijek propadnu svi pokušaji

bjelogardijaca da se bore protiv SSSR-a. (Wilsonova točka 6 glasi: "Napuštanje cijelog ruskog teritorija i takvo rješenje svih ruskih pitanja koje će osigurati najbolju suradnju drugih svjetskih država, koje će joj osigurati nesmetanu mogućnost da samostalno odredi svoj politički razvoj i nacionalnu politiku, i uvjeriti je u iskren doček u društvo slobodnih država, s institucijama koje ona odabere, te s dragovoljnom pomoći u bilo kojem obliku koju bi mogla trebati i zatražiti. Način na koji će sestrinske države postupati prema Rusiji u nadolazećim mjesecima bit će test njihove dobre volje, shvaćanja njezinih potreba, odvojenih od vlastitih interesa, i njihovog inteligentnog i nesebičnog suosjećanja" nap. prev.)"

Građanski je rat učvrstio poziciju Trockog kao Lenjinovog nasljednika. Tako je i bilo, bez sumnje. Stari je revolucionar sada mogao umrijeti, nakon što je požeo slavu. Ako je preživio Kaplanov metak, nije preživio tajni proces koji je doveo do nasilnog okončanja njegova života.

G. - Trocki je skratio njegov život? Ovo je velika korisna točka za naš proces! Nije li Levin bio Lenjinov doktor?

R. - Trocki?... Vjerojatno je sudjelovao, ali sasvim sigurno je znao za to. Ali što se tehničke realizacije tiče... to je nebitno; tko to zna? "Oni" imaju dovoljno načina da mogu prodrijeti gdje god žele.

G. - U svakom slučaju, Lenjinovo je ubojstvo od najveće važnosti i bilo bi dobro da to bude tema sljedeće istrage... Što mislite, Rakovsky, što da ste slučajno vi bili autor ovog posla? Jasno je da ako ne uspijete ostvariti uspjeh u ovom razgovoru... Tehnička izvedba vam odgovara kao doktoru...

R. - Ne preporučujem vam to. Ostavite to pitanje na miru; ono je dovoljno opasno za Staljina. Možete raširiti svoju propagandu kako želite; ali "oni" imaju svoju propagandu koja je moćnija, i pitanje *qui podest* - tko dobiva, navest će ljude da u Staljinu vide Lenjinovog ubojicu, i taj će argument biti jači od bilo kakvog priznanja koje izvučete od Levina, mene ili bilo koga drugog.

G. - Što time želite reći?

R. - Da je klasično i nepogrešivo pravilo u određivanju ubojice provjeriti tko je na dobitku... a što se tiče ubojstva Lenjina, u ovom je slučaju profitirao šef - Staljin. Razmislite o tome, i lijepo vas

molim da ne stavljate takve primjedbe jer me one ometaju i onemogućavaju da završim.

G. - Vrlo dobro, nastavite, ali vi već znate...

R. - Dobro je poznato kako razlog što Trocki nije naslijedio Lenjina nije bio taj što je u planu nešto nedostajalo zbog ljudskog faktora. Tijekom Lenjinova liječenja Trocki je u svojim rukama držao sve konce vlasti, koje su bile više nego dovoljne da mu omoguće naslijediti Lenjina. A bile su poduzete mjere da se za Staljina donese smrtna presuda. Za diktatora Trockog bilo je dovoljno da se domogne Lenjinova pisma protiv njegova tadašnjeg šefa Staljina, koje je svom mužu uzela Krupskaja, a u kojem je pisalo neka Staljina da likvidirati[2]. Ali glupa je nezgoda, kako znate, uništila sve naše izglede. Trocki se neočekivano razbolio u prijelomnom trenutku, kada je Lenjin umirao, i bio je nesposoban za bilo kakvu akciju tijekom nekoliko mjeseci. Unatoč njegovim velikim prednostima, problem je bio u našoj organizaciji poslova, odnosno u osobnoj centralizaciji. Jasno je da osoba poput Trockog, unaprijed pripremljenog za misiju koju je trebao realizirati, ne može biti stvorena preko noći, uz improvizaciju. Nitko od nas, čak ni Zinovjev, nije prošao potrebne pripreme niti imao kvalitete za takav pothvat; s druge strane, Trocki, koji se bojao da ga ne zamijene, nije želio nikome pomoći. I tako, nakon Lenjinove smrti, kad smo se trebali suočiti sa Staljinom koji je započeo grozničavu aktivnost, već smo predviđali naš poraz u Centralnom komitetu. Morali smo improvizirati i odlučili smo postati Staljinovi saveznici, biti staljinisti više nego on sam, u svemu pretjerivati i time sabotirati. Ostatak već znate: to je naša neprekinuta prikrivena borba i naši stalni porazi u Staljinovu korist, dok je on pokazao politički talent genija, nemajući apsolutno nikakva premca u povijesti. I čak i više od toga: Staljin, kao nacionalni atavist, što mu njegov rani marksizam nije iskorijenio, očito zato ističe svoj panrusizam i time oživljava klasu koju smo mi morali uništiti, klasu nacional-komunista suprotstavljenih internacionalistima-komunistima, što smo mi. On stavlja Internacionalu u službu SSSR-a i prihvaćen je kao šef. Ako želimo pronaći povijesnu paralelu, tada moramo ukazati na bonapartizam, a ako želimo pronaći osobu Staljinova tipa, za njega nećemo

[2] Rakovsky dvaput izjavljuje da je Staljin bio Lenjinov šef; to je vjerojatno rezultat nesporazuma.

pronaći povijesnu paralelu. No možda bih je mogao u njenim osnovnim karakteristikama pronaći u kombinaciji dviju osoba: Fouchea i Napoleona. Pokušajmo ovog drugog zamisliti bez njegove druge polovine, njegovih nasljednika, uniforme, vojnog čina, krune i takvih stvari koje izgleda ne mame Staljina, i oni će zajedno dati tip osobe identične Staljinu u najvažnijim osobinama: on je ubojica revolucije, on joj ne služi, nego se koristi njenim uslugama; on predstavlja najdrevniji ruski imperijalizam, jednako kao što se Napoleon identificirao s Galima; on je stvorio aristokraciju, ako ne vojnu, jer nema pobjeda, tada birokratsko-političku.

G. - Dosta, Rakovsky. Niste ovdje da biste širili trockističku propagandu. Hoćete li napokon doći do nečeg konkretnog?

R. - Jasno da hoću, ali ne prije nego što dođem do točke na kojoj ćete si formulirati makar površnu koncepciju u vezi s "njima", s kojima ćete se morati nositi u praksi i konkretnoj realnosti. Ne prije. Za mene je puno važnije nego za vas da ne budem neuspješan, što morate, naravno, razumjeti.

G. - Pa, pokušajte skratiti priču koliko je god moguće.

R. - Naše pogreške, koje su svake godine sve gore, sprječavaju neposredno provođenje u djelo onoga što su "oni" pripremili za poslijeratno razdoblje, u smislu daljnjeg napretka revolucije. Versailleski sporazum, prilično nerazjašnjiv političarima i gospodarstvenicima svih država, budući da nitko nije proniknuo u njegove planove, bio je odlučujući preduvjet za revoluciju.

G. - Ovo je vrlo zanimljiva teorija. Kako to objašnjavate?

R. - Njegove odštete i gospodarska ograničenja nisu odredili prednosti određenih država. Njihova matematička apsurdnost bila je toliko očita da su čak i najistaknutiji gospodarstvenici zemalja pobjednica to uskoro objavili. Samo je Francuska zahtijevala naknadu koja je uvelike nadilazila vrijednost njenog nacionalnog bogatstva, više nego što bi trebalo platiti da je cijela Francuska pretvorena u Saharu; još je gora bila odluka da se Njemačkoj nametne obveza plaćanja koja je višestruko prelazila ono što je ona mogla platiti, čak i da je potpuno rasprodala i predala svoju nacionalnu proizvodnju. Na kraju je rezultat toga bio da je Njemačka morala jeftino rasprodati sve svoje proizvode na vanjskom tržištu, kako bi mogla platiti nešto od odštete. A što je bio rezultat? Nedostatak potrošačkih dobara, glad

u Njemačkoj i, kao posljedica, nezaposlenost u zemljama koje su iz nje uvozile. A budući da nisu mogle uvoziti, u Njemačkoj je također zavladala nezaposlenost. Glad i nezaposlenost na obje strane; to su bili prvi rezultati Versaillesa... Je li ovaj sporazum bio revolucionaran ili ne? Čak je i više učinjeno: zajamčena je jednaka kontrola na međunarodnom planu. Znate li što to predstavlja na revolucionarnom planu? To znači nametnuti anarhični apsurd da se svako nacionalno gospodarstvo prisili da u dovoljnoj količini proizvede sve što joj je potrebno, uz pretpostavku da u provođenju toga nije potrebno uzeti u obzir klimu, prirodna bogatstva i tehničku osposobljenost direktora i radnika. Načini kompenzacije za prirodne nedostatke zemlje, klime, količine minerala, nafte, itd., itd. u raznim nacionalnim gospodarstvima dovodili su uvijek do toga da su siromašne zemlje morale raditi više. To znači da su morale dublje iskorištavati kapacitete radničke snage kako bi nadoknadile razlike koje proizlaze iz siromašnog zemljišta; a tome se pridodaju brojne druge nejednakosti koje su se morale kompenzirati sličnim mjerama; uzmimo za primjer industrijsku opremu. Neću dalje razvijati problem, no kontrola radnog dana provedena kroz Ligu naroda na temelju apstraktnog principa jednakosti radnog dana, bila je realnost u kontekstu nepromijenjenog međunarodnog kapitalističkog sustava proizvodnje i razmjene i utemeljila je gospodarske nejednakosti, jer je ovdje bila riječ o nejednakom cilju rada - proizvodnji koja zadovoljava potrebe. Neposredni rezultat toga bila je nedovoljna proizvodnja, koja se kompenzirala uvozom iz zemalja čije je nacionalno gospodarstvo zadovoljavalo njihove potrebe, jednako kao i industrija; sve dok je u Europi bilo zlata, taj se uvoz plaćao u zlatu. Tada je došlo do naglog razvoja gospodarstva u Sjedinjenim Američkim Državama, koje su mijenjale svoju ogromnu proizvodnju za velike količine zlata i zlatnih certifikata. Po modelu anarhije u proizvodnji, u tom se razdoblju pojavilo nešto novo - financijska anarhija. "Oni" su je iskoristili, pod izlikom da joj pomažu, s još većom anarhijom: inflacijom službenog novca i stotinu puta većom inflacijom njihovog novca, kreditnog novca, odnosno lažnog novca. Prisjetite se kako je sustavno došlo do pada vrijednosti u mnogim zemljama: uništenje vrijednosti novca u Njemačkoj, američka kriza i njene fantastične posljedice... najveća nezaposlenost; više od trideset milijuna nezaposlenih u Europi i SAD-u.

Dakle, nisu li Versailleski sporazum i Liga naroda poslužili kao preduvjet za revoluciju?

G. - Ovo se moglo dogoditi čak i neplanirano. Ne biste li mi mogli logičkim zaključivanjem dokazati zašto se komunizam i revolucija povlače; i više od toga: suprotstavljaju se fašizmu koji je zavladao Španjolskom i Njemačkom... Što mi možete na to reći?

R. - Reći ću vam da biste bili u pravu samo u slučaju nepriznavanja "njih" i njihovih ciljeva... ali ne smijete zaboraviti njihovo postojanje i ciljeve, kao ni činjenicu da je vlast u SSSR-u u rukama Staljina.

G. - Ne vidim povezanost...

R. - Zato što ne želite: imate više nego dovoljno razvijene deduktivne talente i mogućnosti razmišljanja. Ponavljam: za nas Staljin nije komunist, nego bonapartist.

G. - Pa što?

R. - Ne želimo da veliki preduvjeti za trijumf komunističke revolucije u svijetu, koje smo stvorili u Versaillesu, a koji su, kako vidite, postali velika stvarnost, posluže pobjedi Staljinova bonapartizma... Je li vam ovo dovoljno jasno? Sve bi bilo drugačije da je Trocki postao diktator SSSR-a; to bi značilo da bi "oni" došli na čelo međunarodnog komunizma.

G. - Ali fašizam je svakako potpuno antikomunistički, u odnosu na komunizam Trockog i Staljina... A ako je moć koju pripisujete "njima" toliko velika, kako to da to nisu mogli spriječiti?

R. - Jer su upravo "oni" Hitleru omogućili trijumf.

G. - Prelazite sve granice apsurda.

R. - Apsurd i čudesno miješaju se zbog nedostatka kulture. Slušajte me. Već sam priznao poraz opozicije. "Oni" su uvidjeli da se na kraju Staljin neće moći zbaciti državnim udarom i povijesno ih je iskustvo uputilo da sa Staljinom ponove ono što su učinili s carem. Ovdje je postojala poteškoća koja nam se činila nepremostivom. U cijeloj Europi nije postojala nijedna država-agresor. Nijedna od njih nije imala zemljopisno povoljan položaj niti dovoljno veliku vojsku da napadne Rusiju. Ako takva zemlja nije postojala, tada su je "oni" morali stvoriti. Jedino je Njemačka imala odgovarajući broj stanovnika i poziciju potrebnu za napad na SSSR i bila sposobna poraziti Staljina; možete shvatiti zašto Weimarska republika nije zamišljena

kao agresor na političkom ili gospodarskom planu; nasuprot tome, bila je odgovarajuća za invaziju. Na obzoru gladne Njemačke bliještao je Hitlerov meteor. Par prodornih očiju obratio je pozornost na njega. Svijet je bio svjedok njegovog strelovitog uspona. Neću reći da je sve to bilo djelo naših ruku, ne. Njegov uspon, koji je nesmetano rastao, bio je posljedica revolucionarno-komunističkog gospodarstva Versaillesa. Versailles nije za cilj imao stvaranje uvjeta za Hitlerov trijumf, nego proletarizaciju Njemačke, nezaposlenost i glad, čiji je rezultat trebao biti trijumf komunističke revolucije. No budući da zbog Staljina na čelu SSSR-a i Internacionale to nije uspjelo, i zbog nevoljkosti da se Njemačka prepusti bonapartizmu, ti su preduvjeti nekako izblijedjeli u Davisovim i Youngovim planovima, u očekivanju da će u međuvremenu u Rusiji na vlast doći opozicija... no ni to se nije dogodilo; ali postojanje revolucionarnih preduvjeta moralo je donijeti svoje rezultate. Gospodarska predodređenost Njemačke dovela bi proletarijat do revolucionarnih aktivnosti. Staljinovom greškom socijalistička međunarodna revolucija morala se zaustaviti i njemački je proletarijat vidio rješenje u uključivanju u nacionalsocijalističku revoluciju. Ovo je bilo dijalektički, ali uzevši u obzir sve preduvjete i po zdravom razumu, nacionalsocijalistička revolucija tamo nikada ne bi mogla pobijediti. Ali to nije bilo sve. Bilo je nužno da trockisti i socijalisti podjele mase s već probuđenom sviješću o cijeloj klasi - u skladu s instrukcijama. Za to smo se pobrinuli. No bilo je potrebno čak i više: 1929., kada je nacionalsocijalistička stranka doživljavala krizu rasta i imala nedovoljna financijska sredstva, "oni" su tamo poslali veleposlanika. Znam čak i njegovo ime: bio je to jedan od Warburga. U neposrednim razgovorima s Hitlerom dogovoreno je financiranje nacionalsocijalističke stranke i ona je dobila nekoliko milijuna dolara, poslanih iz Wall Streeta i milijune maraka od njemačkih financijera preko Schachta; tim su se novcem financirali SA i SS te izbori koji su Hitleru donijeli vlast. To je učinjeno novcem koji su poslali "oni".

G. - Oni koji, po vama, žele postići potpuni komunizam, naoružavaju Hitlera, koji se zaklinje da će iskorijeniti prvu komunističku državu. To je, ako vam se može vjerovati, nešto vrlo logično za financijere.

R. - Ponovno zaboravljate na staljinistički bonapartizam. Sjetite se da su protiv Napoleona, davitelja Francuske revolucije, koji joj je uzeo snagu, ustali objektivni revolucionari - Louis XVIII., Wellington, Mettenrich, sve do autokratskog cara... Ovo ima 22 karata, prema strogoj staljinističkoj doktrini. Sigurno u dušu poznajete njegove teze o kolonijama u odnosu na imperijalističke zemlje. Da, po njemu su kraljevi Afganistana i Egipta objektivno komunisti, zahvaljujući borbi protiv Njegovog Britanskog Veličanstva; zašto Hitler ne bi mogao objektivno biti komunist kad se bori protiv autokratskog "cara Kobe I."? (misli se na Staljina nap. pr.) Napokon, tu je Hitler sa svojom rastućom vojnom snagom, već prelazi granice Trećeg Reicha, a u budućnosti će učiniti i više... do te mjere kako će imati dovoljno snage i mogućnosti napasti i potpuno uništiti Staljina... Ne primjećujete li opće suosjećanje versailleskih vukova, koji su se ograničili samo na slabu stoku? Je li to nova podudarnost, slučaj? Hitler će napasti SSSR i, kao 1917., kada nam je carev poraz pružio mogućnost da ga zbacimo, tako će i nama Staljinov poraz pomoći da ga zbacimo... Ponovno će kucnuti čas svjetske revolucije. Jer će demokratske države, trenutno uspavane, pomoći da u trenutku kad će Trocki preuzeti vlast u svoje ruke dođe do generalne promjene, kao tijekom građanskog rata. Hitler će napasti sa zapada, njegovi generali će ustati i ukloniti ga... Sada mi recite, nije li Hitler objektivno komunist? Da ili ne?

G. - Ne vjerujem u bajke ili čuda...

R. - Pa, ako ne želite vjerovati da su "oni" u stanju postići ono što su već postigli, pripremite se za promatranje invazije na SSSR i likvidacije Staljina unutar godinu dana. Mislite da je to bajka ili čudo; pa onda se pripremite da to vidite i doživite... No jeste li zaista u stanju odbiti vjerovati u ovo o čemu sam govorio, premda je to još uvijek hipoteza? Počet ćete djelovati u tom smjeru tek kad vidite dokaze u svjetlu mojih riječi.

G. - Dobro, govorimo u pretpostavkama. Što ćete reći?

R. - Vi ste sami obratili pozornost na podudarnost mišljenja koja postoji među nama. Trenutno nismo zainteresirani za napad na SSSR, jer bi pad Staljina pretpostavio uništenje komunizma, čije nas postojanje zanima bez obzira na činjenicu da je formalan, jer nam to daje sigurnost da ćemo ga uspjeti preuzeti i preobratiti na pravi

komunizam. Mislim da sam vam prilično točno ocrtao trenutnu poziciju.

G. - Sjajno rješenje...

R. - Prije svega moramo biti sigurni da ne postoji eventualna mogućnost Hitlerova napada.

G. - Ako su, kako vi tvrdite, "oni" bili ti koji su stvorili Hitlera, tada oni imaju vlast nad njim i mora im se pokoravati?

R. - Zahvaljujući činjenici da sam bio u žurbi, nisam se izrazio dovoljno točno, a vi me niste dovoljno dobro razumjeli. Ako je istina da su "oni" financirali Hitlera, to ne znači da su mu odali svoje postojanje i ciljeve. Veleposlanik Warburg predstavio se lažnim imenom i Hitler nije pogodio ni njegovu rasu; lagao je i o tome koga predstavlja. Rekao mu je da ga šalju financijski krugovi iz Wall Streeta, koji su zainteresirani za financiranje nacionalsocijalističkog pokreta, s ciljem stvaranja prijetnje Francuskoj, čija državna financijska politika stvara krizu u SAD-u.

G. - I Hitler je to povjerovao?

R. - Ne znamo. To i nije bilo toliko važno, je li povjerovao ili nije našim objašnjenjima; naš je cilj bio izazvati rat... a Hitler je značio rat. Da li sad razumijete?

G. - Razumijem. Zato ne vidim nikakav drugi način da ga se zaustavi, osim stvaranja koalicije između SSSR-a i demokratskih država, koja bi bila u stanju zaplašiti Hitlera. Mislim da neće biti u stanju istodobno napasti sve zemlje svijeta. U najboljem slučaju - jednu za drugom.

R. - Zar vam ne pada na pamet jednostavnije rješenje... rekao bih, kontrarevolucionarno?

G. - Da se izbjegne rat protiv SSSR-a?

R. - Skratite rečenicu... i ponovite za mnom "da se izbjegne rat"... nije li to apsolutno kontrarevolucionarna stvar? Svaki iskreni revolucionar oponaša svog idola Lenjina i najveće revolucionarne strategije uvijek žude za ratom. Ništa tako učinkovito revoluciju ne približava pobjedi kao rat. To je marksističko-lenjinistička dogma koju morate propovijedati. Nadalje: Staljinov nacional-komunizam, kao oblik bonapartizma, u stanju je zaslijepiti um najrevnijih komunista, sve do točke kada oni više ne mogu vidjeti preobrazbu u koju je Staljin zapao, odnosno kako on pretpostavlja državu revoluciji, a ne revoluciju državi, što bi bilo ispravno...

G. - Vaša vas mržnja prema Staljinu zasljepljuje i vi proturječite sami sebi. Zar se nismo složili da napad na SSSR ne bi bio poželjan?

R. - Ali zašto bi bio nužan rat protiv Sovjetskog Saveza?

G. - A na koju bi drugu zemlju Hitler mogao krenuti? Sasvim je jasno da bi usmjerio svoj napad na SSSR, o tome on govori u svojim govorima. Kakvi su vam daljnji dokazi potrebni?

R. - Ako vi, ljudi iz Kremlja, držite da je to definitivno i neupitno, zašto ste onda isprovocirali građanski rat u Španjolskoj? Nemojte mi reći da je to učinjeno samo iz revolucionarnih razloga. Staljin nije sposoban u praksi provesti nijednu Marxovu teoriju. Kad bi ovdje bila u pitanju revolucija, onda ne bi bilo u redu u Španjolskoj žrtvovati tako puno izvrsnih međunarodnih revolucionarnih snaga. Riječ je o zemlji koja je najdalje od SSSR-a i najosnovnija strategija ne bi dopustila gubitak tih snaga... Na koji bi način Staljin u slučaju potrebe mogao opskrbljivati i vojno pomagati Španjolsku Sovjetsku Republiku? No to je bilo ispravno. Tamo je važna strateška točka, raskrižje različitih utjecaja kapitalističkih država... postojala je mogućnost da se među njima izazove rat. Priznajem da je teoretski to i moglo biti ispravno, ali u praksi ne. Već vidite kako rat između demokratskih kapitalističkih i fašističkih zemalja još nije počeo. A sada ću vam reći: ako je Staljin mislio da može stvoriti dovoljno povoda da bi uspio izazvati rat u kojem bi se kapitalističke zemlje morale međusobno boriti, zašto onda ne prizna, barem teoretski, da i drugi mogu postići istu stvar, koja se njemu nije činila nemogućom?

G. - Kad bi se netko složio s vašim pretpostavkama, morao bi prihvatiti i ovu hipotezu.

R. - Što znači da među nama postoji i drugo gledište u kojem se slažemo: prvo - da ne smije biti rata protiv SSSR-a; drugo - da bi bilo dobro izazvati ga između buržujskih država.

G. - Da, slažem se. Da li je to vaše osobno mišljenje, ili "njihovo"?

R. - Izražavam ga kao svoje mišljenje. Nemam nikakva utjecaja ni kontakta s "njima", ali mogu potvrditi da se ova dva gledišta slažu sa stavom Kremlja.

G. - To je najvažnije i zato je to bitno unaprijed utvrditi. Usput, volio bih znati na čemu temeljite sigurnost da "oni" to odobravaju?

R. - Kad bih imao vremena objasnti cijelu njihovu shemu, tada biste znali razloge njihova slaganja. U sadašnjem trenutku sažet ću ih na tri.

G. - Koja?

R. - Jednog sam već spomenuo. Hitler, taj neškolovani jednostavni čovjek, obnovio je zahvaljujući svojoj prirođenoj intuiciji, i čak usprkos tehničkom mišljenju Schachta, vrlo opasan gospodarski sustav. Nepismen u gospodarskim teorijama i vođen samo nužnošću, uklonio je, isto kao i mi u SSSR-u, privatni i međunarodni kapital. To znači da je sebi dao privilegiju tiskanja novca, i ne samo fizičkog novca, nego i financijskog; preuzeo je nedirnutu mašineriju krivotvorenja i stavio ju je u pogon za dobrobit države. Nadišao nas je jer smo je mi, ukinuvši je u Rusiji, zamijenili s ovim nerazvijenim državnim aparatom nazvanim državni kapitalizam; to je bio vrlo skup trijumf u svjetlu nužnosti predrevolucionarne demagogije... Ovdje vam dajem dvije stvarne činjenice za usporedbu. Čak ću reći i da je Hitler imao sreće; nije imao gotovo nimalo zlata i zato nije došao na ideju da stvori zlatne rezerve. Do tada je samo posjedovao puno monetarno jamstvo tehničke opreme i ogroman radni kapacitet Nijemaca, njegove "zlatne rezerve" bile su tehnički kapacitet i rad... nešto toliko kontrarevolucionarno da je, kao što vidite, čarolijom, jer to je i bila čarolija, radikalno uklonio nezaposlenost više od sedam milijuna tehničara i radnika.

G. - Zahvaljujući povećanom ponovnom naoružanju.

R. - Što to vaše ponovno naoružanje daje? Ako je Hitler unatoč svim buržoaskim gospodarstvenicima koji su ga okruživali to uspio postići, onda je bio sasvim sposoban, u nedostatku ratne prijetnje, primijeniti svoj sustav i na mirnodopsku proizvodnju... Možete li zamisliti što bi nastalo iz tog sustava da je zarazio i druge države, te doveo do stvaranja razdoblja autarkije (zatvorena državna privreda nap. pr.)... Na primjer Commonwealth. Ako možete, zamislite njegove kontrarevolucionarne funkcije... Opasnost još nije neizbježna, jer smo imali sreće da je Hitler svoj sustav obnovio iskustveno, a ne po nekoj prijašnjoj teoriji, i nije stvorio nikakve znanstvene postavke[3]. To znači da do sada nije razmišljao u obliku deduktivnog procesa

[3] Rakovsky je u krivu; kako navodi u *Mein Kampfu,* Hitler je pročitao radove Gottfrieda Federa - nap. pr.

utemeljenog na inteligenciji, on nema nikakve znanstvene strukture ili formirane doktrine; ipak, postoji opasnost da se u svakom trenutku kao posljedica dedukcije može pojaviti formula. Ovo je vrlo ozbiljno. Puno više nego svi vanjski i okrutni čimbenici nacional-socijalizma. Ne napadamo je propagandom, jer bi se moglo dogoditi da kroz teorijske polemike sami izazovemo formulaciju i sistematizaciju ove zavodljive gospodarske doktrine[4]. Samo je jedno rješenje - rat.

G. - A drugi razlog?

R. - Ako je termidor (jedanaesti mjesec francuskog revolucionarnog kalendara nap. prev.) likovao u sovjetskoj revoluciji, to je bio rezultat postojanja bivšeg ruskog nacionalizma. Bez njega bonapartizam ne bi bio moguć. A ako se to dogodilo u Rusiji, gdje je nacionalizam bio u zametku, u osobi cara, kakve onda prepreke očekuju marksizam u potpuno razvijenom nacionalizmu zapadne Europe? Marx je bio u krivu u pogledu prednosti za uspjeh revolucije. Marksizam nije pobijedio u industrijski najrazvijenijoj zemlji, nego u Rusiji, gdje je proletarijat bio malen. Osim drugim razlozima, naša se pobjeda ovdje objašnjava činjenicom da u Rusiji nije bilo pravog nacionalizma, dok je u drugim zemljama on bio na svom vrhuncu. Vidite kako se ponovno rađa pod ovom iznimnom fašističkom silom i kako je zarazan. Možete shvatiti da je, osim što to može pomoći Staljinu, potreba za uništenjem nacionalizma sama po sebi vrijedna rata u Europi.

G. - Rakovsky, ukratko ste istaknuli jedan gospodarski i jedan politički razlog. Koji je treći?

R. - Lako ga je pogoditi. Imamo još jedan razlog, religijski. Komunizam ne može pobijediti dok ne potisnemo još uvijek živuće kršćanstvo. Povijest o tome vrlo jasno govori: stalnoj revoluciji trebalo je sedamnaest stoljeća kako bi ostvarila prvu djelomičnu pobjedu - time što je stvorena prva podjela u kršćanstvu. U stvarnosti je kršćanstvo naš jedini pravi neprijatelj, jer su svi politički i gospodarski fenomeni u buržujskoj državi samo njegove posljedice. Kršćanstvo

---

[4] Problem znanstvene formulacije ovog pitanja i prijedlog odgovarajućeg programa nekoliko je godina bio predmet aktivnog zanimanja izdavača ove knjige i njihovih suradnika. Njihovi su zaključci izdani. Prevoditelj je u knjizi *Borba za svjetsku vlast,* 2. izd. 1963., str. 79, iznio potpuno rješenje monetarnog sustava; na str. 237 nalazi se opširan gospodarski, politički i socijalni program. Ti se zaključci na zahtjev mogu dobiti.

je, kontrolirajući pojedinca, sposobno ugušiti sve revolucionarne planove neutralne sovjetske ili ateističke države i, kako vidimo u Rusiji, stvari su došle do toga da je stvoren duhovni nihilizam kod vladajuće mase koja je, bez obzira na to, ostala kršćanska: ova prepreka nije uklonjena ni nakon dvadeset godina marksizma. Što se Staljina tiče, moramo priznati da u pogledu religije nije bio bonapartistički nastrojen. Ne bismo učinili više od njega i postupili bismo jednako. A da se Staljin usudio, poput Napoleona, prijeći taj Rubikon kršćanstva, njegov nacionalizam i kontrarevolucija bili bi uvećani tisuću puta. Nadalje, da se ovo dogodilo, tada bi radikalna različitost sasvim onemogućila svaku suradnju između nas i njega, čak i ako bi to bio samo privremen cilj... kao ovaj koji možete sve bolje sagledati.

G. - Osobno držim da ste dali definiciju tri osnovne točke na temelju kojih se može izraditi plan. U tome se trenutno slažem s vama. Ali priznajem vam svoju mentalnu rezerviranost, odnosno sumnju u pogledu svega što ste rekli vezano uz ljude, organizacije i činjenice. Nastavite pratiti glavne postavke vašeg plana.

R. - Da, sad je došao taj trenutak. Ali uz prethodnu napomenu: govorit ću samo o svojoj odgovornosti. Odgovaram za interpretaciju navedenih točaka glede toga kako ih "oni" tumače, ali priznajem da "oni" mogu neki drugi plan držati učinkovitijim za postizanje ova tri cilja, plan koji može biti bitno drugačiji od ovog koji ću sada izložiti. Imajte to na umu.

G. - Vrlo dobro. Imat ćemo to na umu. Molim vas, govorite.

R. - Pojednostavit ćemo stvar. Do sada je nedostajao cilj zbog kojeg je njemačka vojska stvorena - kako bi nam osigurala vlast u SSSR-u; sadašnji je cilj potaknuti napredovanje na frontama i usmjeriti Hitlerovo napredovanje ne prema istoku, već prema zapadu.

G. - Upravo tako. Jeste li razmislili o praktičnom planu realizacije?

R. - Imao sam više nego dovoljno vremena za to u Lubjanki. Razmišljao sam. Dakle, gledajte: da su postojale poteškoće u nalaženju zajedničkih gledišta među nama, a da je sve ostalo išlo svojim normalnim tijekom, tada bi se problem ponovno sveo na to da pokušamo ustanoviti koje su sličnosti između Hitlera i Staljina.

G. - Da, ali priznajte kako je sve to problematično.

R. - Ali ne i nerješivo, kako mislite. U stvarnosti, problemi su nerješivi samo kad sadrže dijalektička subjektivna proturječja; a čak i u tom slučaju, uvijek uzimamo u obzir moguće i nužno spajanje, koje nadilazi "moralnu nemogućnost" kršćanskih metafizičara.

G. - Opet počinjete teoretizirati.

R. - Zbog moje intelektualne discipline - to je za mene nužno. Ljudi velike kulture više vole pristupiti pojedinačnom kroz općenito, a ne obrnuto. Što se Hitlera i Staljina tiče, mogu se pronaći dodirne točke, jer iako su bitno drugačiji ljudi, imaju iste korijene; ako je Hitler patološki sentimentalan, a Staljin normalan, obojica su egoisti: nijedan od njih nije idealist i zato su obojica bonapartisti, odnosno klasični imperijalisti. A ako stvari tako stoje, onda nije teško naći dodirne točke među njima. Zašto ne, ako se to pokazalo mogućim između carice i pruskog kralja.

G. - Rakovsky, vi ste nepopravljivi...

R. - Ne pogađate? Ako je Poljska bila točka slaganja Katarine i Friedricha - ondašnje ruske carice i njemačkog kralja, zašto Poljska ne bi bila razlog za pronalaženje sličnosti između Hitlera i Staljina? U Poljskoj bi Hitler i Staljin mogli istodobno postojati, a s njima i povijesni carsko-boljševički i nacistički stavovi. Naš stav i "njihov" stav, jer Poljska je kršćanska država, štoviše, što stvari čini još zamršenijima, Poljska je katolička država.

G. - I što bi uslijedilo iz takvog trostrukog suživota?

R. - Gdje god postoje sličnosti, postoji i mogućnost dogovora.

G. - Između Hitlera i Staljina?... Apsurd! Nemoguće.

R. - U politici ne postoje ni apsurdi, ni nemogućnosti.

G. - Zamislimo, kao hipotezu: Hitler i Staljin kreću na Poljsku.

R. - Dopustite da vas prekinem; napad se može pokrenuti samo uz postojanje alternative: rat ili mir. Morate to priznati.

G. - I što onda?

R. - Mislite li da bi Engleska i Francuska, koje imaju lošije vojske i zrakoplovstvo od Hitlera, mogle napasti savez Hitlera i Staljina?

G. - Da, čini mi se da bi to bilo teško moguće... jedino ako bi Sjedinjene Američke Države...

R. - Ostavimo za sada SAD po strani. Da li biste se složili sa mnom da bi u slučaju zajedničkog napada Hitlera i Staljina na Poljsku europski rat bio nemoguć?

G. - Govorite logično; čini se da bi rat bio nemoguć.

R. - U tom bi slučaju napad ili rat bili beskorisni. Ne bi doveli do međusobnog uništenja buržujskih država: Hitlerova prijetnja SSSR-u nastavila bi se nakon podjele Poljske, jer bi teoretski i Njemačka i SSSR jednako ojačale. U stvarnosti bi Hitler dobio više, jer SSSR ne treba više zemlje i sirovina da bude jači, ali Hitler ih treba.

G. - To je ispravno gledište... ali ja ne vidim drugu mogućnost.

R. - Ne, postoji i druga mogućnost.

G. - Koja?

R. - Da demokracije napadnu i ne napadnu agresora.

G. - Što to govorite, kakva halucinacija! Istodobno napasti i ne napasti... To je nešto apsolutno nemoguće.

R. - Mislite li? Smirite se... Ne postoje li dva agresora? Nismo li se složili da ne bi bilo daljnjeg razvoja upravo zato što postoje dvojica? Pa... Što sprječava napad na jednog od njih?

G. - Što time želite reći?

R. - Jednostavno da će demokracije proglasiti rat jednom agresoru, a to će biti Hitler.

G. - Da, ali to je neutemeljena hipoteza.

R. - Hipoteza, ali utemeljena. Razmislite: svaka država koja će se morati boriti s koalicijom neprijateljskih država kao svoj osnovni strateški cilj ima uništenje jedne za drugom. Ovo je pravilo toliko poznato da su dokazi nepotrebni. Tako da se možete složiti sa mnom kako ne postoje prepreke stvaranju takvih uvjeta. Mislim da je jasno da Staljin neće biti oštećen ako je napad na Hitlera već dogovoren. Nije li tako? Nadalje, zemljopis nameće ovakav stav, a iz istog razloga i strategija. Koliko god Francuska i Engleska mogu biti glupe u pripremanju za borbu istodobno protiv dvije zemlje, od kojih jedna želi sačuvati svoju neutralnost, a druga sama po sebi za njih predstavlja ozbiljnog protivnika, odakle i s koje strane bi mogli napasti SSSR? Nemaju zajedničku granicu; jedino ako bi prodirali preko Himalaje... Da, ostaje zračna fronta, ali s kojim snagama i odakle bi mogli napasti Rusiju? U odnosu na Hitlera, slabiji su u zraku. Svi

argumenti koje sam spomenuo nisu tajna i svima su poznati. Kako vidite, sve je prilično pojednostavljeno.

G. - Da, vaši se argumenti čine logični, ako bi se sukob ograničio na četiri zemlje; ali njih ima više od četiri, a u ratu takvih razmjera neutralnost nije jednostavna.

R. - Nedvojbeno, ali moguće sudjelovanje više zemalja u ratu ne mijenja odnose snaga. Odvagnite ovo u sebi i vidjet ćete da se ravnoteža ne mijenja, čak i da druge ili sve europske zemlje uđu u sukob. Osim toga, ovo je vrlo važno, nijedna od tih država koje bi ušle u rat na strani Engleske i Francuske neće im moći oduzeti vodstvo; zato će razlozi koji će spriječiti njihov napad na SSSR očuvati svoje značenje.

G. - Zaboravljate na Sjedinjene Američke Države.

R. - Uskoro ćete vidjeti da ih nisam zaboravio. Ograničit ću se na istraživanje njihove funkcije u preliminarnom programu koji nas trenutno zanima, i reći ću da SAD neće moći prisiliti Francusku ili Englesku da istodobno napadnu Hitlera i Staljina. Da bi to postigle, Sjedinjene Američke Države morale bi ući u rat od prvog dana. No to je nemoguće. Prvenstveno zato što Amerika nije službeno ušla u rat, a ni neće dok ne bude napadnuta. Njezino vodstvo može srediti da bude napadnuta, ako bi im to odgovaralo. U to vas mogu uvjeriti. U slučajevima kad provokacija nije uspjela i neprijatelj nije reagirao na nju, izmišljena je agresija. U njihovom prvom međunarodnom ratu, ratu protiv Španjolske, u čiji su poraz bili uvjereni, izmislili su agresiju, ili točnije, "oni" su je izmislili. Provokacija je uspjela 1914. Istina, moglo bi se raspravljati da li je ona tehnički postojala, ali pravilo je bez iznimke da onaj tko napadne iznenada, bez upozorenja, to radi uz pomoć provokacije. Ovako stoje stvari: izvrsna američka taktika, koju u svakom trenutku pozdravljam, ovisi o jednom uvjetu: da se agresija obavi u odgovarajućem trenutku, odnosno u trenutku koji odrede Sjedinjene Američke Države, koje su napadnute; što znači onda kad se naoružaju. Vrijedi li to i sada? Jasno da ne. SAD ima nešto manje od stotinu tisuća ljudi u vojsci i osrednje zrakoplovstvo; ima jedino impresivnu flotu. Ali možete razumjeti da i uz takvu flotu ne može nagovoriti svoje saveznike da se odluče napasti SSSR, jer su Engleska i Francuska nadmoćne jedino na moru. Dokazao sam vam i da s te strane ne može biti nikakve promjene u odnosima među snagama sila.

G. - Budući da sam se s ovim složio, još vas jednom molim da objasnite tehničku realizaciju.

R. - Kao što ste vidjeli, uzevši u obzir podudarnost Staljinovih i Hitlerovih interesa vezanih uz napad na Poljsku, sve se svodi na ostvarenje ovih velikih sličnosti u ciljevima, tako da se napravi pakt o dvostrukom napadu.

G. - A vi mislite da je to lako?

R. - Iskreno, ne. Tu je potrebna diplomacija iskusnija od Staljinove. Bili bi pogodni oni koje je Staljin smaknuo, ili oni koji sada leže u Lubjanki. U prošlim bi vremenima, uz neke poteškoće, bio pogodan Litvinov, premda bi njegova rasa bila velika poteškoća u pregovorima s Hitlerom; ali sada je on slomljen čovjek, uništen strašnom panikom; do srži se boji Molotova, čak više nego Staljina. Sve njegove sposobnosti okrenute su tome da se osigura kako se ne bi pomislilo da je trockist. Da on čuje o potrebi stvaranja bliskih odnosa s Hitlerom, to bi mu bilo dovoljno da iskonstruira postojanje dokaza kako je trockist. Ne vidim čovjeka koji bi bio sposoban za ovaj posao; u svakom slučaju, on bi morao biti čistokrvni Rus. Mogao bih ponuditi svoje usluge za vođenje. U sadašnjem trenutku predložio bih onom tko počinje razgovore da ih vodi u potpunoj tajnosti, ali vrlo otvoreno i iskreno. Uzevši u obzir zid različitih predrasuda, samo bi istinitost mogla prevariti Hitlera.

G. - Opet ne razumijem vaše paradoksalne izjave.

R. - Oprostite mi, ali to samo izgleda paradoksalno; sinteza me tjera na to. Želio sam reći da s Hitlerom treba igrati čistu igru u svezi s konkretnim i trenutnim pitanjima. Nužno ga je uvjeriti da se ta igra ne vodi kako bi ga se uvelo u rat na dvije fronte. Na primjer, može mu se obećati i u najboljem trenutku dokazati kako će naša mobilizacija biti ograničena na mali broj snaga, koje su potrebne za invaziju na Poljsku, i kako te snage neće biti snažne. Prema našem pravom planu, naše glavne snage morali bismo postaviti da se suprotstave mogućem englesko-francuskom napadu. Staljin bi morao biti velikodušan u prihvaćanju Hitlerovih preliminarnih zahtjeva za opskrbu, uglavnom naftom. To je ono što mi je trenutno palo na pamet. Pojavit će se tisuće drugih pitanja sličnog karaktera, na koja će se morati naći odgovor kako bi se Hitler zaista uvjerio da samo želimo okupirati dio Poljske. A budući da bi u praksi zaista tako i bilo, bio bi zavaran istinom.

G. - Ali u čemu je u tom slučaju prijevara?

R. - Dat ću vam nekoliko minuta vremena, tako da sami možete otkriti u čemu se sastoji prijevara Hitlera. Ali najprije želim naglasiti, a to biste trebali uzeti u obzir, kako je plan koji sam ovdje iznio logičan i normalan, i kako mislim da se može postići da kapitalističke države unište jedna drugu ako se do sukoba dovedu njihova dva krila: fašisti i buržuji. Ponavljam da je plan logičan i normalan. Kako ste već mogli vidjeti, ovdje nema uplitanja misterioznih ili neobičnih faktora. Ukratko, da bi se plan ostvario, "njihova" intervencija nije potrebna. Sada bih pokušao pogoditi vaše misli; ne mislite li sada da bi bilo glupo gubiti vrijeme na dokazivanje nedokazivog postojanja i moći koje "oni" imaju. Nije li tako?

G. - U pravu ste.

R. - Budite iskreni sa mnom. Zar zaista ne vidite njihovu intervenciju? Rekao sam vam, da vam pomognem, da njihov utjecaj postoji i da je presudan, i zato je logičnost i prirodnost plana samo pojavna... Zar "ih" zaista ne vidite?

G. - Iskreno govoreći, ne.

R. - Logičnost i prirodnost mog plana samo su pojavne. Bilo bi logično i prirodno da Hitler i Staljin uzrokuju poraz onog drugog. Za demokracije bi to bilo jednostavno i lako, kad bi trebale postići takav cilj; njima bi bilo dovoljno-Hitleru dopustiti, obratite pozornost na "dopustiti", da napadne Staljina. Nemojte mi reći da bi Njemačka mogla biti pobijeđena. Ako ruska prostranost i užasni strah Staljina i njegovih pristaša od Hitlera i osvete njihovih žrtava ne bi bili dovoljni da se Njemačka vojno iscrpi, demokracije bi Staljinu, kad bi vidjele da gubi snagu, bez prepreka, mudro i metodično počele pomagati, nastavljajući s tom pomoći do potpunog iscrpljenja obje vojske. U stvarnosti bi to bilo lako, prirodno i logično kada ti motivi i ciljevi koje zastupaju demokracije, i za koje većina njihovih pristaša misli da su istiniti, ne bi bili ono što zaista jesu - izlike. Postoji samo jedan cilj, jedan jedini: trijumf komunizma; nije Moskva ta koja nameće svoju volju demokracijama, nego New York; ne "Kominterna", nego "Kapiterna" na Wall Streetu. Tko bi drugi mogao nametnuti Europi tako očito i apsolutno proturječje? Kakva sila može voditi prema potpunom samoubojstvu? Samo jedna sila to može: novac. Novac je moć, i samo moć.

G. - Bit ću iskren s vama, Rakovsky. Priznajem vam izvanredan talent. Posjedujete briljantnu dijalektiku, uvjerljivu i suptilnu: kad vam to nije dovoljno, vaša mašta preuzima vodstvo da bi proširila vaše bogate slike, dok vi smišljate sjajne i jasne perspektive; ali sve mi to, iako potiče moj entuzijazam, nije dovoljno. Prijeći ću na postavljanje pitanja, uz pretpostavku da vjerujem u ovo što ste do sada rekli.

R. - A ja ću vam dati odgovore, uz uvjet da ne dodajete ni oduzimate ništa onome što ću reći.

G. - Obećajem. Izjavili ste da "oni" sprječavaju, ili da će spriječiti, njemačko-sovjetski rat, što je logično s gledišta kapitalista. Jesam li to dobro postavio?

R. - Da, upravo je tako.

G. - Ali realnost je u sadašnjem trenutku ta da je Njemačkoj dopušteno ponovno se naoružati i širiti. To je činjenica. Već znam da je po vašim objašnjenjima ovome težio plan trockista, koji je izašao na vidjelo zahvaljujući "čistkama" koje se trenutno događaju; time je cilj izgubljen. U novoj situaciji vi samo savjetujete da Hitler i Staljin potpišu pakt i podijele Poljsku. Pitam vas: kako možemo biti sigurni da, s paktom ili bez njega, s podjelom ili bez nje, Hitler neće napasti SSSR?

R. - Za to nema jamstva.

G. - Čemu onda priča o tome?

R. - Ne žurite. Velika prijetnja SSSR-u zaista postoji. Ovo nije hipoteza ili verbalna prijetnja. To je činjenica, i to činjenica koja obvezuje. "Oni" su već nadmoćni nad Staljinom; to se ne može poreći. Staljinu je ponuđena samo jedna alternativa, mogućnost izbora, ali ne puna sloboda. Do Hitlerova će napada u svakom slučaju doći njegovom voljom; "oni" ne moraju napraviti ništa kako bi se to dogodilo, nego mu samo ostaviti mogućnost djelovanja. To je osnovna i odlučujuća realnost, koju ste zaboravili zahvaljujući vašem pretjeranom kremaljskom načinu razmišljanja... Egocentrizam, gospodine, egocentrizam.

G. - Pravo izbora?

R. - Ponovno ću to definirati, ali ukratko: ili će se Staljin napasti, ili će doći do realizacije plana na koji sam ukazao, po kojem će

europske kapitalističke zemlje uništiti jedna drugu. Skrenuo sam pozornost na ovu alternativu, ali kako vidite, ona je samo teoretska. Ako Staljin želi preživjeti, mora shvatiti plan koji sam mu ja predložio, a "oni" odobrili.

G. - A ako odbije?

R. - To neće moći. Širenje i naoružavanje Njemačke će se nastaviti. Kada se Staljin suoči s tom velikom prijetnjom... što će onda učiniti? Navodit će ga njegov nagon za samoočuvanje.

G. - Izgleda da se događaji moraju odvijati samo po naredbama koja su "oni" izdali.

R. - Tako je. Naravno, u današnjem SSSR-u situacija je kakva jest; no ipak, prije ili kasnije bit će po njihovom. Nije teško predvidjeti i predložiti neku akciju, ako ona donosi profit osobi koja je provodi; u danom slučaju Staljinu, koji teško da razmišlja o samoubojstvu. Mnogo je teže dati prognoze i prisiliti nekoga na potrebno djelovanje, ako to za njega nije profitabilno, ali ipak mora djelovati; u ovom slučaju - demokracije. Čekao sam ovaj trenutak da objasnim konkretnu sliku pravog stanja. Odbacite pogrešnu misao da ste suci u danoj situaciji, jer su suci "oni".

G. - "Oni" u prvom i u drugom slučaju. Znači, imamo posla sa sjenkama?

R. - Ali jesu li činjenice sjenke? Međunarodna će situacija biti izvanredna, ali ne i sjenka: ona je stvarna, i to vrlo stvarna. Ovo nije čudo; ovdje se odlučuje o budućoj politici... Mislite li da je to djelo sjenki?

G. - Da vidimo; pretpostavimo da je vaš plan prihvaćen... Ali mi moramo imati nešto opipljivo, osobno, da bismo mogli obaviti pregovore.

R. - Na primjer?

G. - Neku osobu koja bi bila opunomoćeni predstavnik.

R. - Ali zašto? Samo zbog zadovoljstva upoznavanja s njim? Zbog zadovoljstva razgovora? Imajte na umu da takva osoba, u slučaju kad bi se pojavila, ne bi imala punomoći s pečatima i grbovima koje bi mogla pokazati, ne bi nosila diplomatsku odoru, kao "njihov" čovjek; ako bi nešto rekla ili obećala, to ne bi imalo nikakvu pravnu vrijednost ili značenje, kao pakt... Shvatite da "oni" nisu država; "oni" su ono što je Internacionala bila prije 1917., i što je još uvijek:

ništa i istodobno sve. Zamislite sami je li moguće da bi SSSR vodio pregovore sa slobodnim zidarima, makedonskim komitama, ili hrvatskim ustašama. Ne bi li bio napisan nekakav pravni dokument?... Takvi paktovi poput Lenjinovog s njemačkim generalom Staffom, ili Trockog s "njima" - sklapaju se bez pisanih dokumenata i bez potpisa. Jedino je jamstvo njihove provedbe u činjenici da je njihovo provođenje korisno za obje strane u paktu, to je jamstvo jedina realnost pakta, koliko god velika bila njegova važnost.

G. - S čime biste počeli u ovom slučaju?

R. - Jednostavno: već sutra bih kontaktirao Berlin...

G. - U vezi s dogovorom za napad na Poljsku?

R. - Ne bih počeo s tim... Pokazao bih svoju popustljivost i nagovijestio određeno nezadovoljstvo s demokracijama, povukao bih se iz Španjolske... To bi bio čin ohrabrivanja; zatim bih dao nagovještaj o Poljskoj. Kao što vidite - ništa kompromitirajuće, no dovoljno da bi dio OKW-a (njemačko vrhovno zapovjedništvo nap. pr.), bizmarkijanci, kako ih zovu, imali argumente s kojima bi izašli pred Hitlera.

G. - I ništa više?

R. - Za početak ništa više; već to je velik diplomatski zadatak.

G. - Govoreći iskreno, imajući na umu ciljeve koji su do sada bili vodeći u Kremlju, ne vjerujem da bi se danas itko usudio predložiti tako radikalnu promjenu u međunarodnoj politici. Predlažem vam, Rakovsky, da se stavite u kožu one osobe u Kremlju koja bi morala donijeti odluku... Na temelju vaših razmatranja, argumenata, hipoteza i uvjeravanja, kako ja to vidim, bilo bi nemoguće ikoga uvjeriti. Ja osobno, nakon što sam vas saslušao i istodobno, neću to poricati, pao pod snažan utjecaj vaših objašnjenja i vaše osobnosti, nisam ni u jednom trenutku došao u napast pomisliti da bi njemačko-sovjetski pakt bio nešto ostvarivo.

R. - Međunarodni će događaji buknuti s nezadrživom snagom...

G. - Ali to bi bio gubitak dragocjenog vremena. Razmislite o nečem konkretnom, nečemu što bih mogao proslijediti kao dokaz vaše istinitosti i povjerljivosti... U suprotnom, neću se usuditi proslijediti informaciju o našem razgovoru; vrlo brižljivo ću je urediti, ali ona će otići u arhive Kremlja i tamo će ostati.

R. - Ne bi li se ona mogla uzeti u obzir kad bi netko, čak i potpuno službeno, razgovarao s nekom drugom vrlo važnom osobom?

G. - Čini mi se da bi to bilo nešto opipljivo.

R. - Ali s kim?

G. - To je samo moje osobno mišljenje, Rakovsky. Vi ste spomenuli konkretne osobe, velike financijere: ako se točno sjećam, govorili ste o nekom Schiffu, na primjer; zatim ste spomenuli nekoga tko je posjetio Hitlera s namjerom da ga financira. Postoje također i političari i osobe na visokim položajima, koji pripadaju "njima", ili im, ako hoćete, služe. Netko od njih mogao bi nam biti od koristi da počnemo nešto praktično... Znate li nekoga?

R. - Ne mislim da je to nužno... Razmislite: o čemu biste se dogovarali? Vjerojatno o planu koji sam ja iznio, nije li tako? Zašto? U trenutnoj situaciji "oni" ne trebaju učiniti ništa u tom kontekstu; "njihova" misija je "ne činiti". I zato ne biste mogli dogovoriti nikakvu pozitivnu akciju niti biste je mogli zahtijevati... Imajte to na umu i dobro razmislite.

G. - Čak i ako je tako, ipak naše osobno mišljenje mora imati svoju realnost, makar bila i neupotrebljiva... čovjeka, osobu koja bi potvrdila utjecaj koji pripisujete "njima".

R. - Zadovoljit ću vas, iako sam uvjeren u beskorisnost toga. Već sam vam rekao da ne znam tko je dio "njih", ali imam jamca u osobi koja ih sigurno poznaje.

G. - U kome?

R. - U Trockom. Od njega sam saznao da je jedan od "njih" Walter Rathenau, dobro poznat iz Rapalloa. Vidite posljednjeg od "njih" koji je bio na političkoj i socijalnoj poziciji, budući da je on bio taj koji je probio gospodarsku blokadu SSSR-a. Unatoč činjenici da je bio jedan od najvećih milijunaša; naravno, to je bio i Lionel Rothschild. Sa sigurnošću mogu spomenuti samo ova imena. Dakako, mogu spomenuti i osobe čiji rad i osobnost ocjenjujem u potpunosti "njihovim", ali ne mogu potvrditi kome oni naređuju ili koga slušaju.

G. - Spomenite neke od njih.

R. - Kao institucije - Bank of Kuhn, Loeb & Co. na Wall Streetu; ovoj banci pripadaju obitelji Schiffa, Warburga, Loeba i Kuhna; kažem obitelji, s namjerom da istaknem nekoliko imena, jer su svi oni međusobno povezani brakovima; zatim Baruch, Frankfurter, Altschul,

Cohen, Benjamin, Strauss, Steinhardt, Blom, Rosenman, Lippman, Lehman, Dreifus, Lamont, Rothschild, Lord, Mandel, Morgenthau, Ezekiel, Lasky. Mislim da je to dovoljno; ako bih napregnuo pamćenje, možda bih ih se sjetio još, ali ponavljam, ne znam tko od njih pripada "njima", ne mogu čak ni procijeniti da li im itko definitivno pripada; želim se ograditi od svake odgovornosti. Ali svakako mislim da bi bilo koja od osoba koje sam nabrojao, čak i oni koje ne pripadaju "njima", uvijek mogla doći do "njih", s bilo kakvim ozbiljnim prijedlogom. Naravno, neovisno od toga da li neka osoba pripada ili ne pripada "njima", ne može se očekivati izravan odgovor. Odgovor će dati činjenice. To je nepromjenjiva taktika koju "oni" koriste i na koju prisiljavaju druge. Na primjer, ako biste riskirali diplomatsku inicijativu, tada vam ne bi bila potrebna metoda izravnog pristupa "njima"; dovoljno je ograničiti se na izražavanje misli, izlaganje nekih racionalnih hipoteza, koje ovise o nepoznatim faktorima koji bi ih odredili. Tada samo ostaje čekati.

G. - Razumijete da u ovom trenutku nemam imenik na raspolaganju, kako bih ustanovio tko su svi ti ljudi koje ste naveli; pretpostavljam da su negdje vrlo daleko? Gdje?

R. - Većina njih u Sjedinjenim Američkim Državama.

G. - Molim vas, shvatite da bismo, ako bismo se odlučili na akciju, tome morali posvetiti puno vremena. Ali stvar je hitna, i to ne za nas, nego za vas, Rakovsky.

R. - Za mene?

G. - Da, za vas. Sjetite se da će se vaše suđenje održati vrlo brzo. Ne znam, ali mislim da se može pretpostaviti da ako sve ovdje rečeno zanima Kremlj, tada ih to mora zanimati prije nego što se pojavite pred sudom: to bi za vas bilo od presudnog značenja. Mislim da je u vašem osobnom interesu da nam predložite nekog pristupačnijeg. Najvažnije je pribaviti dokaze da ste govorili istinu, i to postići tijekom nekoliko dana, a ne nekoliko tjedana. Mislim da bih vam, ako to možete osigurati, mogao dati gotovo sigurna jamstva vezana uz mogućnost spašavanja vašeg života... U suprotnom slučaju ne jamčim ništa.

R. - Na kraju ću riskirati. Znate li da li je Davis u Moskvi? Da, veleposlanik Sjedinjenih Američkih Država.

G. - Mislim da je; trebao se vratiti.

R. - Kao što vidim, samo mi iznimna situacija daje pravo, protiv pravila, da iskoristim službenog posrednika.

G. - Znači, možemo držati da je američka vlada iza svega ovoga...

R. - Iza - ne ispod...

G. - Roosevelt?

R. - Kako da znam? Mogu samo zaključivati. Cijelo ste vrijeme opsjednuti manijom političke špijunaže. Da vas zadovoljim, mogao bih smisliti cijelu povijest; imam više nego dovoljno mašte, datuma i istinitih događaja koji bi ostavili dojam istinitosti, što bi bilo blizu toga da izgleda očito. Ali nisu li općepoznate činjenice još očitije? A možete ih nadopuniti vlastitom maštom, ako želite. Pogledajte sami. Sjetite se jutra 24. listopada 1929. Doći će vrijeme kad će ovaj datum za povijest revolucije biti važniji od listopada 1917. Na dan 24. listopada dogodio se slom newyorške burze, početak takozvane "depresije", prava revolucija. Četiri godine predsjednika Hoovera, godine su revolucionarnog napretka: 12 i 15 milijuna u štrajku. U veljači 1933. zatvaranjem banaka zbiva se posljednji udarac krize. Teško je napraviti više nego što je napravio kapital u slamanju "klasičnog Amerikanca", koji je još u svojim industrijskim temeljima i u gospodarskom pogledu bio podčinjen Wall Streetu. Dobro je poznato da svako nazadovanje u gospodarstvu, bilo ono vezano za društva ili životinje, pogoduje razvitku parazitizma, a kapital je veliki parazit. Ali ta američka revolucija nije samo išla k tome da poveća vrijednost novca onih koji su ga imali pravo koristiti, tražila je čak i više. Iako je moć novca politička moć, prije je ona bila upotrebljavana samo neizravno, a sad je pretvorena u izravnu moć. Za ostvarenje te moći iskoristili su Franklina Roosevelta. Jeste li razumjeli? Obratite pozornost na sljedeće: 1929. prva je godina američke revolucije, u veljači Trocki napušta Rusiju; slom se zbiva u listopadu... Financiranje Hitlera dogovoreno je u srpnju 1929. Mislite li da je sve to slučajnost? Četiri godine Hooverove vlasti bilo je iskorišteno za pripremanje preuzimanja vlasti u Sjedinjenim Američkim Državama i SSSR-u; tamo pomoću financijske revolucije, a ovdje uz pomoć rata i poraza koji je uslijedio. Može li vam neki roman s dobrom maštom biti očitiji od ovog? Možete pretpostaviti da provođenje plana na toj razini zahtijeva posebnog čovjeka koji može upravljati izvršnom vlašću u

Sjedinjenim Američkim Državama, koji je bio predodređen za organizatora i donositelja odluka. Taj čovjek bili su Franklin i Eleanor Roosevelt. I dopustite mi da kažem da ovo dvospolno biće nije samo ironija. Ono je moralo izbjeći svaku mogućnost Dalile.

G. - Je li Roosevelt jedan od "njih"?

R. - Ne znam da li je jedan od "njih" ili im je samo podanik. Što više želite? Mislim da je bio svjestan svoje misije, ali ne mogu odrediti da li je djelovao pod ucjenom ili je bio jedan od onih na vlasti; činjenica je da je ispunio svoj zadatak i ostvario sve što mu je bilo povjereno. Ne pitajte me više, jer više ne znam.

G. - U slučaju da se odluči kontaktirati Davisa, kako biste to učinili?

R. - Prije svega morali bismo odabrati osobu poput "baruna"; on bi mogao biti od koristi... Je li još živ?

G. - Ne znam.

R. - U redu, izbor osobe je vaš. Vaš se izaslanik mora predstaviti kao povjerljiv, ali ne skroman, već najbolje tajni opozicionar. Razgovor se mora voditi pametno zbog proturječnog položaja u koji su SSSR dovele takozvane europske demokracije svojim savezom protiv nacionalsocijalizma. To je sklapanje savezništva s britanskim i francuskim imperijalizmom, sadašnjim stvarnim imperijalizmom, u svrhu uništenja potencijalnog imperijalizma. Cilj izgovorenih riječi mora biti udruživanje lažne sovjetske pozicije s jednako lažnom pozicijom američke demokracije... Također smo prisiljeni podržavati kolonijalni imperijalizam za obranu demokracije u Engleskoj i Francuskoj. Kao što vidite, pitanje može biti postavljeno na vrlo jakim logičkim temeljima. Nakon toga vrlo je lako oblikovati hipotezu o akcijama. Prvo: da ni SSSR ni Sjedinjene Američke Države nisu zainteresirani za europski imperijalizam, i time se debata svodi na pitanje osobne hegemonije; na to da Rusija i SAD ideološki i gospodarski žele uništiti europski kolonijalni imperijalizam, izravno ili prikriveno. Sjedinjene Američke Države to žele čak i više. Ako bi Europa u novom ratu izgubila svu moć, tada bi Engleska, koje ne bi imala svojih snaga, s nestajanjem Europe kao sile, od prvog dana svom svojom težinom i cijelim carstvom koje obuhvaća englesko govorno područje, ovisila o Sjedinjenim Američkim Državama, što bi bilo neizbježno u političkom i gospodarskom pogledu...

Analizirajte što ste čuli u svjetlu ljevičarske zavjere, kako bi se reklo, bez šokiranja američkih buržuja. Kad bi se stiglo do ove točke, mogla bi se napraviti stanka od nekoliko dana. Tada, kada se primijeti reakcija, bit će nužno krenuti dalje. Sad dolazi red na Hitlera. Ovdje se može ukazati na bilo koju agresiju: on je u potpunosti agresor, u tom pogledu nema sumnje. I tada se može postaviti pitanje: Kakvu bi zajedničku akciju mogli poduzeti SAD i Sovjetski Savez u pogledu rata između imperijalista, ako bi se na to odlučili? Odgovor bi mogao biti - neutralnost. Ponovno se treba složiti: da, neutralnost, ali to ne ovisi samo o želji jedne strane, nego i o agresoru. Jamstvo neutralnosti postoji samo kad agresor ne može napasti ili mu to ne odgovara. Za ovu je svrhu nepogrešiv odgovor napad agresora na drugu imperijalističku državu. Odatle je vrlo lako prijeći na izražavanje nužnosti i moralnosti, vezano za jamstvo sigurnosti, provociranje sukoba među imperijalistima, ako se taj sukob ne dogodi sam po sebi. I ako to u teoriji bude prihvaćeno, a to će i biti, može se prijeći na određivanje akcija u praksi, koje bi bile samo stvar tehnike. Ovo je shema: 1) Pakt s Hitlerom za međusobnu podjelu Čehoslovačke i Poljske (bolje Poljske). 2) Hitler će pristati. Ako je u stanju prihvatiti blef osvajanja, odnosno dijeljenja nečeg u savezništvu sa SSSR-om, tada će imati puno jamstvo da će se demokracije slomiti. Neće vjerovati njihovim verbalnim prijetnjama, jer zna da su oni koji prijete ratom istodobno pobornici razoružanja, i njihovo razoružanje je realno. 3) Demokracije će napasti Hitlera, a ne Staljina; reći će ljudima kako, iako su obojica krivi za agresiju i podjelu, iz strateških i logičnih razloga moraju poraziti prvo jednog, pa drugog: prvo Hitlera, pa Staljina.

G. - Ali neće li nas prevariti s istinom?

R. - Kako? Da li se Staljin lišava slobode djelovanja da bi u dovoljnoj mjeri pomogao Hitleru? Zar mu ne dajemo u ruke mogućnost nastavljanja rata među kapitalistima do posljednjeg čovjeka? Čime bi ga mogli napasti? Iscrpljene države zapada već će imati dovoljno posla s unutrašnjom komunističkom revolucijom, koja bi u tom slučaju mogla pobijediti.

G. - A ako Hitler postigne brzu pobjedu, i poput Napoleona mobilizira cijelu Europu protiv SSSR-a?

R. - To je sasvim nemoguće! Zaboravljate na postojanje SAD-a. Zanemarujete snažan faktor, jedan od važnijih. Nije li prirodno da će

SAD, oponašajući Staljina, sa svoje strane pomoći demokratskim državama? Ako netko koordinira pomoć objema skupinama boraca, može bez pogreške računati na stalno produljenje rata.

G. - A Japan?

R. - Nije li im Kina dovoljna? Neka im Staljin jamči svoje nemiješanje. Japanci su vrlo skloni samoubojstvu, ali ne do te mjere da istodobno napadnu i Kinu i SSSR. Još neke primjedbe?

G. - Ne, kad bi ovisilo o meni, ja bih pokušao... Ali vjerujete li da izaslanik...?

R. - Da, vjerujem. Nisam imao prilike razgovarati s njim, ali obratite pozornost na jedan detalj: imenovanje Davisa postalo je poznato u studenom 1936.; moramo pretpostaviti da je Roosevelt razmišljao o tome da ga pošalje puno prije i s tim na umu počeo pripremne korake; obojica znamo da razmatranje stvari i službeno objašnjenje imenovanja traje dulje od dva mjeseca. Očito je imenovanje bilo dogovoreno u kolovozu... A što se dogodilo u kolovozu? U kolovozu su Zinovjev i Kamenev ubijeni. Mogao bih se zakleti da je svrha njegovog imenovanja bila novo uključivanje u Staljinovu politiku. Da, svakako to mislim. S kakvim je unutrašnjim oduševljenjem morao putovati, vidjevši kako jedan za drugim padaju šefovi opozicije u "čistkama" koje slijede jedna za drugom. Znate li, je li bio nazočan na suđenju Radeku?

G. - Jest.

R. - Vidjet ćete ga. Razgovarajte s njim. On to očekuje već mjesecima.

G. - Noćas moramo završiti. Ali prije nego što se rastanemo, želio bih znati još nešto. Pretpostavimo da je sve ovo istina i da se uspješno provede u djelo. "Oni" će postaviti konačne uvjete. Što mislite, kakvi će oni biti?

R. - To nije teško pretpostaviti. Prvi će uvjet biti prestanak pogubljivanja komunista, ili trockista, kako ih zovete. Tada će, naravno, zahtijevati osnivanje nekoliko zona utjecaja, kao što sam spomenuo. Granice koje će morati podijeliti formalni komunizam od onog pravog. To je najvažniji uvjet. Postojat će obostrani ustupci za obostranu pomoć neko vrijeme, dok će se plan provoditi u djelo. Na primjer, vidjet ćete paradoksalni fenomen da hrpa ljudi, Staljinovih neprijatelja, radi u njegovu korist; oni neće nužno biti proleteri, ni profesionalni

špijuni. Pojavit će se utjecajni ljudi u društvu, čak na vrlo visokim položajima, koji će pomagati Staljinovu formalnom komunizmu kad postane, ako ne pravi, onda bar objektivni komunizam. Jeste li me razumjeli?

G. - Malo; zamatate stvari u tako neprozirne sofizme.

R. - Ako je nužno, za kraj, onda se mogu izraziti ovako. Da vidimo da li ću biti u stanju pomoći u razumijevanju. Poznato je da je marksizam bio zvan hegelijanizmom, pa je to pitanje vulgarizirano. Hegelijanski idealizam je raširena prilagodba, za neobaviješteni zapad, razumijevanje prirodnog misticizma Barucha de Spinoze. "Oni" su spinozisti: možda je obrnuto, tj. *spinozizam* je "oni", dok god je on samo inačica koja odgovara epohi "njihove" vlastite filozofije, koja je mnogo starija i na mnogo višoj razini. Nakon svega, hegelijanac, i time i pristaša de Spinoze, bio je odan svojoj vjeri, ali samo privremeno, taktički. Stvari ne stoje onako kako je tvrdio marksizam, da kao rezultat uklanjanja kontradikcija nastaje sinteza. Iz rezultata sukobljavanja međusobne fuzije, iz teze i antiteze, nastaje sinteza, realnost, istina, kao završni sklad između subjektivnog i objektivnog. Ne vidite li to? U Moskvi je komunizam; u New Yorku kapitalizam. To je isto kao i teza i antiteza. Analizirajte oboje. Moskva je subjektivni komunizam, ali kapitalizam - objektivno - državni kapitalizam. New York: kapitalizam subjektivno, ali komunizam objektivno. Sinteza osobnosti, istina: financijska Internacionala, kapitalističko-komunističko jedno. "Oni."

* * *

Sastanak je trajao oko šest sati. Još sam jednom dao malo droge Rakovskom. Droga je, očito, dobro djelovala, iako sam to mogao primijetiti samo po određenim simptomima zainteresiranosti. Ali mislim da bi Rakovsky jednako govorio i u normalnom stanju. Nedvojbeno je tema razgovora zadirala u njegovu specijalnost i imao je strastvenu želju izložiti sve o čemu je govorio. Jer, ako je to bila istina, velik je napor bio uložen u postizanje trijumfa njegove ideje i plana. Ako to nije bila istina, onda je to bila izvanredna fantazija i divan manevar za spašavanje njegovog već gotovo izgubljenog života.

Moje mišljenje o tome što sam čuo ne može biti ni od kakve važnosti. Moje obrazovanje nije dovoljno da bih shvatio univerzalnost i

granice rečenoga. Kad se Rakovsky dotakao najbitnijeg dijela razgovora, imao sam isti osjećaj kao kad sam se prvi put vidio na rendgenskom ekranu. Moje iznenađene oči vidjele su nešto nejasno i mračno, ali istinito. Nešto poput prikaze; morao sam koordinirati njegov lik i pokrete, odnose i akcije do stupnja do kojeg je bilo moguće pogađati pomoću logičke intuicije.

Mislim da sam tijekom nekoliko sati promatrao "rendgensku snimku revolucije" na svjetskoj skali. Moguće je da je djelomično bila pogrešna, izobličena zahvaljujući okolnostima ili osobama koje su je reflektirale; nisu laž i pretvaranje bez razloga dopušteni u revolucionarnoj borbi i prihvaćeni kao moral. A Rakovsky, strastveni dijalektičar velike kulture i prvoklasni govornik, prije i iznad svega je revolucionarni fanatik.

Pročitao sam razgovor puno puta, ali svaki put imao sam osjećaj da je u meni budio osjećaj nekompetentnosti u tom području. Ono što mi se do tada, kao i cijelom svijetu, činilo istinom i očiglednom realnošću, nepokretnom i stalnom, pretvorilo se u gustu maglu. Pojavile su se ogromne, nemjerljive, nevidljive sile s kategoričkim imperativom, nepokorne, lukave i divovske istodobno; nešto poput elektriciteta, magnetizma ili gravitacije. U nazočnosti ovog fantastičnog otkrića osjećam se kao čovjek kamenog doba, čija je glava još uvijek puna primitivnih praznovjerja u vezi s prirodnim fenomenima, koji se odjednom prebacio u Pariz današnjeg doba. Zapanjen sam čak i više no što bi on bio.

Puno se puta nisam slagao. Isprva sam samog sebe uvjerio da je sve što je Rakovsky rekao bio proizvod njegove izvanredne mašte. Ali čak i kad sam se uvjerio da sam igračka u rukama najvećeg pisca novela, uzalud sam pokušavao pronaći dovoljno snage, logičkog razmišljanja, čak i ljudi s dovoljno velikom osobnošću, koji bi bili u stanju objasniti taj ogroman napredak revolucije.

Moram priznati da, ako su te sile ovdje sudjelovale, kao i razmišljanja i ljudi koji se službeno spominju u pisanoj povijesti, u tom slučaju priznajem revoluciju kao čudo našeg doba. Ne, kad sam slušao Rakovskog, nisam mogao prihvatiti da je mala grupa Židova koji su emigrirali iz Londona postigli da ovaj "duh revolucije", kojeg je Marx prizvao u prvim rečenicama manifesta, izraste u današnju divovsku realnost i opću prijetnju.

Bez obzira na to da li je Rakovsky rekao istinu ili ne, da li je tajna snaga komunizma međunarodni kapital, jasno mi je da su Marx, Lenjin, Trocki i Staljin nedovoljno objašnjenje onoga što se događa.

Pitanje je da li su ti ljudi, koje Rakovsky s gotovo religioznim drhtanjem u glasu naziva "oni", stvarni ili izmišljeni. Ali ako "oni" ne postoje, tada ću o njima morati reći ono što je Voltaire rekao za Boga: "On mora biti izmišljen", jer jedino tako možemo objasniti postojanje, širinu i snagu ove svjetske revolucije.

Na kraju, ne nadam se da ću je vidjeti. Moja mi pozicija ne dopušta s velikim optimizmom gledati na mogućnost da ću još dugo živjeti. Ali samoubojstvo europskih buržujskih država, o kojem je Rakovsky govorio i za koje dokazuje kako je neizbježno, bilo bi za mene, koji sam iniciran u tajnu, mjerodavan i definitivan dokaz.

* * *

Kad su Rakovskog odveli u tamnicu, Gabrijel je ostao neko vrijeme zadubljen u sebe.

Pogledao sam ga, ne vidjevši ga: zapravo su moje vlastite ideje i koncepti izgubili tlo pod svojim nogama, i nekako bili isključeni.

"Kako gledaš na sve ovo?" pitao je Gabrijel.

"Ne znam, ne znam", odgovorio sam, i rekao istinu, ali i dodao: "Mislim da je ovo izvanredan čovjek, i ako imamo posla s krivotvorinom, onda je iznimna; u svakom slučaju, riječ je o geniju."

"Zato bismo, ako budemo imali vremena, morali izmijeniti gledišta... uvijek sam zainteresiran za tvoje mišljenje svjetovnjaka, doktora. Ali sada se moramo složiti u vezi s našim programom. Potreban si mi kao profesionalac, ali kao skroman čovjek. Ovo što si čuo, zbog svoje specifične funkcije, mogao bi biti dim i vjetar koji ga nosi, ali i nešto čiju važnost ne prelazi ništa drugo. Ovdje je umjerena terminologija neprimjerena. Imajući na umu ovo posljednje, jak osjećaj predostrožnosti tjera me na to da ograničim broj ljudi koji za to znaju. Trenutno znamo samo ja i ti. Čovjek koji je rukovao magnetofonom ne zna francuski. Činjenica da nismo pričali na ruskom nije bio moj hir. Ukratko: bit ću ti zahvalan ako budeš prevoditelj. Odspavaj nekoliko sati. Sada ću izdati nužne instrukcije da se tehničar i ti dogovorite o vremenu, i što je prije moguće moraš prevesti i zapisati

razgovor koju će ti on reproducirati. Bit će to težak posao; ne možeš upotrijebiti pisaću mašinu, a magnetofon će se morati puštati vrlo sporo. Kad završiš s francuskom verzijom, ja ću je pročitati. Nekoliko primjedbi i natpisa bit će nužni, i ja ću ih dodati. Znaš li se služiti pisaćom mašinom?"

"Vrlo loše, vrlo sporo, samo s dva prsta."

"Nekako ćemo to dogovoriti. Molim te, napravi što manje pogrešaka."

Gabrijel je pozvao čovjeka. Dogovorili smo se da počnemo rad u jedanaest, a bilo je skoro sedam. Otišli smo malo odspavati.

Pozvali su me na vrijeme. Sjeli smo u mojoj maloj sobi.

Gabrijel je zahtijevao da napravim dvije kopije prijevoda. Napravio sam tri, namjeravajući jednu skriti za sebe. Prihvatio sam taj rizik, dok je on otišao u Moskvu. Nije mi žao što sam imao hrabrosti to učiniti.

* * *

EPILOG

Kao što je dobro poznato, Staljin je poslušao savjet Rakovskog. Došlo je do pakta s Hitlerom. A Drugi svjetski rat poslužio je u interesu revolucije.

Tajna te promjene u politici može se shvatiti iz kasnijih razgovora između Gabrijela i doktora Landowskog, koji su objavljeni u kasnijem poglavlju *Crvene simfonije.* Ovdje su neki dijelovi razgovora:

GABRIJEL - Sjećaš li se razgovora s Rakovskim... Znaš da nije osuđen na smrt? Pa, znajući sve ovo nećeš biti iznenađen što je drug Staljin odlučio kako bi bilo mudro isprobati taj naoko nevjerojatan plan... U njemu se ništa nije riskiralo, a s druge strane, moglo se dobiti mnogo... Ako napregneš svoje pamćenje, moći ćeš razumjeti nekoliko stvari.

DOKTOR - Svega se sjećam prilično dobro. Ne zaboravi da sam dvaput čuo razgovor, i zatim ga dvaput napisao, a i preveo ga... Možeš li mi reći jesi li što saznao o ljudima koje Rakovsky zove "oni"?

G. - Da bih ti pokazao svoje povjerenje, reći ću ti - ne! Ne znamo zasigurno tko su "oni", ali je u zadnji tren potvrđeno mnogo toga

što je Rakovsky rekao; na primjer, istina je da su Hitlera financirali bankari s Wall Streeta. Još mnogo toga je istina. Sve te mjesece dok se nismo vidjeli posvetio sam ispitivanju informacija koje smo dobili od Rakovskog. Istina je da nisam uspio ustanoviti koji su točno ljudi te važne osobe, ali činjenica je da postoji neka vrsta kruga koji se sastoji od financijera, političara, znanstvenika, i čak crkvenih velikodostojnika, velikog bogatstva i utjecaja, koji se nalaze na visokim dužnostima; ako bih procjenjivao njihov položaj (uglavnom posrednički) po rezultatima, on se čini čudnim i nerazjašnjivim, barem u svjetlu uobičajenih koncepata... jer zapravo imaju veliku sličnost s idejama komunizma. Naravno, s vrlo specifičnim komunističkim idejama. No ostavimo ta pitanja koja se tiču kompleksnosti, usmjerenja i profila po strani; objektivno, kako bi Rakovsky rekao, oni, slijepo imitirajući Staljina u akcijama i greškama, izgrađuju komunizam. Slijedili su riječi Rakovskog gotovo doslovno. Nije bilo ničeg konkretnog, ali nije bilo odbijanja, ni raskrinkavanja. Naprotiv, pokazali su veliko zanimanje za sve. Veleposlanik Davis pažljivo je spomenuo zadnja suđenja i otišao toliko daleko da je nagovijestio da bi se puno postiglo u očima javnog mnijenja u SAD-u kad bi Rakovsky u bliskoj budućnosti bio pomilovan. Bio je, naravno, pomno promatran tijekom suđenja u ožujku. Bio je na svima; nismo mu dopustili da sa sobom dovede tehničko osoblje, da bismo spriječili "brzojavljanje" s optuženima. On nije profesionalni diplomat i ne zna određene procedure. Bio je obvezan promatrati, pokušavajući pogledom reći mnogo, kako mi se činilo; mislimo da je podigao raspoloženje Rosenholzu i Rakovskom. Potonji je potvrdio zanimanje koje je na suđenju pokazao Davis te priznao da mu je ovaj pokazao tajni znak masonskog pozdrava.

Postoji još jedna čudna stvar, koja nije mogla biti krivotvorena. U zoru 2. ožujka primili smo radio-poruku s neke vrlo jake stanice: "Pomilovanje ili će nacistička prijetnja narasti"... Poruku je šifriralo naše vlastito veleposlanstvo u Londonu. Jasno je da je to bilo nešto vrlo važno!

Dr. - Ali prijetnja nije bila stvarna?

G. - Kako ne? Rasprave su završile 12. ožujka na Vrhovnom sudu, i u devet navečer sud je započeo svoje razmatranje. Istog dana u 5:30 ujutro, Hitler je naredio svojim divizijama da uđu u Austriju. Naravno da je to bila vojna promenada! Zar nije bilo dovoljno razloga

da bi se u to sumnjalo? Ili smo trebali biti toliko glupi da zanemarimo Davisa, radiogram, šifru, podudarnost invazije s presudom i šutnju Europe kao slučajnosti? Ne, zaista "ih" nismo vidjeli, ali smo im čuli glas i razumjeli njihov jezik.

* * *

Napomena prevoditelja *Crvene simfonije*

Zaista bi bilo suvišno napisati dugačak komentar ovog iznimnog materijala. Dovoljno je reći očito - ovo je jedan od najvažnijih političkih dokumenata 20. stoljeća.

Mnogi su od nas znali ovdje iznesene činjenice desetljećima, no prvi smo put dobili briljantnu, podrobnu izjavu "njihovog" čovjeka. Rakovsky je očito bio jedan od "njih".

Unutrašnji dokazi u materijalu, kao i okolnost da su se svi naknadni događaji odigrali točno po navedenoj formuli, dokazuju istinitost ove priče.

Ova bi knjiga trebala biti osnovno štivo svima koji žele znati što se diljem svijeta događa, i zašto, kao i što se može učiniti da se zaustave revolucionarna osvajanja: moć monetarne emisije mora biti vraćena svim državama. Ako se to ne učini na vrijeme, komunizam će pobijediti.

George Knupffer

Des Griffin

ČETVRTI REICH BOGATIH

ČETVRTI REICH BOGATIH je izvanredna knjiga i trebala bi biti udžbenik u školama diljem svijeta.

- grof Sixtus von Plettenberg, ekonomist, Njemačka

ČISTI ŠOK! … ČETVRTI REICH BOGATIH skida krinke … i plijeni sa sirovim realnostima politike moći. ČETVRTI REICH BOGATIH dovodi čitatelja do spoznaja da Rothschildi i Rockefelleri streme k svjetskoj vlasti. Ovdje su izneseni konačni dokazi da međunarodni komunizam nije tvorevina masa da bi se zbacila bankarska elita nego prije tvorevina bankarske elite da bi se mase porazile i bacile u ropstvo.

ČETVRTI REICH BOGATIH je razotkrivanje bez premca korporacijskih socijalista koji proizvode naš novac i manipuliraju našim medijima.
Des Griffin zagorčao je život Hitlerima s Wall Streeta.

- Anthony J. Hilder, NATIONAL EDUCATOR

Za svakoga tko sumnja, ili nije svjestan da ova zavjera zaista postoji, ČETVRTI REICH BOGATIH donosi činjenice i dokaze ne samo da zavjera postoji, već i KAKO, ZAŠTO I DO KAKVIH RAZMJERA ONA POSTOJI.

- Bill Kinner, AMERICAN SUNBEAM

Ova "dimenzija koja nedostaje" u svjetskim odnosima je, naravno, ISTINA … Des Griffin je napisao knjigu koja je suvisao, logičan i uvjerljiv izvještaj o golemoj temi. Ona je trijumf poznavanja njegove tematike, bistrine misli i izražaja, te sažetosti stila …
Njena je cijena poklon koji primatelj treba cijeniti.

- dr. Ian Anderson, RHODESIA and WORLD REPORT

